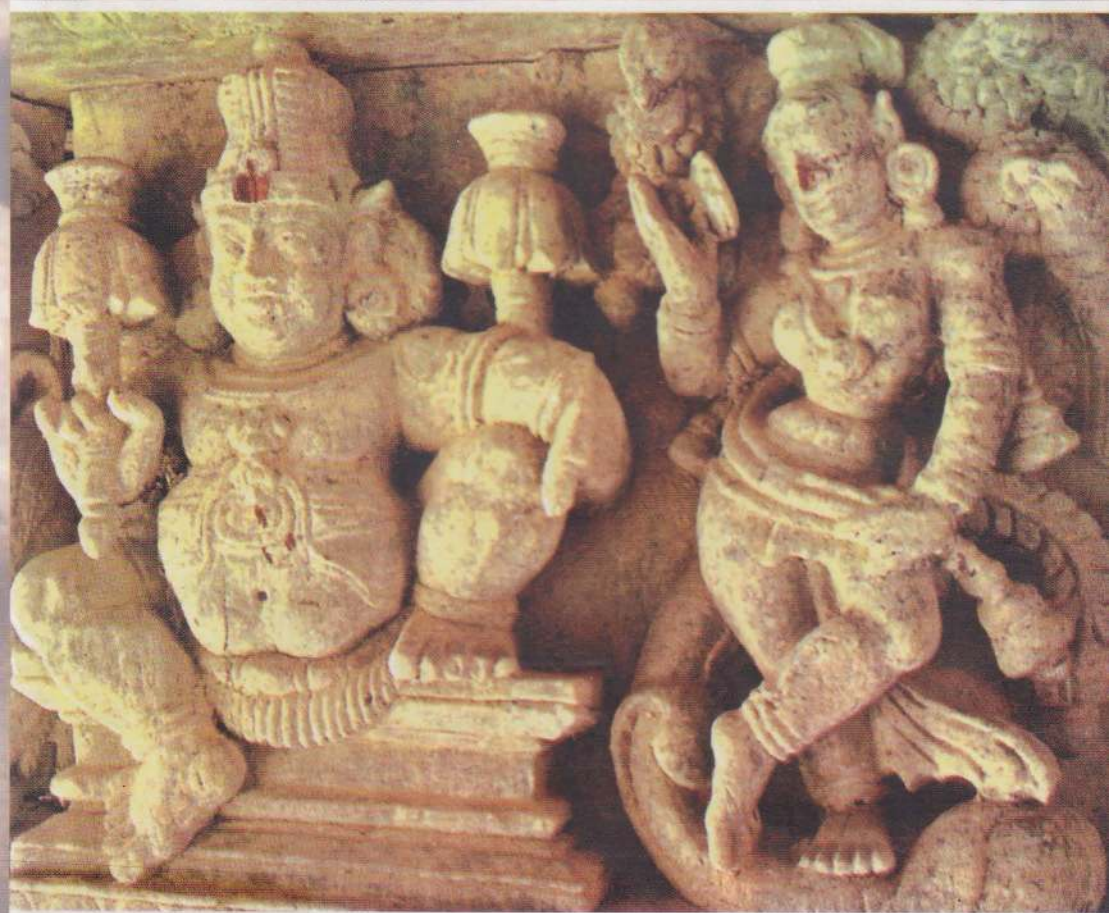

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் மிரபந்தங்கள்

கல்வளையந்தாதி மறைசையந்தாதி கரவவேலங்கோவை பழாநாவிநாயகர்பள்ளு

வெளியீடு: கிருதுசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் மிரபந்துங்கள்

பதிப்பாசிரியர்: க. கிருஷ்ணன்

**இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்
கொழும்பு
2005**

அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்
1855-1922

நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் 'கரவைவேலன் கோவை'யை முதன் முதலாகச் 'செந்தமிழ்' பத்திரிகை வாயிலாகத் தமிழுக்கு வெளிப்படுத்தியவர் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் அவர்கள்; அவராலேதான் அந்நூல் சிதைந்த நிலையிலாயினும் இன்றும் நின்று நிலவுகின்றது. அன்றியும் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் மறைசயந்தாதிக்கும் அரும்பதவுரை கண்டவர் குமாரசுவாமிப் புலவர்; அவ்வகையில் சின்னத்தம்பிப் புலவர் தொடர்பான புலமைப் பணியில் காத்திரமான பங்களிப்பினை நல்கிய குமாரசுவாமிப் புலவரது பிறப்பின் நூற்றைம்பதாவது ஆண்டு நிறைவின் நினைவாக, சின்னத்தம்பிப் புலவர்தம் பிரபந்தங்களின் தொகுப்பாய் அமையும் இந்நூல் விளங்குவதாக.

நூலின் பெயர்: நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்
பிரபந்தங்கள்

பதிப்பாசிரியர்: க. இருகுபரன்

முதற்பதிப்பு: 2005

வெளியீடு: இந்துமத கலாசார
அலுவலகம் திணைக்களம்.
248, 1/1, காலி வீதி,
கொழும்பு - 04

அச்சு: 'கௌரி அச்சகம்'
இல. 207, சேர் இரத்தினஜோதி
சரவணமுத்து மாவத்தை,
(அட்டிப்பட்டித் தெரு) கொழும்பு-13.
தொ.பெ. 2432477

பக்கங்கள்: XXII + 353

பிரதிகள்: 1000

அளவு: 1/8

கடதாசி: 80 கிராம் வெள்ளை அச்சுத்தாள்

விலை: ~~₹ 100~~

Title: Nallur Chinnattambip
Pulavar Pirabanthangal

Editor: K. Raguparan

First Edition: 2005

Published by: Dept. of Hindu Religious
& Cultural Affairs
248 1/1, Galle Road,
Colombo - 04.

Printers: Gowriy Printers,
No. 207, Sir Ratnajothi
Sarawanamuthu Mawatha,
Colombo - 13.
Tel: 2432477

No. of Pages: XXII + 353

No. of Copies: 1000

Size: 1/8

Paper Used: 80 Gsm. White Printing

Price: ~~₹ 100~~

முன் அட்டையில் காண்பது, பறாளை விநாயகர் கோயிலில் உள்ள
பழமைவாய்ந்த தேரின் சிற்பமொன்று.

நன்றி: கலைவட்டம், நண்கலைத்துறை, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்.
(Art Circle, Dept of fine Arts, university of Jaffna)

தனாராந்தக் கால்களையும் உரைகளையும் செருவெடுத்த பெரியோர்களை எக்காலத்திலும் மறக்கவாது
அவர் நூல்களைப் போன்போலப் படித்தோம் பிப் பற்றிச் சொல்ல வேண்டும். பரிசுக்கு சொற்பாலனவற்றைப்
படிப்போர் வாங்கி அச்சுப் பதிப்புத் தர வேண்டும்.

- அ. குமாரசுவாமிப் புலவர்.

வாழ் த் துற

மான்முிகு டக்ளஸ் கே. என். தேவானந்தா

கமத்தொழில் சார்ந்த விற்பனை அபிவிருத்தி, சுட்டுறவு அபிவிருத்தி,

இந்துசமய அலுவல்கள் அமைச்சு மற்றும் கல்வி, வாழ்க்கைத்

தொழிற்பயிற்சிக்கு உதவும் அமைச்சர்.

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நான்கு நூல்களைத் தொகுத்து இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம் இந்நூலை வெளியிட்டு வைக்கின்றது. திணைக்களத்தின் அரிய நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் திட்டத்தின் கீழ் இந்நூல் வெளியிடப்படுவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கடந்த ஆண்டுகளில் இலங்கையின் கிடைத்தற்கரிய நூல்கள் பல, இத் திட்டத்தின் அடிப்படையில் திணைக்களத்தின் மூலம் வெளியிடப்பட்டு பலராலும் பயன் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. கடந்த நூற்றாண்டுகளில் வாழ்ந்த ஈழத்துப் புலவர்கள் பலரும், தமிழுக்கும், சைவத்துக்கும் அருந் தொண்டு புரிந்துள்ளனர். அவர்களுள்ளும் நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் தலைசிறந்தவராவர். ஒல்லாந்தர் இலங்கையை ஆட்சி செய்த காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த வில்லவராய முதலியார் என்னும் பெரியாரே தேச வழமைச் சட்டம் எழுதும் சபைக்குத் தலைவராக விளங்கியவர். அன்னாரின் புதல்வரே சின்னத்தம்பிப் புலவராவர்.

இந் நூலில் புலவரின் மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவை வேலன் கோவை, பறாளை விநாயகர் பள்ளு ஆகிய நான்கு நூல்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவற்றின் உள்ளடக்கம் ஆன்மீகச் சிறப்பும் தமிழ் இலக்கியப் பெருமையும் மிக்கதாக விளங்குகின்றது.

இத்தகைய நூல்களே ஈழத்துப் புலவர் பெருமக்களின் மேதா விலாசத்தை நாம் உணர்ந்து கொள்ள வழி காட்டுவனவாக அமைகின்றன. ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி தொடர்பான வுற்கையை மேற்கொள்ளோருக்கு இவை

பெரிதும் துணை புரிவனவாக அமையும்.

பல்கலைக்கழகம் முதல் பாமர மக்கள் வரை, இந் நூலைப் படித்து இன்புறும்வகையில், நான்கு நூல்களும் ஒன்று சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை சிறப்புக்குரிய அம்சமாகும்.

இந்நூற் பதிப்பில் ஈடுபட்டுள்ள அனைவரையும் நான் மனதாரப் பாராட்டுகின்றேன். வருங்காலத்தில் இதுபோன்ற பல அரிய நூல்களைத் திணைக்களம் வெளிக் கொணரவேண்டும். அதற்கு எமது அமைச்சு பூரண ஒத்துழைப்பினை வழங்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

வெளியீட்டுரை

திருமதி. சாந்தி நாவுக்கரசன்

பணிப்பாளர்,

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.

இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களத்தின் கிடைத்தற்கரிய நூல்களைப் பதிப்பிக்கும் செயற்றிட்டத்தின்கீழ் நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நான்கு நூல்களையுந் தொகுத்து ஒரே நூலாக வெளியிட்டு வைப்பதில் பெருமகிழ்வடைகின்றோம்.

கடந்த பல நூற்றாண்டுகளில், ஈழத்தில் தோன்றிய புலவர்கள் பலர் தமது ஆழ்ந்த தமிழ்ப்புலமையினால் சிறந்த இலக்கியங்கள் பலவற்றை ஆக்கி, தமிழ் மொழிக்கும் இலக்கியத்திற்கும் செழுமை சேர்த்தனர். அத்தகையோரில் நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப்புலவர், தலைசிறந்தவராவர்.

ஈழத்தின் சிறந்த புலவர்களான கூழங்கைத் தம்பிரான், மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர், சுன்னாகம் வரதபண்டிதர், இருபாலைச் சேனாதிராச முதலியார் ஆகியோரும் தமிழகத்தவர்களான திருவாவடுதுறைச் சிவஞான சுவாமிகள், கச்சியப்பமுனிவர் போன்றோரும், இவரது சமகாலத்தவர் என்பது நோக்கத் தக்கதாகும்.

18ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த இப்புலவர், ஒல்லாந்தர் இலங்கையை ஆண்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த உயர்குடிப் பிறப்பினராகிய வில்லவராய முதலியார் என்பவரின் புதல்வராவார். இப்பெரியாரே தேசவழமைச் சட்டம் எழுதும் சபைக்குத் தலைவராக விளங்கியவர் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

சின்னத்தம்பிப்புலவர் இளமையிலே கல்வி நாட்டமின்றித் திரிந்தவராயினும் வரகவியாக விளங்கியவர். தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களையும், புராண இதிகாசங்களையும் சந்தேகமறக் கற்றுத் தெளிந்தவர். இளமையிலேயே செய்யுள் இயற்றும் வல்லமை மிக்கவராக விளங்கியவர்.

இந்நூல், புலவர் இயற்றிய மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவை வேலன் கோவை, பறாளை விநாயகர் பள்ளு ஆகிய நான்கு நூல்களின் தொகுதியாக அமைகின்றது.

மறைசையந்தாதி, வேதாரணியத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வேதாரணியேஸ்வரர் மேற் பாடப்பட்ட அந்தாதி ஆகும். **கல்வளை அந்தாதி**, கல்வளை விநாயகர் மீது பாடப்பட்ட யமக அந்தாதி ஆகும். சுழிபுரம் பறாணை என்னும் தலத்தில் எழுந்தருளியுள்ள விநாயகப் பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்ட பிரபந்தமாக **பறாணை விநாயகர் பள்ளு** அமைகின்றது. கரவெட்டி என்னும் ஊரில் வாழ்ந்த வேலாயுத பிள்ளை என்னும் பிரபு பற்றி பாடப்பட்ட கோவைப் பிரபந்தமே **கரவை வேலன் கோவையாகும்**.

இந்நான்கு நூல்களின் மூலம், புலவரின் தமிழ்ப் புலமையும், செய்யுள் இயற்றும் ஆற்றலும் நன்கு புலனாகின்றன. மேலும், தமிழ் இலக்கியங்களை இவர் நன்கு கற்று உணர்ந்தா ரென்பதும், எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி போன்ற இலக்கண வரம்புகளைத் தெளிந்திருந்தார் என்பதும் அறிய முடிகின்றது.

தற்போது பல்கலைக்கழகங்களில் தமிழை ஒரு பாடமாகப் பயிலும் மாணவர்களுக்கு, ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர் பற்றிய அறிவும் ஆய்வும் அவசியமானதாகும். இதனைப் பிரதான நோக்கமாகக் கொண்டு, தமிழ் ஆர்வலருக்கு உதவும் நோக்குடன், இத்தொகுதியைத் திணைக்கள வெளியீடாக வெளியிட்டு வைக்கின்றோம்.

தமிழ் இலக்கிய, இலக்கணத் துறைகளில், - குறிப்பாக ஈழத்துப் புலவர் ஆய்வில் - ஈடுபடுவோருக்கு இந்நூல் பெரிதும் பயன்மிக்கதாக அமையும் என்பது எமது நம்பிக்கையாகும்.

இந்நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதற்கான ஆலோசனையை வழங்கிய பேராதனைப் பல்கலைக்கழக சரித்திரத்துறைப் பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன் அவர்களுக்கும், நூலைப் பதிப்பித்து வெளியிடுவதில் பணிசெய்த திணைக்கள உதவிப்பணிப்பாளர் திரு. சீ. தெய்வநாயகம் அவர்களுக்கும், இப்பதிப்பின் ஆசிரியர் தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழக மொழித்துறை விரிவுரையாளர் திரு. க. இரகுபரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

பதிப்புரை

திரு. க. இரகுபரன்

மொழித்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
ஒலுவில்.

ஈழத்துத் தமிழ்ப் புலவர்களுள் முதன்மை நிலையில் வைத்து ஒருமனதாகப் போற்றப் பெறுபவர் நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவரே. பாவலர் சரித்திர தீபக ஆசிரியர், சின்னத்தம்பிப்புலவரை 'யாழ்ப்பாணத்துப் புலவருக்குள்ளே திலதம்போல் விளங்கியவ'ராகக் காண்கிறார்.¹ 'ஈழமண்டலத்திலே நல்ல பேரறிஞராய்க் கவித்துவ சாமர்த்தியத்திலே தலைகிறந்தவர் சின்னத்தம்பிப் புலவர்'² என்ற பண்டிதமணியின் கூற்றில் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் புலமைத்துவமும் கவித்துவமும் ஒருசேர விதந்துரைக்கப்படுகின்றன.

“சின்னத்தம்பிப்புலவர் 18-ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் பிரபலமுற்று விளங்கிய நல்லூர் வில்லவராய முதலியாரது மைந்தர் என்பதும் இவர் ஏறக்குறைய கி.பி. 1730-ம் ஆண்டளவில் தோன்றிக் கல்வியறிவு ஈகர பக்தி தமிழ்ப்புலமை என்பவற்றாற் றலைகிறந்து விளங்கி ஏறக்குறைய கி.பி. 1787-ம் ஆண்டிலோ அதற்குச் சிறிது முற்படவோ இவ்வுலக வாழ்வை ஒருவினாராதல் வேண்டும் என்பதும்”³

சதாசிவ ஐயரின் ஆராய்ச்சி முடிவுகள் (கரவைவேலன் கோவைப் பதிப்புக்கான சதாசிவ ஐயரின் முகவுரை சின்னத்தம்பிப் புலவர் பற்றிய ஆராய்ச்சியூர்வமான செய்திகள் பலவற்றை விரிவாகவும் முதன்முதலாகவும் தருவதாய் அமைந்துள்ளது). யாழ்ப்பாணம் உட்பட இலங்கையின் பெரும்பாலான பகுதிகள் ஒல்லாந்தரின் ஆளுகைக்குட்பட்டிருந்த காலப்பகுதியில் வாழ்ந்த சின்னத்தம்பிப்புலவர், அவ்வொல்லாந்தரால் அங்கீகரிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்களுள் முதன்மை நிலையில் விளங்கிய தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியாரின்⁴ புதல்வர் என்பதால் அவரை, தமிழ் மரபில் வழமையாகப் பேசப்படும் ஏழைப் புலவர்களுள் ஒருவராகக் கொள்ளமுடியாது; கல்வியாலும் பொருளாலும் பாரம்பரியத்தாலும் பிரபுத்துவத்திற் சிறந்த ஒருவராகவே கொள்ளல் வேண்டும். சின்னத்தம்பிப் புலவரார் பாடப்பட்டதாகக் கொள்ளப்படும் சீட்டுக்கவிப் பகுதியொன்றின்படி அவரும் ஆட்சியாளருக்கு ஆலோசனை கூறும் உயர் நிலையில் இருந்தார் என்று கொள்ள இடமுண்டாகிறது. அச்சீட்டுக்கவிப்பாகம் வருமாறு:

தரளவயல் சூழ்தரு தென்காரை யம்பதிச்
சமரகோன் முதலி பேரன்
செகராசன் மதிமந்திரி யானசின் னத்தம்பிச்
செயுதுங்கன் எழுதும் ஓலை.

கொச்சிக் கணேசையர் என்பாரால் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் வித்துவத்துக்குப் பரிசிலாக வழங்கப்பட்டதாகக் கூறப்படும் 'பண்டாரக்குளம்' என்னும் வயல்நிலத் தோம்பின் அடிப்படையில்,

“இவருக்குரிய சுயநாமமாகிய அரசாட்சிப் பட்டப்பெயர் செயுதுங்க மாப்பாண முதலியார் என்பதாகல் வேண்டும் என்பதும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் என்பது சிறுவயதிலேயே புலமை வாய்க்கப் பெற்றமையால் இவர்க்கு இட்டு வழங்கிய பெயராகல் வேண்டும் என்பதும் ஊகித்துக் கொள்ளத் தக்கன”⁶

எனக்கருதும் சதாசிவ ஐயர், மேற்படி சீட்டுக்கவிப்பாகத்தால் அவ்வுகத்தை உறுதியான முடிவாக்கிக் கொள்கிறார்.

மேற்படி சீட்டுக்கவிப் பாகம் சதாசிவ ஐயர் கொண்ட ஊகத்தை உறுதி செய்வதற்கு உதவுவதாக மட்டுமன்றி அவர் சிந்திக்காத (சின்னத்தம்பிப் புலவர் பற்றிய) மேலதிக விடயங்கள் சிலவற்றை உட்கொண்டதாகவும் புலப்படுகிறது. சின்னத்தம்பிப் புலவர் இக் கவிமில் தம்மை 'செகராசன் மதிமந்திரி' என்றார். அவர் சுட்டும் செகராசன் யார்? யாழ்ப்பாணத்துக்கான ஒல்லாந்த அரச பிரதிநிதியா? அல்லது உள்ளூர்ப் பெரும் பிரபு எவரேனுமா? 'தரள வயல் சூழ்தரு தென்காரையம்பதிச் சமரகோன் முதலி பேரன்' என்னும் தொடர் செகராசனுக்கு அடைமொழியாய் அமைவதா? சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு அடைமொழியாக அமைவதா? இக்கேள்விகளுக்கு விடைகளைத் தேடும்போது சின்னத்தம்பிப் புலவர் பற்றி இதுவரை அறிந்து கொண்டவற்றை விட அதிகம் அறியக்கூடியவர்களாவோம்.

'சமரகோன் முதலிபேரன்' என்பது சின்னத்தம்பிப் புலவரைச் சுட்டுவது என்று கொள்வதே மொழிப்பயில்வின் அடிப்படையிலும் பொருட்பயில்வின் அடிப்படையிலும் பொருத்தமாகப் படுகிறது. சின்னத்தம்பிப் புலவரின் இயற்பெயர் **செயுதுங்கமாப்பாண முதலியார்**; அவரது தந்தையார் **வில்லவராய முதலியார்**; பெயரன் **சமரகோன் முதலியார்** போலும்? அவ்வாறு கொள்ளப்படும் பட்சத்தில் சமரகோன் முதலியரின் ஊராகக்

குறிப்பிடப்படும் தென்காரையம்பதி எது? ஈழம் சார்ந்ததா (காரைநகர்), தமிழகம் சார்ந்ததா? இவையும் விடைதேட வேண்டிய வினாக்களே. தந்தையார் வில்லவராய முதலியாரின் உத்தியோக நிமித்தமே நல்லூர், சின்னத்தம்பிப் புலவரின் ஊராயிற்றுப் போலும். சதாசிவ ஐயர், தோம்புகளை ஆராய்ந்ததன்படி சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு, **தாமோதரம் பிள்ளை** என்ற மகன் ஒருவர் இருந்தார்⁸ எனத் தெரிய வரும் செய்தியையும் கொண்டு நோக்கும்போது, அவ்வம்சத்தின் நாலு தலைமுறைப் பெயர்களை அறிந்தவர்களாவோம் என்பதும் இவ்விடத்திற் கருத்தக்கது.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் பற்றி அறியப்படும் செய்திகளின்படி அவர் இளவயதிலேயே பெரும் புலவர்களினதும் வித்தியா விநோதங்களில் விருப்பம் மிக்க புரவலர்களதும் உளங்கவர்ந்த கவிஞராய் விளங்கினார் என்பது தெரியவருகிறது. சிறு பராயத்திலேயே மிகுபுலமைத்துவத்துடன் விளங்கியதால் உண்டாய சின்னத்தம்பிப் புலவர் என்ற காரணப்பெயரே அவர்தம் இயற்பெயர் என்னும்படியாய் நிலைபெற்றது என்ற செய்தியும் அவ்வுண்மையையே உணர்த்துகின்றது எனலாம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் புலமைத்துவத்தின் ஊறுக்கால்களை ஓரளவில் அவர்தம் தந்தையார் வில்லவராய முதலியாரிடத்தும் அதற்கு மேலாக, தமிழ் நாட்டிலிருந்து ஈழம்வந்து, முதலியாரின் நண்பராய், அவர்தம் இல்லத்திலே தங்கியிருந்து, 'வித்தியாகாலசேஷம்' செய்துவந்த கூழங்கைத் தம்பிரானிடத்தும் கண்டுகொள்ளலாம் போலும். இவ்விருவருள் கூழங்கைத் தம்பிரான் ஈழத்துத் தமிழ்ப்புலமை மரபிற் பெறும் முக்கியத்துவம் நன்கு உணரப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது.⁹

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் சமகாலத்தவர்களாகக் கொள்ளப்படும் யாழ்ப்பாணப் புலவர்கள் மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர், சுன்னாகம் வரதபண்டிதர், இருபாலைச் சேனாதிராயமுதலியார் முதலியோர். இவர்களுள் வரதபண்டிதர் சின்னத்தம்பிப் புலவரோடு புலமைத்தொடர்பு கொண்டவராகத் திகழ்ந்துள்ளார். மறைசை அந்தாதியின் சிறப்புப்பாயிரமான 'செந்தாதியன்' எனத் தொடங்கும் செய்யுளைப் பாடியவர் வரதபண்டிதர் என்றே யாழ்ப்பாணம் சைவபிரபாலனசபைப் பதிப்பில் உள்ளது. ஆனால், அதைப்பாடியவர் வேதாரணிய ஆதீன வித்துவான் சொக்கலிங்கதேசிகர் என 'யாழ்ப்பாணச் சரித்திர' ஆசிரியர் ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை கூறியுள்ளார்.¹⁰ சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கல்வளையந் தாதிக்கும் (திருநெல்வேலி சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம் 1964இல் வெளியிட்ட பதிப்பில்) வரதபண்டிதர் பாடியதாகக் கருதப்படும் சிறப்புப்பாயிரம் உள்ளதென்று கீழ்வரும் பாடலை கா. செ. நடராசா தந்துள்ளார்.

செம்பொற் குவட்டினிற் பாரதந் தீட்டிய கோட்டினன்சீர்க்
கம்பக் கரிமுகன் கல்வளை வாழுங் கணபதிக்கு
நம்பற் கினியமுற் சங்கத்து நூலென நல்லைச்சின்னத்
தம்பிப் புலவனல் லந்தாதி மாலையைச் சாற்றினனே.

வரதபண்டிதரியற்றிய 'சிவராத்திரிபுராண'த்திற்கு, சின்னத்தம்பிப் புலவர் பெயரில் ஒரு சிறப்புப்பாயிரம் உள்ளது. மயில்வாகனப்புலவர் பெயரிலும் ஒன்று உள்ளது. ஆயினும் சின்னத்தம்பிப்புலவரும் வரதபண்டிதர், மயில்வாகனப்புலவர் முதலானோரும் சமகாலத்தவர்கள் என்பதில் பொ. பூலோகசிங்கம் ஐயங்கொள்கிறார்.¹² ஆனால், அந்த ஐயப்பாட்டுக்கான வலுவான காரணங்களை அவர் தெரிவித்ததாயில்லை.

சின்னத்தம்பிப் புலவரார் கவரப்பட்ட புரவலர்களுள் கொச்சிக் கணேசையரை முதன்மையானவராகக் கொள்ளலாம்.

“இவருடைய மானிகையிலே ஒருமுறை கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் நடந்தபோது அங்கு கூடியிருந்த வித்துவான்கள் ஒரு செய்யுளுக்குப் பொருள் சொல்லமுடியாது திகைக்க, அங்கே ஒரு புறத்தொதுங்கி யிருந்த இளைஞராகிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் அச் செய்யுளுக்கு நயம்படப் பொருள் உரைத்த திறமையை மெச்சிக் கணேசையர் அவருக்குப் 'பண்டார்க்குளம்' என்னும் வயல்நிலத்தைப் பரிசிலாக வழங்கினர்”¹³

என்னும் செய்தி சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கம்பராமாயணப் புலமையை உணர்த்திநிற்கும் புறச்சான்று. சின்னத்தம்பிப்புலவரின் கம்பராமாயணப் புலமை இவ்வாறானதொரு புறச்சான்றின் வழியாகவே உணரப்பட வேண்டிய தொன்றன்று. அவருடைய நூல்கள் - குறிப்பாக கரவைவேலன்கோவைச் செய்யுள்கள் - அவர்தம் கம்பராமாயணப் புலமைக்கான தெளிவான அகச்சான்றாய் அமைவன. புலவர் தமது 'கரவை வேலன் கோவை'யில் பெரும்பாலான இடங்களில் இராமாயணத்தை நன்கு கையாண்டுள்ளார். அவை புலவரின் கம்பராமாயணப் புலமையை உணர்த்துகின்றன என்பதற்கு மேலாக புலவரிடத்திருந்த கம்பராமாயண இரசனையை உணர்த்துகின்றன என்று கொள்வது அதிக பொருத்தமுடையதாகலாம். உதாரணமாக கரவைவேலனை, “பூவேன்ற மால்இலங்கேசனை 'நாளைக்குப் போர்புரிய வா' என்ற வீரன்” இராமனாக உருவகிக்கும் தொடர், “இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா” என நல்கிய கம்பராமனின் பெருமித வார்த்தையில்

சின்னத்தம்பிப் புலவர் எவ்வளவு தூரம் ஈடுபட்டார் என்பதையே புலப்படுத்துகின்றது. நம்மிடையே வாழ்ந்து மறைந்த கம்பராமாயண இரசனையாளராகிய பண்டிதமணி சி. கணபதிப்பிள்ளையும் கம்பனின் இதே பாடலில் அதிகம் ஈடுபட்டார் என்பது அவரது 'கம்பராமாயணக் காட்சிக'ளிலும் பிறவற்றிலும் புலனாகும். பண்டிதமணியின் இரசனை வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலபிள்ளை வழிவந்தது என்பது பிரசித்தம்; பொன்னம்பலபிள்ளையின் கம்பராமாயண இரசனையின் நதி மூலத்தைச் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் காணலாம் போலும்.

சின்னத்தம்பிப்புலவரின் இராமாயணப் புலமைக்கு வெகுமதியாக பண்டார்க்குளம் என்ற வயல்நிலத்தைக் கொச்சிக்கணேசையர் சன்மானித்தார் என்றுகண்டோம். அவ்வாறாகச் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குச் சன்மானம் செய்த மற்றொரு புரவலர் கரவைட்டியில் வாழ்ந்த சேதுநிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார். அவரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு பாடப்பட்டதே 'கரவைவேலன் கோவை' (கரவைவேலன் கோவை பாடப்பட்ட வரலாற்றையும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் சன்மானிக்கப்பட்ட முறையையும் இந்நூலில் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ள சதாசிவ ஐயரின் முகவுரையிற் காண்க). இங்கு நாம் ஒருவிடயம் குறித்துச் சிந்தித்தல் வேண்டும். அக்காலத்தைய முதன்மைப் பிரபுக்களில் ஒருவரான தொன்பிலிப் வில்லவராய முதலியாரின் மைந்தர், 'செகராசன் மதிமந்திரி'யான சின்னத்தம்பிப் புலவர் தம்மையொத்த உள்ளுர்ப் பிரபுக்களது சன்மானத்தை உவந்து பெற்றாரா? அல்லது சன்மானத்துக்காக உள்ளுர்ப் பிரபு ஒருவர்மேற் பிரபந்தம் பாடும் நிலையிலா சின்னத்தம்பிப் புலவரின் குடும்ப அந்தஸ்து இருந்தது? சின்னத்தம்பிப்புலவர் சந்திரசேகர மானா முதலி என்ற மற்றொரு உள்ளுர்ப் பிரபுவையும் பறாணை விநாயகர் பள்ளில் ஒரு செய்யுளால் (121) பாடியுள்ளார். தொன் ஜுவான் சந்திரசேகர மானா முதலி என அறியப்படும் அவர் வில்லவராய முதலியாரினும் ஒருபாடியேனும் குறைந்த செல்வாக்கினராகவே இருந்தார் என்றே கொள்ளக்கூடியதாயுள்ளது.¹⁴ அத்தகையவரைப் பாடிய சின்னத்தம்பிப் புலவரின் அச் செய்யுள் வருமாறு:

நாளுங் கலியைத் துரப்பதே யன்றி
நாளை வாவென் றுரைத்திடான்
நம்பி னோர்க்கருள் தருத யாபரன்
வெம்பி னோர்க்கரி யேறனான்
வாளின் தட க்கைச் சந்தர் சேகர
மானா முதலி வாழ்கவே.

இப்பாடலின் பாவனையில் தொனிப்பது ஏழைப்புலவன் ஒருவனின் குரலே. அதுபோலவே பாட்டுடைத் தலைவரும் அக்கால யதார்த்தத்துக்கு மிஞ்சிய உயர் நிலையினராகவே புலப்படுத்தப்படுகின்றார். நட்புரிமை பூண்ட அல்லது அக்கால உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவப் போட்டியில் ஒரு கட்சியினராய் நின்ற பிரபுக்கள் குடும்பத்து இலக்கிய சல்லாபங்களாக இவை இருத்தல் கூடும். அச்சல்லாபம் பாரம்பரிய பிரபுத்துவ குடும்பங்கள் தமது மேல்நிலை அங்கீகாரத்தைத் தக்கவைத்துக்கொள்ளவேண்டிய சமூகத் தேவையால் விளைத்ததாகத் கூடும். **கரவைவேலன்கோவை** பாடப்பெற்றமை பற்றிய வரலாறு கூறும் செவிவழிக்கதையின் அடிப்படையில் கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராஜா கூறுவது இங்கு கருதத்தக்கது.

“இக் கதையினூடு அக்காலச் சமூகத்தில் அதிகார மேலாதிக்கம் கொண்ட நிலப்பிரபுக்களுக்கிடையே நிலவிய போட்டிகளையும் கண்டுகொள்ள முடிகிறது. ஒல்லாந்த அரசு தேசவழமையை அனுசரித்தமையாற் ‘புலவர் பாடும் புகழுடையார்’ எனக் கருதப்பட்ட பிரபுக்களுக்குச் சகல வசதிகளையும் வாய்ப்புக்களையும் வழங்கியிருக்கக்கூடும். வேலாயுத முதலியார் குடும்பம் ஒல்லாந்த அரசின் சலுகைகளைப் பெற இக் கோவைப் பிரபந்தமும் உதவிவிருக்கலாம்.”¹⁵

அக்காலத்துத் தோன்றிய தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளும் இத்தகைய தொரு தேவையின் நிமித்தம் தோன்றியதாகலாம். எது எவ்வாறாயினும் இப்படியானதொரு தேவை அக்காலத்தில் இருந்தது என்பது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியதொன்றே. அ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அக்கால யாழ்ப்பாண வரலாறாக எழுதுவனசில இங்கு நோக்கத்தக்கன.

“பறங்கிகள், இனிமேல் இராசாகுடும்பத்தார் தம் பெயரோடு இராசா வென்னும் பட்டப்பெயரைச் சேர்த்து வழங்கலாகா தெனத் தடுத்து முதலியெனத் தஞ்சாதிப் பட்டப் பெயரை யொட்டியே வழங்கல் வேண்டுமெனச் சட்டஞ் செய்தார்கள். அவர்கள் பரராச சிங்கனுக்குக் கொடுத்த முதன் மந்திரித்தா னத்தை அவன் இறந்த பின்னர்ப் பிறருக்குக் கொடாது நிறுத்தி நான்கு மாதாக்கர்களை நியமித்தார்கள்”¹⁶

இது போர்த்துக்கேயர் காலத்தைய யாழ்ப்பாணத்து நிலைமை; அப்போதே யாழ்ப்பாண உயர்குடியார் கீழிறங்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள்.

“முதலியென்னுஞ் சிறப்புப் பெயர் பண்டைக் காலமுதல் வேளாளருக்கே உரியதாயிருந்தது. பறங்கிகள் அதனைக் கரையாருக்குமாக்கினர். தமிழரசர் காலத்தில் மந்திரி இலிகிதர் முதலிய உத்தியோகங்களிலிருந் தவர்கள் பெரும்பாலும் வேளாண்முதலிகள். அதுபற்றிப் பறங்கியரசு ஒல்லாந்தவரசுகளிலும் அவ்வுத்தியோக முடையவரெல்லாம் முதலியா ரெனப்பட்டனர். பின் அவ்வுத்தியோகமும் முதலியுத்தியோக மெனப் பட்டது.”¹⁷

ஒல்லாந்த தேசாதிபதிகள் சிலரின் ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணப் பரம்பரைப் பிரபுக்களின் நிலை மேலும் கீழிறங்குவதாயிற்று.

“இனி மற்றைய தேசாதிபதிகளோ மிக்க கொடியர். சிலர் பரிதானப் பிரியர். வேறுசிலர் அடிமைகளை விற்றும் தனவான்களுக்கு ‘முதலியார்’, ‘தொன்’ என்னும் பட்டப் பெயர்களை விற்றும் பெரும் பொருளிட்டினர்.”¹⁸

சின்னத்தம்பிப் புலவர் தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியாரின் மைந்தராக, ‘செகராசன் மதிமந்திரி’யான செய்துங்கமாப்பாண முதலியாக இருந்த போதிலும் பிரபுத்துவ குடும்பங்கள் சிலவற்றுக்காக பழம்புலவர் மரபில் வந்ததொரு ஏழைப் புலவராகவும் பாவனை பண்ண வேண்டிய நிலையில் அக்காலச் சூழல் இருந்திருக்கிறது எனலாம்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் தம்முடைய பறாணை விநாயகர் பள்ளில் மற்றுமொரு பிரபுவையும் பல இடங்களிற் (பாட. 61-63, 73, 88) போற்றியிருப்பது குறிப்பிடத் தக்கது. ரகுநாயகன் என்றும் ரகுநாயக மதிபதி என்றும் சுட்டப்பெறும் அப்பிரபுவை குதிரை வீரனாக அல்லது குதிரைக்கலை நிபுணனாகவும் பெண்களைக் கவரும் அழகனாகவும் பகைவரைத் தலைகவழிச் செய்பவனாகவும், உடல்வலிமிக்க வீரனாகவும், பெருங் கொடையாளியாகவும் மேழிக் கொடியுடையவனாகவும் (வேளாளனாகவும்) புகழ்ந்துரைக்கிறார் புலவர்.

பறாணை விநாயகர் பள்ளில் உள்ள,

வரிசைவளர் திரிபுதகை மரபின் உரியவர் கிளைகள்

மதி செல்வம் ஏறவே கூவாய் குயிலே (60)

என்ற பாடல் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நோக்கத்தை முழுமையாக உள்வாங்கியுள்ளதொரு பாடல் எனலாம். அதாவது கங்கா குலத்தவர்களாகிய வேளாளர்களின் கிளைகளது மதிப்பாகிய (அவர்களுக்குரிய முதன்மைத் தானமாகிய) செல்வம் ஏறும்படியாகக் குயிலைக் கூவச் சொல்கிறார் புலவர்.

பிரபுக்களைப் பாடிய சின்னத்தம்பிப் புலவர் தெய்வங்களைப் பாடும்போது மானுடம்பாடுவதில் வெறுப்புக் கொண்டதோர் இறையடியாராகத் தம்மை வெளிப்படுத்திக் கொள்வது சுவாரசியமானது. கல்வளையந்தாதியிலும் மறைசையந்தாதியிலும் பல இடங்களில் இப்பண்பை இனங்காணலாம். உதாரணத்துக்காக இரண்டை நோக்குவோம்.

“செல்வத்தைக் காவல்செய்வதே யல்லாமல் தக்கவர்களுக்கு வழங்காத உலோபிகளைப் பாடி, தளர்ச்சியைத் தரும் பசிமிகுந்த காக்கைகள் உண்பதற்கிடமான இந்த உடலைப் பெருக்குவதிலே சலித்தேன்.” (கல்.86)

“என் மனமாகிய வண்டு இரும்பையொத்த வன்னெஞ்சராகிய கீழ்மக்களைப் பாடி வருந்தாமல் மறைசைக் கடவுளின் திருவடித் தாமரையில் ஒன்றுவதைச் செய்வதாயில்லையே!” (மறை. 4)

கல்வளையந்தாதி, மறைசையந்தாதி என்பவற்றில் ஆங்காங்கே இவ்வாறான மானுடம்பாடலிலான சின்னத்தம்பிப் புலவரின் சலிப்புத் தோன்றுவது கொண்டு மானுடம்பாடிய கரவைவேலன் கோவையின் பின்பு தான் அந்தாதிகளிரண்டையும் அவர் பாடினார் என்று முடிவு செய்துவிட முடியாது. இப்பாடல் அருளாளர்களின் பாடல்களின் பரிசீலிப்பில் - அவற்றின் பாவனையில் - பக்தி இலக்கிய மரபில் - பாடப்பட்டவையாக இருத்தல்கூடும். கல்வளை அந்தாதியே இவரால் முதன்முதல் செய்யப்பட்ட பிரபந்தம் என்பது பல அறிஞர்களது கொள்கை. மறைசையந்தாதியும் புலவரது இள வயதிலே பாடப்பட்டதென்றே குறிப்பிடப்படுகிறது. ‘அவர் பதினைந்து வயசளவிற சிதம்பரஞ் சென்று தலயாத்திரை செய்து மீளும்போது வேதாரணியத்தை அடைந்து அங்கே மறைசையந்தாதி பாடி அரங்கேற்றினார்’ எனப்படுகிறது.¹⁹ சின்னத்தம்பிப் புலவர் இளவயதிலேயே பாடுமாற்றல் கைவரப் பெற்றவர் என்பது தோன்ற அவருக்கு ‘வரகவி’, ‘அருட்கவி’, ‘வாலகவி’ என்னும் பெயர்களும் வழங்கின²⁰ என அறியவருவதும் இங்கு சுட்டத்தக்கது.

புலவர் பாடிய பிரபந்தங்கள் நான்கில் **மறைசையந்தாதி** ஒன்றே ஈழத்துக்கு அப்பாற்பட்டுத் தமிழகத்தோடு தொடர்புபட்டதாக உள்ளது. இலங்கை, இந்திய நாடுகள் ஆங்கிலேயரிடமிருந்து சுதந்திரம் பெறும் வரையில் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தமிழகத்துக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்பு மிக நெருக்கமானது.

“அண்மைக்காலம் வரையில், யாழ்ப்பாணத்தவர் சிதம்பரத்துக்கு அடுத்ததாகச் சோழநாட்டுத் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்திலுள்ள வேதாரணியத்தோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணி வந்துள்ளனர். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டின் வடகரையிலிருந்து சோழநாட்டின் மிகக்கிட்டிய துறைமுகமான கோடிக்கரையிலே போய் இறங்குபவர்களுக்கு வேதாரணியம் (திருமறைக்காடு) முதலிலே காணும் பெரிய கோவிலாக அமைந்திருக்கிறது. யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டிலுள்ள கரண வாய், வரணி என்னும் கிராமங்களிலுள்ள சைவக்குருமார் வேதாரணியத்திலுள்ள சைவக்குருக்கள்மாரோடு நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணிவந்துள்ளனர். வேதாரணியத்தோடான தொடர்பு பதினெட்டாம் நூற்றாண்டிலும் நிலவியிருக்கிறது. அதனாலேதான், நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவர் **மறைசை** (வேதாரணியம்) **யந்தாதி** பாடினார்.”²¹

சின்னத்தம்பிபுலவர் **கல்வளையந்தாதி** பாடும்போதுகூட ஒரு செய்யுளில் (5) மறைசையை நினைவுகூர்ந்து பாடியுள்ளார். ஆகையால் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு மறைசை இறைவனிடத்துத் தனித்தொரு ஈடுபாடு இருந்திருக்க வேண்டும் என ஊகிக்கலாம். அந்த ஈடுபாடு தமிழக யாத்திரையால் ஏற்பட்டதாயின் மறைசையந்தாதியைப் பாடிய பின்னரே கல்வளையந்தாதியைப் பாடினார் என்று கொள்ள (கல்வளையந்தாதியிலும் தமிழகத்து வேறு தலங்களை விடுத்து சிதம்பரத்தையும் மறைசையையுமே பாடியிருத்தலால்) இடமுண்டாகின்றது.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய ஏனை இரு தலங்களும் யாழ்ப்பாணத்தைச் சார்ந்தன. சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு மறைசைத் தலத்தில் ஈடுபாடு வந்ததற்கு அவருடைய தென்னிந்திய யாத்திரை காரணமாயின் (சண்டிலிப்பாய் சர்ந்த) கல்வளை, (சுழிபுரம் சார்ந்த) பறாளை என்றும் யாழ்ப்பாணத் தலங்களின் மேலான அவரது ஈடுபாட்டுக்குக் காரணம் யாது? நல்லூர் வாழ்விடமாக, அவரது பூர்வீகம் மேற்படி தலங்களை ஓட்டயதாக அமைந்ததோ என்பது உசாவத்தக்கது. புலவர் பொன்னாலை வரதராசப் பெருமானையும் பல இடங்களில் (புறா. 42, 52, 79, 91, 115) நினைந்து கொள்கிறார். சின்னத்தம்பிப் புலவர் பெயரில் வழங்கும் சீட்டுக் கவிப்பாகம் அவரது பெயரணரைத் தென் காரையம்பதி (காரைநகர்?)யைச் சேர்ந்தவராகச் சுட்டுவது மீளவும் சிந்திக்கத்தக்கது. சின்னத்தம்பிப் புலவரை முதலியார் இராசநாயகம், ‘சண்டிருப்பாய் வில்லவராய சின்னத்தம்பிப் புலவர்’ என்று குறிப்பிடுவதும் அவதானிக்கத்தக்கது.²²

சின்னத்தம்பிப் புலவரை அழைத்து கரவை வேலன் கோவையைப் பாடுவித்தவர்கள் அக்காலத்தில் அவர் பெற்றிருந்த பிரசித்தங் காரணமாகவே அழைத்தார்கள் என்னும்போது கரவை வேலன் கோவைக்கு முன்பாகவே பிரசித்தி பெறத்தக்க வகையில் சில நூல்களை அவர் பாடியிருத்தல் வேண்டும். அந்நூல்கள் மேற்படி அந்தாதிகள் இரண்டுமாயிருத்தல் கூடும்.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய இரண்டு அந்தாதிகளும் கரவை வேலன் கோவையுமாகிய அவை மூன்றும் கட்டளைக் கலித்துறைச் செய்யுளால் அமைந்தவை. கோவைப் பிரபந்தம் இயல்பாகவே முழுக்க முழுக்க அகத்திணை மரபு தழுவியது. அந்தாதிகள் இரண்டிலும்கூட கணிசமான இடங்களிற் சின்னத்தம்பிப் புலவர் அகத்திணை மரபைத் தழுவிச் சென்றுள்ளார்.

மறைசையந்தாதி, திரிபு என்னும் சொல்லணியமைந்த நூற்றந்தாதி (திரிபு என்பது செய்யுளின் நான்கடியிலும் முன்னுள்ள சீர்களிலுள்ள சொற்றொடரின் முதலெழுத்து நீங்க ஏனைய எழுத்தெல்லாம் அடி தோறும் ஒத்திருப்பது); **கல்வளையந்தாதி**, யமகம் அல்லது மடக்கு என்னும் சொல்லணி அமைந்த நூற்றந்தாதி (யமகம் அல்லது மடக்கு என்பது ஒரு கவியின் நான்கடியிலும் முற்பகுதி எழுத்துக்கள் அனைத்தும் ஒன்றுபட்டிருப்பது). அக்காலத்தில் ஈழத்தெழுந்த அந்தாதிகள் பற்றிய கலாநிதி க.செ.நடராசாவின் அபிப்பிராயம் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் அந்தாதிகளுக்கு விலக்கானதென்று கூறுவதற்கில்லை.

“இவ்வந்தாதிகளிற் கையாளப்பட்ட யமகம், திரிபு ஆகிய அணிகளாற் பெறப்படும் இலக்கியச் சுவையே கற்றோர் மனத்தைப் பெரிதுங் கவர்வனவாயுள்ளன. இச் செய்யுளைப் படிக்குந்தோறும் அவற்றைப் புனைந்த புலவனுக்கும் பொருள் பிரித்தறிய முயலும் புலனுடையார்க்கு மிடையே நிகழும் புலமைப் போரை உய்த்துணர முடிகிறது. கற்றோரன்றி மற்றோரைப் பொறுத்த வரையில், இத்திரிபு யமகம் ஆகிய ‘தில்லு முல்லுக்களே’ இந் நூல்கள் ஜனரஞ்சகமானவையா யில்லாமற் போனமைக்கான காரணங்களென்றுங் கூறலாம். உதாரணமாகப் புலியூரந்தாதியின் நாலாவது செய்யுளின் நான்கடிகளும் யமக அணிக்கேற்ப ‘பாயசங் கண்டு’ என்று ஆரம்பிக்கின்றன. ஆனால் முதல் அடியில் அவற்றைப் ‘பாய் அசம் கண்டு’ என்றும், இரண்டாமடியிற் ‘பாயசம் (கற்) கண்டு’ என்றும், மூன்றாம் அடியில் (இரண்டாமடியின் இறுதியிலுள்ள, ‘உ’ வைச்சேர்த்து) ‘உபாய சங்கு அண்டு’ என்றும்,

நாலாமடியில் (மூன்றாமடியின் இறுதியிலுள்ள ‘உப்பு’ என்பதைச் சேர்த்து) ‘உப்பாய சங்கண்’ என்றும் பிரித்துக் கருத்துரைப்பது நுண்மாண் நுழைபுலம் ஆயினும், சாதாரண வாசகரின் மனத்தைக் களைக்க வைக்கும் முயற்சியாகவே தோன்றும். இவ்வாறே இவற்றின் ஒவ்வொரு செய்யுளும் அமைந்திருக்கக் காணலாம். அதுவே இந்நூல்களின் நிறையும் குறையும் எனலாம்.”²³

கரவைவேலன் கோவை, யமகம் திரிபு முதலிய சொல்லணிகள் இல்லாததால் புலவரின் அந்தாதிகளோடு ஒப்பிடுகையில் எளிமை வாய்ந்தது. 425 செய்யுள்களால் ஆகப்பெற்ற இந்நூலில் 172 செய்யுள்கள் அழிந்துவிட்டன. இவற்றின் அழிவுக்கு யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்களின் போட்டி பொறாமைகள் காரணமாய் இருந்திருக்கலாம். ஈழத்து இலக்கியங்களில் இந்நூலுக்கு ஒரு முக்கியத்துவம் இருப்பதாக உணரப்படுகின்றமை அறியத்தக்கது.

“இந்நூல் உள்ளூர்ப் பிரபுத்துவ பரம்பரைபற்றித் தோன்றிய முதல் ஈழத்து நூலாகும். சமயச் சார்பற்ற, தேசிய நிலைநின்ற இலக்கியத்தின் கால் கோளாக இந்நூலினைக் கொள்ளல் வேண்டும்.”²⁴

சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய **பறாளை விநாயகர் பள்ளு** அவரின் ஏனைய மூன்றிலிருந்தும் கணிசமான தனித்துவமுடையது எனலாம். அப்பிரபந்த வடிவம் இயல்பாகவே பொதுமக்கட் சார்பினைக் கொண்டதாகும். புலவரின் இயல்பான கவித்துவத்துக்கு இடங்கொடுப்பதாய் அது அமைந்தது. பறாளை விநாயகர் பள்ளிலும் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நாட்டுப் பற்றினை ஓரளவிற்கு காணலாம். பள்ளுப் பிரபந்த அமைப்புக்கேற்ப ஈழமண்டலப்பள்ளி தன் நாட்டின் புகழை மிகுவித்துப் பேசுகிறாள். ஈழநாட்டின் இயற்கைவளம் கூறும் பாடல்கள் ஒருபக்கமிருக்க,

பண்ணிற் றோயப் பொருண்முடிப் புக்கட்டிப்
பாடும் பாவலர்க் கீந்திட வென்றே
யெண்ணிப் பொன்முடிப் புக்கட்டி வைத்திடும்
ஈழ மண்டல நாடுங்கள் நாடே. (25)

கற்ற நூலுணர் பண்டிதர் மாப்பஞ்சு
காவி யம்சட் கலைக்கடல் தோய்ந்தும்
ஏற்றை நாளும்கல் வித்திரம் பார்த்திடும்
ஈழ மண்டல நாடுங்கள் நாடே. (33)

என்னும் பாடல்கள் ஈழநாட்டின் கல்விச் சிறப்புக்குறித்த 'நல்லறிவுச் சுடர் கொளுத்த' முனைவனவாகப் புலப்படுகின்றன. சின்னத்தம்பிப் புலவர், ஈழநாட்டை 'மாவலிகங்கை நாடாகக்' காண்கிறார்.. சின்னத்தம்பிப் புலவர் மாத்திரமன்றி ஈழநாட்டுப் புலவர் பலரும் மகாவலிகங்கையையே தமது தேசத்து ஆறாகப் போற்றியுள்ளனர். கதிர்காமத்தைப் பொருளாகக் கொண்டெழுந்த 'கதிரைமலைப் பள்ளு'க்கூட (அத்தலத்தின் புனித தீர்த்தமான மாணிக்கங்கையைப் பாடாது) மாவலிகங்கையையே சிறப்பித்துப் பாடுவது அவதானிக்கத்தக்கது. இலங்கையில் தமிழ்நிலப்பரப்பினாடாக ஓடும் பேராறு என்ற காரணத்தாலேயே மாவலிகங்கை தமிழ்ப் புலவர்களிடம் இத்தகு அபிமானத்தைப் பெற்றது எனத் துணிந்து கூறலாம். சின்னத்தம்பிப் புலவரின் கதேசப்பற்றை அல்லது அன்னியராட்சியில் அவருக்கிருந்த வெறுப்பைக் காட்டுவதான பாடலொன்றையும் பறாளை விநாயகர் பள்ளிற் கண்டு கொள்ளலாம்.

கயல் வரைந்த துவசன் பணி நவ
கண்டி மன்னன் வரராச சிங்கன்
இயல்புடன் திருச் செங்கோல் நடாத்திய
ஈழ மண்டல நாடெங்கள் நாடே. (புறா29)

சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலத்தில் தமிழறிந்தவர்களாய்ச் சுயாதிபத்தியத்துடன் ஆட்சி செலுத்தியவர்கள் கண்டியரசர்கள் மாத்திரமே. ஆனால், இப்பாடலிற் போற்றப்பெறும் கண்டியரசன் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் சமகாலத்தவனல்லன். 17ஆம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்தவனான இராஜசிங்கனே இங்கு போற்றப் பெறுகிறான். அவனது படைகள் இருதடவை யழப்பாணத்தின்மீது படையெடுத்துச் சென்றதாக அறியவருகிறது. சைவத்துக்குப் பேரிடர் புரிந்த ஐரோப்பியர் காலத்தில் வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்கள் சைவாபிமானியாய் விளங்கிய இராஜசிங்கன்மேல் அபிமானங் கொள்ளுதல் இயல்பே. சின்னத்தம்பிப் புலவர் காலம்வரையில் அவன் மேலதான அபிமானம் யாழ்ப்பாணப் பிரபுக்களிடையே நீடித்திருந்தது போலும், அந்த அபிமானத்தின் மிகுதிப்பாடே இராஜசிங்கனை மேற்படி பாடலில் பாண்டியனும் பணியும் பிரதாபமுடையவன் என்று புகழச் செய்ததாகலாம்.

பறாளை விநாயகர் பள்ளிற் காணப்பெறும் யாழ்ப்பாணப் பிரதேச வழக்காறுகள் தனியாக நோக்கப்பட வேண்டியன.²⁵ ஐரோப்பியர் வழிவந்த அரக்கு (சாராயம் - Arrack) என்ற திசைச்சொல்லைக் கையாள்வது குறிப்பிடத்தக்கது (செ.5). சீனி (செ.42), சாடி (74) என்னும் வேறு திசைச் சொற்களையும் புலவர் கையாண்டுள்ளார்.

எவ்வகையிலும் சின்னத்தம்பிப் புலவர் ஈழத்துப் புலமை மரபின் முக்கியமான அடையாளங்களுள் ஒன்றாக விளங்குபவர். அவரது பிரபந்தங்களைத் தொகுத்து ஒரே நூலாக வெளியிடும் இப்பணி பலவகையிலும் பயனுடையதாக அமையும் என்பது உறுதி. புலவரின் பிரபந்தங்கள் பல்வேறு உரைகளையும் கண்டுள்ளன. அவற்றுள் முக்கியமான அல்லது வசதியான உரைகளோடு இப்பிரபந்தங்கள் இங்கு தரப்பட்டுள்ளன. அவ்வுரைகளுள் **மறைசையந்தாதி** உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரின் உரையோடு வெளியிடப் பெறுவது ஒரு சிறப்பாகும். அதன்மூலம் இந்நூல் ஈழத்தின் மற்றுமொரு புலமை அடையாளத்தை வெளிப்படுத்தி நிற்கிறது எனலாம். உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரின் ஆக்கங்கள் தனியாகத் தொகுத்து ஒரு நூலாக்கப்பட வேண்டியன என்பதை அழுத்தமாக வலியுறுத்தத்தக்க வளம் மிக்க உரையாக அவ்வுரை அமைந்துள்ளது.

கல்வளையந்தாதி, ம.வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளையின் உரையோடு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. திருஞானசம்பந்தபிள்ளை ஈழத்தின் புலமைப் பாரம்பரியம் மிக்க குடும்பமொன்றிலே தோன்றியவர்; இந்துசாதனம் பத்திராதிபராக விளங்கியவர்; மரபிலக்கியப் பயிற்சி மிக்கவராயிருந்ததோடு ஆக்க இலக்கியகாரராகவும் விளங்கியவர். அவர் கல்வளையந்தாதிக்கு பதவுரை, கருத்துரை, விசேடவுரைகளை எழுதியுள்ளார்.

கரவைவேலன் கோவையும் பறாளை விநாயகர் பள்ளும் அரும்பதவுரை, குறிப்புரை என்பனவற்றுடனேயே வெளியிடப் பெறுகின்றன. கரவை வேலன் கோவைக்கு கரணவாய் சி. ஆழ்வார்ப்பிள்ளையால் எழுதப்பட்ட விரிந்த உரை உள்ள போதும், அது நான்கு பிரபந்தங்களின் தொகுப்பான இந்நூலின் பக்க எண்ணிக்கையை மிகவும் அதிகரிக்கச் செய்துவிடும் என்னும் அச்சத்தால் சதாசிவ ஐயரின் அரும்பதவுரையே தோந்தெடுக்கப்பட்டது. ஐயரின் பதிப்பில் நிரல் நிறையாகத் தரப்பட்ட செய்யுள்களும் உரையும் இப்பதிப்பில் அண்மைப்படுத்தித் தரப்பட்டுள்ளமை அறியத்தக்கது.

பறாளை விநாயகர் பள்ளுக்கு உள்ளது, திருமயிலை சே.வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையின் குறிப்புரை மட்டுமே. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை ஈழத்தின் ஏனைய பள்ளுப் பிரபந்தங்களான கதிரைமலைப் பள்ளு, தண்டிகைக் கனகராயன் பள்ளு என்பவற்றையும் பதிப்பித்த சிறப்பினை உடையவர். அவர் ஈழநாட்டவர் அல்லாததால் அவரது குறிப்புரைகளில் ஆங்காங்கே (ஈழம் சம்பந்தமான விடயங்களில்) சில தவறுகள் நேர்ந்துள்ளன.²⁶

உதாரணமாக 'மகாவலிகங்கை'க்கு 'பறாளை நகரத்திற் பாயும் நதியின் பெயர்' என்று குறிப்பெழுதியுள்ளமையைக் குறிப்பிடலாம்.²⁷ அவர் தமிழகத் தவராதலால் ஈழநாட்டின் புவியியலை அறியவில்லைப் போலும்.

ஈழநாட்டின் புவியியலுக்குப் புறம்மான செய்தியொன்று சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பாடலிற்கூட அமைந்து கிடப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

பொருவில் கோணச் சிகரத் தருகிற்
பொழிந்த வெள்ளம் வழிதுபோய்ப்
பூந்தண் குறிஞ்சி வளைந்து வேடிச்சி
காந்தன் சேவடி வணங்கி.... (74)

ஓடுவதாகப் பாடுகிறார் புலவர். கோணமலை நெய்தல் நிலத்தேயிருக்கும் ஒரு குன்று என்பதையும் அங்கு பொழிந்த வெள்ளம் குறிஞ்சி நோக்கி ஓட முடியாதென்பதையும் அவர் அறியார் என்று கொள்ள வேண்டியதில்லை. ஈழத்து இலக்கியமரபிலே கோணேசர் மலை பற்றிய புனித உணர்வொன்று நெடுங்காலமாகவே இருந்து வந்தது. கோணமாமலை சமய குரவராலும் பாடப்பெற்ற சிறப்பினது; தென்கைலாசம் என்று போற்றப் பெறுவது. மலை என்று பாடும்போதும் மத்திய மலைநாட்டை விட்டு, கோணமலையைப் பாடியது அந்த அபிமான உணர்வின் வெளிப்பாடு என்றே கொள்ளவேண்டும். யாழ்ப்பாணத்துக் கரவெட்டியிலே மலையைப் (கரவையில் வேலன் வியன்கிரி) பாடுவதற்கு இடங்கொடுத்த இலக்கிய மரபே கோணமலையை இவ்வாறு பாடுவதற்கும் இடங்கொடுத்தது.

அது அவ்வாறாக, இப்பதிப்புக்குறித்து மீளவும் நோக்குவோம். சின்னத்தம்பிப் புலவரின் நான்கு நூல்களையும் கால ஒழுங்கில் வரிசைப்படுத்துவதற்கு அதுபற்றிய தெளிந்த அறிவு இல்லாத காரணத்தால் தமிழ்ப் பிரபந்த வரலாற்றின் அடிப்படையில் அந்தாதிகள் இரண்டும் முன்வைக்கப்பட்டன. அந்தாதிகளுள்ளும் கல்வளையந்தாதி முதலில் வைக்கப்பட்டது விநாயகரை எப்போதும் முன்னிறுத்தும் நமது வழமை கருதியே. அந்தாதிகளை அடுத்து அவ்வந்தாதிகள் பாடப்பட்ட யாப்பிலேயே பாடப்பட்டதும் தமிழ் பிரபந்தங்களின் வரலாற்றில் அந்தாதிக்கு அடுத்தபடி தோற்றம் பெற்றதுமான கோவைப் பிரபந்தம் வைக்கப்பட்டது. பிரபந்த வரலாற்றில் இறுதிக் காலங்களில் தோன்றியதே பள்ள ஆதலால், பறாளை விநாயகர் பள்ள இறுதியில் வைக்கப்பட்டது.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் பெயரில் வழங்கும் தனிப்பாடல்களும் தொகுக்கப் பெற்று விளக்கக் குறிப்புக்களுடன் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

இப்பதிப்புக்குத் தோந்தெடுத்த முன்னைய பதிப்புக்கள் எவையென்றும் அவற்றின் பிற விபரங்களையும் அறியத்தக்க வகையிலே அவ்வப்பதிப்பின் முகப்புக்களும் பதிப்புரை முதலியனவும் உள்ளவாறே பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளன. சின்னத்தம்பிப் புலவர் பற்றியதும் அவர்தம் பிரபந்தங்கள் பற்றியதுமான மேலதிக செய்திகளை அவற்றுட் காண்க.

பாவலர் சரித்திர தீபகத்தில், சின்னத்தம்பிப் புலவர் பற்றி எழுதப்பட்ட வரலாறும் அதற்கு கலாநிதி பொ. பூலோகசிங்கம் எழுதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்பும் பின்னிணைப்பாகத் தரப்பட்டுள்ளன. பூலோகசிங்கமவர்களின் ஆராய்ச்சிக் குறிப்பில் உள்ள சின்னத்தம்பிப் புலவர் பிரபந்தங்களின் பதிப்புகள் பற்றிய விபரங்கள் பயன்படும் என்ற கருத்திலேயே அவை பின்னிணைப்பாகச் சேர்க்கப்பட்டன.

பூலோகசிங்கமவர்கள் 'சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றியதாக நாலுமந்திரி' கும்மி என்னும் நூலொன்று சண்டிருப்பாய் எம்வேலுப்பிள்ளையாற் கரவெட்டி ஞானசித்தி யந்திரசாலையில் 1934 இற் பதிப்பிக்கப் பெற்றுள்ளது' என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் அதன் உள்ளடக்கம் பற்றிய விபரங்கள் எதனையும் தராததால் அவரும் அப்பதிப்பைக் கண்டிலர் எனக் கருதலாம். 'நாலுமந்திரிகும்மி' சண்டிருப்பாய் வேலுப்பிள்ளையால் 1934 இல் அச்சிடப்பட்டது' என்ற விபரம் பறாளை விநாயகர் பள்ளுப் பதிப்பில் 'சின்னத்தம்பிப் புலவர் சரித்திரம்' என்ற பகுதியிலும் தரப்பட்டுள்ளது. 'நாலு மந்திரிகும்மி' எமக்குக் கிடைக்காததால் அதனை இத் தொகுப்பில் அடக்க முடியவில்லை. அன்றியும் அந்நூலைச் சின்னத்தம்பிப் புலவருடையதாக 'புலவர் வரலாறு' எழுதிய முன்னை ஆசிரியர் எவரும் குறிப்பிடாமையால் அது நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவருடையது என்பது பெரிதும் ஐயத்துக்கு உரியதே. அந்நூல் கிடைப்பின் ஆராய்வின்மீன்றே அது பற்றித் தீர்மானித்தல் சாத்தியமாகும்.

சின்னத்தம்பிப் புலவரின் பிரபந்தங்களை ஒரு நூலாக வெளியிடும் இம்முயற்சியில் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியரும் இந்துகலாசார அலுவலர்கள் திணைக்களத்தின் மதியுரைஞருமான பேராசிரியர் சி. பத்மநாதன்

அவர்களின் ஆலோசனையும் திணைக்களப் பணிப்பாளர் திருமதி சாந்தி நாவுக்கரசன் அவர்களின் வரவேற்பும் உதவிப் பணிப்பாளர் (ஆராய்ச்சி) சீ. தெய்வநாயகம் அவர்களின் ஒத்துழைப்பும் என்றும் நினைத்தற்குரியன. நூலின் அச்சப் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்குவதில் ஒத்துழைத்த திருமதி ஞானேஸ்வரி சோமசுந்தரம் (முன்னாள் அதிபர், இராமநாதன் கல்லூரி) திரு. க. உமாமகேஸ்வரன் ஆகியோரின் பங்களிப்பும் அத்தகையதே.

நூற்பிரதிகளைச் சேகரிப்பதில் உதவிய சக விரிவுரையாளரான நண்பர் செல்வி எம். ஏ. எஸ். எப். சாதியா, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக நூலக உதவியாளர் திரு. வே. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகியோருக்கும் முழுமனதோடு ஒத்துழைத்த அச்சுத்தார்க்கும் நன்றி!

அடிக்குறிப்புகள்

1. பூலோகசிங்கம், பொ. (ப-ஆ), 1975, பாவலர் சரீத்திர தீகம் - பாகம் - II கொழும்பு தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு, ப. 232
2. கணபதிப்பிள்ளை, சி. இலக்கியவழி (திருத்தப்பதிப்பு - 1994) தலைக்குமி புத்தகசாலை, கன்னாகம் ப38
3. சதாசிவ ஐயர், (ப-ஆ), (1935), கரவைவேலன் கோவை, ஆரிய திராவிட பாசாபிவிருத்திச் சங்கம், யாழ்ப்பாணம். ப. XI (இந்நூலில் அநுபந்தமாக இது தரப்பட்டுள்ளது.)
4. தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியார் ஒல்லாந்தராட்சிக் காலத்திற் பெற்றிருந்த செல்வாக்கையும், அவரது பெயரில் உள்ள கிறிஸ்தவச் சார்புக்கான காரணத்தையும் அறிதற்கு சதாசிவ ஐயரின் மேற்படி முகவுரையைப் பார்க்கவும். பேராசிரியர் கா. சிவத்தம்பி கூறுவதும் இதுதொடர்பாக நோக்கத்தக்கது.

“போர்த்துக்கேய ஆட்சி காரணமாகவும், கத்தோலிக்க மதத்தாலும், யாழ்ப்பாணத்திற் புதிய ஒரு பிரபுத்துவத்தை அரசியற்பலமும், சமூகவாய்ப்பும் கொண்ட ஒரு புதிய பிரபுத்துவத்தை தோற்றுவிக்க முடிந்தது. பழைய பிரபுத்துவத்தின் செல்வாக்கு இதனால் குன்றிக் கிடந்தது.

“ஒல்லாந்த ஆட்சிகாலம் வந்தபொழுது பாரம்பரியப் பிரபுத்துவம் முன்னர் ஒருதடவை விட்ட பிழையை, இரண்டாவது தடவையும் விடவில்லை. ஒல்லாந்த ஆட்சியில் யாழ்ப்பாணத்து உயர்மட்ட நிலப்பிரபுத்துவம் இறப்பிறமாத் மதத்தை பெயரளவில் ஏற்றுக் கொண்டது. பத்தொன்றாம், அந்நிய பண்பாட்டுத் தொடர்பு ஆகியன தமது தனித்துவத்தையும் பண்பாட்டு அடிப்படையையும் ஊறு செய்துவிடக் கூடாது

என்பதற்காகத் தாம் உத்தியோகக் கிறிஸ்தவர்களாக இருக்கும் அதேவேளையில் சைவப்பண்பாட்டை வற்புறுத்தும் பாரம்பரியப் புலமைக்கும் இலக்கியத்துக்கும் ஊக்கமளித்தனர்.”

[சிவத்தம்பி, கா. (1987) ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம் (இரண்டாம் பதிப்பு), நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பிரைவேட் லிமிட்டெட், சென்னை. பக். 175,176]

5. சதாசிவ ஐயர், தி. மேற்படி, ப. X
6. சதாசிவ ஐயர், தி. மேற்படி, ப. X
7. ஒல்லாந்தர் காலப்பகுதியிலே ஈழத்தில் தோன்றிய பன்னாட்டுப்பிரபுத்துவங்கள் ஒன்றான ‘தண்டிகைக் கனகராயன் பன்னாட்டுத் தமிழ்நாட்டுக் காரைக்காடு’ என்னும் ஊரிலிந்து வந்து தெல்லிப்பழையிற் குடியேறிய வேளாளர்குலத் தலைவரான கனகராயன் என்பவனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டது என்பதும் அப்பள்ளின் மூத்தபள்ளி, இளைய பள்ளியர் முறையே வடகாரைப் பள்ளியாகவும் தென்காரைப் பள்ளியாகவும் குறிப்பிடப்படுகின்றமையும் நாட்டுவளங்கூறும் பகுதியில் வடகாரை வளமும் தென்காரை வளமுமே பேசப்படுவதும் அறியத்தக்கன. போர்த்துக்கேயராட்சியின் இறுதிக் காலகட்டத்தில் தமிழ்நாட்டிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் காரைதீவிற் குடியேறிய (உலகுசாவல) முதலிபரம்பரையொன்று அறியப்படுதலும் அறியத்தக்கது. அப்பரம்பரையின் முதல்வனான உலகுசாவல முதலி, யாழ்ப்பாணத்தில் போர்த்துக்கேயராட்சி ஒழிந்து ஒல்லாந்தராட்சி ஏற்படுவதற்குத் துணையாய் அமைந்தவன் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது. [முத்துத்தம்பி, ஆ. (1915) யாழ்ப்பாணச்சரீத்திரம் (இரண்டாம் பதிப்பு), நாவலர் அச்சகம், யாழ்ப்பாணம், ப. 81]
8. சதாசிவ ஐயர், தி. முற்குறிப்பிட்டது, ப. X
9. சிவத்தம்பி, கா. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 177
10. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 101
11. நடராசா, க. செ. (1982) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி, கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கம், கொழும்பு.
12. பூலோகசிங்கம், பொ. (ப-ஆ), முற்குறிப்பிட்டது, ப. 235 (பொ. பூலோகசிங்கம் நான்காம் அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு நினைவு மலரில் எழுதிய ‘பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி’ என்ற கட்டுரையிலும் இக்கருத்தை முன்வைத்துள்ளார்.)
13. சதாசிவ ஐயர், தி. முற்குறிப்பிட்டது, பக். IX, X
14. “யாழ்ப்பாணத்தில் திசாவை உத்தியோகத்திலிருந்த கிளாஸ் ஐசாக்ஸ் என்னும் ஒல்லாந்தனால் தொகுக்கப்பட்ட ‘தேசவழமை’ என்னும் சட்டங்களை (Laws) ஆராய்ந்து அதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள தமிழர் வழக்கங்கள் நாட்டில் வழங்கிய வண்ணம் உண்மையாவவையெனச் சம்மதங் கொடுத்து, பின் கைச்சாத்திட்ட பிரபலமான தமிழ்முதலிமார்

பன்னிருவருள் முதலாமாளாக ஒப்பமிட்டவர் தொன் பிலிப் வில்லவராச முதலியார் என்பவர். நாலாமாளாக ஒப்பமிட்டவர் தொன் ஐவான் சந்திரசேகர மானா முதலியார் என்பவர்” (சதாசிவ ஐயர், தி. முற்குறிப்பிட்டது, ப. V) என்பதால் அப் படிநிலை வேறுபாட்டை உணர்ந்து கொள்ளலாம்.

15. சிவலிங்கராஜா, எஸ். (2001) **ஈழத்துத் தமிழ் கிலக்கியச் செல்வநெறி**, தனலக்குமி புத்தகசாலை, திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்.
16. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 78
17. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 79
18. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 90
19. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை, ஆ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 101
20. சதாசிவ ஐயர், தி முற்குறிப்பிட்டது ப. XI
21. வேலுப்பிள்ளை, ஆ. (1986) **பண்டிதமணி போற்றிய யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத்தமிழ்ப் பாரம்பரியம்**, யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம், யாழ்ப்பாணம், ப. 22
22. இராசநாயகம், செ. (1933) **யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்**, மீளச்சு (1999) Asian Educational Services, New Delhi, ப. 230
23. நடராசா, க.செ. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 83, 84
24. சிவத்தம்பி, கா. முற்குறிப்பிட்டது, ப. 13.
25. முதலித்தல் (92) தூக்குணி (93) முதலானவை.
26. “குறிப்புரை, தலமகிமை முதலியவற்றோடு திருமயிலை சே. வெ. ஐம்புலிங்கம் பிள்ளை அவர்களால் சென்னை வித்தியாநுபாலன அச்சகத்தில் பதிப்பித்தது” என்று நான்முருகப்பில் இருப்பினும் பதிப்புரையில் ஐம்புலிங்கம்பிள்ளையவர்கள் அரும்பதக் குறிப்புரையும் பள்ளுச்சிறப்பும் எழுதியுதவியவர்களென்று திருவாவடுதுறை ஆதீன வித்துவான் திருநெல்வேலி சிதம்பர ராமலிங்கம்பிள்ளை, சென்னைத் தமிழ்ப் பண்டிதர் கொ. இராமலிங்கத் தம்பிரான் ஆகிய இருவரைக் குறிப்பிடுகின்றார்.
27. இதே ஐம்புலிங்கம்பிள்ளையாற் பதிப்பிக்கப் பெற்ற கதிரைமலைப்பள்ளில் உள்ள ஒரு செய்யுளில் (2) வரும் ‘காசிநன் மாவலிகங்கை’ என்னுந் தொடருக்கு ‘ஈழத்துக் காசியாகிய கதிர்காமத்தைச் சேர்ந்த மாவலிகங்கை’ என (தவறான) விளக்கம் எழுதப்பட்டுள்ளமையும் அவதானிக்கத்தக்கது.

உள்ளடக்கம்

1. வாழ்த்துரை	I
2. வெளியீட்டுரை	III
3. பதிப்புரை	V
4. கல்வளையந்தாதி	01
5. மறைசையந்தாதி	79
6. கரவைவேலன் கோவை	141
7. பறாளை விநாயகர் பள்ளு	241
8. தனிச்செய்யுள்கள்	297
9. முன்னைய பதிப்புக்களின் முன்னுரை முதலியன	299
10. சின்னத்தம்பிப் புலவர் (பாவலர் சரித்திர தீபகம்)	339
11. செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி	344

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்பலவர் கியற்றிய
கல்வளையந்தாதி

நல்லூர் சின்னத்தும்பிப் புலவர் ஐயற்றிய

கல்வளையந்தாதி

[உரை: ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை]

காப்பு

தார்கொண்ட பூமல் லிகைச்சேக்கை யிறும்பி சாலப்பம்புஞ்
சீர்கொண்ட கல்வளை யந்தாதி பாடத் திரைக்கடல்கூழ்
பார்கொண்ட பல்லுயிர்க் கானந்த மும்மதம் பாயுங்கும்பக்
கார்கொண்ட கம்பக் களியானை முன்னின்று காப்பதுவே

இதன் பதப்பொருள்: தார் கொண்ட மல்லிகைப் பூச் சேக்கையில்
- நிரைநிரையேயுள்ள மல்லிகைப் பூக்களாகிய படுக்கையில், தும்பி சாலப்
பம்பும் சீர் கொண்ட - வண்டுகள் மிகவும் ஒலியைச் செய்யும் சிறப்பையுடைய,
கல்வளை அந்தாதி பாட - கல்வளை யென்னும் திருப்பதியிற் கோயில்
கொண்டருளிய விநாயகக் கடவுளின் அந்தாதியாகிய தோத்திரப் பிரபந்தத்தைத்
தமியேன் பாடுவதற்கு, திரைக் கடல் சூழ் பார்கொண்ட பல்லுயிர்க்கு -
திரைகள் மலிகின்ற சமுத்திரஞ் சூழ்ந்த இப்பூவுலகம் தன்னகத்துட் கொண்ட
பல்வகையான ஆன்மகோடிகட்கு, ஆனந்த மும்மதம் பாயும் - பேரானந்த
வெள்ளமாகிய மூவகை மதசலம் பெருகும், கார்கொண்ட கும்பம் - கரிய
நிறத்தையுடைய மத்தகத்தினையும், களி - களிப் பினையும் உடைய,
கம்பயானை முன்னின்று காப்பது - தறியிற் கட்டப்பட்டுள்ள யானையாகிய
விநாயகக்கடவுள் (எவ்வகை இடையூறும் வாராவண்ணம்) முன்னின்று
காத்தருளுவர் என்றவாறு.

முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. ஆனந்தத்தைச் செய்வதை ஆனந்த மென்று காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார். யானை என்று உபசரித்ததற் கேற்பக் கம்பத்திற் கட்டப்படுதல் கூறப்பட்டது. அடியாருடைய உள்ளமாகிய கம்பத்திற் கட்டப்படுதலைக் குறித்தவாறு. கார் - இனஅடை. ஏ- ஈற்றையோடு தேற்றமுமாம். இது, ஆசிரியர் தாம் பாடும்படி எடுத்துக் கொண்ட நூல் எவ்வகையான இடையூறுமின்றி இனிது முற்றும்வண்ணம் தமது குலதெய்வமும், பாட்டுடைத் தலைவரும், தம்மை வழிபடுவோர்க்கு வரும் விக்கினங்கள் எவற்றையும் நீக்கியருளுவவரும் ஆகிய கல்வளைப் பிள்ளை யாரை வாழ்த்தியவாறாம்.

நாம் பாடத் தொடங்கிய கல்வளை யந்தாதி இனிது முற்றும் வண்ணம் அந்தக் கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய வீநாயகப் பெருமானே காத்தருளுவர் என்றபடி.

**ஒன்றா யிருசுடர் முத்தொழி னான்மறை யோதுமைந்தாய்
நன்றாய வாறங்கம் யாவுக்குங் காரண நாதனுமாய்
நின்றாய்நின் கல்வளை யந்தாதி பாடவென் னெஞ்சகத்துப்
பொன்றா வருள்புரீ வாயானை மாமுகப் புங்கவனே.**

இ-ள்: ஒன்றாய் - ஏகமூர்த்தியாயும், இரு சுடர் (ஆய்) - சூரிய சந்திரர் என்னும் இரு சுடர்களாயும், முத்தொழில் (ஆய்) - படைத்தல் காத்தல் அழித்தல் என்னும் தொழில்களைச் செய்யும் பிரம் விஷ்ணு உருத்திரன் என்னும் மும்மூர்த்திகளாயும், நான்மறை(யாய்) - இருக்கு யசர் சாமம் அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களாயும், ஒதும் ஐந்தாய் - சொல்லப்படுகின்ற நிலம் நீர் நெருப்பு காற்று ஆகாயம் ஆகிய பஞ்சபூதங் களாகியும், நன்றாய ஆறு அங்கம் (ஆய்) - நன்மையாகிய மந்திரம் வியாகரணம் நிகண்டு சந்தோபசிதம் நிருத்தம் சோதிடம் என்னும் வேதாங்கம் ஆறுமாய், யாவுக்கும் காரண நாதனுமாய் - எல்லாவற்றிற்கும் காரணகருத்தாவுமாய், நின்றாய் - நின்றருள்பவரே, யானை மா முகப் புங்கவனே - மேன்மை பொருந்திய யானைமுகப் பெருமானே, நின் கல்வளை அந்தாதி பாட - தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கும் கல்வளைப் பதியின் மகத்துவத்தை விளக்கும் இந்த யமக அந்தாதியைத் தமிழேன் இடையூறின்றி இனிது பாடும்வண்ணம், பொன்றா அருள் என் நெஞ்சத்துப் புரீவாய் - அடியேன் மனத்திற் கெடுதலில்லாத திருவருளைத் தேவரீர் பாவித்தருளல் வேண்டும். எ-று.

ஒன்று, ஐந்து, முத்தொழில் ஆகுபெயர்கள். இச்செய்யுளில் ஒன்று முதல் ஆறு வரையிலுள்ள எண்கள் முறையே வருதலின் சிறப்பை நோக்குக. சிவத்திற்கும் விநாயகப் பெருமானுக்கும் பேதமில்லையாதலின், “ஒன்றாய்.....நாதனுமாய் நின்றாய்” எனச் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டது. சிறியேன் தேவரீர்மீதே பிரபந்தம் பாடத் துணிந்தேன் ஆதலின் அந்த அபிமானம் பற்றியேனும் தமிழேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டு மென்பார் “நின்கல்வளை யந்தாதி பாட ..... பொன்றா அருள்புரி ...” என்றார். இதுவும் விநாயக வணக்கங் கூறியவாறாம்.

ஏகமாய் எல்லாமாய் நின்ற வீநாயகப் பரம்பொருளே தேவரீர்மீது கல்வளை யந்தாதி யென்னுந் தோத்திரப் பிரபந்தத்தைப் பாடுவதற்குத் தேவரீரே தமிழேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டு மென்றபடி.

நூல்

**கற்பக நாடர் பதின்கதக் கண்ணெனன் கண்ணன்றொழுங்
கற்பக வஞ்சி யிடக்கண்ணன் றந்தமுகக் கண்ணனன்றிற்
கற்பக வேலெறி வேடுணை வன்கல் வளைப்பதிவாழ்
கற்பக நன்னிலல் சேர்ந்தார் கருக்கரை கண்டவரே.**

இ-ள்: கற்பக நாடர் - கற்பக விருஷத்தையுடைய விண்ணா டராகிய தேவரும், பதின்கதக் கண்ணன் - ஆயிரங்கண்ணனாகிய இந்திரனும், எண்கண்ணன் - பிரமதேவனும், தொழும் - வணங்கும், கற்பு அக வஞ்சி இடக்கண்ணன் தந்த முக் கண்ணன் - கற்பையுடைய திருவுளத்தைக்கொண்ட வஞ்சிக் கொம்பு போலும் உமாதேவியாரை வாமபாகத்தில் உடையராகிய சிவபெருமான் பெற்றருளிய முக்கண்ணரும், அன்றில் கல் பக வேல் எறிவேள் துணைவன் - அன்றிற் பறவையின் பெயராகிய கிரௌஞ்சம் என்னும் மலை பிளக்க வேலாயுதத்தை எறிந்த முருகக் கடவுளது துணைவருமாகிய, கல்வளைப் பதிவாழ் கற்பக நல் நிலல் சேர்ந்தார் கரு கரை கண்டவரே - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற கற்பக விநாயகரது நல்ல திருவடி நிழலைத் தியானித்தவர் பிறவி யென்னுங் கடலின் கரையை அடைந்தவராவர்.

அன்றிற்கல் ஒரு குறிப்புமொழி. சேர்தல் - இடையறாது சிந்தித்தல். ஆதலின், சேர்ந்தார் என்பதற்குத் தியானித்தவர் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது. கரையென வருதற்கியைய, பிறவி கடலெனப்பட்டது. இனி, கற்பக நன்னிலல் என வருதல் பற்றிப் பிறவியாகிய வெய்யிலின் எனப் பொருள் கோடலு

மொன்று. திருவடி வருவிக் கப்பட்டது. கண்டவரே யென்பது துணிவுபற்றிவந்த இறந்தகாலம். “நஞ்சுண்டாயோ செத்தாய்” என்பது போல்.

பிரமா இந்திரன் முதலாந் தேவர்களால் வணங்கப்படும் பரம சிவனுடைய திருக்குமாரராயுள்ள கல்வளைப்பதி வீநாயகப் பெருமானுடைய திருவடிகளைத் தியானிப்போர் பிறவீத்துன்பத்தை யடையார் என்றபடி. (1)

**கண்டலம் போதைப் புளினமென் றோர்ந்துகங் கம்பதூங்கிக்
கண்டல மர்ந்து சிறகாற்றங் கல்வளைக் கற்பகநீன்
கண்டல முன்று மெனையாள்பொற் பாதமுங் காணவிண்ணா
கண்டலன் போற்கண் படைத்திலன் வாசக் கமலத்தனே.**

இ-ள்: கங்கம் கண்டலம் போதை புள் கினம் என்று ஓர்ந்து - பருந்து தாமம்பூக்களைத் (தான் பசுவித்தற்கு உரிய) பறவை இனம் என்று கருதி, **கண்டல் பதூங்கி அமர்ந்து சிறகு ஆற்றும்** - (அவற்றைக் கவரவென்று) கண்டன் மரத்திற் பதுங்கியிருந்து சிறகை ஆற்றப்பெறும், **கல்வளைக் கற்பக** - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்குங் கற்பக விநாயகரே, **நின் கண்டலம் முன்றும்** - நுமது கண்கள் மூன்றையும், **எனை ஆள் பொன் பாதமும் காண** - என்னை ஆண்டருளுகின்ற பொன்போலுந் திருவடியையும் (யான்) காண, **வாசக் கமலத்தன்** - வாசனை பொருந்திய தாமரைப் பூவிலிருக்கின்ற பிரம தேவன், **விண் ஆகண்டலன் கண் போல்** - சுவர்க்கலோகத்திலுள்ள இந்திரனது ஆயிரங் கண்களைப் போல், **படைத்திலன்** - (எனக்குப்) படைத்தானல்லன். எ-று.

புள்ளினம் புளின மென ள் கரம் தொக்கது.

கல்வளைத்தலத்தில் எழுந்தருளிய கற்பகப்பிள்ளையாரே, தேவார்டுடைய அருளொழுகும் திருவீழிகளையும் ஆண்டருளும் திருவடிகளையும் தமிழேன் கண்ணாரத் தரிசித்தற்கு இந்திரனுக்குப் போல ஆயிரங் கண்களைப் பிரமன் தமிழேனுக்குப் படைத்திலனே யென்றபடி. (2)

**கவானரம் பையஞ் சுரும்பு விரும்பு கருங்குழற்போ
கவானரம் பைக்குலம் போற்றிட வாழ்தல்கண் ணேனிச்சங்
கவானரம் பைங்கத லீக்கனி சீந்திடுங் கல்வளைப்புக்
கவானரம் பைத்திகழ் யாழ்க்கூற் றுமையருள் காதலனே.**

இ-ள்: சங்க வானரம் - கூட்டமான குரங்குகள், **பைங்கதலீக் கனி சீந்திடும்** - பசிய வாழைகளின் கனிகளைச் சிதைக்கின்ற, **கல்வளைப் புங்கவா** - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய பெருமானே, **நரம்பு திகழ் யாழ்க் கூற்று உமை அருள் காதலனே** - நரம்புகள் பொருந்திய யாழின் ஒசையை ஒத்த இனிய வார்த்தையையுடைய உமாதேவியார் பெற்றருளிய மூத்த திருக்குமாரரே, **கவான் அரம்பை** - தொடையாகிய வாழைத்தண்டையும், **சுரும்பு விரும்பு அம் கருங்குழல்** - வண்டுகள் விரும்புகின்ற அழகிய கரிய கூந்தலையும் உடைய, **அரம்பைக் குலம் போற்றிட** - தேவமகளிர் கூட்டம் துதிக்க, **போக வான் வாழ்தல்** - போகங்களை அனுபவித்தற்கு இடமாகவுள்ள விண்ணுலகத்தில் வாழ்தலையும், **கினீ கண்ணேன்** - இனி ஒரு போதும் பெரும் பேறென மதிக்கமாட்டேன். எ-று.

அரம்பை, போகம், யாழ் என்பன ஆகுபெயர்கள். வாழ்தல் என்பதில் சிறப்புமமை விகாரத்தாற் றொக்கது. நரம்பைத் திகழ் என்றவிடத்து ஐ சாரியை.

சகல செல்வங்களும் பொருந்திய கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய பெருமானே, இந்திரபோகத்தையும் வேண்டேன்; தேவார்டுடைய திருவடிப் பேற்றையே வேண்டிநிற்கின்றேன் என்றபடி. (3)

**அருளத்த னந்து சிலைகதை வாள்சுட ராழிகொள்ளை
யருளத்த னந்தந் தெரியா வகைநிற்கு மைம்முகனீன்
றருளத்த னந்த வனஞ்சுழுங் கல்வளை யண்ணலடி
யருளத்த னந்தரம் வாழ்வானென் றால்வினை யஞ்சீடுமே.**

இ-ள்: அருள் அத்தன் - அருட்செயலையுடைய அபயம் வரதமாகிய திருக்கரங்களையுடையவரும், **நந்து சிலை கதை வாள் சுடர் ஆழி கொள் ஐயர் உள** - சங்கு வில் தண்டு வாள் ஓளி பொருந்திய சக்கரம் என்னும் பஞ்சாயுதங்களைக் கொண்ட தலைவராகிய மகாவிஷ்ணுதேட, **தன் அந்தம் தெரியா வகை நிற்கும்** - தமது அடி அந்த விஷ்ணுவுக்குப் புலப்படா வண்ணம் பரஞ்சோதியாய் நின்றருளிய, **ஐம்முகன் ஈன்று அருள் அத்தன்** - ஐந்து திருமுகங்களையுடைய சிவபெருமான் தோற்றுவித்த ருளிய தெய்வம், **நந்தவனம் சூழுங் கல்வளை அண்ணல்** - பூந்தோட்டங்கள் சூழ்ந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட பெருமான், **அடியார் உளத்து அனந்தரம் வாழ்வான்** - அடியார் மனத்தில் அநுதினமும் வசிப்பவர், **என்றால்** - என்று (இப்படித்) துதித்தால், **வினை அஞ்சீடும்** - அங்ஙனந் துதிப்போரைத் தீவினை அணுகுதற்குப் பயப்படும். எ-று.

உள்ள என்பது உளவெனவும், தன்னந்தம் தனந்தமெனவும், நந்தனவனம் நந்தவனமெனவும் தொக்கு வந்தன. அருள் அத்தன் என்பதற்குத் திருவருளோடு கூடிய பரமபிதா எனினுமாம். ஐம்முகன் - ஈசானம், தற்புருடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோசாதம் என்னும் ஐந்து திருமுகங்களைக் கொண்ட சிவன்.

திருமால் தேடி யறியாத சீவபிரானின் திருக்குமாரரே, கல்வளைப் பெருமானே என்று துதிப்பவரைத் தீவீனை யணுகாதென்றபடி. (4)

**அஞ்சத் திரத்தன் முழுவென வேகொதித் தார்த்துரப்
யஞ்சத் திரத்தந் தகன்வரும் போதுன் னபயநடை
யஞ்சத் திரத்த வடிவா ணயனத் தமலைபெற்ற
வஞ்சத் திரத்தன் றுணைவாவென் கல்வளை யானந்தனே.**

இ - ள்: அஞ்சத்து நடை - அன்னத்தின் நடையையொத்த நடையினையும், **இரத்த வடிவாள் நயனத்து** - இரத்தந்தோய்ந்த கூரிய வாள் போன்ற கண்ணையும் உடைய, **அமலை பெற்ற** - நிர்மலையாகிய உமாதேவியார் பெற்றருளிய, **அம் சத்திரத்தன் குணைவா** - அழகிய வேற்படையைக் கொண்ட முருகக் கடவுளின் சகோதரரே, **தென்கல்வளை ஆனந்தனே** - அமுக பொருந்திய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய ஆனந்த மூர்த்தியே, **திரத்து அந்தகன்** - வலிமையுடைய யமன், **அஞ்ச அத்திரத்தன் முழவு எனவே கொதித்து** - பஞ்ச பாணங்களைக் கொண்ட மன்மதனுடைய முரசாகிய சமுத்திரம் போலக் கொதித்து, **ஆர்த்துஉரப்பி** - ஆரவாரஞ் செய்து உரப்பி, **அஞ்ச வரும்போது** - அடியேன், பயப்படும்படி வரும் அந்திய காலத்திலே, **உன் அபயம்** - தமிழேன் தெவீருக்கு அடைக்கலம் எ-று.

ஈற்றடியிலுள்ள அஞ்ச ஐந்து என்பதன் போலி.

உமை புத்திரராசிய சுப்பிரமணியக்கடவுளுக்கு மூத்தவரே, கல்வளைப் பெருமானே, என்னுயிரைக் கவரும்வண்ணம் யமன் வரும்போது தமிழேனைக் காத்தருள வேண்டுமென்றபடி. (5)

**தனந்தனந் தந்தி மருப்பன்ன மாதர் தரைவிரும்பு
தனந்தனந் தந்திகழ் தண்டுறை தோறுமென் சஞ்சரிகந்
தனந்தனந் தந்திமி யென்கல் வளையன்சங் கக்குழைக்கா
தனந்தனந் தந்தமொன் றானென்று நெஞ்சந் தனிலுன்னுமே.**

இ-ள்: தனம் - பொன்னையும், **தந்தி மருப்பு அன்ன தனமாதர்** - யானைமின் கோட்டினையொத்த தனங்களையுடைய பெண்ணையும், **தரை** - மண்ணையும், **விரும்புதல் நந்த** - விரும்புதல் கெட, **நந்தம் திகழ் தன் குறை தோறும்** - சங்குகள் விளங்கும் குளிர்மையாகிய நீர்த்துறைகளில், **மெல் சஞ்சரிகம்** - மிருதுவாகிய வண்டுகள், **தனந்தனந் தந்திமியென்** - தனந்தனந் தந்திமியென்று நீங்காரஞ்செய்யும், **கல்வளையன்** - கல்வளைத் தலத்து விநாயகக் கடவுள், **சங்கம் குழை காதன் நந்தன்** - சங்கக் குண்டலத்தைத் தரித்த திருச்செவிகளை யுடைய பரமசிவனது திருக்குமாரர், **அம் தந்தம் ஒன்றான்** - அழகிய ஒற்றைக் கொம்பினையுடையவர், **என்று நெஞ்சந்தனில் உன்னும்** - என்று வாக்கினாற் சொல்லி மனத்திலே தியானிக்குதிர் எ-று.

புதல்வன் என்னும் கருத்துடைய நந்தனன் நந்தன் எனத் தொக்கு வந்து.

உலகத்தீரே, பொன்னாசை பெண்ணாசை மண்ணாசை யென்னும் மூன்றும்கெடும் வண்ணம் கல்வளைப் பெருமானைத் துதித்துத் தியானிக்குதிர் என்றபடி. (6)

**சந்தன மின்னுபொற் கச்சணி பாரத் தனதடம்ப
சந்தன மின்னிடப் புவஞ்சிக் கொம்பன தையலுட்க
சந்தன மின்னலுற் றார்கல் வளையன் றனதிடம்போஞ்
சந்தன மின்னம் வரக்கண்டி லேமென்ன தாமதமே.**

இ-ள்: மின் அன இடை வஞ்சி பு கொம்பு அன தையல் - மின்னலை நிகர்த்த இடையினையுடைய வஞ்சிப் பூங்கொம்பை யொத்த தலைவியானவள், **சந்தனம் மின்னு பொன் கச்ச அணி பாரம் தனதடம் பசந்து** - சந்தனத்தையுடைய விளங்குகின்ற பொற்கச்சணியப்பட்ட பாரமாகிய தனங்கள் பசலையுற, **அனம் மனம் கசந்து** - அன்னத்தை யுள்வெறுத்து, **இன்னல் உற்றாள்** - துன்பமுற்றாள், **கல்வளையன் றனது இடம் சந்து போம் அனம்** - கல்வளைப்பதியை யுடையராகிய விநாயகரிடத் துத் தூது சென்ற அன்னம், **இன்னும் வரக் கண்டிலேம்** - இன்னமும் வரக் கண்டிலேம், **என்ன தாமதம்** - யாது தாமதம்? எ-று.

அன்ன, அன்ன, அன்னம், அன்னம், என்பவற்றில் னகரங்கள் இடைக்குறையாயின. சந்தனமின்னு என்றதற்கு, சந்தனம் விளங்கப் பெற்ற என்று பொருளுரைப்பினு மமையும். பசந்து - பசக்கவென்பதன் நிரிபு.

இது புறப்பொருளில் கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில், தலைவியுடைய வருத்தத்தைக் குறித்துத் தூதனுப்பிய அன்னத்தைக் காணாது வருந்தும் தோழியர் தம்முட் கூறுங் கூற்று. (7)

**தாமதிக் காந்தச் சீலைபோன் மனத்தினைத் தந்தசைகா
தாமதிக் காந்தகை மென்மொழிப் பூமின் றலைமகன்வே
தாமதிக் காந்தர மாகிநின் றோன்மைந்த தண்ணிதழித்
தாமதிக் காந்தம் புகழ்தல் வளையநின் றாட்கஞ்சமே.**

இ-ள்: அசை காதா - அசைகின்ற காதையுடையவரே, மது இக்கு ஒழந்தகை மென்மொழி பூமியின் தலைமகன் - தேனுங் கரும்பும் (நிகர்) ஆகும் (மதுரமாகிய) தன்மையை யுடைய மென்மையாகிய மொழியினைப் பேசும் இலக்குமிக்கு நாயகராகிய விஷ்ணுவும், வேதா - பிரமனும், மதிக்க அந்தரமாகி நின்றோன் மைந்த - தேட மறைவாய் நின்றவராகிய பரமசிவனுடைய திருக்குமாரரே, தண் இதழித் தாம - குளிர்மை யாகிய, கொன்றைப் பூமாலையை யுடையவரே, திக்கு அந்தம் புகழ் கல்வளைய - அட்டதிக்குகளின் முடிவு வரைக்கும் புகழப்படுகின்ற கல்வளைப் பதியை யுடையவரே, மதிகாந்தம் சீலை போல் மனத்தினை தந்து - சந்திரகாந்தக் கல்லையொத்த உருகும் மனத்தை முன்னர்த் தந்து (நுமக் கண்பனாக்கி), நின் தாள் கஞ்சம் தா - நுமது திருவடித் தாமரைப் பூவைப் பின்னர்த் தந்தருளுவீர் எ-று.

இச்செய்யுள் பூட்டுவிற்பொருள்கோள். பூவிற்றலைமகன் என்று பாடமாயின் பூமிதேவிக்கு நாயகர் என்று பொருளுரைக்க. மதிக்காந்தரம் என்பது மருஉமொழி. திக்காந்தம் நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. இதழி, கஞ்சம்: ஆகுபெயர்கள். மேல் இவ்வாறு பெருவழக்காவரும் ஆகுபெயர்களை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

அரிபிரமர் தேடிக்காண முடியாத பரமசிவனது திருக்குமாரரே, தேவாரிடத்து இடையறாப் பத்தி பாராட்டுதற்கான மனத்தைத்தந்து, பின்னர் உமது திருவடி நீழலிற் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டுமெனப் பெருமானை இரந்தவாறாம். (8)

**கஞ்சக் கரந்தனின் முவிலை வேல்கும்பங் கார்முகஞ்சங்
கஞ்சக் கரங்கதை மாதுள மேந்தி கவின்களம்பு
கஞ்சக் கரம்பயில் வேல்வல வைக்கொரு காந்தன்பொன்னா
கஞ்சக் கரப்புவி கும்பிடுங் கல்வளைக் கைவரையே.**

இ-ள்: கஞ்சக் கரந்தனில் - தாமரை மலர்போன்ற கைகளில், முவிலைவேல் - குலாயுத்தையும், கும்பம் - பூரண கலசத்தையும், கார்முகம் - கரும்புவில்லையும், சங்கு - சங்கினையும், அம் சக்கரம் - அழகிய சக்கராயுத்தையும், கதை - தண்டாயுத்தையும், மாதுளம் - மாதுளங் கனியையும், ஏந்தி - தரித்தவர், கவின் களம் புகம் - அழகிய கழுத்து கழுக்கு, சக்கு அரம்பயில் வேல் - கண்கள் அரத்தால் அராவப்பட்ட வேல்கள் என்று கூறத்தக்க, வலைவக்கு - வல்லபம் பிகைக்கு, ஒரு காந்தன் - ஒப்பற்ற நாயகர், பொன் நாகம் சக்கரப் புவி கும்பிடும் - பொன்னுலகத்தாரும் பாதாள லோகத்தாரும் வட்டமாகிய பூவுலகத்தாரும் வணங்குகின்ற, கல்வளைக் கைவரை - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிரா நின்ற ஆனைமுகக்கடவுள் எ-று.

கல்வளைக் கைவரை ஏந்தி, காந்தன் என மாற்றி யியைக்க. இப்பெருமான் குலம் முதலியவற்றை ஏந்தியுள்ளா ரென்பதனை விநாயக சகஸ்ர நாமத்துக் காண்க. சக்கு -சகஷ் என்னும் வடமொழிச் சிதைவு. களம் புகம், சக்கு வேல் என்பன உருவகவணி. நாகம் - பாதாள லோகம். பொன் முதலிய மூன்றும் ஆகுபெயராய் அவ்வவ் வுலகத்தினரைக் குறித்து நின்றன.

கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய வீநாயகப் பெருமான் பூவுலகத்தாராலும் வணங்கப்பெற்றவர், குலம் முதலியனவற்றைத் தரித்தவர், வல்லபம்பிகைக்கு நாயகராயுள்ளார் என்றபடி. (9)

**வரையாரம் பாலன்ன தோணகை வானி வலைவகை
வரையாரம் பாரசடை யார்கல் வளைவெற்ப வண்ணமுத்தேன்
வரையாரம் பாளிதப் பூட்கொங்கை மீது வயங்குதொய்யில்
வரையாரம் பால விழியா ளிடையின் வறுமைகண்டே.**

இ-ள்: வரை ஆரம் பால் அன்ன தோள் நகை வானி வலைவ கணவர் - மூங்கிலும் முத்தும் பசுப்பாலும் போன்ற தோள்களும் பற்களும் வார்த்தையும் முறையே உடைய வல்லவையென்னுந் தேவிக்குத் தலைவரும், ஐ ஆர் அம்பு ஆர் சடையார் - அழகிய ஆத்திப் பூமாலையும் கங்கையும் விளங்கும் சடையினை உடையவருமாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய, கல்வளை வெற்ப - கல்வளைப் பதியில் வசிக்கும் பொருப்பனை. அம்பு ஆல விழியாள் இடையின் வறுமை கண்டு - அம்பையும் நஞ்சையும் ஒத்த கண்ணையுடைய தலைவியினது இடையின் மெலிவை மதித்து,

பூண் கொங்கை மீது - ஆபரணம் படிந்த அவளுடைய தனங்களில், **பாளிதம் வரை ஆரம் வயங்கு தொய்யில் வரையார்** - (செவிவித்தாயர்) பச்சைக் கருப்பூரம் விரவிய மலை இடமாய் சந்தனக்குழம்பு அப்புதலையும் விளங்குகின்ற தொய்யில் எழுதுதலையுஞ் செய்திலர், **வண்ணம் முத்து ஏன்** - அங்ஙனமாக நீ கையுறையாகக் கொண்டு வந்த வெண்ணிறமான முத்துமாலை அவளுக்கு எதன்பொருட்டு எ-று.

இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற்றொக்கது. வறுமை, சிறுமை என்னும் பொருளில் வருதலை “வறிது நகை தோற்றல்” என்பதிற் காண்க. இஃது அகப்பொருளில் பாங்கி கையுறை மறுத்தற் கிளவியாகும்.

மெலிவடைந்த தலைவியின் மருங்குல் இற்று வீடுமென்ற அச்சத்தினால் அன்னையர் சந்தனக்குழம்பு முதலியவற்றை அவள் மார்பில் அப்பாதொழிந்தனர். அங்ஙனமாக தலைவனாகிய நீ கொண்டு வந்த கையுறையாயுள்ள முத்தாரம் இவளுக்கு எதன் பொருட்டு எனப் பாங்கியர் மறுத்தன ரென்றபடி.

(10)

மைக்கண்ட னேறிய தேரச் சறுக்கும் வரதன்வெந்தீ
மைக்கண்ட நம்மையொட் டாவைங் கரத்தண்ணல் வாழும்படம்
மைக்கண்ட டவள நகையார் குடையு மடுவினம்மா
மைக்கண்ட னீழலிற் சங்கீனும் தென்கல் வளைப்பதியே.

இ-ள்: மை கண்டன் ஏறிய தேர் அச்ச அறுக்கும் வரதன் - திருநீலகண்டராகிய பரமசிவன் எழுந்தருளிய தேரின் அச்ச ஓடியும்படி செய்தருளிய வரதமூர்த்தியும், **வெம் தீமைக்கு அண்ட நம்மை ஒட்டா ஐங்கரத்து அண்ணல்** - கொடிய தீநெறிக்கண் அடியேமைச் செல்லவொட்டாது தடுத்தருளும் எமது தலைவருமாகிய விநாயகப் பெருமான், **வாழும் இடம்** - கோயில் கொண்டருளிய தலம், (எதுவென்னில்); **மை கண் தவளம் நகையார் குடையும் மடுவினில்** - அஞ்சனத் தீட்டப்பெற்ற கண்களையும் வெள்ளிய பற்களையுமுடைய மகளிர் புனலாடுந் தடாகத்தில், **மாமை கண்டல் நீழலில்** - அழகாகிய தாழை மரநீழலில், **சங்கு ஈனும் தென் கல்வளைப் பதியே** - சங்குகள் முத்துக்களை ஈனும் சிறப்புடைய கல்வளை என்னுந் திருப்பதியாகும் எ-று.

அரிபிரமேந்திராதி தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கு இசைந்து பரமேசுவரன், பூமியைத் தேராகவும் சந்திர சூரியர்களைச் சிற்களாகவும் வேதங்களைப் பரிசுளாகவும் பிரமதேவரைப் பாகனாகவும் மேருமலையை

வில்லாகவும் திருமாலை அம்பாகவும் கொண்டு திரிபுர தகனஞ் செய்யும்படி புறப்பட்ட பொழுது அத்தேர் உருள்தலின்றி அச்ச ஓடிந்துவிட, இஃது ஐங்கரக் கடவுளை அலட்சியஞ் செய்தமையினால் அப்பெருமான் செய்த இடையூறாகு மெனத் தேவர்கள் உணர்ந்து அவரைப் பூசித்து வேண்ட, சிவபிரானும் தமது மூத்த திருக்குமாரருக்குப் பல வரங்களை உதவ, தேர் இடையூறு நீங்கி விரைந்து சென்றதென்பது சரித்திரம். இதன் விரிவை விநாயக புராணம், உபதேசகாண்டம் முதலிய நூல்களுட் காண்க. மாமை அழகைக் குறிக்கும் ஒருசொல். வெந்தீமைக்கு என்பதில் கு உருபு கண்ணுருபின் திரிபாகும்.

திருநீலகண்டராகிய பரமேசுவரன் எழுந்தருளிய தேரின் அச்சினை இறச்செய்து பின்னர்த் தேவர் வேண்டுகோளின்படி அந்த இடையூற்றை நீக்கியருளிய கணபதி கோயில் கொண்டருளிய திருப்பதி, தாழைமர நீழலிற் சங்குகள் முத்தீனும் நீர்வளம் பொருந்திய கல்வளையென்னும் தலமாம் என்றபடி.

(11)

கல்வளை யாத விரும்புநெஞ்சே சேகைய ரோடுறவா
கல்வளை யார்கனை வாயரக் காம்பல்செங் காவியின்பக்
கல்வளை யார நலாவீச விள்ளுங் கழனிசுற்றங்
கல்வளை யானங் குசபாச மேந்தூங் கரன்புகழே.

இ-ள்: வளையாத விரும்பு நெஞ்சே - இலகுவில் இளகுத லில்லாத இரும்பை யொத்த கடினமான மனமே, **கையரோடு உறவு அகல்** - கீழ் மக்களுடன் நட்புக் கொள்ளற்க, **வளை ஆர் கனைவாய்** - வள்ளிக்கொடி படர்ந்த நீர்ச்சுனையின்கண், **அரக்காம்பல் செம் காவியின் பக்கல்** - சேதாம்பல் செங்கழுநீர் என்னுமிவைகளின் அயலேயுள்ள, **வளை ஆரம் நலா வீச** - சங்கீன்ற முத்துக்கள் நிலவைப்பரப்ப, **விள்ளும்** - அந்நிலவைக் கண்டு அவை இரண்டும் மலரும், **கழனி சுற்றம்** - வயல்கள் சூழப்பெற்ற, **கல்வளையான்** - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், **அங்குசம் பாசம் ஏந்தூங் கரன்** - அங்குசம் பாசம் என்னுமிவைகளைப் பரித்த திருக்கரங்களை உடையவருமாகிய பிள்ளையாரின், **புகழே கல்** - கீர்த்திப் பிரவாகமாயுள்ள தோத்திரங்களையே ஒது எ - று.

உறவாகல், என்பதில் ஆகல் எதிர்மறை வியங்கோள். வள்ளையார் என்பது வளையார் எனத்தொக்கு வந்தது.

கசீவற்ற மனமே, கீழ்மக்கள் சகவாசத்தை வீடுத்துக் கல்வளைப் பெருமான் திருப்புகழைச் சிந்திப்பாயாக என்றபடி.

(12)

**கரும்பனை யத்தனைப் பூவே ழிடந்தசெங் கண்விடைப்பா
கரும்பனை யத்துவக் கீர்த்துடல் போர்த்த கடவுண்மொழிக்
கரும்பனை யத்தர்கை மாங்கனி வாங்கிய கல்வளைமா
கரும்பனை யத்தனை யான்மற வேன்புன் கவிதைகொண்டே.**

இ-ள்: கரும்பனை அத்தனை - கருமையாகிய பனையை ஒத்த திருக்கரத்தை யுடையவரும், ஏழ் பூ கிடந்த செம் கண் விடைப்பாகர் - கீழ் ஏழு உலகங்களையும் பன்றி வடிவாக அகழ்ந்து சென்ற செந்தாமரைப் பூப்போலுங் கண்களை யுடைய திருமாலாகிய இடபத்தை வாகனமாகக் கொண்டவர், உம்பல் நையத் துவக்கு ஈத்து - கயாகரனென்னும் யானையானது வேதனையுற அதன் தோலினை யுரித்து, உடல் போர்த்த கடவுள் - தமது திருமேனியிலே போர்த்தருளிய தெய்வம், கரும்பு மொழி அனை அத்தர் கை - கரும்பு ரசம் போன்ற தித்திக்கும் மொழியினையுடைய உலகமாதாவாகிய உமா தேவியாரை வாமபாகத்திற் கொண்ட பரமசிவனுடைய திருக் கரத்திலுள்ள, மாங்கனி வாங்கிய - மாம்பழத்தைப் பெற்ற, கல்வளை மாகர் உம்பனை - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தேவதேவனை, அத்தனை - பரமபிதாவை, புன்கவிதை கொண்டே - புல்லிய நரஸ்துதி பாடுவதில் ஈடுபட்டு (அதுனால்), யான் மறவேன் - தோத்திரஞ் செய்வதை நான் ஒருபோதும் மறக்கமாட்டேன் எ - று.

முன்னொருகாலத்திற் சோதிவடிவாய்த் தோன்றிய பரமேசுவரனுடைய திருவடியைக் காணுவான் வேண்டித் திருமால் சுவேதவராக (வெண்ணிறமான பன்றி) வடிவுகொண்டு கீழ் ஏழ் உலகத்தையும் அகழ்ந்து சென்ற மையின், “பூவேழிடந்த செங்கண் விடை” எனப்பட்டது. திருமால் தவங்கிடந்து பரமேசுவரனுக்கு வாகனமான வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் - ததீசியுத்தரப்படலம் முதலியவற்றுட் காண்க. யானை வடிவங்கொண்ட கயன் என்னும் அசுரன் முனிவர்களை வருத்த, அவர்கள் காசி சேஷத்திரத்திற் சென்று விகவநாதப் பெருமானாரைச் சரணடைய, பெருமானார் அக்கயாகரனைக் கொண்டு தோலை உரித்துத் தரித்தருளின ரென்பது சரித்திரம். மொழிக் கரும்பனை யென்பதில், அன்னை, அனை யெனத் தொக்குவந்தது. அத்தர் - பரமசிவன்; இதனை “அத்தர் தந்த அருட்பாற்கடல் .....” எனப் பெரிய புராணத்திற் காண்க. முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரான் ஒரு திருவிளையாடலைத் திருவுளத்திற் கொண்டு தமது திருக்கரத்தில் ஒரு மாங்கனியைக் கொண்டவராய், விநாயகர் சுப்பிரமணியர் என்னும் இருதிருக்குமாரர்களையும் நோக்கி, “உங்களுள் எவர் விரைவில் இப்பூவுலகை வலஞ்செய்து வருவீரோ அவருக்கே இம்மாங்கனியை

உதவுவேம்” என்று திருவாய் மலர்ந்தருள, பாலசுப்பிரமணியப் பெருமான் உடனே மயின்மீது எழுந்தருளிப் பூமியை வலஞ் செய்யும் வண்ணம் புறப்பட, விநாயகப் பெருமான், “எல்லா வுலகமுமானாய் நீயே” என்றபடி, பரமசிவனை வலம்வரின் சகல உலகங்களையும் வலஞ் செய்தமைக்குச் சமமாகுமெனத் திருவுள்ளத்திற் கொண்டு அப்படியே உபாயமாக அப்பெருமானை வலஞ்செய்து முந்தி வந்து மாங்கனியைப் பெற்றாராதலின், “மாங்கனி வாங்கிய கல்வளை மாகரும்பனை.....” என்றார். “பொய்ம்மையாளரைப் பாடாதே எந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவீரகாள்” என்று பெரியாரும் பணித்தமையின், “யான் மறவேன் புன்கவிதை கொண்டே” என்பதற்கு, நரஸ்துதி பாடுவதில் ஈடுபட்டுத் தேவிரைப்பாட மறக்கமாட்டேன் எனப் பொருள் கொள்ளப்பட்டது.

சீவபிரானிடத்தில் மாங்கனி வாங்கிய கல்வளைப் பெருமானே, தேவாரைப் பாடுதலாகிய திருத்தொண்டைத் தமிழேன் ஒரு காலத்தும் மறவேன் என்றபடி. (13)

**கவிநா யகன்றிடு வாய்க்கிரைப் பண்டங் கறையிரத்தக்
கவினா யகன்மக் குடம்பையை வீக்கியென் கண்டபயன்
கவிநா யகன்றொழும் ராமன் கொலைப்பவங் காய்ந்திடுதூங்
கவிநா யகதிருக் கல்வளை வாழுங் கணபதியே.**

இ-ள்: கவிநாயகன் தொழும் - குரங்குகளுக்குத் தலைவனாகிய அனுமன் வணங்கும், ராமன் கொலைப்பவங் காய்ந்திடும் - இராம பிரானுடைய பிரமகத்தி தோஷத்தை ஒழித்தருளிய, துங்க விநாயக - நிர்மலமான வீரகத்தி விமோசனரே, திருக்கல்வளை வாழும் கணபதியே - சிறப்போடு கூடிய கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய கணேசப் பெருமானே, நாய் கவி அகன்றிடு வாய்க்கு இரைப்பண்டம் - நாயானது கௌவிக் கொண்டு ஓடும்போது அதன் வாய்க்கு உணவுப் பொருளாய்வுள்ளதும், கறை இரத்தம் ஆய கன்மக் குடம்பை - கறையாகிய இரத்தத்தினால் அழகு பெற்ற கன்மக் கூடாகிய உடலை, வீக்கி - பருக்கச் செய்து, கண்ட பயன் என் - பாவியென் எடுத்த பலன்தானென்னை எ - று.

கவ்வி கவியெனத் தொக்கது. கறை இரத்தம், இருபெயரொட்டு. என் என்னும் விசுதி எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது, பயன் ஏதுமில்லை என்றபடி, கவிநாயகன் என்பதற்கு குரக்கரசனாகிய சுக்கிரீவன் எனக் கொள்ளினுமாம். கொலைப் பவங் காய்ந்திடு துங்கவிநாயகர் - வீரகத்தி (விமோசன)ப்

பிள்ளையார். இராவணன் புலத்திய முனிவர் வழித்தோன்ற லாதலின் அவனைச் சம்மாரஞ் செய்தவுடன் பிரமகத்தி தோஷம் இராமபிரானைப் பிடித்து வருத்த, அவர் இராமலிங்கப் பிரதிட்டை செய்து பூசித்து அத்தோஷம் நீங்கப் பெற்றனரென்பது சேது புராணம்.

ஸ்ரீராமரும் வணங்கும் வீரகத்தி வீநாயகரே, கல்வளைக் கணேச மூர்த்தியே, தேவாரூக்குத் தொண்டு செய்தற்கின்றி இவ்வுடலை போஷித்து வளர்ப்பதினால் நான் அடையக் கூடிய பயன் யாதுமில்லை என்றபடி. (14)

**கணத்தலை வன்குழ விப்பிறைக் கோட்டன் கதீமணிப்பைக்
கணத்தலை வன்னச் சராக்கச் சரையன் களமரில்லங்
கணத்தலை வன்ன வளையுருங் கல்வளை காணிலரைக்
கணத்தலை வற்பகை முன்பனி மானுங் கருகிடனே.**

இ-ள்: கணத் தலைவன் - பூத கணங்களுக்குத் தலைவரும், குழவிப் பிறைக் கோட்டன் - இளமையாகிய பிறைச்சந்திரனை யொத்த கொம்பினையுடையவரும், **கதீமணி பை கணத்தலை வல் நச்சு அராக் கச்சு** - ஒளியையுடைய இரத்தினத்தையும் படத்தினையும் பல தலைகளையும் கொடிய விஷத்தையும் உடைய பாம்பைக் கச்சாகத் தரித்த, **அரையன்** - திருவரையை யுடையவருமாகிய விநாயகப் பெருமான் (கோயில் கொண்ட ருளிய), **களமர் கில் அங்கணத்தலை வன்ன வளை ஊரும் கல்வளை காணில்** - வேளாளர் வீட்டு முற்றத்தில் அழகிய சங்குகளுருகின்ற கல்வளைப்பதியைத் தரிசித்தால், அலைவு - அப்படித் தரிசிப்பவரது துன்பம், **கருகிடல்** - ஆராயுங்கால், அரைக் கணத்து - அரைக்கண நேரத்துள், **அற்பகை முன் பனி மானும்** - சூரியன் முன்னிலையிற் பனி நீங்குதல் போல நீக்கி விடும் எனு.

அரைக்கணம், ஈண்டு அற்ப நேரத்தைக் குறித்து நின்றது.

வீநாயகக் கடவுள் கோயில் கொண்டருளிய கல்வளைப் பதியைத் தரிசிப்போரை, அவர் தீவினை விரைவில் வீட்டகலு மென்றபடி. (15)

**கரியா னனத்தன் றொழுபதம் வேண்டிக்கண் ணார்பவஞ்சங்
கரியான னத்த மவர்க்குழைப் பான்கடற் காசினிக்கோர்
கரியா னந்ததம் புரைகோட்டுக் கல்வளைக் கன்னமத
கரியா னனத்தன் புகழ்பாடி யுள்ளங் கசீந்திடுமே.**

இ-ள்: **கரியான் அனத்தன் தொழும்** - மேகவர்ணராகிய திருமாலும் அன்ன வாகனத்தை யுடைய பிரமாவும் வணங்கு கின்ற, **பதம் வேண்டிக் கண் ஓர் பவம் சங்கரியான்** - தமது திருவடிகளைப் பக்தி பூர்வமாகத் தியானஞ் செய்யாதவர்களுடைய பிறவியைக் களையாதவரும், **அவர்க்கு அனத்தம் இழைப்பான்** - அங்ஙனம் வணங்காதவர்க்கு இடரை ஆக்கு பவரும், **கடல் காசினிக்கு ஓர் கரியான கல்வளை** - கடலினாற் சூழப்பெற்ற இப் பூமிக்கு ஒரு சாட்சியாக (ஆதாரமாக) விளங்கு கின்ற கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய, **நத்தம் புரை கோட்டுக் கன்ன மதகர் ஆனனத்தன்** - சங்கினை ஒத்த வெள்ளிய திருமருப்பையும் கன்ன மதத்தையும் பொருந்திய யானை முகத்தையுடையவருமாகிய விக்किநேசுவரக் கடவுளது, **புகழ்பாடி உள்ளம் கசீந்திடுமே** - கீர்த்திப்பிரபாவத்தை ஸ்தோத்திரமாகப் பாடி மன முருகுவீராக எனு.

தம்மை வழிபடுவோர்க்கு விக்किनங்களை நீக்கி வழிபடார்க்கு விக்किनங்களை யாக்குதலின் விநாயகக் கடவுளுக்கு விக்किनேசுவரன் எனவும் ஒரு திருநாமம் உண்டு. தம்மை வழிபடார்க்கு விக்किनங்களை யாக்குதல் இறைவனுக்கு முறையாகு மோவெனின்; அற்றன்று; பாசத்தினாற் பந்திக்கப்பட்ட ஆன்மாக்களை ஈடேற்றுதற்கு அப்பெருமான் இயற்றியுருளும் மறக்கருணை முறை அதுவாகும்.

உலகத்தீரே! தம்மை வழிபடுவோருக்கு வருந்துன்பங்களை நீக்குபவரும், வழிபடாதார்க்குத் துன்பங்களை ஆக்குபவருமாகிய கல்வளை வீக்கிநேசுவரனைப் பக்தியோடு தோத்திரஞ் செய்து கடைத் தேறுதீர் என்றபடி. (16)

**சீந்தா மணிதென்ற லன்றி னிலாப்பகை செய்யவணி
சீந்தா மணிமுலை வாடின ளேழு செகமளந்த
சீந்தா மணிதுள வன்றேடு கல்வளைச் செய்யவருட்
சீந்தா மணிவரக் காணோம் பயோதரச் செல்லினமே.**

இ-ள்: **சீந்து ஆ மணி தென்றல் அன்றில் நிலா** - கடலும் பசுவிற் கட்டப்பட்ட மணியும் தென்றலும் அன்றிற்பறவையும் சந்திரனும், **பகை செய்ய** - பகையைச் செய்ய (வருத்த), **மணி முலை அணி சீந்தா வாடினள்** - அழகிய ஸ்தனங்களை யுடைய தலைவி தன் அழகு முழுவதும் கெடும்படி வாட்ட மடைந்தாள், **பயோதரச் செல்லினமே** - குற்றகொண்ட முகிற் கூட்டங்களே, **ஏழு செகம் அளந்த** - சத்த தீவுகளைக் கொண்ட இப்பூமியை ஒரு அடியால் அளந்த, **சீந்து ஆம் அணி குளவன்**

16/ நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பிரபந்தங்கள்

தேடு - வாமன வடிவங் கொண்ட துளசிப் பூமாலையை அணிந்த திருமாலுந் தேடுகின்ற, **கல்வளைச் செய்ய அருள் சிந்தாமணி வரக்காணோம்** - கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய செவ்விய அருளோடு கூடிய சிந்தாமணி விநாயகப் பெருமான் இன்னமும் வரக் கண்டிலேம். எ-று.

நிலா, ஏழு, சிந்தாமணி என்பன ஆகுபெயர்கள். மணிமுலை - அன்மொழித்தொகை. புன்மேய்ந்துவிட்டு மாலைக்காலத்தில் மீண்டும் வரும் பசுவிற்கு கட்டப்பட்ட மணியின் ஓசையும் விகாரத்தை ஆக்குமென்பது பொருளால். அன்பர்கள் நினைத்தவற்றை அருளுதல் பற்றி, சிந்தாமணிபோலும் எனப்பட்டது.

தலைவன் பிரிவினால், தலைவியானவள், கடல் தென்றல் அன்றில் சந்திரன் என்னுமிவற்றால் வருந்த, பாங்கியர் அவள் வருத்தத்தை முகிலினங்களுக்கு எடுத்துரைத்தபடி. (17)

தரங்க வளக்க ரொலிவே யிசைநனி தாக்கத்துப்ப
தரங்க வளக்கரிக் கொங்கைக் குதவிலன் றாரைநிறந்
தரங்க வலைப்பட வென்னை விடாமத தந்திசொல்லாந்
தரங்க வளக்கல் வளைப்பதி மேவிய தற்பரனே.

இ-ள்: தரங்க அளக்கர் ஒலி வேய் இசை நனி தாக்க - திரையையுடைய கடலொலியும் வேய்க்குழலோசையும் (எமது தலைவியை) மிகவுந் தாக்க, (அதனை யாமனுப்பிய தூதா லறிந்தும்) **கூப்பு அதரம் கவளக் கரிக் கொங்கைக்கு** - பவளம் போலும் அதரத்தினையும் கவள உணவைக் கொள்ளுகின்ற யானைக்கோடுபோலுந் தனத்தினையுமுடைய அத்தலைவிக்கு, **நிரந்தரம் கவலைப்பட என்னைவிடா மத தந்தி** - எப்பொழுதும் கவலைப்பட என்னைவிடாத மதயானையும், **சொல் ஆந்தரங்க வளக் கல்வளைப்பதி மேவிய தற்பரன்** - (புகழ்ந்து) சொல்லப்படுகின்ற உச்சிதமாகிய வளத்தினையுடைய கல்வளைப் பதியில் வாழும் ஆன்மநாயகருமாகிய விநாயகக் கடவுள், **தாரை உதவிலன்** - (தமது) மாலையைக் கொடுக்கின்றிலர் (அவரது திருவுள்ளம் இருந்தபடி யென்னை?) எ - று.

வேய், ஆகுபெயர். அதரங்கவளம், மெலிக்கும் வழி மெலித்தல். யானை மான் ஆதிய சில பொருள்களின் ஒவ்வொருறுப்பு மகளிரது ஒவ்வொரு உறுப்புக்கு நிகராகவும், முதல் சினைகளின் ஒற்றுமைபற்றி அம்முதற்பொருள்களை உவமைப் பொருள்களாக வழங்கலும் புலவர்

வழக்காதலிற் கரிக் கொங்கையெனப்பட்டது; ஆகுபெயரெனினுமாம்.

இதுவும் மேற்படி மானுடப்பெண்டிர் நயந்தபக்கத்தில் தலைவிக்கு மாலையைக் கொடாத தலைவனாகிய வீநாயகக் கடவுளது நெஞ்சத்தின் வன்மையைத் தோழியர் தம்முட் கூறியபடி. (18)

பரசங்க முத்தமிழ் கல்லா வெனையனைப் பாவிதிகம்
பரசங் கரவென்று மெய்நொந்து பெற்ற பலனன்றுதா
பரசங் கமவுயி ருக்குயி ராய பரஞ்சுடரே
பரசங்க மாறந் தண்போற்றுங் கல்வளைப் பண்ணவனே.

இ-ள்: தாபர சங்கம் உயிருக்கு உயிர் ஆய பரஞ்சுடரே - அசரமுஞ் சரமுமாகிய இருவகை உயிர்களுக்கும் உயிராகிய பரஞ்சோதியே, **பரசு ஆறு அங்க அந்தணர் போற்றும் கல்வளைப் பண்ணவனே** - துதிக்கப்படுகின்ற வேதாங்கங்கள் ஆறையும் உணர்ந்த மறையவர்கள் போற்றும் கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற விநாயகத் தெய்வமே, **பரசங்க முத்தமிழ் கல்லா எனை** - மேலான சங்கப்புலவரால் ஆராயப்பட்ட முத்தமிழ் நூல்களைக் கல்லாத என்னை, **பாவி அனை** - பாவியாகிய என் அன்னை, **திகம்பர சங்கர என்று மெய் நொந்து பெற்ற பலன் நன்று** - திகம்பரரே சங்கரரே யென்று துதித்து வயிறுநொந்து பெற்ற பலன் நல்லது எ- று.

சங்கம், தமிழ்: ஆகுபெயர்கள். முத்தமிழ்: இயல் இசை நாடகம். என்னை என்பதில் னகரந் தொகுத்தது. மூடப்பிள்ளையைப் பெற்றமையாற் பாவியன்னையென்றார். அனை இடைக்குறை. நன்று, தீது என்னும் பொருளில் வந்தது. திகம்பரன், திக்கை ஆடையாகத் தரித்தவன். சங்கரன் - உயிர்களுக்கு இதத்தைச் செய்பவன்.

சராசரங்களுக்குத் தலைவராயுள்ள சோதி சொருபரே, வேதாங்கம் ஆறும் உணர்ந்த அந்தணர் போற்றும் கல்வளைப் பெருமானே, கல்வி யறிவும் தேவாரீரீடத்து அன்புமில்லாத என்னை என் தாய் வருந்திப் பெற்றதனால் அடைந்த பயன் யாதுமில்லை என்றபடி. (19)

அவலம் புரிமுகு குறும்பைந்து பூத மடக்கிமென்றா
யவலம் புரிமலர் சூய்த்தொழு தேத்த வருண்மெய்யர்மெய்
யவலம் புரிமருப் புத்தக ருரு மறுமுகன்முன்
னவலம் புரிவயற் கல்வளை யாலயத் தாதிக்கனே.

இ-ள்: மெய்யார் மெய்ய - மெய்யார்க்கு மெய்யனே, **வலம் புரி மருப்புத் தகர் ஊரும் அறுமுகன் முன்ன** - வெற்றியைத் தருகின்ற கொம்பிளையுடைய ஆட்டுக்கடாவை வாகனமாகச் செலுத்திய சண்முகப்பெருமானுக்கு மூத்தவரே, **வலம்புரி வயல் கல்வளை ஆலயத்து ஆதிக்கனே** - சங்குகள் சஞ்சரிக்கும் வயல்குழந்த கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தலைவரே, **அவலம் புரி முக்குறம்பு ஐந்து பூத மடக்கி** - துன்பத்தை ஆக்குகின்ற காமம் வெகுளி மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங் களையும் கவை ஒளி ஊறு ஒசை நாற்றம் என்னும் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி, **மெல் தூய வலம்புரி மலர் தூய்** - மிருதுவாகிய பரிசுத்தமுள்ள நந்தியாவர்த்த மலர்களைக் கொண்டு அர்ச்சனைசெய்து, **தொழுது ஏத்த அருள்** - தேவாரை வணங்கித் தோத்திரஞ் செய்ய அடியேனுக்கு அருள்புரிவீராக எ-று.

நாரதமுனிவர் செய்த யாகாக்கினியிற் றோன்றி உயிர்கட்கு அநர்த்தம் விளைத்த ஆட்டுக்கடாவை முருகக்கடவுள் அடக்கித் தமக்கு வாகனமாகக் கொண்டருளினராதலின், தகர் ஊரும் அறுமுகன் என்றார். இதன் விரிவைக் கந்தபுராணம் - தகரேறு படலத்திற் காண்க. முன்னவ என்பது முன்ன என வந்தது. அவனருளாலே அவன்றாள் வணங்க வேண்டுமாதலின் மலர் தூய்த் தொழுது ஏத்த அருள் என்றார். புலன்களைப் பூதம் என்று காரண காரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி உபசரிக்கப்பட்டது.

அறுமுகத் தெய்வத்துக்கு மூத்தவரே, தமிழேன் முக்குறும் பெறிந்து ஐம்புலன் அடக்கித் தேவாரை அர்ச்சித்து வழிபட்டுத் தோத்திரஞ் செய்தற்கு தேவாரே அடியேனுக்கு அனுக்கிரகஞ் செய்ய வேண்டும் என்றபடி. (20)

திக்குடை யானடி யைப்போற்றிப் புவலஞ் சென்றுசெஞ்சோ
திக்குடை நீழலின் மேவந்த ணீர்செப்பு வீரென்றன்பத்
திக்குடை யான்கல் வளையான் சீலம்பினிற் றேன்பண்ணையோ
திக்குடை யோதிச்சொங் காலியுங் காளையுஞ் சென்றதுவே.

இ-ள்: திக்கு உடையான் அடியைப் போற்றி - திக்கை ஆடையாகவுடைய பரமசிவனுடைய திருவடிகளைப் போற்றி, **செம் சோதிக் குடை நீழலில் புவலம் சென்று மேவும் அந்தணீர்** - செவ்வொளியோடு கூடிய குடைநீழலில் பூமியைப் பிரதக்ஷணம் செய்கின்ற அழகிய தண்ணளியையுடையவர்களே, **என்றன் பத்திக்குடையான்** - தமிழேன் பத்திசெய்தற்

குரியவரும், **கல்வளையான்** - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவருமாகிய பிள்ளையாரின், **சீலம்பினில்** - மலையில், **தேன்பண்ணை ஒதிக்குடை** - வண்டுகள் இசையைப் பாடிக்கொண்டு கிண்டப்பெறும், **ஓதிச் செம்காலியும்** - கூந்தலையும் சிவந்த அடிகளையு முடையவளாகிய தலைவியும், **காளையும்** - தலைவனும், **சென்றது செப்புவீர்** - கூடிச் சென்றதைக் கண்டீரோ சொல்லுங்கள் எ-று.

இஃது ஆற்றிடை முக்கோற் பகவரை வினாவியபடி. (21)

வேதா ரணிய முறைவேயின் முத்தருள் வேழமுய்ய
வேதா ரணியம்பொ ணாடேத்து கல்வளை வெற்பன்னமே
வேதா ரணிய மலைதிருக் கோயில் விளங்கநன்பால்
வேதா ரணியந்த காரநம் பாலில் விதித்தனனே.

இ-ள்: வேதாரணியம் உறை வேயின் முத்து அருள் வேழம் - திருமறைக்காடு என்னுந் தலத்தில் எழுந்தருளிய மூங்கிலிற் றோன்றிய முத்தராகிய ஈசுவரன் பெற்றருளிய யானைமுகக் கடவுளுடைய, **தாரணி அம் பொன் நாடு உய்யவே ஏத்து கல்வளை வெற்பு அன்னமே** - மண்ணுலகத்தாரும் அழகிய விண்ணுலகத்தாரும் தாம் ஈடேறும் வண்ணம் துதிக்கின்ற கல்வளைப்பொருப்பில் வாழும் அன்னம் போன்றவளே, **வேதா** - பிரமதேவர், **இரணிய மலை திருக்கோயில் நன்பால் விளங்க** - பொன்மலையாகிய தனமும் இலக்குமிக்கு இடமாயுள்ள செந்தாமரைப் பூவாகிய முகமும் உன்னிடத்தில் விளங்கவும், **தார் வேய் அணி அந்தகாரம் நம்பால் விதித்தனன்** - மாலை தரித்த அடர்ந்த இருளாகிய கூந்தலை (நான் காணும்படி) என் பக்கல் விதித்தார் எ-று.

தாரணி, பொன்னாடு, அன்னம், இரணியமலை, திருக்கோயில், அந்தகாரம் என்னுமிவை ஆகுபெயர்கள். இஃது இடையூறு கிளத்தற்கிளவியின் பாற்று. (வேதாரணியேசுவரிடத்து இவ்வாசிரியர் விசேடபக்தியுள்ளவ ரென்பது இச்செய்யுளாலும், இவர் அவ்வீசுவரர் மீது மறைசை யந்தாதி பாடியமையினாலும் புலப்படக்கிடக்கின்றது.)

அன்னமே, நின் அழகிய முகத்தையும் தனத்தையுங் காண்பதற்கு நினைது கூந்தல் இடையூறாக வீருக்கின்றதெனத் தலைவன் இடையூறு கிளத்தியபடி. (22)

**தனையா யுதவிய தந்தையில் வாழ்க்கை தணந்தருட்சீந்
தனையா யுதகந் தன்னின்று செய்யுந் தவத்தீர்வெண்டந்
தனையா யுததி யகிலம் படைக்குஞ் சகூர்வீதவே
தனையா யுதன்றொழுங் கல்வளை யானைச் சரண்புகுமே.**

இ-ள்: தனை ஆய் உதவிய தந்தை இவ்வாழ்க்கை தணந்து - பிள்ளையாகப் பெற்றெடுத்த பிதாவையும் இல்லறத்தையும் துறந்து, அருள் சீந்தனையாய் - திருவருளைப் பெறுதலையே விசாரமாகக் கொண்டு, உதகந் தன்னில் நின்று செய்யுந் தவத்தீர் - நீரில் நின்று செய்யுந் தவத்தையுடைய துறவிகளே, (அங்ஙனஞ் செய்தலை விடுத்து); வெண் தந்தனை - வெள்ளிய கொம்பினையுடையவரும், ஆய் உததி அகிலம் படைக்கும் சகூர்வீத வேதன் - ஆராய்ந்து கடலையும் உலகத்தையும் சிருட்டிக்கும் நான்கு வேதங்களையுணர்ந்த பிரமா, ஐயாயுதன் - பஞ்சாயுதங்களை யுடையராகிய திருமால், தொழும் - வழிபடும், கல்வளையானைச் சரண் புகும் - கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய பிள்ளையாரிடம் அடைக்கலம் புகுதிர் எ-று.

ஆய், ஆகவென்பதின் றிரிபு. ஆயுததி என்பதில் ஆய் 'வரிப்புனை பந்து' என்பதற் போல வினையெச்சப் பொருளில் வந்தது. மகன் துறவியாகில், பிதா வணங்க வேண்டுமெனவும், ஆனால் துறவியான மகனும் தாயை வணங்க வேண்டுமெனவும் நூல்கள் கூறுதலானும், பட்டினத்தடிகள் போன்ற மகா துறவிகள், பெற்ற தாயின் மரணத்தின் பின்பே துறவறத்தைக் கொண்டமையினாலும், தாயின் அந்தியகாலத்தில் அவ்வடிகள் பெரிதும் வருந்தினாரென்ற காரணம்பற்றியும் துறத்தல் விஷயத்தில் தாயை யொழித்து "உதவிய தந்தை இவ்வாழ்க்கை தணந்து" என ஆசிரியர் ஈண்டுக் கூறினர்.

நீர் முதலியவற்றில் நின்று அருந்தவஞ் செய்யுந் துறவிகளே, அச்செயலை வீடுத்து, பிரமா வீஷ்ணு தொழங் கல்வளைப் பெருமானைச் சரணாக அடையுங்கள் என்றபடி. (23)

**சரந்தண் டருமலர் வேண்மைத் துனன்செந் தமிழ்க்கலைபஞ்
சரந்தண் டலையிற் களிதேருங் கல்வளை தங்கிடுகுஞ்
சரந்தண் ட பாணி யழகினைக் காணப்பொற் றாமரைவா
சரந்தண்டர் போல விமையாத பார்வையைத் தந்திலரே.**

இ-ள்: தண் தரும் மலர் சரம் வேள் மைத்துனன் - குளிர்ச்சியைத் தரும் பூக்களைப் பாணமாகக் கொண்ட மன்மதனுக்கு மைத்துனரும்,

செம் தமிழ்க்கலை தண்டலையில் பஞ்சரக் களி தேரும் - செந்தமிழ் நூல்களைச் சோலையின் கண்ணே கூட்டிலிருந்து கிளிகள் செப்பும், **கல்வளை தங்கிடு குஞ்சரம் -** கல்வளைப் பதியைத் தமக்கு இடமாகக் கொண்ட யானையும், **தண்டபாணி -** தண்டாயுதத்தைத் திருக்கரத்தில் ஏந்தியவருமாகிய விநாயகக் கடவுளின், **அழகினைக் காண -** திருக்கோலத்தைத் தமிழேன் தரிசித்தற்கு, **பொன் தாமரை வாசர் -** பொற்றாமரை மலரிலிருக்கின்றவராகிய பிரமதேவர், **அந்த அண்டர் போல இமையாத பார்வையைத் தந்திலர் -** (விண்ணுலக வாசிகளாகிய) அத் தேவர்களுக்குக் கொடுத்தவாறு இமைத்தலில்லாக் கண்களைத் தமிழேனுக்கு உதவிலர் எ-று.

சரத்தண், பஞ்சரத்தண்டலை யென்பன சரந் தண், பஞ்சரந் தண்டலையென மெலிந்து நின்றன. அந்தண்டர் போல என்பதில் அந்த என்பதின் ஈற்று அகரந் தொக்கது. விநாயகப்பெருமான் கொண்ட திருமூர்த்தங்களுள் ஒரு மூர்த்தம் தண்டாயுதத்தையும் பரித்துள்ளதாதலின் "தண்டபாணி" என்றார். விநாயக மூர்த்தங்களின் வரலாற்றையும் விரிவையும் விநாயக பராக்கிரமம் முதலிய நூல்களிற் காண்க. விநாயகப் பெருமானாரது பேரழகை இடையறாமற் றரிசிப்பதற்கு, கண்ணிமைத்தல் இடையூறா யிருத்தலின் அண்டர்கட்குப் போல் இமையா நாட்டத்தைத் தந்திலரேயெனப் பிரமதேவரை நொந்து கூறியவாறு.

கல்வளைப்பெருமானாரை இடையறாது தரிசித்தாலும் கண் தெவீட்டா தென்றபடி. (24)

**தந்தனந் தாமரை வெற்பீரு ணேரிடை சாய்நடைபா
தந்தனந் தார்க்குழல் யாமள கோமள சாமளப்பெண்
தந்தநந் தாபனை நெல்விளை கல்வளை தன்னிலாற்றைத்
தந்தநந் தாவிளக் கேயெனப் போமிருட் சம்பந்தமே.**

இ-ள்: தந்து அனம் தாமரை வெற்பு கிருள் - நூல் அன்னம் தாமரைப்பூ மலை இருள்; **நேர் கிடை சாய் நடை பாதம் தனம் குழல் -** (என்னுமிவைகளை முறையே) நிகர்த்த இடையினையும் நடையினையும் பாதங்களையும் தனங்களையும் மாலையணிந்த கூந்தலையுமுடைய, **யாமள கோமள சாமளப் பெண் -** இளமையாகிய பசிய நிறத்தையுடைய உமாதேவியார், **தந்த நந்தா -** பெற்றருளிய திருக்குமாரரே, **நெல் விளை பண்ணை கல்வளை தனில் -** நெல்விளையும் வயல்கள் பொருந்திய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய, **ஒற்றைத் தந்த -** ஏக தந்தரே, **நந்தா விளக்கே -** எக்காலத்தும்

ஒளிகுன்றாத தீபத்தை யொத்தவரே; என - என்று துதிக்க, இருள் சம்பந்தம் போம் - மலத்தொடர்பு நீங்கிவிடும்.

அனம், பணை என்பன தொகுத்தல் விகாரம், யாமள கோமளம், ஒரு பொருட் பன்மொழி.

ஈசுவரீ புத்திரே, ஏக தந்திரே, அருளொளி வீளக்கே என்பன போன்ற திருநாமங்களைச் சொல்லித் துதிப்போரைப் பீடித்த வீனை அகலு மென்றபடி. (25)

**சம்பந்த மாவனைத் தென்னவற் கீந்தவன் றாங்குமருட்
சம்பந்த மாமுனி பாமாலை சூடி தருபொருண்மா
சம்பந்த மாலம் புனைகுழுங் கல்வளைத் தந்திவெம்பா
சம்பந்த மாயையென் பானீக்கி வாழ்வுசம் பாதப்பனே.**

இ-ள்: சம்பு அந்த மாவனைத் தென்னவற்கு ஈந்தவன் - நிகளை அழகிய குதிரைகளாக்கி அரிமீத்தனபாண்டியனுக்கு உதவியவரும், **அருள் தாங்கும் மாசம்பந்த முனி பாமாலை சூடி** - மூன்றாம் வயசிலேயே திருவருட்பிரசாதத்தை வகித்த திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனார் பாடியருளிய தேவாரங்களைச் சூடி (ஏற்று) அருளியவருமாகிய சிவபிரான், **தருபொருள்** - பெற்றருளிய பிள்ளையாராகிய, **மா சம்பு அம் தமாலம் புனை குழும் கல்வளைத் தந்தி** - மாமரங்களும் நாவல்களும் அழகிய பச்சிலைமரங்களும் புன்னைகளும் குழப்பெற்ற கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய யானைமுகக் கடவுள், **பந்த வெம்மாயை பாசம்** - கட்டாகிய கொடிய மாயா பாசத்தை, **என் பால் நீக்கி** - தமிழேனிடமிருந்து அகற்றி, **வாழ்வு சம்பாதிப்பன்** - தமிழேனுக்கு மோட்ச வாழ்க்கையைத் தேடிவிடுவார். எ-று.

அந்தம் - அழகு. நிறையப் பரியாக்கி ஈந்தருளினமை மாணிக்க வாசகசுவாமிகள் பொருட்டாம். பொருள் - பிள்ளை; “தம்பொருளென்ப தம்மக்கள்” ஆதலின். புனை - புன்னை. தொகுத்தல் விகாரம். பரமபிதாவாகிய சிவபிரான் தமது அடியாராகிய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் பொருட்டு நிறையப் பரியாக்கியும், ஆளுடையபிள்ளையாரை மூன்றாம் வயசில் அடிமை கொண்டும் ஈடேற்றியருளினராதலின், தந்தை குணம் மைந்தர்க்கு முண்டு என்றபடி அப்பெருமானுடைய மூத்த திருக்குமாராகிய விநாயகப்பெருமானும் தமிழேனை ஈடேற்றி வைப்பரென்பதாம்.

கல்வளைப்பெருமான் தமிழேனுடைய பாச பந்தங்களைத் தவிர்த்துத் தமிழேனையும் ஈடேற்றி வைப்பர் என்றபடி. (26)

**பாலை வனத்தத்தைக் கியாரளிப் பாரென்று பன்னினளைம்
பாலை வனத்தடங் கார்கண்டு வெட்கும் படிவந்தமின்
பாலை வனத்தகன் றாள்கல் வளைப்பர மானந்தன்றன்
பாலை வனத்தள வும்மன்பி லாரிற் பதைபதைத்தே.**

இ-ள்: ஐம்பாலை வனத் தடம் கார் கண்டு வெட்கும்படி வந்த மின் - தன் கூந்தலை நீர் கொண்ட பெரிய முகில் கண்டு நானும் வண்ணந் தோன்றிய எனது மகள், **வனத் தத்தைக்கு யார் பாலை அளிப்பார் என்று பன்னினள்** - தான் வளர்க்கும் பஞ்சவன்னக்கிளிக்கு இனிமேல் யார் பாலை ஊட்டப் போகின்றார் என்று (நேற்றுச்) சொன்னாள், **கல்வளைப் பரமானந்தன் பால்** - கல்வளைப்பதியி லெழுந்தருளியிருக்கும் பரமானந்த குணத்தராகிய பிள்ளையார் மீது, **ஐவனத்து அளவும் அன்பி லாரில் பதைபதைத்து** - ஒரு மலை நெல்லளவேனும் அன்பில்லாதவர் போலத் துரிதப்பட்டு, **பாலை வனத்து அகன்றாள்** - வேறொரு தலைவன் பின்னே பாலைவனத்திற் போயினாள் எ-று.

“வனத் தத்தைக்கு யார் பாலை அளிப்பவர்” என்று அவள் நெருநற் பன்னியபோது, அவண்மேற் சந்தேகங்கொண்டு அவளைப் பாதுகாத்திருக்க வேண்டியது என் கடனாக, நான் குறிப்பறியாது வாளாவிருந்தேனே யெனச் செவிலித்தாய் பச்சாத்தாப மடைந்தவாறு. வன்னத் தத்தை - வனத்தத்தை யெனத் தொக்கு வந்தது.

இது செவிலி தன் அறிவின்மையை யுணர்ந்து பச்சாத்தாப மடைந்த படி. (27)

**தைக்கும் பகழி யுடல்பாய் தறுகட் சயிலம்வந்த
தைக்கும் பகன தனத்தீகண் டிரென்றிற் சாற்றிடுமே
தைக்கும் பகனன்முன் னோனைப்பந் தாடித் தகர்த்துரஞ்சீ
தைக்கும் பகவன்றென் கல்வளை வாசன் றடமலைக்கே.**

இ-ள்: கும்ப கன தனத்தீர் - குடத்தை நிகர்த்த கனத்த தனங்களையுடையீர், **மேதைக் கும்பகனன் முன்னோனை** - நல்ல அறிவினையுடைய கும்பகன்னனுக்குத் தமயனாகிய இராவணனை, **பந்து ஆடி தகர்த்து உரம் சீதைக்கும் பகவன்** - பந்து போல எறிந்து விளையாடி அவன் மார்பிற் புடைத்து வலிமையைக் கெடுத்த தெய்வமாகிய, **தென் கல்வளை வாசன்** - அழகிய கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளும் விக்கினைசுவரரது, **தடமலைக்கு** - விசாலமாகிய மலையில், **தைக்கும் பகழி பாய் உடல் தறுகண் சயிலம்** - எனது இலக்குத் தப்பாத பாணம்

ஏறுண்ட உடலோடு தறுகண்மை பொருந்தியதாகிய மலைபோலும் யானை ஒன்று, **வந்ததைக் கண்டார் எனில் சாற்றும்** - இங்கே வந்தமையைக் கண்டாராயின் சொல்லுங்கள் எ-று.

தடமலைக்கு என்றதில் குவ்வுருபு கண்ணுருபின் றிரிபாகும். அரக்கர் குலத்திற் பிறந்தானாயினும் கும்பகன்னன் நீதியுடையவனாதலால் “மேதைக் கும்பகன்னன்” என்றார். கும்பகன்னன் முன்னோனைப் பந்தாடித் தகர்த்து உரஞ் சிதைக்கும் பகவன் என்பதன் வரலாறு:- பூர்வத்தில் இராவணன் அருந்தவஞ் செய்து கைலாசபதியிடம் ஒரு சிவலிங்கத்தைத் தந்தருளும்படி வேண்ட அப்பெருமானார் அங்ஙனம் அவனுக்கு ஒரு இலிங்கத்தை உதவி இவ்விலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்தால் பேர்த்து எடுத்தல் முடியாது என்று கூறியருளினார். இராவணன் அவ்விலிங்கத்தைப் பெற்றுத் தன் கரங்களில் ஏந்தியவனாய் இலங்கையை நோக்கி வருவானாயினன். இதற்கிடையில் அவ்விலிங்கத்தை இராவணன் கொண்டுபோய் இலங்கையில் ஸ்தாபித்துப் பூசிப்பனேல் அவனை வெல்வது அசாத்தியமென்று அஞ்சிய அரிபிரமேந்திராதி தேவர்கள் உடனே விநாயகப் பெருமானைப் பூசித்து, “எம் பெருமானே, கொடியவனாகிய இராவணன் பரமேசுவரனிடத்திற் பெற்றுச் செல்லும் இலிங்கத்தை அவன் தன் பட்டினத்திற் கொண்டு போய்ச் சேர்க்க வொட்டாது தடுத்தருள வேண்டும்” என்று பிரார்த்திக்க, விநாயகக் கடவுள் அதற்கிசைந்து ஒரு பிராமணச் சிறுவனாகி, இராவணன் வரும் மார்க்கத்திற் சென்று நின்றார். அப்பொழுது ஆவசியகம் சலவிமோசனம் செய்ய வேண்டியவனாய், இராவணன், மார்க்கத்திலே நின்ற பிராமணச் சிறுவனைப் பார்த்து; “அப்பா, இச்சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைக்க வொண்ணாதாதலால் நான் சிறுநீர் விடுத்து வரும் வரைக்கும் இதனை உன் கையில் ஏந்திக்கொள்” என்று கொடுக்க அதனை வாங்கிக்கொண்ட அப்பிராமணச் சிறுவர், “அரசனே, இது மிகவும் பாரமானது, நீடித்த நேரம் இதனைப் பரித்தல் என்னால் முடியாது; ஆதலால் உன்னை மும்முறை கூப்பிடுவேன்; நீ வர நேரந் தாழ்த்தால் நிலத்தில் வைத்து விடுவேன்” என்று சொல்ல, இராவணனும் அதற்கு இசைந்து சென்றான். செல்வதற்கிடையில் பிராமணச் சிறுவர் மும்முறை இராவணன் என்று கூப்பிட்டுவிட்டு, சிவலிங்கத்தை நிலத்தில் வைத்து நின்றான். விரைந்து மீண்ட இராவணன் அதனைக் கண்டு சீற்றம் கொண்டானாய் அச் சிவலிங்கத்தைப் பெயர்த்தெடுக்க முயன்றும் அஃதியலாமை யினால் இது “மகாபெலம்” என்றான். அதனால் மகாபெல இலிங்கம் என்னுங் காரணத் திருநாமம் அதற்கு ஏற்பட்டது. பின்னரும் அதனைப் பெயர்த்தெடுக்க அரக்கன் முயன்றகாலை அது பகவின் செவிபோலக் குழைந்தமையின்,

அதற்குத் திருக்கோகர்ணம் என்னுங் காரணப்பெயரும் வாய்ந்தது. சிவலிங் கப்பெருமானை மண்ணிலிருந்தெடுத்தல் இயலாதெனக் கண்ட இராவணன் அடங்காச் சீற்றமடைந்தானாய், முன்னின்ற மறைப் பிள்ளையின் சிரத்திற் குட்டக் கருதித் தன் இருபது கரங்களையும் கபித்தமாகப் பிடித்துக் கொண்டு காற்றென விரைந்து தாக்க முயலுதலும், ஐங்கரத் தெந்தை உடனே பரமேசுவரத் திருக்கோலங் கொண்டு இராவணனைப் பற்றிப் பந்துபோல் மேலே எறிந்தெறிந்து ஏந்தித் திருவிளையாடல் புரிந்தார். தன்னுடன் திருவிளையாடல் புரிபவர் ஆனைமுகத்தையன் என்பதை யுணர்ந்த இராவணன் பதை பதைத்து,

“மறையோனென் றுனைநினைந்த மடைமையினால் ஈதிழைத்தேன்
பிறையோங்கு மணிமகுடப் பெருங்களிற்றே! பிழை செய்தேன்;
இறையோனே! பொறுப்பதுனக் கியல்” பென்றென் றேத்துதலும்,
பொறையோடும் உமை புதல்வன் புவியில் அரக்கனை விடுத்தான்.”

எம்பெருமானே, தேவரீர் செய்யும் மாயையுள் அகப்பட்ட சிறியேன் அறியாமையினால் தேவரீரை உண்மையிற் பிராமணச் சிறுவனென்று மதித்துப் பெரும் பிழைசெய்தேன்; அடியேன் அறியாமையினாற் செய்த பிழையனைத்தும் பொறுத்து என்னை ரட்சித்தல் வேண்டுமென்று முட்டியாகப் பிடித்த இருபது கரங்க ளாலும் தன் பத்துச் சிரங்களீழும் படபடெனக் குட்டுதலும் விநாயகப் பெருமான் அந்த இராவணனுக்குத் திருவருள் செய்தார்.

இஃது வேழம் வீணாவியபடி.

(28)

மலைவல் லியம்பிரீ யாத்தில்லைக் கானுறை மாமதங்கி
மலைவல் லியம்பிரீ நரீன் பயோதரீ வானீமய
மலைவல்லி யம்பிகை கான்முளை கல்வளை வாணன்பொங்க
மலைவல் லியம்பர வையானெய் யாமுன் வரவீல்லையே.

இ-ள்: மலை வல்லியம் பிரீயாத் தில்லைக்கான் உறை மா மதங்கி - மாறுபடுகின்ற புலிகள் நீங்காத தில்லைக் காடாகிய சிதம்பரத்திலே எழுந்தருளிய மேலான தவமுதல்வியும், **வல் இளநீர் மலை இயம்பு இன் பயோதரீ** - சூதாடு கருவியையும் குரும்பையையும் ஒப்புச் சொல்லத்தக்க நல்ல தனங்களை யுடையவளும், **வான் இமய வல்லி** - மேலான இமயமலையிற் றோன்றிய கொடியை நிகர்த்தவளும் (பர்வத வர்த்தனியும்), **அம்பிகை** - எங்கள் தாயுமாகிய உமாதேவியாருடைய, **கான் முளை** - திருக்குமாரராகிய, **கல்வளை வாணன்** - கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தலைவர், **பொங்குவல்**

கமலை இயம் பரவையான் எய்யாமுன் - மிக்க பெரிய சத்தத்தைக் கொண்ட கடலாகிய முரசையுடைய மண்மதன் மலர்ப்பாணங்களை என் மீது எய்தற்குமுன், **வர இல்லையே** - வரவில்லையே (இதற்கு யான் என் செய்வேன்) என்று.

கான்முனை, இருபெயரொட்டு. வாழ்நன் வாணனென வந்ததென்பர்; தலைவன், இச்சொல், அம்பலவாணன், ஏகம்ப வாணன், கலைவாணன் எனச் சேர்ந்து வருதலின்றித் தனியே வருதல் அரிது. ஏ, ஈற்றசையோடு கழிவிரக்கமுமாம்.

இது வீரக வேதனையுற்ற தலைவி தன் தலைவன் வர வில்லையேயென வருந்தியபடி. (29)

வரம்பல வன்பருக் கீவா ரெனக்குமெய் வாழ்வுதரு
வரம்பல வன்கொன்றை மாலிகை யாத்தி வனைந்தகற்ற
வரம்பல வன்பெற்ற மாதங்க வானனர் மள்ளர்செய்யும்
வரம்பல வன்குண் டலாழ்நடுங் கல்வளை வானவரே.

இ-ள்: அம்பு அலவன் கொன்றை மாலிகை ஆத்தி வனைந்த கல்தவர் அம்பலவன் - கங்கையையும் பிறைச் சந்திரனையும் கொன்றைமாலையையும் திருவாத்திப்பூவையும் சூடியவரும் மேருமாலையை வில்லாக வுடையவருமாகிய பொன்னம்பலவர், பெற்ற மாதங்க ஆணர் - பெற்றருளிய யானை முகக்கடவுளும், மன்னர் செய்யும் வரம்பு அலவன் குண்டு அலர் மூடும் கல்வளை வானவர் - மன்னர்கள் அமைத்த வரம்பிலுள்ள நண்டின் பொந்துகளைப் பூக்கள் மூடியுள்ள கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய தேவதேவருமாகிய விநாயகப் பெருமான், **அன்பருக்கும் பல வரம் ஈவார்** - தமது அடியார்களுக்கு வேண்டிய பல வரங்களைக் கொடுப்பார், **எனக்கும் மெய் வாழ்வு தருவர்** - தமிழேனுக்கும் நிலையான மோட்ச வாழ்வைத் தந்தருளுவர் என்று.

“வரம்பு அலவன் செய்யுங் குண்டு அலர் மூடும்” என்பது அக் கல்வளைப் பதியின் நீர்வளத்தை உணர்த்தியவாறு.

கல்வளைப் பிள்ளையார் தமது அடியார்க்கு வேண்டிய வேண்டியாங்கு அருள்பவராதலின், தமிழேனையும் புறக்கணித்த லின்றி வாழவைப்பா ரென்றபடி. (30)

வானஞ் சலஞ்சலத் தீயொலி மண்மயங் காவுயிப்போ
வானஞ் சலஞ்சல மந்திடுங் காற்றுயர் மாற்றவரு
வானஞ் சலஞ்ச லெனவுரைப் பான்கல் வளைப்பதிவாழ்
வானஞ் சலஞ்சலக் கைத்தல மாறன் மருமகனே.

இ-ள்: வானம் சலம் சலத்தீ ஒலி மண் மயங்கா - ஆகாயத்தின் கூறாகிய செவியும் நீரின் கூறாகிய வாயும் வெம்மை யுடைய நெருப்பின் கூறாகிய கண்ணும் வாயுவின் கூறாகிய மெய்யும் நிலத்தின் கூறாகிய மூக்கும் ஆகிய ஐம்பொறிகளினின்றும் கலங்கி, **அஞ்ச அலஞ்ச** - ஐம்புலங்களும் அலைவுற, **உயிர் போவான் அலமந்திடுங்கால்** - உடம்பைவிட்டு உயிர் போவதற்குச் சமூலஞ் சமையத்தில் (மரணாவதையில்), **கல்வளைப்பதி வாழ்வான்** - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், **அம் சலம்சலக் கைத்தலமால் தன் மருமகன்** - அழகிய பாஞ்ச சந்தியமென்னுஞ் சங்கைத் தரித்த கரத்தை யுடைய திருமாலின் மருகருமாகிய விநாயகப் பெருமான், **கூயர் மாற்ற வருவான்** - அத்துன்பத்தை மாற்றும் வண்ணம் வருவாராய், **அஞ்சல் அஞ்சல் என உரைப்பான்** - அன்பனை பயப்படாதே பயப்படாதே யென்று திருவாய் மலர்ந்தருளுவர் என்று.

அஞ்ச, ஐந்தென்பதன் போலி; சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றம் என்னும் ஐந்தினையுங் குறித்து நின்றது. அலஞ்ச அலைந்து அலைய என்பதன் நிரிபு. வருவான் வினைமுற்று வினையெச்சம். “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி யறிவழிந்திட் டைம் மேலுந்தி - அலமந்த போதாக அஞ்சேலென் றருள் செய்வான்... ..” என்னுந் தேவாரத்தின் கருத்து இச்செய்யுளில் அமைந்திருத்தல் உணர்த்தப்பாற்று.

மரண வேதனையுற்று ஆன்மா வருந்துஞ் சமையத்தில் கல்வளைப் பெருமான் தோற்றி அபய மளித்தருளுவா ரென்பது நிசம் என்றபடி. (31)

மகரந் தவள மலர்ச்சோலைப் பொங்கரின் வான்குளீர்
மகரந் தவழ்கல் வளையாகு வாகன வல்லவைவா
மகரந் தவள மருப்பானை வேங்கை மடங்கலென்கு
மகரந் தவளைபுள் ளானாலு நின்னை மறப்பரீதே.

இ-ள்: மகரந்த வளமலர்ச் சோலைப் பொங்கரின் - தேன்பொருந்திய அழகோடு கூடிய சோலையிலுள்ள மரங்களிலே, **வான்குளீர் கிமகரம் தவழ்** - பெருமையான குளிர்ந்த சந்திரன் தவழ்ந்து செல்லும், **கல்வளை ஆகுவாகன** - கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்ட மூஷிக

வாகனரே, வல்லவை வாய - வல்லவையென்னுஞ் சக்தியை இடப்பக்கத்திற் கொண்டவரே, கரம் தவளம் மருப்பு ஆனை வேங்கை மடங்கல் என்கு மகரம் தவளை புள் ஆனாலும் - கழுதை வெள்ளிய கொம்பினையுடைய யானை புலி சிங்கம் கரடி மற்சம் தவளை பறவை என்னுமிவைகளாகப் பிறந்தாலும், நினை மறப்பது அரிது - தேவரீரைத் தமிழேன் தியானித்தலின்றி மறந்து விடுதல் முடியாது எ-று.

பொங்கர், இமகரம் ஆகுபெயர்கள். இக்கவி “புழுவாய்ப் பிறக்கினும் புண்ணியா உன்னடி யென்மனத்தே - வழுவாதிருக்க வரந்தரவேண்டும்.....” என்ற தேவாரத்தின் பொருளை ஒட்டியிருத்தல் உணரத்தக்கது.

கல்வளைப் பெருமானே, இம்மானுடப் பிறவீ நீங்கி, விலங்கு பறவை நீர்வாழ்வன முதலிய வாகப் பிறந்தாலும் தமிழேன் தேவரீரை மறவேன் என்றபடி. (32)

அரவம் புலங்க வனற்கண்ண வென்றி போற்றச்சீலம்
பரவம் புலபணி கேட்பமன் நாடி யருண்மதலை
யரவம் புலியணி கோடரன் கல்வளை யண்ணல்கண்ணே
யரவம் புலிய குணத்தா ரெனினு மவர்முத்தரே.

இ-ள்: அர அம் புலங்க அனற் கண்ண என்று - அரனே அழகிய பொறியோடு விரவிய அக்கினிக் கண்ணரே என்று, அரி போற்ற - விஷ்ணுமூர்த்தி துதிக்கவும், சீலம்பு அரவம் புலி கேட்ப - திருவடிச் சிலம்பினோசையைப் பதஞ்சலி வியாக்கிரபாதர் என்னும் முனிவர்கள் (காதாரக்) கேட்பவும், மன்று ஆடி அருள் மதலை - பொன்னம்பலத்தில் அநவரத தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடராசப் பெருமான் தோற்றுவித்தருளிய திருக்கு மாரரும், அரவு அம்புலி அணி கோடரன் - பாம்பையும் பிறைச்சந்திரனையும் தரித்த சடாமுடியை உடையவரும், கல்வளை அண்ணல் கண் நேயர் - கல்வளைப் பெருமானிடத்து அன்பு கொண்டவரும், அவம் புலிய குணத்தார் எனினும் - தீயகுணத்தை யுடையவராயினும், அவர் முத்தரே - அவ்வன்பர்கள் சீவன் முத்தரேயாவர் எ-று.

அரன்(ஆன்மாக்களை இளைப்பாற்றும் பொருட்டுச்) சங்காரஞ் செய்பவர். புலியின் காலை யொத்த கால்களை உடையராதலின் வியாக்கிர பாதர் புலியெனவும், பதஞ்சலி பாம்பு போன்ற கால்களை உடைமையின் பணியெனவுஞ் சொல்லப்பட்டனர். புல்லிய புலிய எனத் தொக்குவந்தது.

திருமாலும் துதிக்கும் பரமசிவனது திருக்குமாரராகிய கல்வளைப் பெருமானாருடைய அன்பர்கள் புல்லொழுக்க முடையரேனும் நற்கதி பெறுவரென்றபடி. (33)

தர்ப்பணி யாரம் பலபுண்டு தேர்முதற் றானைதற்கும்
தர்ப்பணி யாரைத் தடிந்துல காளலிற் சர்க்கரைசுந்
தர்ப்பணி யார மமுதுசெய் வோன்கல் வளைத்தலத்தா
தர்ப்பணி யார்வத் தொடுஞ்செய்து வாழ்த நகவுடைத்தே.

இ-ள்: தர்ப்பணி பல ஆரம் பூண்டு - முடியையும் பல ஆரங்களையும் அணிந்து கொண்டு, தேர் முதல் தானை தற்குழ்தர - தேர் முதலாகச் சொல்லப்பட்ட நால்வகைச் சைனியமுந் தன்னை உடன் சூழ்ந்துவர, பணியாரைத் தடிந்து உலகு ஆளில் - பகைவரைக் கெடுத்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தலைக் காட்டினும், சர்க்கரை சுந்தரப் பணியாரம் அமுது செய்வோன், சர்க்கரை கலந்து ஆக்கப்படும் அழகிய மோதகத்தை உவப்புடன் திருவமுது செய்யும் பிள்ளையார் (கோயில் கொண்டருளிய) கல்வளைத் தலத்து - கல்வளைப்பதியில், ஆதரம்பணி ஆர்வத்தொடு செய்து வாழ்தல் தகவு உடைத்து - ஆராதனை செய்தல் முதலிய திருத்தொண்டுகளைப் பத்தியுடன் புரிவது மேன்மையுடைத்து எ-று.

தரம் - தலை. பணி - ஆபரணம், கிரீடம். பணிகாரம், பணியாரமென மருவியது. ஆதரம் - ஆகுபெயர்.

அரசனாக இருந்து இராச்சிய பரிபாலனஞ் செய்தலைக் காட்டிலும் கல்வளைப் பிள்ளையாரைச் சேவித்துக் கதியடைதல் உத்தம மென்றபடி.

தகரங் கமழ்குந் தளந்தர ளந்தள வின்னகையீர்
தகரங் கமலன் மணக்கோலஞ் செய்த றடாதிருபா
தகரங் கமலஞ் சீவந்தோன் மருகன் றவமற்றபா
தகரங்கண் மேவருங் கல்வளை யான்மலைச் சாரலிலே.

இ-ள்: தகரம் கமழ் குந்தளம் - மயிர்ச்சாந்து மணக்கும் கூந்தலையும், தரளம் தளவு கில் நகையீர் - முத்தையும் முல்லையரும்பையும் ஓத்த பற்களையுடையீர், இரு பாத கரம் கமலஞ் சீவந்தோன் - இரண்டு பாதங்களும் கைகளும் செந்தாமரைப் பூப்போலச் சிவக்கப் பெற்ற திருமாலுக்கு, மருகன் - மருகரும், தவம் அற்ற பாதகர் அங்கண் மே அரு கல்வளையான் - பூர்வ புண்ணியம் இல்லாத பாவிகள் வசித்தற்கு முடியாத கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவருமாகிய

விநாயகப் பெருமானது, மலைச் சாரலில் - மலைச்சாரலிலே, தகர் - (வெட்டக் கொணர்ந்த) ஆடு, அங்கம் அலன் மணக் கோல் அஞ்சு எய்தல் தடாது - உருவியாகிய மன்மதன் செலுத்தும் வாசனை பொருந்திய பூக்களாகிய பஞ்ச பாணங்களைத் தடுக்கப் போவதில்லை எ-று.

மே, முதனிலைத் தொழிற்பெயர். இது பாங்கி வெறி விலக்கியவாறு.

வெறியாட்டாளனே, கல்வளையான் மலைச்சாரலில் நீ ஆட்டுக்கடாவைக் கொணர்ந்து வெட்டுவதனால் தலைவீ கொண்ட வீரக வேதனை நீங்கப் போவதில்லை. ஆதலின் வீணே உயர்க்கொலை செய்யற்க எனப் பாங்கி விலக்கியபடி. (35)

இலங்கை யிராவணன் கண்டதுண்டம்பட வெய்சரம்ப
யிலங்கை யிராமன் கடதாரை சிந்து மிரண்டிருகோ
டிலங்கை யிராவதன் றாழ்கல் வளைய னெனின்முத்திவா
யிலங்கை யிராது கடைத்தா டிறப்பிய னேரம்பனே.

இ-ள்: இலங்கை இராவணன் கண்டதுண்டம்பட - இந்த இலங்கையை ஆண்ட இராவணனானவன் கண்டதுண்டமாம்படி, எய் சரம்பயில் அம் கை இராமன் - செலுத்திய பாணம் பொருந்திய அழகிய கையையுடைய ஸ்ரீ ராமபிரானும், கடதாரை சிந்தும் இரு கிரண்டு கோடு இலங்கு ஐராவதன் தாழ் - மதநீர் சொரிகின்ற நான்கு கொம்புகள் விளங்கப்பெற்ற ஐராவத மென்னும் யானையை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரனும் வழிபடும், கல்வளையன் எனில் - கல்வளைப் பிள்ளையாரே என்று சொன்னால், முத்தி வாயில் அங்கை இராது - மோட்ச வாயில் திறக்கப்படாது இருத்தல் முடியாது, ஏரம்பன் கடைத் தாள் திறப்பியான் - அந்த ஏரம்பமுர்த்தி அவ் வாயிற்கதவின் தாளை நீக்கித் திறப்பித் தருளுவர் எ-று.

நான்காமடியிலுள்ள அங்கை என்பதை அங்கு என்பதின் ஈறு திரிந்ததென்றேனும் ஐகாரச் சாரியை பெற்று வந்ததென் றேனும் கொள்க. கடை, ஆகுபெயர். கடைத்தாள் இக்காலத்தில் தாழ்ப்பாளென வழங்கும். ஏரம்பன், விநாயகருடைய திரு நாமங்களுள் ஒன்றாம்; சிவனது சமீபத்தில் இருப்பவன் எனவும், பத்தார்களை விருத்தி யடைவிப்பவன் எனவும் பொருள் படும் வடசொல். “இலங்கை இராவணன் கண்டதுண்டம்பட எய்சரம்பயி லங்கையிராமன் .....தாழ் கல்வளையன்” என்பதில் ராமன் என்பதற்கு இராமாவதாரத்தை எடுத்த வீட்டுணுவும் வணங்கப் பெறும் கல்வளைப் பதியிலுள்ள விநாயகக் கடவுளெனப் பழைய உரையிற் கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணனை வதைத்த பிரமகத்தி நீங்கும்படி இக்கல்வளைப் பெருமானை இராமபிரான் வணங்கினார் என்னுங் கொள்கை இந்நூலா

சிரியரிடத்து உண்டு ஆதலின் “இராமன் .....தாழ்” என்பதற்கு இராம பிரானும் வழிபடுகின்ற என ஈண்டு நேரே பொருள் கொள்ளப்பட்டது. நூலாசிரியர் கொள்கை இஃதென்பதை இந்நூலில் “கவிநாயகன் றொழும் ராமன் கொலைப்பவங் காய்ந்திடுதுங் - கவிநாயக திருக்கல்வளை வாழும் கணபதியே” எனவரும் பதினாலாஞ் செய்யுளானறிக.

இலங்கையை ஆண்ட இராவணனை வதைத்த இராமபிரானும் ஐராவதத்தை வாகனமாகக் கொண்ட இந்திரனும் வணங்கும் கல்வளைப் பிள்ளையாரின் திருநாமங்களை நாவார ஓதினால், மோட்ச வாசல் அந்தப்பெருமானது திருவருளால் திறக்கப்படும் என்றபடி. (36)

அம்பலங் காசில் வயல்குழும் கல்வளை யைங்கரனாட்
டம்பலங் காசியென் றாய்கேள்வர் பின்செல வாழ்தலா
யம்பலங் காசின் முலையாணின் கைதந்த வாசற்பொன்
னம்பலங் காசிசென் றேவா தரவென் னருஞ்சொர்க்கமே.

இ-ள்: அம்பு அலங்கு ஆக இல் வயல் குழும் கல்வளை இலங்கு ஐங்கரன் நாட்டு - நீர்த்தும்புகின்ற குற்றமற்ற வயல் குழந்த கல்வளை ஐங்கரக் கடவுளின் நாட்டிலே, அம்பல் அங்கு ஆசீ என்று ஆய் கேள்வர் பின்செல் அவா மதலாய் - பலர் அறிந்து அல்துற்றத் தமக்கு வாழ்த்தென மதித்துக் கொண்ட தலைவர்பின் விரும்பிச் சென்ற மகனே, என் அரும் சொர்க்கந்தர - எனது அரிய பாலை உனக்கு ஊட்டுதற்கு, காசின் மலையாள் அம்பலம் நின் கை தந்த ஆசு அற - (ஒருவர்க்கென வரைவு இல்லாமையாகிய) குற்றம் பொருந்திய தனங்களையுடைய பரத்தை நல்ல பழத்தை உன்கையில் தர நீ(ஏற்றுண்ட) குற்றம் நீங்க, பொன்னம்பலம் காசீ சென்றே வா - புண்ணிய தலங்களாகிய சிதம்பரம் காசியென்னு மிவையிரண்டிற்கும் யாத்திரை போய் மீண்டுவருதி எ-று.

“அவர் மதலாய்” என்னும் பாடத்திற்கு அத்தலைவருடைய மகனே எனப் பொருள் கொள்க. தலைவன் தன் மகவைப் பரத்தைவீட்டிற்கு ஒருமுறை கொண்டு சென்றான் என்ற காரணம்பற்றி எழுந்த வெறுப்பைக் குறிக்கும் பொருட்டுத் தன்மதலை யென்னாது அவர் மதலையெனத் தலைவி விளித்தனள். இனி பின்செல ஆம் மதலாய் எனப் பிரித்து, பின் செல்லும்படி பிறந்த மகனே, எனப் பொருள் கொள்ளினுமாம். காசு, சொர்க்கம், பொன்னம்பலம் என்னுமிவைகள் ஆகு பெயர்கள். இது தலைவி பரத்தையைப் பழித்தல் என அகப் பொருளில் வருவது. இரண்டா மடியிலுள்ள அம்பல், சிலர் அறிந்து தம்முட் புறங்கூறல், பழிச்சொல் என்னுங் கருத்தில் வந்தது. சொர்க்கம் (சுவர்க்கம்) - முலை.

குழந்தாய், நீ உன் அப்பனுடன் கூடிக் கொண்டு பரத்தை வீட்டிற்குச் சென்றவிடத்து அவள் உனக்குத்தந்த பழத்தை ஏற்ற தோஷம் தீர, சிதம்பரம் காசி என்னும் புண்ணியதலங்களைத் தரிசித்து வந்தபின்பே உனக்குப் பாலாட்டுவேன் எனத் தன் மகனுக்குத் தலைவீ யுணர்த்தியபடி. (37)

**கமண்டலம் பாற்கரன் போலாழி யேந்தூங் கடவுளர்நா
கமண்டலம் பாதலங் கைகூப்பு தாளென்று காட்டுவையர்க்
கமண்டலம் பார்க்குமுய் யானம் வளைக்குங் கழனிபீற்சங்
கமண்டலம் பாய முழங்கிடுங் கல்வளைக் காரணனே.**

இ-ள்: **அர்க்க மண்டலம் பார்க்கும் உய்யானம் வளைக்கும் கழனிபீல்** - சூரியமண்டலத்தை அளவிப் பார்க்கும் (உந்ததமான) சோலை சூழ்ந்த வயலில், **சங்கம் மண்டு அலம்பாய முழங்கிடும்** - சங்குகள் நெருங்கிய கலப்பை தாக்க நாதஞ் செய்கின்ற, **கல்வளைக் காரணனே** - கல்வளையிற் கோயில் கொண்ட சர்வ காரண மூர்த்தியே, **கமண்டலம்** - குண்டிகையையும், **பாற்கரன் போலாழி** - சூரியன் போன்ற சக்கரப்படையையும், **ஏந்தூங் கடவுளர்** - முறையே தரித்துள்ள பிரம் விஷ்ணுக்களும், **நாகம் மண் தலம் பாதலம்** - விண்ணுலக மண்ணுலக பாதல உலக வாசிகளும், **கைகூப்பு தாள்** - தங்கள் கைகளைக் கூப்பித் தொழும் தேவீருடைய திருவடிகளை, **என்று காட்டுவை** - தமிழேனுக்கு எப்போழுது தரிசிப்பித் தருளுவீர்.

நாகம் மண்டலம் பாதலம் என்பன ஆகுபெயர்கள். நீர்வளம் நிலவளம் பொருந்திய கல்வளைத் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய சர்வகாரணக் கடவுளே, பிரம் விஷ்ணுக்களும் தரிலோக வாசிகளும் கும்பிடும் தேவீருடைய திருவடித் தரிசனத்தைத் தமிழேனுக்கு எப்பொழுது தந்தருளுவீரோ அறியேன் என்றபடி.

**காரண வாத திரிசூல பூத கணேசவன்பா
காரண வாதென் கல்வளை நாத கடம்பணிவா
காரண வாத முதலைந் தினைவைத்துக் காத்தழிக்குங்
காரண வாத நடந்தை யுலாவுங் கலகத்திலே.**

இ-ள்: **ரணவாத திரி சூல** - யுத்தச் செயலுக்குரிய முக்கருப் பொருந்திய சூலப்படையைத் தரித்தவரே, **பூத கணேச** - பூதகணங்களுக்குத் தலைவரே, **அன்பாகார் அணவாத தென் கல்வளை நாத** -

பத்தியில்லாதவர்கள் அடைதற்கரிய சிறந்த கல்வளைப்பதி நாதரே, **கடம்பு அணிவாகார் அண** - கடப்பம் பூமாலையைத் தரித்தருளிய முருகக் கடவுளின் அண்ணரே, **வாதம் முதல் ஐந்தினை வைத்துக் காத்து அழிக்குங் காரண** - ஆகாயம் முதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் படைத்துக் காத்து ஒடுக்கியருளும் காரண மூர்த்தியே, **வாதம் நடந்து ஐ உலாவும் கலகத்திலே கா** - வாதங் குன்றிச் சிலேட்டுமம் அதிகப்படும் அந்திய காலத் துன்பத்திலே வந்து தமிழேனை இரட்சித்தருள வேண்டும் ஏ-று

வாதங் - காற்று, இங்கே காரணகாரிய ஒற்றுமை நயம்பற்றி அதனைத்தரும் ஆகாயத்திற்கானது. திரிசூலம் முதலாம் படைக்கலங்கள் விநாயகப் பெருமானுடைய மூர்த்த பேதங்களுக்கு உண்டு. வாகர் என்றபாலது வாகார் என நீண்டது. அண்ண என்பது அண எனத் தொக்கு வந்தது. மரணகாலத்திலே வாதங் குன்றிச் சிலேற்பனம் விருத்தியாகுமென்பது வைத்திய நூற் கொள்கையாதலின் “வாதம்நடந் தையுலாம் கலகத்திலே” என்றார். காலத்திலே என்றும் பாடம். மரணகாலத்தில் சிலேஷ்மம் அதிகப்படுதலை, “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட் டைமேலுந்தி, அலமந்தபோதாக” எனவும் “ஐயுந்தொடர்ந்து விழியுஞ் சொருகி அறிவழிந்து, மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோது” எனவும் பெரியார் பணித்தவாற்றானுணர்க.

சூலப்படையைப் பரித்தவரே, பூதகணநாதரே, அன்ப ரல்லாத வர்க்கு அதீதமானவரே, சர்வபூதகாரணரே, அந்திய காலத்தில் தமிழேனைப் பாதுகாத்தருள வேண்டுமென்ப பிரார்த்தித்தபடி. (39)

**கலகத் தமரத் திரையின் றுயரைக் களைந்தருள்
கலகத் தமரக தக்கம்பி யாற்செய் கடுக்கையுல்
கலகத் தமரளி வாழ்சோலைக் கல்வளைக் கற்பகவென்
கமலத் தமரவீந் தத்திருக் காலெந்தக் கால்வைப்பதே.**

இ-ள்: **கலகத் தமரத் திரையின் துயரைக் களைந்தருள் சகலகத்த** - (அன்பர்களுடைய காமம் முதலிய) கலகமாகிய ஒலிமினையுடைய கடலால் வருந்துன்பத்தை நீக்கியருளுஞ் சர்வேசுரரே, **மரகதக் கம்பியாற் செய்கடுக்கை புல் அகல** - மரகதக்கம்பியாற் செய்த (காம்பையுடைய) கொன்றைப் பூமலை பொருந்துங் திருமார்பினை யுடையவரே, **கத்து அமர் அளிவாழ் சோலைக் கற்பக** - நீங்காரஞ் செய்கின்ற மிகுதியான வண்டுகள் சஞ்சரிக்குஞ் சோலைகள் சூழ்ந்த கல்வளைத் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய கற்பகப் பிள்ளையாரே, **என் கல்**

அகத்து - பாறைக்கற் போன்ற என்னுடைய (அஞ்ஞானந்தடித்த) உள்ளத்தில், **அம் அரவிந்தத் திருக்கால் எந்தக்கால் வைப்பது** - தேவீருடைய அழகிய செந்தாமரைப்பூவை நிகர்த்த திருவடிகளை எப்பொழுது வைத்தருளப் போகின்றீர் (யான் அறியேன்) எ-று.

கல்வியறிவு ஈசுரபத்தி முதலிய நன்மைகளின்றி அஞ்ஞான இருள் தடித்துச் சடப்பொருளை ஒத்தமனமென்பார் கல்லகத்து என்றார். இது ஆசிரியர் தம்மனநிலையை இழித்துக் கூறியவாறாம். மெய்யன்பர் தம்மிடத்துள்ள பத்தி போதியதன் றென்பதைக் குறிப்பிக்கும் பொருட்டு இப்படி கூறுதல் இயல்பாகும். இதனை “செஞ்சுடர் வை வேலுடைய செம்மலடி தீயேன், நெஞ்சு அடுக்கலிலும் நின்றுலவு மென்றால்” எனக் கச்சியப்ப சிவாசாரிய சுவாமிகள் கூறியவாற்றானும் உணர்க. உட்பகை காமக் குரோத லோப மோக மத மாற்சரிய மென்பன.

அன்பர்களிடத்துள்ள காமம் முதலாம் பகைகளைக் களைந்தருளும் சர்வேசுரரே, கொன்றைப் பூமாலையைத் திருமாற்பிற றரித்தவரே, கல்வளைக் கற்பகவீநாயகரே, வன்கண்ணனாகிய எனக்குத் திருவருள் செய்வது எந்நாளோ என்றபடி. (40)

வையத் திருக்கை யறுப்பா என்கினம் வளைமணிக்கு
வையத் திருக்கை கயிலையில் வெண்மங்கு னேர்கல்வளை
வையத் திருக்கைப் பரியாக்கி பிள்ளைக்கு மானையார்
வையத் திருக்கை யயர்ந்தாளென் றோது மதுகரமே.

இ-ள்: மதுகரமே - வண்டுகளே, **வையத் திருக்கை அறுப்பான்** - பூமியிலுள்ள தீமைகளை நீக்கி அருளுபவரும், **வளைமணிக்கு வையத்து என்கினம் இருக்கை** - சங்கீற்ற முத்துக் குவியலின்மீது அன்னப்பறவை இருந்தல், **கயிலையில் வெள் மங்குல் நேர்** - கைலாச கிரியின் சிகரத்தில் வெண்முகில் படிதலை ஒத்திருக்கப் பெறும், **கல்வளை** - கல்வளைப் பதிமி லெழுந்தருளிய, **இருக்கை வையத்துப் பரிஆக்கி பிள்ளைக்கு** - வேதங்களைத் தேறிநூட்டப்படும் குதிரைகளாக்கியருளிய சிவபிரானுடைய (மூத்த) திருக்குமாரருக்கு, **மான் அனையார் வைய** - மாணை நிகர்த்த நோக்கினையுடைய (தன்னோடொத்த) அயல் மகளிர் பழிக்க, **திரு** - இலக்குமியை நிகர்த்த தலைவி, **கையயர்ந்தாள் என்று ஓதும்** - கை (கால்) சோர்ந்தாள் என்று சொல்லும் எ-று.

திருக்கு - குற்றம்; குவையத்து என்பதில் அத்து சாரியை. ஆக்கி வினையாலணையும் பெயர்; ஓதும் முன்னிலை ஏவல். திருக்கை அயர்ந்தாள்

என்பதில் ககரம் விரித்தல். இதுகடவுண் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்தபக்கத்து வண்டுவிடு தூது.

வண்டினமே, பூமியிலுள்ளவரின் வீக்கினங்களை நீக்குபவரும் சிவகுமாரருமாகிய கல்வளைப்பதித் தலைவரிடம் தூது சென்று தன்னோடொத்த அயன்மகளிர் பழித்தமையால் தலைவி சோர் வடைந்தனள் என்று புகலுதிர் என்றபடி. (41)

கரவடம் பத்தி யிலார்க்களிப் போயிருள் காய்ந்திடும்பாற்
கரவடம் பத்தி யொளிபாய் முலைச்சங் கரிபெறுமைங்
கரவடம் பத்திரக் காறுஞ்சு மான்மரு மாசந்த்ரசே
கரவடம் பத்திரட் கல்வளை யாயெனைக் காத்தருளே.

இ-ள்: **பத்தி இலார்க்குக் கரவடம் அளிப்போய்** - அன்பில்லாதவருக்கு விக்கினத்தை ஆக்குபவரே, **இருள் காய்ந்திடும் பாற்கர** - மலவிருளைக் கடிந்தகற்றும் ஞானசூரியரே, **பத்தி வடம்** - நிரையே கோக்கப்பட்ட முத்து மாலையில், **ஒளி பாய்** - ஒளி பாயப்பெற்ற; **முலைச் சங்கரி பெறும் ஐங்கர** - பரஞானம் அபரஞானம் என்னும் தன்பாரங்களையுடைய உமாதேவியார் பெற்றருளிய ஐங்கரக்கடவுளே, **வடம் பத்திரக்கால் துஞ்சும் மால் மருகா** - ஆலமிலையில் அறிதுயில் கொள்ளும் திருமாலின் மருகரே, **சந்த்ர சேகர** - பிறைச்சந்திரனை யணிந்த சடாமுடியை யுடையவரே, **அடம்பத்திரள் கல்வளையாய்** - கூட்டமான அடம்பங்கொடிகள் பரந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவரே, **எனைக் காத்து அருள்** - தமிழேனைப் பாதுகாத்துத் திருவருள் புரிவீர் எ-று.

கரவடம் - வஞ்சனை, களவு என்னுமிவைகளைக் குறிக்குஞ் சொல்; இங்கே தீமையை உணர்த்தி நின்றது. தம்மை வழிபடார்க்கு விநாயகப் பெருமான் விக்கினத்தை விளைக்கும் மறக்கருணையி னியல்பு இவ்வந்தாதி யுரையில் முன்னர் விளக்கப்பட்டது.

அன்பிலார்க்கு வீக்கினங்கள் நேர வீடுபவரே, மலவிருளை யகற்றும் ஞானசூரியரே, உமையம்மையார் புத்திரரே, திருமான் மருகரே, கல்வளைக் கணபதியே, தமிழேனைக் காத்தருள்புரிக என்றபடி. (42)

அருந்துதிக் கையமில் கற்பீந்த மேனை யசலவரை
யருந்துதிக் கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடு மன்னைவிட
மருந்துதிக் கைப்பனை கூறைப் பினாகி யருள்கல்வளை
யருந்துதிக் கைக்குன்ற மேயடி யேனுன் னடைக்கலமே.

இ-ள்: அருந்துதிக்கு ஐயம் இல் கற்பு ஈந்த - வசித்தமுனி வருடைய பத்தினியாகிய அருந்ததிக்குச் சந்தேகமற்ற கற்பை அருளியவளும், மேனை அசல அரையரும் துதிக்கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடும் அன்னை - மேனை யென்பவளும் மலையரசனும் போற்றும்படி அவர்களிடத்தில் மகளாய் வளர்ந்த எங்கள் தாயுமாகிய உமாதேவியாரும், விடம் அருந்து திக்கைக் கூறை புனை பினாகி - நஞ்சை உண்டவரும் திக்கை ஆடையாகப் புனைந்தவரும் பினாகம் என்னும் வில்லைக் கொண்டவருமாகிய சிவ பெருமானும், அருள் - பெற்றருளிய, கல்வனை அருந் துதிக்கைக் குன்றமே - கல்வனைப் பதியில் எழுந்தருளிய தும்பிக் கையையுடைய மலையை நிகர்த்த கயமுகக்கடவுளே, அடியேன் உன் அடைக்கலம் - தமிழேன் தேவீருக்கு அடைக்கலம் எ-று.

அருந்துதிக்க கையமில் கற்பீந்த அன்னை, மேனை யசலவரை யருந் துதிக்கைக்கு மகளாய்ப் பிறந்திடும் அன்னை, எனத் தனித்தனி முடிக்க. “காமரு வடிவாய் எங்குங் காண்பது சக்தி” என்ற பிரகாரம், ஈகவரியே அழகின் மயமாயுள்ளாளாதலானும் பெண்பாலார்க்குரிய பேரழகும் கற்பு முதலாம் உயர் குணங்களும் இறைவியுடைய அம்ஸமாதலினாலும் “அருந்துதிக்க கையமில் கற்பீந்த ..... அன்னை” என்றார். அருந்ததி, அருந்துதியென வந்தது.

ஈசுவார்க்கும் ஈசவரனுக்கும் புதல்வராகத் தோன்றியருளிய யானைமுகந் தெய்வமே! கல்வனைப் பெருமானே! தமிழேன் தேவீருக்கு அடைக்கலம் என்றபடி. (43)

அடைக்கலங் காவென்ற பேர்க்கினி யான்மட வன்னக்கண மடைக்கலங் காரஞ் சீனையென் றணைகல் வளைவரைவா யடைக்கலங் காட்டுந் தனத்தீர் விரக மகலப்பொன்னி லடைக்கலங் காக்கவென் றென்றோ குணதிசை யாவதுவே.

இ-ள்: அடைக்கலம் கா என்ற பேர்க்கு இனியான் - தமிழேன் தேவீருக்கு அபயம் காத்தருள வேண்டும் என்று இரப்பவர்க்கு இதமானவராகிய விநாயகப் பெருமானுடைய, மட அன்னக் கணம் அலங்கு ஆரம் - இளமையான அன்னப் பெடைகள் ஒளி செய்கின்ற முத்துக்களை, சினை என்று அடைக்கு அணை - தாம் இட்ட முட்டையென் றெண்ணி அடை காக்கச் செல்லப்பெற்ற, கல்வனை வரை வாய் - கல்வனைப் பதியிலுள்ள மலைச்சாரலில், அடைக்கலங் காட்டுந் தனத்தீர் -

ஊர்க்குருவியின் வடிவைக் காட்டும் (திரண்ட) தனங்களை யுடையவரே, விரகம் அகல - எனது விரகவேதனை நீங்க, பொன் இல் - நுமது வீடாகிய தாமரைப்பூ, அடைக்கல் காக்க - அடைத்தலாகிய குவிதலை நீக்க (இதழ் விண்டு அலர), என்று - குரியன், குண திசை ஆவது - கிழக்குத் திக்கில் உதிப்பது, என்றோ - எந்த நேரமோ (அறியேன்) எ-று.

பொன் = இலக்குமி, ஈண்டுத் தலைவியைக் குறித்து நின்றது. “அடைக்கலம் காக்க” என்புழி அம் விரித்தல் விகாரம். இது பிரிவுழிக் கலங்கலென்னுங் கிளவித் தொகையுள் “கண்படை பெறாது கங்குணோதல்” என்னும் அகப்பொருட் டுறையாகும். தனத்தீர்: உயர்வுப்பன்மை. தலைவியை இலக்குமியாகப் புனைந்துரைக்குங் கருத்தால் அவள் தன் வீட்டினின்றும் வெளிப்போதருதலைக் குறித்து ‘தாமரைமலராகிய வீடு திறக்கப்பட்டால் (பொழுது புலர்ந்தால் என்றபடி) தலைவியைத் தான் சென்றெய்தல் எளிதாகு’ மென்னும் உட்கோளால் இவ்வாறு தலைவன் கூறினானென்பது. தலைவி தன்னெதிரில் இல்லையாகவும் தன்னிச்சையால் முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுகின்றானாதலின், ‘நும்மில்’ என்றபாலது ‘பொன்னில்’ என அவளைப் படர்க்கைச் சொல்லாற் கூறியது “ஓரிடம் பிறவிடந் தழுவலு முளவே” என்னுஞ் சூத்திரத்தாற் போந்த இடவழுவமைதி. அகல காக்க ஆவது எனக் காரியப் பொருளவாகிய வினையெச்சங்களை முறையே முடிக்க.

இயற்கைப் புணர்ச்சியிற் கூடித் தலைவியைப் பிரிந்து தனித் திருக்கும் தலைவன் இரவில் வீரகவேதனையால் தலைவியை முன்னிலைப்படுத்தி இங்ஙனம் தன்னுட் கூறி வருந்தினானென்றபடி. (44)

வனத்தா னையன்றொழு மம்மானை யம்புலி மாணணிசெவ் வனத்தானை யன்ன வயற்கல் வளைப்பெரு மாணைமறை வனத்தா னையனக் கணைமலை மான்மரு மானையம்பு வனத்தானை யன்புசெய் வார்முலைப் பாலை மறந்தவரே.

இ-ள்: வனத்தான் - துழாய் மாலையைத் தரித்தவராகிய விஷ்ணு மூர்த்தியும், அயன் - பிரமதேவரும், தொழும் அம்மானை - வழிபடும் தலைவரும், அம்புலி மான் அணி செவு வனத்தானை - பிறைச் சந்திரனை அணிந்த வரும் செவ்விய திருமேனியை யுடையவரும், அன்ன வயற் கல்வளைப் பெருமானை - அன்னப் பறவைகள் சஞ்சரிக்கும் செந்நெல் வயல்களைக் கொண்ட கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்ட பெருந்தகையும், மறை வனத்தான் நயனக் கணை மலை மான்

மருமானை, வேதாரணிய ஈசுவரரும் திருக்கண்களாகிய பாணத்தைப் பொருந்திய பருவதவர்த்தனியும் பெற்றருளிய புதல்வரும், **ஐம்புவன்** **அத்தானை** - ஐந்து பூக்களைப் பாணமாகக்கொண்ட மன்மதனுக்கு மைத்துனரும் ஆகிய விநாயகக் கடவுளை, **அன்பு செய்வார்** - பத்தி பாராட்டுபவர்கள், **முலைப்பாலை மறந்தவரே** - தாயின் முலைப்பாலைக் குடிப்பதனை மறந்தவராவர். எ-று.

“முலைப்பாலை மறந்தவரே” என்பது இனிமேற் பிறவியெடுக்க மாட்டாரென்பதை உணர்த்தியவாறாம். ஐயன் நையனம் என்பன முறையே அயன், நயனம் என்பனவற்றின் போலியாம்.

கல்வளைப் பெருமானை வழிபடுபவர் இனிமேற் பிறவியுட் புகமாட்டார் என்றபடி. (45)

தவராக மாகன கச்சிலை கோலிபாற் றாள்பெறமைத்
தவராக மாக விடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன்மா
தவராக மாகநற் காமுரல் கல்வளைத் தந்திநன்மா
தவராக மாகரன் கண்ணாறு பூங்கொன்றைத் தாமத்தனே.

இ-ள்: தவராக மா கனகச் சிலை கோலி - வில்லாகப் பெரிய பொன்மலையான மேருவை வளைத்த சிவபெருமானுடைய, **பொன் தாள் பெற** - பொன்போலும் திருவடிகளைத் தேடிக்காணவேண்டி, **மைத்த வராகமாக இடந்தவன்** - கருநிறங் கொண்ட பன்றியாகப் பூமியை அகழ்ந்து சென்ற திருமாலுக்கு, **சாபந் தவிர்த்தவன்** - (ஈசுவரி இட்ட) சாபத்தை நீக்கியருளியவர் (யாரெனில்), **மா தவ ராகம் ஆக** - வண்டுகள் மிகவும் ராகத் தோடு, **நல்கா முரல் கல்வளைத் தந்தி** - நல்ல பூஞ்சோலையிலே ரீங்காரஞ் செய்யப்பெற்ற கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய யானைமுகத் தெய்வமும், **நல்மாதவர் ஆகம் ஆகரன்** - தூயவர்களாகிய முனிவர்களுடைய மனத்தை இருப் பிடமாகக் கொண்ட வரும், **கள் நாறு கொன்றையூத் தாமத்தனே** - தேன் மணக்கும் கொன்றையூ மாலையை யணிந்தவருமாகிய கணேசமூர்த்தியேயாவர் எ-று.

மூன்றாமடியிலுள்ள “தவ” மிகுதியைக் குறிக்கும் ஓர் உரிச்சொல். மைத்த வராகமாக இடந்தவன் சாபந் தவிர்த்தவன் என்பதன் வரலாறு: பன்றி வடிவங்கொண்டு பரமசிவனுடைய திருவடியைத் தேடிச்சென்ற திருமால், ஒரு தினம் கைலையங்கிரியிற் கண்ணுதற் பெருமானைத் தரிசிக்கச் சென்ற

விடத்துக் கைலைக் கோபுர வாசலில் எழுந்தருளிய கரிமுகக் கடவுளுக்கு வழிபாடற்றாது செம்பொற்றிருக் கோயிலுட் சென்று கறைமிடற்றிறைவனையே வணங்கி நின்றலும், எம்பெருமான் ஒரு திருவிளையாட்டைத் திருவுளங்கொண்டு, இறைவியை நோக்கித் தம்முடன் கவறாட வரும்படி இயம்பியருளுதலும், இறைவி நாம் கவறாடும்போது வெற்றி தோல்வி சொல்வதற்கு ஒரு நடுவன் வேண்டுமே யென, இறைவர், இத்திருமாலே சான்றாக இருக்குக என்றருளி, அங்ஙனம் அவரைச் சான்றாக வைத்துக் கவறாடியவிடத்து ஈசுவரி வெல்ல, ஈசுவரன் தாம் தோல்வியுற்றும் தோல்வியுறவில்லை யெனச் சாதித்தருள, எமையாள் உமையாள் உற்றது உரைத்தியெனத் திருமாலைக் கேட்க, இறைவன் தம் பக்கல் சொல்ல வேண்டுமெனத் திருமாலுக்குத் திருவிழியாற் குறிப்புக் காட்ட அவர், வென்ற இறைவி தோற்றனளென்றும் தோற்ற இறைவர் வென்றாரென்றும் ஓரஞ் சொல்ல, இறைவி சீற்றங்கொண்டு “திருமாலே, நீ கண்ணாரக் கண்டுகொண்டிருந்தும் ஓரஞ் சொன்னாயாதலின் குருட்டுத் தன்மையுள்ள மலைப்பாம்பாகிப் பசி தாகம் வருத்தக் கிடந்து அலமருதி” என அக் காவற் கடவுளைச் சபித்தருளினர். பின்னர் பம்புருவடைந்த திருமால் கைலாசபதி பணித்தருளியபடி தெட்சண பூமியிலுள்ள ஆலவனத்தை யடைந்து அங்குள்ள ஆலமரத்தின் பொந்திற் சிலகாலங்கிடந்து வருந்தி, சத்த கன்னியர் உபதேசித்தபடி மார்கழி மாசத்து விநாயக சஷ்டி விரதத்தை விதிப்படி அநுஷ்டித்து எங்கள் ஐங்கரக் கடவுளைப் பூசிக்க அப்பெருமான் தேவி இட்ட சாபத்தை நீக்கித் திருவருள் புரிந்தன ரென்பதாம். இவ்வரலாற்றைக் கந்தபுராணம் - கயமுகன் உற்பத்திப் படலம், அந்தன் சாப நீங்கு படலம் முதலியவற்றிற் பரக்கக் காண்க. இங்கே பசுபதியும் பருவதவர்த்தனியும் ஆடியருளிய கவறு, சின்னாட் பல்பிணிச் சிற்றறிவினராகிய மானுடர்கள் ஆடும் கவறு சதுரங்கம் முதலியன போலல்லாது ஞானக் கருத்தமைந்த தென்பதனை,

“காயம் பலகை கவறைந்து கண்மூன்றாய்
ஆயம் பொருவ தோரைம்பத் தோரக்கரம்
மேய பெருமான் இருந்து பொருகின்ற
மாயக் கவற்றின் மறைப் பறியேனே.”

என்னும் திருமூலநாயனார் திருவாக்கானுணர்க.

உமாதேவியார் நாராயணமூர்த்திக்கு இட்ட சாபத்தை நீக்கிய ருளியவர் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய கயமுகக் கடவுள் என்றபடி. (46)

மத்தன் பராபரை சீராட்டுப் பிள்ளை மணிமந்தரஸ
மத்தன் பராவிச் சிவந்திடு சேவடி வாய்ந்தபது
மத்தன் பராகவெண் ணீறணி கல்வளை வானவனா
மத்தன்ப ரானவ ரன்றோ கயிலையில் வாழ்பவரே.

இ-ள்: மத்தன் - ஊமத்தம்பூவை யணிந்த பரமசிவனும், பராபரை - ஈசுவரியும், சீராட்டுப்பிள்ளை - சிறப்புச்செய்தலை யுடைய (பாராட்டுகின்ற) பிள்ளையும், மணி மந்தர மத்தன் - (பாற்கடல் கடைந்தபோது) அழகிய மந்தரமலையை மத்தாகக் கொண்ட திருமால், பராவிச் சிவந்திடு சேவடி வாய்ந்த பதுமத்தன் - துதித்து வணங்குதலிற் சிவந்த திருவடித்தாமரைகையை யுடையவரும், பராக வெண்ணீறு அணி கல்வளை வானவன் - உயிர்களின் மலநீக்கத்தின் பொருட்டு (நீர்மலமாகிய தமது திருமேனியில்) துகளாகிய விபூதியைத் தரித்தருளியவருமாகிய கல்வளைப் பெருமானுடைய, நாமத்து அன்பர் ஆனவர் அன்றோ - திருநாமங்களை அன்புடன் செபித்தவர்களல்லவா, கயிலையில் வாழ்பவர் - கைலாசபதியில் (தவறாது) இருப்பவர் எ-று.

வாழ்பவர் என்னும் வினை முக்காலத்தையும் உட்படுத்தி நின்றது. திருமால் தமது திருமுடி பெருமானுடைய கீறடியில் உறுத்தும்படி பன்முறை வணங்குவரென்பதை உணர்த்தும் வண்ணம் “பராவிச் சிவந்திடு சேவடி” என்றார்.

கல்வளைப் பெருமான் திருநாமங்களை யோதுவோர் எக்காலத்தும் நற்கதியுறுவ ரென்றபடி. (47)

பவநம் புயர்தொண்டர்க் கில்லாமை யாக்கும் பரன்கனனி
பவனம் புயங்க முடியேந்து மண்விண் படிவன்கருப்
பவனம் புயலளக் குங்கல் வளைப்பதி மீதிலுறை
பவனம் புயன்றொழும் பாதாம் புயினம் பரதெய்வமே.

இ-ள்: நம்பு உயர் தொண்டர்க்கு பவம் கில்லாமை ஆக்கும் பரன் - தம்மை நம்பிய மேலான அடியவர்களுக்குப் பிறவி இல்லாமையைச் செய்கின்ற முதல்வரும், கனல் நீர் பவனம் - நெருப்பு தண்ணீர் காற்று, புயங்கம் முடி ஏந்தும் மண் விண் படிவன் - ஆதிசேடன் என்னும் பாம்பு தன் தலையிற் சுமக்கும் பூமி ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களின் வடிவைக் கொண்டவரும், கருப்பவனம் புயல் அளக்கும் கல்வளைப் பதியீதில் உறைபவன் - கருப்பஞ்சோலைகள் முகின்மண்டலம் வரையில்

உயர்பெற்ற கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்ட வரும், அம்புயன் தொழும் பாத அம்புயனே - பிரமதேவரும் வணங்குந் திருவடித்தாமரைகளை யுடையவருமாகிய விக்கிணைசுவரப் பெருமானே, எம்பர தெய்வம் - எங்கள் முழுமுதற் கடவுளாவர் எ-று.

ஈற்று ஏ தேற்றம்; புயல் - இங்கே முகில் மண்டலத்திற்காகி நின்றது.

அடியவர் பிறவித்துன்பத்தை ஒழிப்பவரும் பஞ்சபூத வடிவீனரும் பிரமாவாற் பூசிக்கப் பெடுபருமாகிய கல்வளைப் பெருமானொருவரே எங்கள் முழுமுதற் கடவுளென்றபடி. (48)

பரமானந் தக்கன் மழைமாரி காத்திடும் பைங்கனகாம்
பரமானந் தக்கந் தரவிந்தி ராணி பதியயனும்
பரமானந் தக்கல் வளையத்த னுத்தம பத்தர்சீத்தன்
பரமானந் தப்பிள்ளை யார்குணைச் சேவடிப் பங்கயமே.

இ-ள்: கல்மழை மாரி நந்த - கன்மழை பெய்தமையால் நேர்ந்த இடையூறுகெட, ஆன் காத்திடும் பைங் கனக அம் பரமால் - கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகப் பிடித்துப் பசுக்களைக் காத்த கிருஷ்ண அவதாரத்தைக் கொண்ட பீதாம்பரத்தை உடுத்தியவராகிய திருமாலுக்கும், நந்தக் கந்தர இந்திராணி பதி - சங்கினையொத்த கழுத்தையுடைய இந்திராணியின் நாயகனாகிய இந்திரனுக்கும், அயன் - பிரமதேவருக்கும், உம்பர் - (ஏனைய) தேவர்கட்கும், அமான் - தலைவரும், அந்தக் கல்வளை அத்தன் - சிறந்த கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பரமபிதாவும், உத்தம பத்தர் சீத்தன் - மேலான அன்பர்களின் சித்தத்தில் உறைபவருமாகிய, பரமானந்தப் பிள்ளையார் குணைச் சேவடிப் பங்கயமே - பரமானந்தப் பிள்ளையாருடைய இரண்டாகிய திருவடித்தாமரைகளே, பரம் - தமிழேனுக்குப் பற்றுக் கோடாம் எ-று

அம்மான் என்பது அமான் எனத் தொக்கு வந்தது. அம்மான் - தலைவன்; கண்ணபிரானோடு மாறுபட்ட இந்திரன் கன்மழை பெய்யும்படி செய்ய அம்மழையினாற் பசுக்கள் இடருறுவதை இடையர் போய்க் கண்ணபிரானுக்கு முறையிட, அந்தப் பிரான் கோவர்த்தனமென்னும் மலையை அகழ்ந்தெடுத்துத் தலைகீழாக மாறிக் குடையாகப் பிடித்துக் கன்மழையைத் தடுத்துப் பசுக்களைக் காத்தருளினாரென்பது சரித்திரம்.

கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டருளிய பரமநந்தப்
பிள்ளையார் திருவடிகளே சரணம் என்றபடி. (49)

பங்கைய மாலை யளிக் குழல் வாய்முலை பண்மொழிகோ
பங்கைய மாலை யனையாட் குதவரன் பாலன்றடப்
பங்கைய மாலை யலர்கல் வளைக்கண் பரிந்தொருகூ
பங்கைய மாலையந் தொட்டியற் றாரெப் படியுய்வரே.

இ-ள்: அம்மாலை அளிக் குழல் - அழகிய மாலையைச் சூடிய
வண்டுகள் படியுங் கூந்தலை உடையவரும், வாய் முலை பண்மொழி
- அதரமும் தனங்களும் இனிய சொல்லும், கோபம் கயம் ஆலை
அனையாட்டு - (முறையே) இந்திர கோபத்தையும் யானைமத்தகத்தையும்
கருப்பஞ்சாற்றையும் நிகர்த்த இறைவிக்கு, **பங்கை உதவு** **அரன் பாலன்**
- இடப்பாகத்தைக் கொடுத்த ஈசுரனது புத்திரராகிய விநாயகப் பெருமான்
கோயில் கொண்டருளிய, **தட்ப்பங்கயமாலை அலர் கல்வளைக் கண்** -
தடாகங்களில் தாமரைப்பூக்கள் நிரையே மலரப்பெற்ற கல்வளைத்தலத்தில்,
பரிந்து ஒரு கூபம் கயம் தொட்டு - மணப்பூர்வமாக ஒரு (தருமக்)
கிணற்றையேனும் ஒரு திருக்குளத்தினையேனும் தோண்டி, **ஆலயம் கியற்றார்**
- (அத்) திருக்கோயிலின் திருப்பணியையும் முற்றுவிக்காதவர் (நிறைவேற்
றாதவர்); **எப்படி உய்வர்** - எவ்வாறு ஈடேறப் போகின்றார்கள் எ-று.

அம்மாலை என்பது அமாலையென மகரந் தொக்குவந்தது; கோபம் -
இந்திரகோபம் (தம்பலப்பூச்சி); ஒரு என்பதைக் கயத்தொடுங் கூட்டுக.
எப்படி என்ற வினா எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது; ஒருவாற்றானும்
உய்யமாட்டாரென்பதாம்.

ஈசுர புத்திரராகிய கல்வளைப் பெருமான் எழுந்தருளிய தீவ்விய
தலத்தில் ஒரு தருமக் கிணற்றையேனும் திருக் குளத்தையேனும்
அமைக்காதவரும் அத்திருக்கோயிற் றிருப்பணியை முற்றுவிக்காத
வரும் எவ்வாறு ஈடேறப் போகின்றார் என்றபடி (50)

வருந்தும் பிறவி யலைவாரீ நீந்த மதுவினைக்க
வருந்தும்பி வீழ்மலர்த் தாட்புணை தாகன்னல் வான்கதிர
வருந்தும் ப்ரகாச மணித்தேர் தடுக்கும் வளக்கல்வளை
வருந்தும்பி மாமுகத் தையாமெய் யாகுண்ட வண்டியனே.

இ-ள்: கன்னல் வான் கதிரவர் உந்தும் ப்ரகாச மணித் தேர்
தடுக்கும் - கரும்புகளானவை அந்தரத்திற் செல்லும் சூரியன் செலுத்தும்
ஒளியுடைய அழகிய தேரைத் தடுக்கின்ற, **வளம் கல்வளை வரும் மா**
தும்பி முகத்து ஐயா - வளத்தை யுடைய கல்வளைப்பதியிற் கோயில்
கொண்டருளிய பெருமை யாகிய யானைமுகத்தையுடைய தலைவரே,
மெய்யா - மெய்யர்க்கு மெய்யராயுள்ளவரே, **குண்ட வண்டியனே** -
குடம் போன்ற திருவயிற்றை யுடையவரே, **வருந்தும் பிறவி அலை வாரீ**
நீந்த - வருந்துகின்ற பிறவியாகிய அலைகளையுடைய கடலைத் தமியேன்
கடப்பதற்கு, **மதுவினைக் கவரும் தும்பி வீழ் மலர்த் தாட்புணை தா**
- தேனைச் சேர்க்கின்ற வண்டுகள் படியும் செந்தாமரைப் பூப்போன்ற
திருவடியாகிய தெப்பத்தைத் தரல்வேண்டும் எ-று.

கல்வளைப்பெருமானே, மெய்யர்க்கு மெய்யனே, குடம்போலும்
திருவுதரத்தை யுடையவரே, தேவாரூடைய திருவடியையே
தெப்பமாகத் தந்து தமியேன் பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்தும் வண்ணம்
திருவருள் பாலித்தல் வேண்டு மென்றபடி. (51)

வண்ட மருங்குலை யான்மரு கன்கல் வளைச்சிலம்பா
வண்ட மருங்குலை ஞாளியு மாறு வருமதர்வாய்
வண்ட மருங்குலை விற்கொண்ட வேட்டுவர் மாவலிது
வண்ட மருங்கு லிளவஞ்சி பாலல்லின் வாரலையே.

இ - ள்: **வண்டு அமரும் குலையான் மருகன் கல்வளைச்**
சிலம்பா - வண்டுகள் படியும் துளசிப்பூமாலையைத் தரித்த திருமாவின்
மருகராகிய விநாயகப்பெருமான் கோவில் கொண்டருளிய கல்வளைப்
பதியிலுள்ள பொருப்பனே, **வண் தமரும் குலைஞாளியும் மாறு** - (நீ
தலைவிமிடம் வரும் விஷயத்தில் இங்குள்ள) வளவிய சுற்றத்தவரும்
குரைக்கின்ற நாயும் உனது வருகைக்கு மாறாகும், **வரும் அதர் வாய்**
- (அன்றியும்) நீ வரும் மார்க்கத்தில், **வண்டு அமரும் குலைவில்**
கொண்ட வேட்டுவர் மா (மாறு) - அம்பு பொருந்திய குதையோடு
கூடிய வில்லினைக் கொண்டவர்களாகிய வேட்களும் மிருகங்களும் மாறாகும்,
வலி துவண்ட மருங்குல் இளவஞ்சி பால் அல்லின் வாரலை -
(ஆதலால்) கொடியெனத் துவண்ட இடையினையுடைய யௌவனம்
பொருந்திய தலைவிமிடத்து இரவில் வாராதொழிதி எ-று.

குல்லை வல்லி என்பன லகரந் தொக்கு வந்தன. குரைத் தலைக் குலைத்தலெனல் உலகவழக்கு. வாரலை, எதிர்மறை யேவல்.

சுற்றத்தாரும் நாயும் நீ வரும் மார்க்கத்திலுள்ள வேட்டுவரும் மிருகங்களும் நின் வருகைக்கு மாறாதலின் நீ தலைவியிடம் இரவில் வாராதொழிகெனத் தலைவனைப் பாங்கி தடுத்தபடி. (52)

**வாரிக் கடுக்கை தனையண்டர் சொல்ல வரவெனை நீர்
வாரிக் கடுக்கையி னாற்பாவி யீகன் மனத்துவைத்தேன்
வாரிக் கடுக்கைமென் றான்றுஞ்சு காமயி லாடக்கண்டு
வாரிக் கடுக்கைசெம் பொன்றுற்று கல்வளை வாசனையே.**

இ-ள்: அண்டர் கடுக்கைதனை சொல்ல வாரிவர - பகை வராகிய அயலார் பழிதூற்ற வாயிலில் வர, நீர் எனை வாரிக் கடுக்கையினால் - நீவிர் என்னை மிகவுஞ் சினத்தலினாலே; பாவியிர் - பாவிகாள், ஆன் வார் இக்கு அடுக்கை மென்று துஞ்சு கா - பசுக்கள் நீண்ட கரும்பின் கூட்டத்தைத் தின்று உறங்கல்பெறுஞ் சோலையில், மயில் ஆடக் கண்டு - மயில்கள் ஆடுவதைக் கண்டு, கடுக்கை செம்பொன்வாரித் தூற்று கல்வளைவாசனை - கொன்றை மரங்கள் (தம்மலர்களாகிய) செம்பொன்னை (சந்மானமாக) அள்ளி வீசுகின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகக்கடவுளை, கல்வளைத்து வைத்தேன் - கசிவற்ற கடிதான என்னுள்ளத்திற் சதா தியானிக்கலானேன் எ-று.

இது தலைவன்மாட்டுத் தலைவி நயந்த பக்கத்து அத்தலைவி தான் இடையறாது துயருற்றமைக்குக் காரணங் கூறியபடி. (53)

**வாசவ னந்தர நாட்டோர் துதிக்கு மதக்கலுழி
வாச வனந்தற்கு ஞானோப தேசம் வழங்குமெய்யா
வாசவ னந்த வளவளை சேர்கல் வளைப்பதியின்
வாச வனந்த ரவிபோலுன் றாடலை வைத்தருளே.**

இ-ள்: வாசவன் அந்தர நாட்டோர் துதிக்கும் மதக்கலுழி வாச - இந்திரனும் பொன்னுலகவாசிகளாகிய தேவர்களும் பரவுகின்ற ஞானமத நீரின் வாசனையை யுடையவரே, அனந்தற்கு ஞானோபதேசம் வழங்கும் மெய்யா - விஷ்ணு மூர்த்திக்கு ஞானோபதேசத்தைச் செய்தருளிய மெய்ப்பொருளை,

வாச அனந்தவள வளை சேர் கல்வளைப் பதியின் வாச - சிறைகயுடைய அன்னங்களும் வெண்மையான சங்கும் பொருந்திய கல்வளைப்பதியை வாசஸ்தானமாகக் கொண்டவரே, அனந்தரவி போல் உன்தாள் தலைவைத்து அருள் - அநந்தஞ் சூரியரை நிகர்த்த ஒளியோடு கூடிய தேவீருடைய திருவடிகளைத் தமியேன் சிரசின்கண் வைத்துத் திருவருள் செய்தருளுவீர் எ-று.

அனந்தற்கு ஞானோபதேசம் வழங்கியது, தேவிமிட்ட சாபத்தினால் விஷ்ணுமூர்த்தி அநந்தன் என்னும் பெயர் கொண்ட பெரிய பாம்பாக ஆலவனத்துள்ள ஆலமரப்பொந்துட் கிடந்து வருந்திய காலத்தில் விநாயகசஷ்டி விரதத்தை யநுட்டித்து ஐங்கரக் கடவுளின் அருளும் பாவவிமோசனமும் பெற்ற காலத்திலாம். மூன்றாமடியில் அன்ன மென்பது அனமெனத் தொக்கு வந்தது.

தீருமாலுக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தருளிய கல்வளைப் பெருமானே, தமியேனுக்கும் திருவடிதீக்கை செய்தருள வேண்டு மென்றபடி. (54)

**அருக்கரைக் கன்ன றொடுங்கல் வளைய னறுகிதழி
யருக்கரைக் கன்னங்கை யைத்தந்தை யாயுடை யான்வினைநே
யருக்கரைக் கன்னலிற் றீர்ப்பான் வரைமீன் னராமணிப்பை
யருக்கரைக் கன்ன நடைக்கென்ற னாவீ யகன்றதுவே.**

இ-ள்: கன்னல் அருக்கரைத்தொடும் கல்வளையன் - கரும்புகள் சூரிய மண்டலத்தைத் தொடும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், அறுகு கிதழி அருக்கரை கல் நங்கையைத் தந்தை ஆய் உடையான் - அறுகம் புல்லையும் கொன்றைப் பூவையும் எருக்கலம் பூவையும் சூடுபவராகிய பரம சிவனையும் பருவதவர்த்தனியையும் (முறையே) பிதா மாதாக்களாக வுடையவரும், நேயருக்கு வினை அரைக் கன்னலில் தீர்ப்பான் - தமது அடியவர்கட்கு நேரும் தீவினைகளை அரை நாழிகையுள் நீக்கியருளுபவருமாகிய விநாயகப் பெருமானுடைய, வரைமீன் - மலையிற் பெண்ணினது, அரா மணிப்பை அருக்கு அரைக்கு - பாம்பின் இரத்தினத்தோடு கூடிய படத்தை யொத்த கடிதடத்திற்கும், அன்ன நடைக்கும் - அன்னத்தின் நடையை ஒத்த நடைக்கும் (ஆக), என்தன் ஆவி அகன்றது - எனது உயிர் போய்விட்டது எ-று.

இரண்டாமடியில் அருக்கு - எருக்கலை; இங்கே பூவுக்காகி நின்றது. கன்னல் - நாழிகை; இருபத்து நாலு நிமிஷங்கொண்ட நேரம். அரை, அன்னம் ஆகுபெயர்கள்; அரைக்கு நடைக்கு என்பனவற்றில் உம்மைகள் தொக்கன. தன் - சாரியை.

இது தலைவன் தலைவியை நினைந்து வருந்திக் கூறிய தென்றபடி.

**அகம்பத்தர் நெஞ்சமுங் கல்வளைக் கோட்டமு மானவன்றி
யகம்பத்த ரைச்சங் கரித்தோன் மருகன்றன் டாழிவெள்ளி
யகம்பத்த ரென்றளி யூதாத புவிறைத் தன்புருகி
யகம்பத்தர் தாம்பெறும் பேறய னாலு மளப்பரிதே.**

இ-ள்: பத்தர் நெஞ்சமும் கல்வளைக் கோட்டமும் அகம் ஆனவன் - அடியாருடைய மனத்தையும் கல்வளைப்பதியையும் கோயிலாகக்கொண்டவர், தீய கம் பத்தரைச் சங்கரித்தோன் மருகன் - கொடியவனும் பத்துத்தலைகளை யுடையவனுமாகிய இராவணனை (இராமாவதாரத்தில்) வதைத்த திருமாலுக்கு மருகர், தண்டு ஆழி வெள்ளிய கம்பு அத்தர் என்று - தண்டாயுதம், சக்கரம், வெண்மையாகிய சங்கு என்னுமிவைகளை யேந்திய திருக்கரங்களை யுடையவரென்று (துதித்து), அளி ஊதாத பூ கிறைத்து - வண்டுகள் ஊதாத அன்றலர்ந்த பூக்களை வரை வின்றி இட்டு, அன்பு உருகிய கம்பத்தர் தாம் பெறும் பேறு - அன்பினால் உள்ளம் உருகும் மெய்விதிப்புடைய அடியவர்கள் பெறும் பேறானது, அயனாலும் அளப்பு அரிது - பிரமதேவராலும் அளவிடுத்தற் கரியதாம் எ-று.

வண்டு படிந்த பூ பூசைக்கு உரியதல்லவாதலின் அளி யூதாத பூவெனப்பட்டது.

அடியார் உள்ளக் கமலத்திற் கோயில் கொண்ட கல்வளைப் பெருமானைப் பூசித்து வழிபடும் அன்பர் பெறும் பேற்றை அளவிடுதல் பிரமாவாலும் முடியாதென்றபடி. (56)

**அப்பா தகமல நீக்கிச் சிலம்பிசை யார்த்திடுங்கோ
லப்பா தகமலம் பூசித்து நேசிக்க வன்புதவா
யப்பா தகமலங் கார்வயற் கல்வளை யாதிபொன்றா
தப்பா தகமலந் தாங்குஞ் சடைக்கரு ணாகரனே.**

இ-ள்: அப்பா - அப்பரே, தகமலங்கு ஆர் வயல் கல்வளை ஆதி - மலங்கு மற்சம் மிகப் பொருந்திய வயலையுடைய கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய ஆதிக்கடவுளே, பொன் தாது அப்பாத கமலம் தாங்கும் சடைக் கருணாகரனே - கங்கை நீரைத் தரித்துள்ள சடையையுடைய கருணை மூர்த்தியே, அப்பாதக மலம் நீக்கி - அந்தப் பாதகமாகிய மலத்தை நீக்கி, சிலம்பு கிசை ஆர்த்திடும் - சிலம்பின் ஒலி நிகழும், கோலப் பாத கமலம் பூசித்து நேசிக்க - தேவரீருடைய அழகிய திருவடித் தாமரைகளைப் பூசை செய்து அன்பு பாராட்டுதற்கு, அன்பு உதவாய் - தமிழேனுக்கு அருள் செய்தருள வேண்டும் எ-று.

பொன்றா தப்பாதகமலம் - நீர்; பொன்றாது அப்பிய கமலம் - தாமரை. இங்கே நீர் கங்கையாகும். அவனருளாலே யவன்றான் வணங்க வேண்டுமாதலின் “பாத கமலம் பூசித்து நேசிக்க அன்புதவாய்” என்றார்.

கல்வளைப் பெருமானே, கங்காதரரே, தேவரீர் திருவடிகளைத் தமிழேன் பூசித்து ஈடேறும் வண்ணம் திருவருள் புரிக என்றபடி. (57)

**கருவரம் பாயயி னோக்கியர் தூறுகற் றுக்கற்றுப்ப
கருவரம் பாயப் படேலன்ன மேகல் வளைக்கறிற்றைக்
கருவரம் பாய்ந்துகண் டோர்காட்டு தூபத்தின் கற்றையளக்
கருவரம் பாய்துண் டாலிக்கு மாலிக் கனமல்லவே.**

இ-ள்: அளக்கர் உவர் அம்பு ஆயது உண்டு - (அந்தரத்திற் காணப்படுவது) கடலின் உவராகிய நீரை மொண்டு, ஆலிக்கும் ஆலிக் கனம் அல்ல - பெய்கின்ற ஆலாங்கட்டி மழையை யுடைய முகிலன்று, கருவரம்பு ஆய்ந்து கண்டோர் - கருப்பத்தின் (பிறவியின்) எல்லையை ஆராய்ந்து கண்ட ஞானிகள், கல்வளைக் கறிற்றைக் காட்டு தூபத்தின் கற்றை - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய யானையாகிய விநாயகக் கடவுளுக்கு இடப்படும் தூபத்தின் (புகைப்) படலமாகும், அன்னமே அம்பாயப்படேல் - (ஆதலால்) நடையில் அன்னத்தை யொத்தவளே நீ துன்பப்படாதே, கரு அரம்பாய் அயில் நோக்கியர் - கரிய அரத்தால் அராவப்பெற்ற வேல்போலுங் கண்களையுடைய பெண்கள், தூறு கற்றுக் கற்றுப் பகருவர் - பழி மொழியைப் பயின்று பயின்று சொல்லுவார்கள் எ-று.

கல்வளைக் களிற்றைக் காட்டு என்பதில் ஐ உருவு குவ் வருபின் றிரிபாம். அம்பாயம் - உபத்திரவம்; துன்பம். (உலக வழக்கு). இஃது இகுளை பருவமன்றெனல்.

தலைவியே, ஆகாயவெளியீற் காணப்படுவது ஆலாங்காட்டி பெய்யும் கரிய முகிலன்று; கல்வளைப் பெருமானுக்கு அந்தணர்கள் இடும் தூப (புகை)ப் படலாகுமென இகுளை சொற்றபடி. (58)

**கனஞ்சஞ் சரித்திரம் வண்டலை தண்டலைக் கல்வளையே
கனஞ்சஞ் சலமுறு பாசா டவீவெளி கண்டவனோங்
கனஞ்சஞ் சரிசொலும் வேற்க ணீடைக்குக் கருங்குழலுங்
கனஞ்சஞ் சரிகங்க ளேநீ ரிருக்கை கடனல்லவே.**

இ-ள்: கனம் சஞ்சரித்திரம் வண்டு அலை தண்டலைக் கல்வளை ஏகன் - முகில்கள் படிகின்ற வண்டுகள் ஊடாடும் சோலைகள் பொருந்திய கல்வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்டருளிய ஏகமூர்த்தியும், நம் சஞ்சலம் உறு பாச அடவி வெளி கண்டவன் - எம்முடைய துன்பஞ்செறிந்த பாசமாகிய காட்டை (வெட்டிச் சுட்டு) வெளியாக்கியவருமாகிய விநாயகக்கடவுளின், ஓங்கல் - மலையில் வாழும், நஞ்சம் சரிசொலும் வேற்கண் இடைக்கு - நஞ்சை ஒப்பாக்கச் சொல்லுகின்ற வேல்போலும் விழிகளையுடைய தலைவியினது இடைக்கு, கருங்குழலும் கனம் - அவளது கரிய கூந்தலும் பாரமாகும், சஞ்சரிகங்களே நீர் இருக்கை கடன் அல்ல - (அதலால்) வண்டுகளே நீவிர் அவள் அளகத்திற் படிவது சரியல்ல எ-று.

இது மெய்தொட்டுப் பயிறலாகும். தலைவன் இவ்வாறு வண்டுகட்கு உரைத்து அவற்றை ஓச்சும்போது தலைவியின் மெய்யில் (அபுத்தியூர்வமாகத்) தீண்டுவான் போல் தீண்டினானென்பதாம்.

தலைவிக்குப் பேரழகைச் செய்வதும் இன்றியமையாததுமாகிய அளகமே அவளது நுண்ணிய இடைக்குப் பெரும் பாரமாயிருக்க அவ்வளவோடமையாது நீவீரும் அவள் கூந்தலிற் படிந்து இடைக்குப் பாரத்தை அதிகரிக்கச் செய்தல் முறையன்றெனச் சொல்லி வண்டுகளை ஓச்சுவான் போலத் தலைவியின் மேனியில் மெல்லெனத் தீண்டினா னென்றபடி. (59)

**கடம்பிடிக் குங்கமஞ் சூன்மா லளந்திடுங் கல்வளையான்
கடம்பிடிக் குங்கர டத்தறு கட்சீறு கட்களிறு
கடம்பிடிக் குப்பய னீருட்டு வெற்புநங் காமர்வஞ்சீ
கடம்பிடிக் குங்கண்கள் காதள வோடிக் கதித்தனவே.**

இ-ள்: கடம்பு இடிக்கும் கமம் சூல் மால் அளந்திடும் கல் வளையான் - கடப்பமரக் கொம்பர்கள் உரோஞ்சுகின்ற நிறைவாகிய சூற்கொண்ட மேகத்தை அளக்கும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகக் கடவுளுடைய, கடம் பிடிக்கும் கரடத் தறுகண் களிறுகள் - கதுப்பைச் சார்ந்த மதசலச்சுவட்டினையும் தறுகண்மையையும் சிறு கண்களையுமுடைய ஆண்யானைகள், தம் பிடிக்குப் புயல் நீர் ஊட்டு வெற்பு - தங்கள் பிடி (பெண்) யானைகளுக்கு முகிலின்கண் உள்ள நீரை (க் கோட்டினாற் குற்றி ஒழுகச்செய்து) ஊட்டுகின்ற பொருப்பனை, நம் காமர் வஞ்சீ கடு அம்பு இடிக்கும் கண்கள் - நமது அழகிய பெண்ணுக்கு நஞ்சையும் அம்பையும் வென்ற விழிகள், காது அளவு ஒடிக் கதித்தன - காதுவரையும் நீண்டு வளர்ந்தன எ-று.

இது பருவங்கூறி வரைவொடு விலக்கல் என்றபடி. (60)

**கதிரைக் கடவுள் குறமானை மேவச்செய் கங்கணநா
கதிரைக் கடலொலி போன்மள்ள ரார்த்துக் களைந்தசெந்நெற்
கதிரைக் கடைசியர் போரேற்று கல்வளை யாய்க்கனக்
கதிரைக் கடவயிற் றார்ப்பாயென் றால்வருங் கைவலமே.**

இ-ள்: கதிரைக் கடவுள் குறமானை மேவச்செய் நாக கங்கண - கதிர்காமத்து ஐயன் வள்ளிநாயகியைச் சேரும்படி செய்தருளிய நாககங்கணத்தை யுடையவரே, திரைக் கடல் ஒலிபோல் - திரைகளோடு கூடிய சமுத்திரத்தின் பேரொலிபோல, மள்ளர் ஆர்த்துக் களைந்த செந்நெற் கதிரை - உழவர்கள் ஆரவாரித்து அரிந்த செந்நெற்கதிர்களை, கடைசியர் போர் ஏற்று கல்வளையாய் - உழத்தியர் போராகக் குவிக்கின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பெருமானே, ககனக் கதிரை - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கின்ற சூரியனை, கடவயிற்று ஆர்ப்பாய் என்றால் - குடம் போன்ற திருவயிற்றின் மீது தறித்தவரேயென்று போற்றினால், கைவலம் வரும் - முத்தி சித்திக்கும் எ-று.

ஐங்கரத் தெந்தை 'கதிரைக்கடவுள் குறமானை மேவச்செய்'த வரலாற்றினைக் கந்தபுராணத்திற் பரக்கக்காண்க. விநாயகப் பெருமான் பாரமேசுவரத் திருக்கோலங்கொண்ட சமயத்தில் சூரியன் அப்பெருமானுடைய திருவயிற்றின்மீது ஒரு இரத்தினம்போல் விளங்கினன் என்பது சரித்திரம். அங்ஙனம் கதிரவன் விளங்கினானென்பதை,

திகட சக்கரச் செம்முக மைந்துளான்
சகட சக்கரத் தாமரை நாயகன்
அகட சக்கர வின்மணி யாவுறை
விகட சக்கரன் மெய்ப்பதம் போற்றுவாம்.

என்னும் கந்தபுராணக் காப்புத் திருவிருத்தத்தானுணர்க. கைவலம் - மோக்ஷம். "புவியூரென்றால் வரும் கைவலமே" என மயில்வாகனப்புவர் தமது புவியூரந்தாதி 56-ம் செய்யுளிற் பாடியிருத்தலையும் நோக்குக.

எம்பெருமானாகிய கந்தசுவாமி வள்ளிநாயகியை மார்க்சாரசம்பந் தமாக அடிமைகொள்ளும்படி வந்த சமையத்தில் யானையாக வந்து அவளைப் பெருமானோடு சேர்த்தருளிய தந்திமுகத் தெந்தையின் திருவருட் பிர வாகங்களை எடுத்துத் தோத்திரஞ் செய்வார்க்கு முத்தி தவறாது சித்திக்கு மென்றபடி. (61)

வரச்சந் திரெனனுஞ் செந்தழற் பந்தம் வழுக்குநற்
வரச்சந் திரணத்தின் மாற்றுங் கடாசல மங்குலுலா
வரச்சந் திரதில கம்வளர் கல்வளை மானுயீர்க
வரச்சந் திரவி னடந்தா னுணவென வந்தகுவே.

இ-ள்: வரசந்திரன் எனும் செந்தழற் பந்தம் - மேலான சந்திரன் என்று சொல்லப்படும் நெருப்புப் பிழம்பு, வழுக்கும் நல் தவர் அச்சம் திரணத்தின் மாற்றும் கட அசலம் - தம்மைத் துதிக்கின்ற நல்ல தபோதனர்களுடைய (பிறவிப்பிணிப்) பயத்தைத் துரும்பெனத் தவிர்த்தருளும் ஞானமதம் பொருந்திய யன்னையாகிய விக்கிணைசுவரரது, மங்குல் உலாவர சந்திர திலகம் வளர் - முகில்கள் சஞ்சரிக்கும்வண்ணம் சந்தனமரங்கள் (உயர்ந்து) வளர்ந்துள்ள, கல்வளைமான் உயீர் கவர - கல் வளைப்பதியில் வசிக்கும் பெண்ணின் உயிரைக் கவரும்படி, கிரவீல் சந்து நடந்தான் உணவு என வந்தது - நடுயாமத்தில் சுந்தரர் பொருட்டுப் பரவையாரிடத்துத் தூது சென்றருளிய பரம சிவனுடைய உணவாயுள்ள ஆலாகலம் என்னும் நஞ்சு என்று சொல்லும்படி (வெம்மையோடு) உதித்துள்ளது எ-று.

“செந்தழற் பந்தம்.....மானுயீர் கவர....நடந்தா னுணவென வந்தது” என முடிக்க. அசலம் - ஆகுபெயர். திரணத்தின் மாற்றுதல் - இலகுவாக நீங்கிவிடுதல். கிரவீற் சந்து நடந்த வரலாற்றையும் நஞ்சு உணவான வரலாற்றையும் முறையே பெரியபுராணம் கந்தபுராண மிவற்றிற் பார்க்குக. இது நிலவு வெளிப்பட வருந்துதலாகும்.

கல்வளைப்பதியிலுள்ள தலைவீக்குச் சந்திரோதயம் வீடம் போல் வெம்மையைத் தந்ததென்றபடி. (62)

வந்தனை யன்பர் மனத்தூண் தடைபடு மாதங்கங்க
வந்தனை யன்றுகொன் றோன்முக நாபிகள் வாய்கரஞ்சீ
வந்தனை யன்பணி கல்வளை யான்வரை மன்னவன்
வந்தனை யன்றெனின் மானுபீ ரம்புலி மானுண்ணுமே.

இ-ள்: வந்தனை அன்பர் மனம் தூண் தடைபடும் மாதங்கம் - வழிபாட்டையுடைய அடியவர்களது மனமாகிய தறியினிடத்துப் பிணிக்கப்படுகின்ற யானையும், கவந்தனை அன்று கொன்றோன் - கவந்தன் என்னும் அரக்கனை இராமாவதாரத்திற் கொன்றவ ராகிய, முகம் நாபிகள் வாய் கரம் சீவந்தன் - முகமும் உந்தியும் கண்களும் அதரமும் கரங்களும் சிவந்துள்ள விஷ்ணுமூர்த்தியும், அயன் - பிரமதேவரும், பணி கல்வளையான் வரை மன்னவன் - வணங்குகின்ற கல்வளைப்பெருமானுடைய மலைத்தலைவனே, நீ வந்தனை - நீ இங்கு (காலதாமசமின்றி) வந்துவிட்டாய்; அன்றெனில் - வாராதிருந்தால், மான் உயீர் அம்புலிமான் உண்ணும் - தலைவியின் உயிரைச் சந்திரன் தின்றுவிடும் எ-று.

அன்பர் தியானத்தில் எம்பெருமான் அகப்படுதலை,

உள்ளமெனுங் கூடத்தி லாக்கமெனுந் தறிநிறுவி யறுதியாகத்
தள்ளிய வன்பென்னுந் தொடர்பூட்டி யிடைப்படுத்தித் தறுகட்பாசக்
களள்ளினைப் பசுபோதக் கவளமிடக் களித்துண்டு கருணையென்னும்
வெள்ளமதம் பொழிசித்தி வேழத்தை நினைந்துவரு வினைகடர்ப்பாம்.

என வருஞ் செய்யுளால் இனி துணர்க. கவந்தன் இராமராற் கொல்லப்பட்ட வரலாற்றை இராமாயணத்திற் காண்க, சிவந்தவன், சிவந்தன் என வந்தது. இது வருத்தங்கூறல்.

தலைவனே நீ இப்பொழுது வாராதொழியின் தலைவீ சந்திரனுக்
காற்றாது மாண்டிருப்பாளெனக் கூறியபடி. (63)

மான வலக்கண் டவாவினைப் பஞ்சீனை மாய்க்கும்பவ
மான வலக்கண்டை மாவுரீ யான்வன சப்பதத்தின்
மான வலக்கண் டரீத்தோன் புகழ்கல் வளையிற்பெரு
மான வலக்கண் டகர்க்கொளிப் பாயென மாலுமே.

இ-ள்: மான அலக்கண் தவாவினைப் பஞ்சீனை மாய்க்கும்
பவமானன் - வலிய துன்பமறாத வினையாகிய பஞ்சை யெரிக்கின்ற
நெருப்பை யொத்தவரே, வலக் கண்டை மா உரியான் வனசப்பதத்தில்
- வலிய கண்டாமணி கட்டப்பட்ட கயாகரன் என்னும் யானையின் தோலைப்
போர்வையாகக் கொண்ட சிவபெருமானுடைய அன்றலர்ந்த
தாமரைப்பூப்போன்ற திருவடியில், மான வலக்கண் தரீத்தோன் புகழ்
கல்வளையிற் பெருமான் - மகிமையுள்ள வலக்கண்ணை இடந்து
சாத்திய திருமால் போற்றும் கல்வளைப் பெருமானே, அவலக் கண்ட
கர்க்கு ஒளிப்பாய் - தீங்கினைக்கொண்ட கயவர்க்கு ஒளிப்பவரே, என
- என்று தோத்திரஞ்செய்ய, மால் அறும் - அறியாமையானது நீங்கும்
(ஞானம் சித்திக்கும்) எ-று.

சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரப்படையை வேண்டி அநுதினமும் ஆயிரந்
தாமரைப்பூக்கொண்டு பரமசிவனை அர்ச்சித்துவர, ஒருதினம் பெருமான்
நிருவிளையாட்டால் ஒரு பூ குறைய, திருமால் தமது கண்ணை இடந்து
பூவாகப் பாவித்துச் சாத்தித் தமது நியதியை முடித்துச் சக்கரப்படையையும்
பெற்றாரென்பது சரித்திரம். மால் அறுமெனவே ஞானஞ் சித்திக்குமென்பது
அருத்தாபத்தியாற் பெறப்பட்டது.

அடியவர் தீவீனையை யொழிப்பவரே, திருமால் வணங்கும்
பெரியோனே, மெய்யாக்கு மெய்யனே, பொய்யாக்குப் பொய்யனே எனப்
போற்றுவவர்கட்கு அஞ்ஞான மகல மெய்ஞ்ஞானம் உதிக்கு
மென்றபடி. (64)

மாலைய னங்கங் கரியோன் பதம்பெரீ தன்றுமன்றின்
மாலைய னங்கங்கை வார்சடி லேசன் மதலைகொன்றை
மாலைய னங்கங் கணவெங் கணபண வாளரவன்
மாலைய னங்கங் குலாங்கல் வளையிறு மாதவர்க்கே.

இ-ள்: மன்றில் மாலையன் அம் கங்கைவார் சடி லேசன் மதலை
- பொன்னம்பலத்தில் மேலான நடனத்தை யுடையவரும் அழகிய கங்கையைத்
தரித்த நீண்ட சடையினை யுடையவருமாகிய நடேசப்பெருமானுடைய
திருக்குமாரரும், கொன்றை மாலையன் - கொன்றைப்பூ மாலையை
யணிந்தவரும், அங்கங்கண வெம் கண பண வான் அரவன் -
அழகிய கங்கணமாகிய கொடிய கூட்டமான படத்தினைக் கொண்ட
ஒளியுடைய பாம்புகளைத் தரித்தவருமாகிய விநாயகப் பெருமான் எழுந்தருளிய,
மாலை அனம் கங்குல் உலாம் கல்வளை இரு மாதவர்க்கு -
மாலைக்காலத்தில் அன்னங்கள் வயல் வரம்பிற் சஞ்சரிக்கின்ற கல்வளைப்பதியில்
இருக்குந் தபோதனர்கட்கு, மால் அயன் அங்கம் கரியோன் பதம்
பெரிது அன்று - விஷ்ணு பிரமா கரியமேனியையுடைய இந்திரன் ஆகிய
இவர்களுடைய (முறையே வைகுந்தம் சத்திய உலகம் சுவர்க்கம் என்னும்)
பதவிகள் மேலானவை யல்ல எ-று.

கல்வளைத் திருப்பதியிலுள்ள விநாயகப் பெருமானுடைய
அடியவர்களுக்கு வைகுந்த சத்திய சுவர்க்க பதவிகள் அடைதற்
கரியனவல்ல என்றபடி. (65)

இரும்புண்ட டரவெண் டுகண்மணி மந்திர மெய்தன்பரை
யிரும்புண்ட நீரெனத் தற்சேர்க்கு நாதனை யிக்கு நெற்ப
யிரும்புண்ட ரீகமுஞ் சூழ்கல் வளையனை யெண்ணிப்பன்ன
இரும்புண்ட டருமயிற் றென்றிசைக் கோன்பினை யென்செய்வனே.

இ-ள்: இரும்புண்டர வெண் துகள் மணி மந்திரம் எய்து அன்பரை
- மகத்தான திரிபுண்டரமாகத் தரிக்கப்படும் வெள்ளிய விபூதி உருத்திராக்க
மணி பஞ்சாக்கரம் என்னும் சாதனங்கள் பொருந்திய அடியவர்களை, இரும்பு
உண்ட நீர் எனத் தன் சேர்க்கும் நாதனை - கொல்லன் உலையிற்
சிவக்கக் காய்ச்சிய இரும்பானது உறுஞ்சிய நீரைப்போல் தம்மொடு இரண்டறச்
சேர்த்துக் கொள்ளும் இறைவரும், இக்கும் நெற்பயிரும் புண்டரீகமும்
சூழ் கல்வளையனை - கரும்பும் செந்நெற் பயிரும் தாமரைகளும்
சூழப்பெற்ற கல்வளைத் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய பெருமானாகிய
விநாயகரை, எண்ணிப் பன்னி இரும் - மனத்தினால் தியானித்து வாயார
வாழ்த்திக்கொண்டு இருக்குதிர், புண் தரும் அயில் தென்திசைக்கோன்
பின்னை என் செய்வன் - நினைம் பொருந்திய குலவேலைக் கொண்ட
தென்றிசைக் கிறைவனாகிய யமன் பின்னர் என்ன செய்வான் எ-று.

என்செய்வன் என்றதிலுள்ள வினா எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

சைவசாதனத்தைப் பூண்ட மெய்யடியவர்களைத் தம்முடன் சேர்த்துருளும் கருணைவள்ளலாகிய கல்வளைப் பெருமானைச் சதா தியானித்துத் துதித்துக் கொண்டிருப்பின் யமபய மில்லை யென்றபடி.

வன்னி களங்க னரிமா றுதிக்கு மலைமகள்கை
வன்னி களங்கனி யென்றெண்ணு கண்டன் மகிழ்ந்துபெற்ற
வன்னி களங்கப் டற்றோர் பிறவி வலைப்பணியாம்
வன்னி களங்களை யுங்கல் வளைக்கும்ப மாதங்கமே.

இ-ள்: வன்னி களங்கன் அரிமால் துதிக்கும் மலைமகள் கை வன்னி - அக்கினிதேவனும் சந்திரனும் சூரியனும் திருமாலும் போற்றுகின்ற பருவத வர்த்தனியாருடைய திருக்கரத்திலேயுள்ள கிளியானது, களங்கனியென்று எண்ணுகண்டன் மகிழ்ந்து பெற்ற வன்னி - களம்பழம் என நினைக்கும் திருநீலகண்டத்தைக் கொண்ட பரமேசுவரன் உவந்து பெற்றருளிய பிரமசாரியும், கல்வளைக் கும்ப மாதங்கம் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய மத்தகத்தையுடைய யானையுமாகிய விக்किநேசுவரர், களம் கபடு அற்றோர் பிறவி வலைப்பணியாம் வல் நிகளம் களையும் - கள்ளங் கபடு இல்லாத (பரிசுத்தமுடைய) வர்களுடைய பிறவிப் பிணிப்பாகிய துன்பத்தைத் தரும் வலிய விலங்கை அகற்றியருளுவர் என-று.

முதல் மூன்றடிகளிலும் வன்னி முறையே அக்கினி, கிளி, பிரமசாரி என்னும் பொருள்களில் வந்தது. நான்காமடியில் வல் + நிகளம் எனப் பதச் சேதஞ் செய்யப்பட்டது. விநாயகப் பெருமான் கொண்ட மூர்த்தங்களுட் சில தேவியில்லாதன வாதலின் வன்னி (பிரமசாரி) யென்றார். கள்ளம் - களம் எனத் தொக்கு நின்றுது. பெருமான் திருக்கண்டம் நிறத்திற் களம் பழத்தை யொத்திருத்தலின் பிராட்டியார் திருக்கரத்திற் பொருந்திய கிள்ளை களம்பழமென மயங்கிய தென்க.

சிவகுமாரராகிய கல்வளைப் பெருமான் தூய சிந்தனையுடைய அன்பர்களின் பிறவிப்பெரும் பிணியை நீக்கி அவர்களை ஈடேறச் செய்வார் என்றபடி.

(67)

தங்க மலையதி னால்வேதப் போலி தனைவரைமா
தங்க மலையச மேழ்காதம் வாசந் தருங்கல்வளை
தங்க மலையம் பிகைகும் ராவென்று சாற்றிற்சந்த
தங்க மலையரும் பாக்கொம் பிரண்டுத் தருவீப்பனே.

இ-ள்: தங்க மலையதில் நால் வேதப் போலிதனை வரை மாதங்க - பொன்மலையாகிய மேருவில் நான்கு வேதப் போலியாகிய பாரதத்தை எழுதிய யானையே, மலை அசம் ஏழ் காதம் வாசம் தரும் - சந்தனம் ஏழு காத தூரத்திற்கு நறுமணங் கமழுகின்ற, கல்வளை தங்கு அமலை அம்பிகை குமார - கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்ட நின்மலையாகிய உமையம்மையார் திருக்குமாரரே, என்று சந்ததம் சாற்றல் - என்று தினந்தோறும் ஓதினால், கமலை அரும்பாக்கொம்பு இரண்டுத் தருவீப்பன் - இலக்குமி சரசுவதி என்னும் இருதேவியர் மூலமாக முறையே செல்வப் பொருள் கல்விப் பொருள் இரண்டினையும் தருவித்தருளுவார். என-று.

வேதப்பொலி - வேதத்தைப் போல்வது, நான்கு வேதங்களின் ஒற்றுமை பற்றியே பாரதம் ஐந்தாம் வேதமெனப்படும். பாரதம் ஐந்தாம் வேதமென்பதையும் அதனை விநாயகப்பெருமான் மேருமலையாகிய ஏட்டில் தமது திருமருப்பாகிய எழுத்தாணி கொண்டு எழுதினாரென்பதையுங் கீழ்வரும் வில்லிபுத்தூரர் பாரதக் காப்புச் செய்யுளாலுணர்ச:

நீடாழி யுலகத்து மறைநாலொ டைந்தென்று நிலைநிற்கவே
வாடாத தவவாய்மை முனிராசன் மாபார தஞ்சொன்னநான்
ஏடாக மாமேரு வெற்பாக வங்கு ரெழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பி ரானைப்ப ணிந்தன்பு கூர்வாமரோ.

அரும்பாக்கொம்பு - அரிய பாக்களாலாய கலைக்கட்குத் தெய்வமாயுள்ள பூங்கொம்பை நிகர்த்தவன்; தருவிப்பார், பிறவினை.

மேருமலையிற் பாரதம் எழுதிய பரம்பொருளே, உமாதேவீ திருக்கு மாரரே என்பன முதலாம் திருநாமங்களைச் சொல்லிக் கல்வளைப் பெருமானைத் துதிப்போர் கல்வி செல்வம் இரண்டினையும் பெறுவர் என்றபடி.

(68)

**தருமந்தக் காரிடத் தாக்கிடு மாமுகன் சந்தனப்பூந்
தருமந்தக் காலசை கல்வளை வாசன்றன் னாட்டினின்மா
தருமந்தக் காலமுந் தப்பாமற் சாரதி தாரைத்துளி
தருமந்தக் கார்முந்த முன்றேர் கடவுதல் சால்புடைத்தே.**

இ-ள்: தக்கார் இடத்துத் தருமம் ஆக்கிடும் மாமுகன் - சற்பாத்திரர்களிடத்தே தருமத்தைச் சேர்த்து வைக்கும் யானைமுகத் தெய்வமும், மந்தக்கால் பூ சந்தனத்தரு அசை கல்வளை வாசன் தன் நாட்டினில் - தென்றற் காற்றானது பூக்களைக் கொண்ட சந்தன மரத்தை அசையச் செய்கின்ற கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்டவருமாகிய விநாயகப் பெருமானுடைய நாட்டிலே, மாதரும் அந்தக் காலமும் தப்பாமல் - தலைவியும் (நான் குறித்துச் சொல்லிய) சமையமும் தவறாமல், சாரதி - தேர்ப்பாகனே, தாரை துளிகளும் அந்தக் கார் முந்தமுன் - மழை நீரைச் சிந்துகின்ற அந்த முகில் முந்திப் போவதற்குமுன், தேர்கடவுதல் சால்புடைத்து - நீ தேரை (விரைவாக)ச் செலுத்துதல் தகைமையுடையதாகும். எ-று.

தேர் முந்தாது கார் முந்தினால் தலைவி இறந்துபடுவாளா தலின் “மாதருந் தப்பாமல்” என்றானென்க. இது பாகனொடு கூறலாகும்.

பாகனே, கார் முந்திச் சென்றால் தலைவி வருந்துவளாதலின் நீ தேரை விரைந்து செலுத்துதி யெனத் தலைவன் பாகனுக்குக் கூறியபடி. (69)

**சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்கணை யேவித் தயங்கியபாஞ்
சாலிக்கு வாலிய தூசருள் கோலமுன் றாங்குபொறை
சாலிக்கு வாலிப் மார்க்கண்டர்க் கீந்தவன் றந்தமைந்தன்
சாலிக்கு வாலிக்கு வான்றாவுங் கல்வளைத் தானத்தனே.**

இ-ள்: சாலிக்கு வாலிக்கு வெங் கணை ஏவி - மராமரங்களுக்கும் வாலியென்னும் குரக்கரசனுக்கும் வெவ்விவ பாணத்தைச் செலுத்தி, தயங்கிய பாஞ்சாலிக்கு வாலிய தூசு அருள் கோலம் - வருந்திய திரௌபதைக்குத் (தொட்பாக) வஸ்திரத்தை யுதவிய விஷ்ணுவாகிய பன்றி, முன்தாங்கு பொறை சால் இக்கு - முன்னர்த் தாங்கிய பாரமாகவுள்ள இப்பூமியில்; மார்க்கண்டர்க்கு வாலிப் ஈந்தவன் தந்த மைந்தன் - மார்க்கண்டேய முனிவருக்கு (நித்திய) இளமையை யருளிய பரமசிவன் பெற்றருளிய பிள்ளையானே; சாலிக் குவால் இக்கு வான் தாவும் கல்வளைத் தானந்தன் - நெற்பயிர்க் கூட்டமுங் கரும்புகளும் முகின் மண்டலத்தை அளாவும் கல்வளைப்பதியை இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளவர். எ-று.

“சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்கணை ஏவி”யது இராமவதாரத்தி லாகும். இராமபிரானுடைய வலிமையைச் சோதிக்க விரும்பிய குரக்கரசனாகிய சுக்கிரீவன் கிஷ்கிந்தையிலுள்ள ஏழு மராமரங்களை ஓரம்பினால் ஏககாலத்தில் எய்தழிக்கும்படி கேட்க, இராமபிரான் அங்ஙனஞ் செய்தனரென்பது சரித்திரம். இதன் விரிவையும் வாலியை வதைத்த வரலாற்றையும் இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டத்திற் காண்க. பாஞ்சாலி பாஞ்சால நாட்டு அரசனாகிய துருபதன் மகன்; இவள் இவன் மகளாதலில் துரோபதை யெனப்படுவள். துரியோதனன் சொற்படி அவன் தம்பியாகிய துச்சாதனன் வேத்தவையில் நிறுத்திப் பாஞ்சாலியின் வஸ்திரத்தை உரிய, அவள் தன் மானத்தைக் காக்கும்படி கண்ணபிரானை நினைத்து ஓலமிட, அப்பெருமான் அவன் உரியமுடியாது சலிக்கும் வரையும் அவளுக்கு ஆடையை அளித்துப் பாஞ்சாலியின் மானத்தைக் காத்தாரென்பது பாரதம். பிரளய வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திய பூமியைக் காவற்கடவுளாகிய நாராயணமூர்த்தி ஒரு சுவேதவராக வடிவங்கொண்டு வெள்ளத்துட் புகுந்து தமது கொம்பில் எடுத்துவைத்து மேலே கொண்டு வந்து நிறுவினராதலின் “கோலம் முன்றாங்கு பொறை சாலிக்கு” எனப்பட்டது. கு - பூமி. பரமேசுவரன் காலனையுதைத்து மார்க்கண்டேயருக்கு என்றும் பதினாறுவயதீந்த சரித்திரம் வெளிப்படை. குவால் - கூட்டம், குவியல்.

விநாயகப் பெருமானே கல்வளைப் பதியிற் கோயில் கொண்ட ருளிய எங்கள் குலதெய்வம் என்றபடி. (70)

**தானவ ரங்கம்பங் கஞ்செய்யுஞ் சாரங்கன் றாமுமுத்தித்
தான வரங்கது வாவேற் குமரன் றமையமழைத்
தானவ ரங்கம் பலத்தான் றருகளீ றேகல்வளைத்
தான வரங்க ஞாதவாயென் சீத்தத் தறியினின்றே.**

இ-ள்: தானவர் அங்கம் பங்கம் செய்யும் - அசுரர்களுடைய அவயவங்களைச் சிதைக்கும், சாரங்கன் தாமும் முத்தித் தான - சாங்கமென்னும் விஸ்லைக்கொண்ட திருமால் வணங்கும் மோட்சமாகிய கொடையை யுடையவனே. அரம் கதுவா வேற் குமரன் தமைய - அரத்தினால் அராவப் பெறாத (தெய்வத்தன்மை பொருந்திய) வேற் படையையுடைய குமரர்க் கடவுளுக்குத் தமையனாகவுள்ளவனே. மழைத்தான - மழையை யொத்த மதசலத்தைக் கொண்டவனே, அரங்கு அம்பலத்தான் தரு களிறே - நாடக மேடையாகிய பொன்னம்பலத்தில் தாண்டவஞ் செய்தருளும் நடராசப் பெருமான் அருளிய யானைக்கன்றே, கல்வளைத்தான - கல்வளைப்பதியைத் தலமாகக் கொண்டவனே, என் சீத்தத் தறியில் நின்று வரங்கள் உதவாய் - எனது உள்ளமாகிய கம்பத்திற் கண்டுண்டு நின்று வரங்களைத் தந்தருளுவீர் எ-று.

சாங்கம் திருமால் சுரத்திற் பரித்த வில்லின் பெயர்; சார்ங்கன் சாரங்கன் என நின்றது. திடசித்தமென்பதைக் குறிப்பிப்பார் சித்தத்தறி யென்றார்.

திருமாலும் பூசிக்குந் தேவனே, அம்பலவாணர் திருக்குமரா, ஆறுமுகனுக்கு மூத்தோனே, கல்வளைப்பெருமானே தமியேனுக்குத் திருவருள் செய்குதி யென்றபடி. (71)

**சித்தம் பரமுத் தலைவேலன் பாம்பரை சீக்கெனவி
சித்தம் பரமுத் தரிகங்கொண் டோன்மைந்தன் செய்யிற்பர்
சித்தம் பரமுத்த நாகொன்று கல்வளைத் தேவையுன்னுள்
சித்தம் பரமுத்த ராவாருக் காகுஞ் செயத்தம்பமே.**

இ-ள்: சித்தம்பர முத்தலை வேலன் - சித்தம்பரத்தின்கண்ணே எழுந்தருளிய முக்கருப் பொருந்திய குலாயுதத்தைத் தரித்தவரும், **பாம்பு அரை சீக்கென வசீத்து** - பாம்பைத் திருவரையிற் கச்சாக இறுகக் கட்டி, **அம்பரம் உத்தரிகம் கொண்டோன் மைந்தன்** - திக்கை ஆடையாகக் கொண்டருளியவருமாகிய நடராசப் பெருமானது திருக்குமாராயுள்ள, **அம்பர முத்த நாகு செய்யில் பரிசீத்து ஒன்று கல்வளைத் தேவை உன்னும்** - கடலில் விளைந்த முத்துக்களைக் கொண்ட சங்குகள் வயல்களின்கண் பயின்று படிகின்ற கல்வளைப்பதியிற் கோயில் கொண்ட விநாயகக் கடவுளைத் தியானிக்கும், **சித்தம் பர முத்தர் ஆவாருக்குச் செயத்தம்பம் ஆகும்** - மனத்தினையுடைய மேலாகிய முத்தராயுள்ளார்க்கே (வினைப்பகையை வென்று நாட்டும்) வெற்றித்தம்பம் கைகூடும் எ-று.

சித்தம்பரம் சித்தம்பரம் என நின்றது.

கல்வளைப்பெருமானைத் தியானிக்கும் மேலோரே வினைகளை வென்று ஈடேறுவ ரென்றபடி. (72)

**தம்பஞ் சுரதஞ்செய் யாதீன்ற சேய்தொழுந் தாளினன்கீ
தம்பஞ் சுரமிறுந் றுஞ்சோலைக் கல்வளைச் சாரலிற் பா
தம்பஞ் சுரத்துப் படச்சேக்கும் பொற்கொடி சர்ப்பத்தின்
தம்பஞ் சுரருண்டி பொன்மொழி தேன்குழ றாவினங்குமே.**

இ-ள்: தம்பம் சுரதம் செய்யாது ஈன்ற சேய் தொழும் தாளினன் - தூணமானது கூட்டுறவின்றிப் பெற்ற திருமால் தொழுகின்ற திருவடிவங்களை யுடைய விநாயகக்கடவுளது, **கீதம் பஞ்சரம் மிறுந் தும் சோலைக்**

கல்வளைச் சாரலில் - பண்ணினை வண்டுகள் பாடுகின்ற சோலைகளைக் கொண்ட கல்வளைப்பதியின் மலைச்சாரலில். **பஞ்ச உரத்திற் படச் சேக்கும் பாதப் பொற்கொடி** - பஞ்சானது உரத்துப் பட்டமாத்தி ரத்தே சிவக்கின்ற அழகிய கொடிபோன்ற பெண்ணினுடைய, **சர்ப்பத்தின் நிறம்பம்** - பாம்பின் படத்தையொத்த கடிதடமும், **சுரர் உண்டிபோல் மொழி** - தேவபானமாகிய அமுதம்போன்ற இனிய சொல்லும், **தேன்குழல்** - தேன் பிலிற்றுகின்ற கூந்தலுமே, **எங்கும்** - எவ்விடத்துங் காணப்படுவன எ - று.

தம்பஞ் சுரதஞ் செய்யாது ஈன்ற சேய் - தூணிடைத் தோன்றிய நரசிம்மமூர்த்தி.

இது தலைவன் தலைவியின் உருவெளித்தோற்றத்தைக் கண்டு சொல்லியபடி. (73)

**கும்ப னகத்திய னூலாந் தோகொற்ற வாகல்வளைக்
கும்ப னகத்திற் கனகா சுரற்செற்ற கோளரியே
கும்ப னகத்தின் சிறகரிந் தோன்றொழுங் கோன்வெற்பின்வாய்க்
கும்ப னகத்தின் புவிதாங்கி யோகுறைந் தாய்புயமே.**

இ-ள்: கல்வளைக் கும்பன் - கல்வளையில் எழுந்தருளிய மந்தகத்தைக் கொண்டவரும், **நகத்தின் கனகாசுரன் செற்ற கோளரி** - நகத்தினால் இரணியாசுரனைக் கொன்ற நரசிம்மராகிய திருமால், **ஏகும் பல் நகத்தின் சிறகு அரிந்தோன்** - பறந்து சென்ற பல மலைகளின் சிறகர்களை அரிந்த இந்திரன் (ஆகிய இருவரும்), **தொழும் கோன் வெற்பில்** - வணங்குகின்ற விநாயகக்கடவுளது மலையில், **கொற்றவா** - தலைவனே, **கும்பன் அகத்தியன் நூல் அளந்தோ** - கும்பத்திற் பிறந்துள்ள அகத்திய முனிவருடைய தமிழ் நூல்களை ஆராய்ந்தோ, **(இன்றேல்) பனகத்தின் வாய்க்கும் புவி தாங்கியோ** - ஆதிசேடனாற் சுமக்கப்படும் பூமிபாரத்தை வகித்தோ; **புயம் குறைந்தாய்** - புயங்கள் சோர்வடைந்துள்ளன எ-று.

பன்னகம் பனகம் எனத் தொக்குவந்தது. இது பாங்கன் தலைவனை உற்றது வினாவியவாறாம்.

கல்வளைப்பதிப் பொருப்பனே, செந்தமிழ் நூலாராய்ச்சியினாலோ இன்றேல் பூபாரஞ் சுமந்தமையினாலோ உன் புயங்கள் சோர்வடைந்த வெனப் பாங்கன் தலைவனை வினவினான்றபடி. (74)

**புயங்கந் தரித்தவன் கட்கலன் புண்டு சிலம்பிசுற்றப்
புயங்கந் தமைந்து மடக்கிச் சடம்புற்று முடவெம்பேய்
புயங்கந் தரத்தக்க கானுறை மாதவப் போதார்க்கன்றம்
புயங்கந் தநாறிடுங் கல்வளை யானடிப் போதாரீதே.**

இ-ள்: புயங்கம் தரித்தவன் கட்கலம் புண்டு - பாம்பைத் தரித்தருளிய பரமசிவனுடைய கண்ணீறிற் றோன்றிய உருத்திராக்கத்தைப் புனைந்து கொண்டு, புயம் சிலம்பி சுற்ற - புயங்களிலே சிலந்திகள்தம் நூலினாற் சுற்றிக்கொள்ள, கந்தம் ஐந்தும் அடக்கி - பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கி, சடம் புற்று முட - தேசத்தைப் புற்று மூடிக்கொள்ள, வெம் பேய் புயங்கம் தரத்தக்க - கொடிய பேய்கள் கூத்தாடத்தக்க, கான் உறை மாதவ போதார்க்கு - காட்டில் இருக்கின்ற மேலான தவத்தினையுடைய முனிவர்களுக்கு, அம் புயம் கந்தம் நாறும் கல்வளையான் அடிப்போது அரிதன்று - தாமரைமலர்கள் வாசனைவீசும் கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய பெருமானுடைய திருவடிப்பேறு அரியதல்ல எ - று.

புயத்திற் சிலந்தி சுற்றுவதும் சடத்தைப் புற்று மூடுவதும் அத்தபோதனர் நீடித்தகாலம் பத்தி வைராக்கியத்தோடு மௌன விரதம்பூண்டு அசைதலின்றி யிருந்து தவஞ்செய்தலைக் குறிப்பனவாம்.

மகாஞானிகள் யோசிகளா யுள்ளார்க்குக் கல்வளைப் பெருமான் திருவடிப்பேறு அரியதன் றென்றபடி. (75)

**அரியா தவனிந் தளகேசன் வானயி ராவதத்தி
னரியா தவனிறைஞ் சுந்தாட் பதுமவண் டார்பிறப்பை
யரியா தவநி மலக்கல் வளையுறை யத்தபொய்யர்க்
கரியா தவநிலை யார்க்கெளி யாவிய னகப்பொருளே.**

இ-ள்: அரி - அக்கினிதேவன், ஆதவன் - சூரியன், இந்தி - சந்திரன், அளகேசன் - குபேரன், வான் அயிராவதத்தின் அரி - விண்ணுலகத்துள்ள ஐராவத மென்னும் யானையை வாகனமாகக்கொண்ட இந்திரன், யாதவன் - விஷ்ணு, இறைஞ்சும் தாள் பதும - (ஆகிய இவர்கள்) வணங்குகின்ற திருவடித் தாமரைகளையுடையவரே, அண்டார்பிறப்பை அரியாதவ - வந்து சரண் புகாதவர்களுடைய பிறவித்துன்பத்தைக் களையாதவரே, கல்வளை உறை நில - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்ட பரிசுத்தரே, அத்த - பரமபிதாவே, பொய்யார்க்கு

அரியா - பொய்யொழுக்கங் கொண்டவர்க்கு அதீதமானவரே, **தவ நிலையார்க்கு எளியாய் -** தவவொழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்தோர்க்கு எளியவரே, **என் அகப்பொருளே -** தமிழேன் மனத்திற் குடிகொண்ட பரம்பொருளே. எ-று.

இந்திரன் முதலாம் தேவர்களாற் பூசிக்கப் படுபவரே பொய்யார்க்குப் பொய்யராயுள்ளவரே, மெய்யார்க்கு மெய்யரே, கல்வளைக் கணபதியே, தமிழேன் தியானப்பொருளா யுள்ளவரே, காத்தருள்க என்றபடி. (76)

**கப்பணத் தந்தமில் வெஞ்சூரட் டோனுடன் கார்விடநா
கப்பணத் தந்த வரைக்குற மாதின் கருத்துறவா
கப்பணத் தந்தக் கரியாய்வந் தோர்க்கிடங் கஞ்சத்திரா
கப்பணத் தந்தவழ் செய்தொறு மாமுரல் கல்வளையே.**

இ-ள்: கப்பணத்து அந்தம் இல் வெம் சூர் அட்டோன் உடன் - வேற்படையினாலே எல்லையில்லாத கொடிய சூரபன்மனைக் கொன்றருளிய சண்முகக்கடவுளுடன், கார் விட நாகப் பணத்து அரை அந்தக் குறமாதின் கருத்து உறவாகப்பண - கரியவிடம் பொருந்திய பாம்பின் படத்தை நிகர்த்த கடிதடத்தையுடைய அந்த வள்ளி நாயகியின் மனசை உடன்படச் செய்தற்கு, தந்தக்கரியாய் வந்தோர்க்கு - கொம்பினையுடைய யானையாக வந்தருளிய விநாயகப் பெருமானுக்கு, **இடம் -** திவ்விய தலமாயுள்ளது, (எதுவென்னில்), **நத்தம் தவழ் செய்தோறும் -** சங்குகள் ஊர்ந்து செல்லுகின்ற வயல்தோறும் பொருந்திய, **கஞ்சத்து மா இராகப் பண்முரல் கல்வளையே -** தாமரைப் பூக்களிற் சஞ்சரிக்கும் வண்டுகள் இராகமாகிய பண்ணைப்பாடும் கல்வளைத் திருப்பதியேயாகும். எ-று.

உறவாகப் பண என்பதில் பண்ண என்பது பணவென நின்றது.

கல்வளைத் திருப்பதியே விநாயகப் பெருமான் அமர்ந்த திவ்விய சேஷத்திரமென்றபடி. (77)

**கல்லார முரற்பெண் ணாக்குபண் ணாக்கணைக் கண்ணெண்ணூங்
கல்லாரஞ் சொங்கு நரீவாவி மேவிய கல்வளையான்
கல்லா ரருவியங் குன்றத்தி னேற்றுன் கணவர்பொன்னே
கல்லாரம் பூமுருக் கென்றா ரறிந்திலன் கான்மயிலே.**

இ-ள்: கல்ஆர முரல் பெண் ஆக்கு பிள் நாக்க அணைக் கண்ணன் எண்ணும் - கல்லை முத்துப்போன்ற பற்களையுடைய பெண்ணாகச் செய்தவரும் பிளந்த நாவினையுடைய சேடனாகிய சயனத்தையுடையவருமாகிய விட்டுனுமூர்த்தி தியானிக்கின்ற, கல்லாரம் சொங்கமுநீர் வாவி மேவிய கல்வளையான் - நீர்க்குளியும் செங்கழுநீரும் செறிந்த வாடிகள் பொருந்திய கல்வளையிற் கோயில்கொண்ட பெருமானது, கல் ஆர் அருவி அம் குன்றத்தில் - கல்லென்னு மொலியொடு கூடிய அரிவிகள் பாயும் அழகிய மலையிலே, நேற்று - நேற்று, உன்கணவர் - உனது தலைவர், பொன்னே - இலக்குமிபோன்றவளே, கல்லார் அம் முருக்குப் பூ என்றார் - படியாதவர்கள் அழகிய முருக்கம் பூவுக்குச் சமமாவர் எனச் சொன்னார், கான் மயிலே அறிந்திலன் - கானகத்திற் சஞ்சரிக்கும் மயில்போல்வாளே அவர் அப்படி சொன்னதன் காரணத்தை யான் உணர்ந்திலேன் எ-று.

கல்லைப் பெண்ணாக்கியது இராமாவதாரத்திலாகும். கௌதம முனிவர் தமது பத்தினியாகிய அகலிகையை இந்திரன் வஞ்சித்துக் கூடிய சமையத்தில் அதனையுணர்ந்து அவனை ஆயிரங்கண்ணனாகவும் அவளைக் கல்லாகவுஞ் சபித்து விட, அங்ஙனங் கல்லான அகலிகை மிதிலைக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திற் கிடக்கும்போது ஸ்ரீ ராமபிரானுடைய அடிப்பொடி பட்ட மாத்திரத்தே சாபவிமோசனமாகித் தன் சுவய வடிவத்தைப்பெற ஸ்ரீ ராமபிரான் அவளைக் கௌதம முனிவரிடங் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தாரென்பது இராமாயணம். இஃது ஓதற்பிரிவு தலைமகன் குறிப்பாலறிந்த தோழி தலைமகட் குணர்த்திய தெனப்படும்.

கல்வளைப் பொருப்பிலுள்ள தலைவனாகிய நின்கணவன் கல்லார் முருக்கம்பூவுக்குச் சமமாவரெனக் குறிப்பாலுரைத்தான் எனத் தோழி தலைவிக்கு உணர்த்தின னென்றபடி. (78)

**கானகத் தானத்தி குழலங் கேசனைக் காய்ந்துவெண்மை
கானகத் தானத்தில் வீழ்த்தரன் சேய்வளை கானற்றமுத்தங்
கானகத் தானத் திருள்சீக்குங் கல்வளைக் கட்டுபின்னர்
கானகத் தானத்தி யென்றேத்தி னென்பவக் கட்டறமே.**

இ-ள்: கால் நகத்தால் அத்தி குழ் இலங்கா ஈசனைக் காய்ந்து - திருவடிப் பெருவிரல் நகத்தினால் கடல்குழந்த இலங்கைக் கிறைவனாகிய இராவணனை வருத்தி, வெண்மை கால் நகத்தானத்தில் வீழ்த்து

அரன்சேய் - வெள்ளொளி வீசுகின்ற கைலாசமலையின் அடியில் வீழ்த்திய பரமசிவனுடைய திருக்குமாரராகிய விக்கிநேசுவரரை, **வளை கானற் முத்தம் கால் நக -** சங்கீற்ற முத்துக்கள் வாய்க்காலில் ஒளிசெய்து, **தானத்து இருள் சீக்கும்கல்வளை -** அவ்விடத்துள்ள இருளை அகற்றுகின்ற கல்வளைப்பதியில் (எழுந்தருளிய), **கட்டு பின்னல் கானகத்தான் அத்தி என்று ஏத்தின் -** கட்டுகின்ற முறுகிய சடையாகிய காட்டையுடைய யானைமுகத் தெய்வம் என்று துதித்தால், **என் பவக் கட்டு அறம் -** என்னுடைய பாவமாகிய பந்தம் அறுந்துபோம் எ-று.

நக என்பது நக்கு என்பதன் றிரிபு.

சீவகுமாரராகிய கல்வளைப்பெருமானைத் துதிப்பின் தமியேனு டையா பாசபந்தம் நீங்குமென்றபடி. (79)

**கட்கஞ்ச மள்ளர் களைகளை கல்வளைக் கத்தன்றறு
கட்கஞ் சனைவதைத் தோன்மரு கன்வரைக் காவன்மின்னே
கட்கஞ் சனப்புயல் பொங்கால கால கடுவடுவேற்
கட்கஞ்ச மானம் வரைப்பா யிருதொழில் காட்டரிதே.**

இ-ள்: கள் கஞ்சம் மள்ளர் களை களை கல்வளைக் கந்தன் - தேன் பொருந்திய தாமரை மலரை(உழவர்கள்) களையாகப் பிடுங்குகின்ற கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய தலைவரும், **தறுகண் கஞ்சனை வதைத்தோன் மருகன் -** தறுகண்மையுடைய கஞ்சனைக் கொன்ற திருமாலின் மருகரு மாகிய விநாயகக் கடவுளுடைய, **வரைகாவல் மின்னே -** மலையில் தினப்புனத்தைக் காக்கின்ற மின்னிடையாளே, **கட்கு -** உனது விழிக்கு, **அஞ்சனப்புயல் -** கருமையாகிய மேகம், **பொங்கு ஆலகால கடு -** மேலேயேழுந்த ஆலகாமென்னும் நஞ்சு, **வடு -** மாம்பிஞ்சு, **வேல் -** வேற்படை, **கட்கம் -** வாள், **சமானம் -** (ஆகிய இவைகள்) ஒப்பாகும், **வரைப்பாய் இருதொழில் காட்டரிது -** (ஆயினும் அவை துன்ப இன்பங்களுக்கு) எல்லையாகிய இரண்டு தொழில்களையுஞ் செய்த லில்லை எ-று.

ஆல கால கடு - ஒரு பொருள் குறித்த பல்பெயர். இது தலைவியைப் புகழ்ந்தவாறாம்.

கல்வளைப் பொருப்பில் ஏனல் காக்கின்ற பெண்ணே, மேகம் முதலிய பொருள் உன் வீழ்கட்கு ஒப்பெனச் சொல்லப்படனும் அவை இன்புறுத்தல் துன்புறுத்தல் என்னுமிரண்டினையும் செய்யத் தக்கன

வல்ல எனத் தலைவியைத் தலைவன் புகழ்ந்தபடி. (80)

**அரக்கர விந்தறக் கொன்றோன் பெறாவமு தேவெங்கொலை
யரக்கர விந்தம் பயில்வன நீத்தண்மீ னோநன்றுகே
ளரக்கர விந்தன் குலத்தோர் மணிகையீ னாற்கல்வளை
யரக்கர விந்தம் புனைவோர்க் கொலிக்கு மரவங்களே.**

இ-ள்: அரக்கர் அவிந்து அறக் கொன்றோன் பெறா அமுதே - அசுரர்கள் மாண்டு ஒருங்கு அழியும்வண்ணம் (அச்சமையத்தில் மோகினி வடிவங் கொண்டு உபாயத்தால்) அவர்களை நாசஞ்செய்த திருமால் (பாற்கடலிற்) கடைந்தெடாத அமிர்தமா யுள்ளவளே, **வெம் கொலையர் அக் கரவிந்தம் பயில் வனம் நீத்து அண்மீனோம்** - கொடிய கொலைஞராகிய வேட்டுவரும் அந்த யானைகளும் சஞ்சரிக்கின்றதாகிய காட்டைக் கடந்து ஊரைக் கிட்டினோம், **அரக்கு அரவிந்தன் குலத்தோர்** - செந்தாமரைப் பூவில் இருக்கின்ற பிரமாவின் குலத்தவர் (பிராமணர்), **கல்வளையர்** - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில் கொண்டவரும், **அக்கு அரவு கிந்து அம்புனைவோர்க்கு** - உருத்திராக்கம் பாம்பு பிறை கங்கை என்னுமிவைகளை யணிந்தவருமாகிய விநாயகமூர்த்திக்கு, **கையினால் மணி யொலிக்கும் அரவங்கள் நின்றனவே** - (பூசைக் காலத்தில்) தங்கள் கையினாலே மணியடிக்கும் போது எழும் ஓசையை (தாமதித்து) நின்று கேட்பாயாக எ-று.

பூர்வத்தில் அமிர்தத்தைப் பெற விரும்பிய சுரரும் அசுரரும் திருமாலைத் தலைவராகக்கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்த சமையத்தில் அமிர்தம் பிறக்க, திருமால் அசுரருக்கு அந்த அமிர்தத்தைக் கொடாது வஞ்சிக்க நினைத்து தாம் ஒரு அழகிய மோகினி வடிவத்தைக்கொண்டு அசுரர்களை நோக்கி “உமக்கு என்னை வேண்டுமோ? இன்றேல் இவ்வமிர்தம் வேண்டுமோ” என்று கேட்க, அசுரர்கள், “உன்னையே வேண்டும்” என அங்ஙனமாயின் “உங்களுள் எவன் வலியனோ, அவன் என்னைப் பெறுக” எனத் திருமாலாகிய மோகினி சொல்ல, அவ்வசுரர் ஒருவரோ டொருவர் மாறுபட்டுப் போர்புரிந்து ஒருங்கு மாண்டனரென்பது சரித்திரமாதலின் “அரக்கரவிந்தறக் கொன்றோன்” என்றார். இதன் விரிவைக் கந்தபுராணத்திற் காண்க. விந்தம் இங்கே மலைப்பொது. கரவிந்தம் - கைம்மலை, யானை. “அரவங்கள்” எனப் பன்மைபிறி கூறியது கல்வளைப் பெருமானுக்குப் பல காலங்களில் பூசைகள் தோறும் ஒலிக்கப்படும் மணியோசையின் மிகுதிபற்றியதாம். இது தலைவன் தன் பதியடைந்தமையைத் தலைவிக்குணர்த்துத் லென்க.

“தலைவியே, கல்வளைப் பெருமானார்க்குப் பலகாலமும் ஆராதனை நடக்கும் போது ஆதிசைவர் அடிக்கும் மணியோசையைக்

கேட்பாயாக” எனத் தலைவன் கூறினான் என்றபடி. (81)

**வங்கங் கணவர் நிதிதேடப் போனதென் வாய்ந்தபில
வங்கங்க ண்ச்சீ யுடைக்குங் குடக்கனி வார்ந்தநற
வங்கங் கணவி மடைதத்து தென்கல் வளையிலர
வங்கங் கணன்கிரீ யன்னாள்பொன் னங்க மருவறவே.**

இ-ள்: வாய்ந்த பிலவங்கங்கள் நச்சீ உடைக்கும் குடக்கனி வார்ந்த நறவம் - (அங்குச்) சஞ்சரிக்கும் குரங்குகள் ஆசைப்பட்டுப் பிளக்கின்ற குடம் போன்ற பலாப்பழங்களிற் பெருகும் தேனானது, **கங்கு அணவி மடைதத்து தென் கல்வளையில்** - வரம்புகளை யடைந்து நீர் மடையை மேவிப் பாயப்பெற்ற வளவிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய, **அரவம் கங்கணன் கிரீ அன்னாள் அங்கம் பொன் மருவற** - சர்ப்ப கங்கணத்தை யணிந்த விநாயகப் பெருமானது மலையில் அத்தலையின் மேனியில் பொன்னாபரணங்கள் பொருந்தும் வண்ணம், **வங்கம் கணவர் நிதி தேடப்போனது என்** - மரக் கலத்திலேறிக்கொண்டு தலைவர் பொன்னைத் தேடப்போன தென்னை எ-று.

இஃது ஆற்றாமை கூறல் என்றபடி. (82)

**மருக்காவில் னாறிடக் குங்குலு வாலயம் வாசங்கொள்ள
மருக்காவி பூம்பண்ணை நாறிடுங் கல்வளை வாரிகொன்றைத்தா
மருக்காவி யன்னவனைப்பா டில்கவி வாணரென்க
மருக்காவின் பாலுகுத் தாலென்னப் பாடுவர் மாந்தரையே.**

இ-ள்: மருகாவில் நாறிட - மருக்கொழுந்து சோலையிலே பரிமளிக்கவும், **குங்குலு ஆலயம் வாசங்கொள்ள** - குங்குலிய(த் தூப) ம் திருக் கோயிலில் கமழவும், **மரு காவி பூம்பண்ணை நாறிடும் கல்வளை** - வாசனை பொருந்திய காவிலங்கள் பொலிவான வயல்களில் முளைக்கப்பெற்ற கல்வளைப்பதியில் (எழுந்தருளியவரும்), **வார் கொன்றைத் தாமருக்கு ஆவி யன்னவனை** - நெடிய கொன்றைப்பூ மாலையைத் தரித்த சிவபெருமானுக்கு ஆருயிர் போன்றவருமாகிய விநாயகக் கடவுளை, **கவி வாணர் பாடிலர்** - புலவர்கள் பாடுகின்றிலர், **கமருக்கு ஆவின்பால் உகுத்தால் என மாந்தரையே பாடுவர்** - நிலத்திலுள்ள பிளப்பிலே பசுவின் பாலை ஊற்றினாற்போல (வீணாக) மனுடர்களையே புகழ்ந்து பாடுகின்றார்கள், **என்** - இஃதென்ன விபீதம் எ-று.

புலவர்கள் நரஸ்துதி செய்யாது எம்பெருமானையே பாட வேண்டும் என்பதை “.... பொய்ம்மையாளரைப் பாடாதே யெந்தை புகலூர் பாடுமின் புலவிர்காள்” எனப் பெரியார் பணித்தமையான் உணர்க.

புலவர்கள் கல்வளைப் பெருமானாரைப் பாடித் துதிப்பதை விடுத்து நரஸ்துதி செய்வது பேதமையின் பாற்படும் என்றபடி. (83)

**தரைக்குந் ததிக்குங் கனிவா யங்காந்து தயங்கியமந்
தரைக்குந்த வாளி தனுவாங்கு மால்பணி தற்பரன்மைந்
தரைக்குந் தளக்கஞ்ச மான்மகிழ் கல்வளை தங்கியநா
தரைக்குந்தன் முன்னவ னைப்பாட லாற்கொள்வர் சங்கத்தரே.**

இ-ள்: தரைக்கும் ததிக்கும் கனிவாய் அங்காந்து - பூமியையும் தமிரையும் உட்கொள்ளும் பொருட்டுக் கொவ்வைக் கனியை நிகர்த்த வாயைத் திறந்தும், தயங்கிய மந்தரைக்கு வாளி உந்த தனுவாங்கும் - தடுமாற்றமடைந்த கூனியென்பவட்கு (அவள் கூன் நீங்கும்படி மண்ணாங்கட்டியாகிய) பாணத்தைச் செலுத்தச் சுண்டு வில் வளைத்தும் உள்ள, மால் பணி தற்பரன் மைந்தரை - மகாவிஷ்ணு வணங்கும் ஆன்ம நாயகராகிய பரமசிவனுடைய திருக்குமாரரும், குந்தளம் கஞ்ச மான் மகிழ் கல்வளை தங்கிய நாதரை - கூந்தலையுடைய தாமரையாசனியாகிய இலக்குமி விரும்பி வதியும் கல்வளையிற் கோயில்கொண்ட தலைவரும், குந்தன் முன்னவனை - வேலாயுதக்கடவுளின் தமையனுமாகிய விநாயகக்கடவுளை, சங்கத்தார் பாடலாற் கொள்வர் - புலவர்கள் தாம் பாடும் தோத்திரப்பாக்களாற் பெற்றுக்கொள்வார்கள் எ-று.

திருமால் முன்னொருகாலத்துப் பூமியை எடுத்து விழுங்கி உமிழ்ந்தும், கிருஷ்ணாவதாரத்தில் இடைச்சியர் தமிரைத் திருடியுண்டு முள்ளாராதலின், “தரைக்கும் ததிக்கும் கனிவாய் அங்காது” என்றார். மந்தரைக்கு வாளி உந்தத் தனுவாங்கியது இராமாவதாரத்திலாகும்; கைகேசியின் பணிப்பெண்ணாகிய மந்தரை யென்பவள் கூனுடையவளாக, இராமபிரான் தமது சிறு பிள்ளைப் பருவத்தில் விளையாட்டாக மண்ணுண்டையைச் சுண்டுவில்லில் வைத்துப் பிரயோகிக்க, அது அவள் முதுகிற் பட்ட மாத்திரத்தே அவளுடைய கூன் நீங்கியது. ஆயினும் உண்டை பட்டு அவட்கு வருத்தம் விளைத்தமையின் அவள் ஸ்ரீ இராமபிரானை வெறுத்துப் பின்னர்ப் பட்டாபிஷேகத்திற்கு இடையூறு விளைவித்தாள். இதன் விரிவை இராமாயணத்திற் காண்க. கல்வளைப்பெருமானைப் புலவர்கள் தம் பாடலாற் பெறுதலென்றது அப்பெருமானுடைய அருளைப் பெறுதலாகும்.

தமிழ்ப்புலவர்களாயுள்ளார் கல்வளைப் பெருமானைப் பாடி அவர் திருவருளைப் பெற்று ஈடேறுதலாகு மென்றபடி. (84)

**சங்கர ணாட்டத் திரண்டஞ்சு நாற்பொறிச் சர்ப்பம்வன
சங்கர ணாட்டந் தவீர்த்தோன் றுயில்வடந் தண்டரளஞ்
சங்கர ணாட்டயில் சேர்வஞ்சி கல்வளைத் தந்தியங்கு
சங்கர ணாட்டன்பி னன்பகண் டாயென் றனதுயிரே.**

இ-ள்: அன்பின் அன்ப - அன்பினையுடைய பாங்கனே, கல்வளை தந்தி அங்குசம் கரம் நாட்டு - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய யானையும் அங்குசத்தைத் திருக்கரத்திற் கொண்டவருமாகிய விநாயகக்கடவுளது திருநாட்டிலே, சங்கரன் நாட்டத்து இரண்டு அஞ்சு நால்பொறிச் சர்ப்பம் - பரம சிவனுடைய கண்கள் இரண்டாகிய சந்திரனும் சூரியனும் பயப்படுகின்ற நான்கு பொறிகளையுடைய பாம்பின் படமும், வனசம் - தாமரைப் பூவும், கரன் ஆட்டம் தவீர்த்தோன் குயில் வடம் - (இராமாவதாரத்தில்) கரன் என்னும் அரக்கனது வலிமையைக் கெடுத்த திருமால் நித்திரை கொள்ளும் ஆலிலையும், தண் தரளம் - குளிர்ச்சியாகிய முத்தும், சங்கு - சங்கும், அரம் நாட்டு அயில் - அரங் கதுவப்பெற்ற வேற்படையும், சேர்வஞ்சி என்தனது உயிர் - (என்னுமிவைகள்) பொருந்திய ஒரு கொடியே எனது உயிர் எ-று.

பாம்பிற்குக் கண்ணுஞ் செவியும் ஒரேபொறியாதலின் மெய் வாய் மூக்கு என்பவற்றையுஞ் சேர்த்து நாற்பொறி யென்றார். பாம்பின்படம் தாமரைப்பூ ஆலிலை முத்து சங்கு வேல் கொடி என்பன முறையே, கடிதடம் முகம் உதரம் பல் கழுத்து விழி இடை என்னுமிவைகட்கு உவமானமாக வந்தன. இது இவ்விடத்து இவ்வியல்பிற்றென்னல்.

தலைவியே தன் உயிர் எனத் தலைவன் பாங்கனுக்கு உரைத்தபடி.

**தனக்காக்கை யன்றி வழங்காரைப் பாடித் தளர்பசிய
தனக்காக்கை யுண்ணு முடல்விக் கிடச்சலித் தேன்சீலைவே
டனக்காக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்ததன் காரினைச்சந்
தனக்காக்கை நீட்டுதென் கல்வளை யன்பர் சகாயத்தனே.**

இ-ள்: தனம் காக்கை அன்றி வழங்காரைப் பாடி - திரவியத்தைக் காப்பதேயல்லாமல் சற்பாத்திரத்தில் இடாதவராகிய உலோபர்களைப் (புகழ்ந்து) பாடி, தளர் பசீ அதனம் காக்கை உண்ணும் உடல் வீக்கிச் சலித்தேன் - தளர்ச்சியைத் தரும் பசிமிகுதி கொண்ட காக்கைகள் உண்ணும் என் உடம்பைப் பெருக்கச்செய்வதற்காகச் சஞ்சலமுற்றேன், சீலைவேள் தனக்கு ஆக்கை போக்கிய நோக்கினன் மைந்த -

(கருப்பம்) வில்லையுடைய மன்மதனுக்கு அவன் தேகத்தை எரித்த நெற்றிக் கண்ணைக்கொண்ட பரமசிவனது திருக்குமாரரே, **தன் காரினைச் சந்தனக்கா கை நீட்டு தென் கல்வளை அன்பர் சகாயத்தனே** - குளிர்த்த முகிலைச் சந்தனமரச் சோலைகள் தம் கொம்பராகிய கைகளை நீட்டித் தொடுகின்ற அழகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியிருக்கும் பத்தர்சகாயமூர்த்தியே எ-று.

தனம் காக்கை யென்றதில் காக்கை தொழிற்பெயர்; அதனம் - அதிகம்; இது அதறு என்பதன் திரிபாகும்.

மன்மதனையெரித்த கண்ணுதற்பெருமான் றிருக்குமாரரே, பத்தர்சகாயரே, காக்கை உண்ணக் காத்திருக்கும் இவ் வாக்கை யைப் போஷிக்க வேண்டி ஈயாத புல்லரைப் பாடி இடர்ப்பட்டேன் எனப் பச்சாத்தாப மடைந்தபடி. (86)

**காயப் படவு துளங்கிச் சிலேட்டுமக் கால்விசைத்துக்
காயப் படவு முடியுதை யோமலர்க் காவணமா
காயப் படவுயர் கல்வளை நாத கரியுரீயே
காயப் படவுமை காதல னீன்ற கரமஞ்சனே.**

இ-ள்: சிலேட்டுமக்கால் விசைத்துக் காய - சிலேட்டுமமாகிய காற்று முனைத்து வருத்த, காயப்படவு துளங்கிப் படவும் முடியுது ஐயோ - தேகமாகிய தோணியானது நடுங்கி அழிய நேர்ந்தது ஐயோ, மலர்க்கா ஆகாய வணம் பட உயர் கல்வளை நாத - பூஞ்சோலை மேகவர்ணத்தை அடையும் வண்ணம் உயர்ந்துள்ள கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்டருளிய தலைவரே, **கரி உரி ஏகாய்ப்பட உமை காதலன் ஈன்ற கரமஞ்சனே** - யானைத் தோலாகிய போர்வையை யணிந்தவரும் உமாதேவியாருக்கு நாயகருமாகிய சிவபிரான் பெற்றருளிய துதிக்கை யினையுடைய யானைக்கன்றே எ-று.

முடிகிறது முடியுதெனத் திரிந்து நின்றது. ஐயோ, இரக்கக் குறிப்பை யுணர்த்துஞ் சொல். வண்ணம் வணமென நின்றது. மலர்க்கா ஆகாயவணம்படுதல் மேகமண்டலத்தை அளவிற்றலாலென்க. ஏகாயப் படம்-உத்தரீயம்; போர்வை. மஞ்ச - மேகம்; இங்கே மேகம்போன்ற யானையைக் குறித்தது. சிலேட்டுமக்கால் விசைத்தல் சிலேட்டுமம் அதிகப்படுதல், மரணகாலத்திற் சிலேட்டுமம் அதிகப்படுமென்பதை, “புலனைந் தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவழிந்திட்டு ஐமேலுந்தி - அலமந்தபோதாக.....” எனவும், “ஐயுந்தொடர்ந்து விழியுஞ் சொருகி

அறிவழிந்து, மெய்யும் பொய்யாகி விடுகின்றபோது.....” எனவும் வரும் பெரியார்கள் திருவாக்கானுணர்க.

கரியுரீபோர்த்த கண்ணுதற்பெருமான் மைந்த, கல்வளைப்பெரும, மரணாவஸ்தைப்படும்போது தமிழேனைக் காத்தருள்க என இரந்த படி. (87)

**மஞ்சரிக் கண்ணீமின் வேணியன் கல்வளை, வாசன்மணி
மஞ்சரிக் கண்ணிய சாபத்தை மாற்றும் வரதன்வெற்பின்
மஞ்சரிக் கண்ணிப் புயத்தாய் மனங்கலங் காயின்றிந்
மஞ்சரிக் கண்ணி நகைக்குடைந் தாயுன் மனத்குரமே.**

இ-ள்: மஞ்ச அரி கண்ணீ மின் வேணியன் - வலிய சர்ப்பமாகிய மாலை விளங்குகின்ற சடாமுடியை யுடையவரும், கல்வளை வாசன் - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவரும், **மணி மஞ்ச அரிக்கு அண்ணிய சாபத்தை மாற்றும் வரதன் வெற்பில்** - அழகிய மேகவர்ணராகிய திருமாலுக்கு (உமா தேவியாரால் நேர்ந்த) சாபத்தை நீக்கியருளிய வர தருமான விநாயகக்கடவுளின் மலையில், **கண்ணி மஞ்சரி புயத்தாய் மனம் கலங்காய்** - மலரரும்புகளாலாய மாலையை யணிந்த புயத்தினைக் கொண்ட தலைவனே (முன்பு எக்காரணத்தானும்) மனங் கலங்கிலை, **நீ கின்று மஞ்ச அரிக்கண்ணி நகைக்கு உன் மனத்து உரம் உடைந்தாய்** - நீ இச்சமயத்திற் செவ்வரி படர்ந்த விழிகளையுடைய ஒரு பெண்ணின் புன்முறுவலுக்கு உனது மனத்திடம் அழியப்பெற்றாய் எ-று.

இது கற்றறிபாங்கன் கழறல் எனப்படும்.

எவ்வகையான இடர் வந்தவீடத்தும் முந்தி மனமுயடையாத நீ இப்பொழுது தலைவீநோக்கத்தால் மன முடைந்தமை புதுமையா மெனப் பாங்கன் தலைவனைத் தேற்றியபடி. (88)

**குரங்கந்தந் தாவளந் தேரா ளெனும்படை சூழ்ந்திடுசா
குரங்கந் தரணி படைத்திந்தர் லோகமுந் துய்ப்பரிதோ
குரங்கந் தனிவறை மாலேத்துங் கல்வளைத் துய்பிகற்சீந்
குரங்கந்த வேடுனைக் கன்பான மெய்த்திருத் தொண்டருக்கே.**

இ - ள்: **கூரங்கந்தன்னில் உறை மால் ஏத்கும் கல்வளைத் தும்பி** - பரிசுத்தமான ஸ்ரீரங்கத்தில் எழுந்தருளிய விஷ்ணுமூர்த்தி துதிக்கும் கல்வளைத்தலத்திற் கோயில் கொண்ட யானையும், **கல் சீந்து உரம் கந்தவேள் குணைக்கு** - கிரௌஞ்சமலையை (வேற்படையாற்) சிதைத்த கந்த சவாமியின் தமயனாருமாகிய பிள்ளையாரிடத்து, **அன்பான மெய்த் திருத்தொண்டருக்கு** - பத்தியுள்ளவராகிய உண்மையடியவர்களுக்கு, **கூரங்கம் தந்தா வளம் தோர் ஆள் எனும் சூழ்ந்துள்ள சாகூரங்கப் படை** - குதிரை யானை தோர் காலாள் என்னும் சூழ்ந்துள்ள நால்வகைச் சேனைகள். **தரணி படைத்து** - பூமி ஆகிய இவைகளைப் பெற்று, **கிந்தரலோகமும் தும்பு அரீதோ** - இந்தரலோக போகங்களையும் அனுபவித்தல் அரிதாமோ எ-று.

சதுரங்கசேனை இராச்சியம் என்னுமிவைகளை இம்மையிலும் இந்திரலோகபோகத்தை மறுமையிலும் பெறுவரென்க. ஈற்று ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

கல்வளைப்பெருமானாரைப் பூசித்துப் போற்றும் மெய்யடியாருக்கு இம்மை மறுமைப் போகங்கள் இலகுவிற் கிடைக்குமென்றபடி. (89)

**அருமந்த மாருதத் தேரோற்கு மைத்துன னானபிரா
னருமந்த மாமுகன் கல்வளை யான்வெற்பீ னாடவரை
யருமந்தக் கார்சூழன் மாலையும் வாடின தையமில்லை
யருமந்த மானுக் கிருப்புவெள் ளேறுடை யான்வையமே.**

இ-ள்: **அரு மந்தமாருதத் தேரோற்கு மைத்துனன் ஆன பிரான்** - நுண்ணிய இளந்தென்றலாகிய தேரையுடைய மன்மதனுக்கு மைத்துனராகவுள்ள பெருமானும், **அரும் மந்த மாமுகன்** - அருமையாகிய யானைவதனத்தை யுடையவரும், **கல்வளையான் வெற்பில் அருமந்த மானுக்கு** - கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளியவருமாகிய விநாயகக் கடவுளின் மலையிலுள்ள அருமருந்தன்ன பெண்ணுக்கு, **ஆடவர் அயரும் அந்தக் கார் சூழல் மாலையும் வாடினது** - (கண்ட) ஆடவர்கள் சோர்வடையும் அழகினையுடைய முகில்போன்ற கூந்தலிலுள்ள மாலையும் வாடியது, **கிருப்பு** - (ஆதலால்) இப்பெண்ணின் வாசஸ்தானம், **வெள் ஏறு உடையான் வையமே** - வெண்ணிறமான இடபத்தை வாகனமாகவுடைய பரமசிவன் தேராகக் கொண்ட இப் பூவுலகமேயாகும், **ஐயமில்லை** - (இதிற) சந்தேகமில்லை எ-று.

மத்தமா மந்தமா என மெலிந்துநின்றது. வையமே இருப்பு எனக் கூட்டி முடிக்க. வையம் என்பது பூமியையும் தேரையும் குறிக்கும் ஒரு சொல். பூமியைத் தேராகப் பரமசிவன் கொண்டது திரிபுரதகன காலத்திலாகும். மாலையும் என்ற உம்மையால் கண்ணிமைத்தல் முதலியனவு முண்டென்பது பெறப்பட்டது.

மாலை வாடியிருத்தல் முதலிய தன்மையால் இவள் மானுடப் பெண்ணெனத் துணியப்பட்டாளென்றபடி. (90)

**வைப்பர சத்தி யுரியா னிடத்தின் மகிழ்தருபார்
வைப்பர சத்தி திருமுலைப் பாலுண்ட வாயன்மத
வைப்பர சத்தி செறிந்திடுங் கல்வளை வானவர்கோ
வைப்பர சத்தினம் பெற்றாரற் றார்குயர் மானிலத்தே.**

இ-ள்: **வை பரசு அத்தி உரியான் இடத்தில் மகிழ்தரு பார்வைப் பரசத்தி**-கூரிய கோடரிப்படையையும் யானைத் தோலையும் (முறையே ஆயுதமாகவும் பேர்வையாகவும்) தரித்தருளிய சிவபிரானது இடப்பாகத்திலுள்ள கிருபா கடாட்சத்தோடு கூடிய உமையம்மையாரது, **திருமுலைப்பால் உண்ட வாயன்** - திருமுலைப்பாலை யருந்திய வாயினை யுடையவரும், **மத வைப்பு அரசு அத்தி செறிந்திடும் கல்வளை வானவர் கோவை** - மிகுதியாகத் தன்னிடத்தில் அரசமரமும் அத்திமரமும் பொருந்தப்பெற்ற கல்வளைத்தலத்திற் கோயில்கொண்ட தேவ தேவராகிய விநாயகப்பெருமானை, **தின்ம் பரசப்பெற்றார்** - நாள்தோறும் துதிக்கும் பாக்கியத்தைப் பெற்றவர்கள், **மா நிலத்தே துயர் அற்றார்** - பெரிய பூமியின்கண்ணே (இம்மையிலே) தம் துயரனைத்தும் ஒழியப் பெற்றவராவர் எ-று.

கல்வளைப் பெருமானைத் தினமும் வணங்கித் துதிப்போர் எவ்வகையான கிலேசமும் ஒழியப் பெறுவரென்றபடி. (91)

**மாவா ரணமெனக் கொண்டோன் வீழிப்பட்டு மாய்ந்தவெங்கா
மாவா ரணங்க ளொருநாலு மேத்தி வணங்குமந்த
மாவா ரணங்கல் வளையான்ற தான்கொன்றை மாலையெங்கண்
மாவா ரணங்கனை யென்செய்கு வாய்மலர் வாளிகொண்டே.**

இ-ள்: **மா வாரணம் எனக் கொண்டோன் வீழிப்பட்டு மாய்ந்த வெம் காமா** - யானைத் தோலை மேற்போர்வையாகத் தரித்த சிவ பெருமானுடைய கட்பார்வை பட்டு மாண்ட கொடிய மாரணே, **ஆரணங்கள் ஒருநாலும் ஏத்தி வணங்கும்** - வேதங்கள் நான்கும் துதித்து

வணங்குகின்ற, **அந்த மா வாரணக் கல்வளையான்** - பெரிய யானையாகிய அக்கல்வளையிற் பிள்ளையார், **கொன்றை மாலை தந்தான்** - கொன்றை மாலையைத் தந்துள்ளார், **எங்கள் மா ஆரணங்கினை மலர் வாளி கொண்டு என் செய்குவாய்** - இலக்குமியை நிகர்த்த எங்கள் தலைவியைப் பூங்கணைகளைக் கொண்டு நீ என்ன செய்குவாய் எ-று.

மா வாரணம் எனக்கொண்டோன் விழி, என்பதில் மா, விழி, ஆகு பெயர்கள். மா ஆரணங்கு - இலக்குமியாகிய பெண், என் செய்குவாய் என்ற வினா உன்னால் ஏதுஞ் செய்ய முடியாதென்ற எதிர்மறைப்பொருளில் வந்தது. இது புறப்பொருளில் கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தைச் சார்ந்ததோர் கிளவி.

தலைவிக்கு வீநாயகப்பெருமான் கொன்றை மாலை யொன்றை யுதவியதனால் அத்தலைவியை அம்மதன் வருத்தல் முடியாதென மதனுக்குத் தெருட்டியபடி.

(92)

**வாள முருக்கிதழ் வல்லவை சேர்கல் வளையிற் பிர்
வாள முருக்கித வேணியன் வெற்பின் மதித்தசகர்
வாள முருக்கு முலையாய் மலர்க்கரங் கொண்குர
வாள முருக்கயீ னேர்வாரி பொத்துதன் மற்றாதே.**

இ-ள்: வாள முருக்கு இதழ் வல்லவை சேர் - ஒளியையுடைய முருக்கம்பூவை யொத்த அதரங்களையுள்ள வல்லவை பொருந்தப் பெற்ற, **கல்வளையில் பிர்வாளம் உருக்கு இத வேணியன் வெற்பில்** - கல்வளைப் பதியிற் கோயில்கொண்ட பவளத்தை உருக்கினாற் போன்ற செய்ய சடையினையுடைய விநாயகக்கடவுளின் மலையில், **மதித்த சக்கரவாளம் முருக்கும் முலையாய்** - (புலவர் ஒப்பாக) மதித்த சக்கரவாளம் பறவையை வென்ற தனங்களையுடைய தலைவியே, **கரவாளம் உருக்கு அயில் நேர் வாரி மலர்க்கரம் கொண்டு** - வாட்படையையும் உருக்கினாலியன்ற வேற்படையையும் ஒத்த கண்ணைப் பூப்போன்ற கையினால், **பொத்துதல் அரிது** - பொத்துதல் அரிதாகும். எ-று.

வாரி - நீரையுடையது; இங்கே கண்; கரவாளம் - வான்; மற்று அசைநிலை. இஃது இடையூறு கிளத்தலாகும்.

தலைவியே உன் விழி கைக்கடங்காவென்றபடி.

(93)

**மற்கடந் தாவருங் காமேவு கல்வளை வாசன்வெங்கா
மற்கடந் தாற்புக ஹைங்கரன் வெற்பில்வன் பார்த்தனுடன்
மற்கடந் தான்கட் டழல்குளீர் தீச்சுர வாரியென்னா
மற்கடந் தாங்கிய கொங்கையெவ் வாறு மருவினளே.**

இ-ள்: மற்கடம் தாவரும் காமேவு கல்வளை வாசன் - குரங்குகள் தாவிப் பாய்கின்ற சோலைகள் பொருந்திய கல்வளைப் பதியைக் கோயிலாகக் கொண்டவரும், **வெம் காமற் கடந்தார் புகழ் ஐங்கரன் வெற்பில்** - கொடிய மன்மதனை வென்ற முனிவர்கள் போற்றும் ஐங்கரக் கடவுளுடைய மலையில், **வல் பார்த்தனுடன் மற்கள் தந்தான் கண் தழல் குளீர் தீச்சுர வாரி என்னாமல்** - வல்லிய அருச்சுனனோடு மய்யுத்தங்களைச் செய்த கைலாசபதியின் நெற்றிக்கண்ணிலுள்ள அக்கினிதானுங் குளிருகின்ற நெருப்பைக் கொண்ட பாலைவன மார்க்கமென்றுஞ் சிந்தியாமல், **கடந் தாங்கு கொங்கை எவ்வாறு மருவினள்** - குடத்தினியல்பை யொத்த தனங்களையுடைய எமது மகள் எவ்வாறு சென்றாள் எ-று.

காமற் கடந்தார் - பெண்ணாசையைக் கடந்த முனிவர்கள்; பார்த்தனுடன் மற்கள் தந்த வரலாற்றைப் பாரதம் - அருச்சுனன் றவநிலைச் சருக்கத்திற் காண்க. கண் தழல் குளீர் தீ - நெற்றிக்கண்ணிற் பொருந்திய நெருப்புங் குளிரென்று சொல்லத்தக்க வெம்மையுடைய தீ. கடம் ஆகு பெயர். இது தன்மகள் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்குதலாகும்.

கொடிய பாலைவனத்தைக் கடந்து மகள் எவ்வாறு சென்றா ளெனத் தாயிரங்கியபடி.

(94)

**மரக்கணி யார்தம் மலரே டவிற்த்து வயினிடத்த
மரக்கணி யாரெனச் சோதிடஞ் சொல்லினர் வாளிச்ச
மரக்கணி யாதுசெய் வாணம் விதிவசம் வல்லவைவா
மரக்கணி யார்மைந்தர் கல்வளை வாசர் மலையகத்தே.**

இ-ள்: வல்லவை வாமர் - வல்லபையை இடப்பாகத்திற் கொண்டவரும், **அக்கு அணியார் மைந்தர்** - என்பு மாலையாகிய அணியினை யுடைய பரமசிவனது திருக்குமாரரும், **கல்வளை வாசர் மலை யகத்து** - கல்வளைத் தலத்து எழுந்தருளியவருமாகிய விநாயகக் கடவுளின் மலையில், **மரக் கணியார்** - மரமாகிய கணியார், **தம் மலர் ஏடு அவிழ்த்து** - தமது மலரேட்டை அவிழ்த்து **வயினிடத்து அமர் அக்கணியார் என** - இத்தலத்தின் கண்ணே வசிக்கும் அக்கணிச் சாதியார்போல, **சோதிடஞ் சொல்லினர்** - (தினை விளைந்ததென்று) சோதிடங் கூறினர், **வாள் அரி சமரம் கணி யாது செய்வாள்** -

(முன்னொருபோதும் தலைவரைப் பிரியாத) வாள் போலும் இரேகைகள் பொருந்திய பேர்புரியும் விழிகளையுடைய தலைவி இனி என்ன செய்யப் போகின்றாள், எம் விதி வசமே - இப்படி நேர்ந்தமை எம் விதி வசமாகும் எ-று.

மரக்கணி - வேங்கை மரம். மலரேடு - பூவிதழ். மூன்றாமடியிற் கண்ணி கணி யெனத் தொக்கது. இஃது சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறி வறுத்தலாகும்.

வேங்கை பூத்தமையே தினை முற்றியமைக்கு அறிகுறியாக, தினைப் புனத்தைத் தலைவி காத்தல் அதன்மேல் இல்லையாக, அவள் சிறுகுடில்ற் செறியவேண்டி நேர்ந்தமையின் தலைவனைப் பிரிந்தறியாத தலைவி இனிப் பிரிவாற்றாது வருந்துவளே யெனப் பாங்கி அவள்பொருட்டு இரங்கியபடி. (95)

கத்தாறு காலிசை யார்க்குங் குழற்கும் பேயுயர்மா
கத்தாறு காலக் கருமாரீ வந்தது கன்னியம்பு
கத்தாறு காலங் கனியள்ளி யாரங் கரைசீந்திலே
கத்தாறு கால்வருங் கல்வளை வாழைங் கரன்வெற்பிலே.

இ-ள்: கத்து ஆறுகால் இசை ஆர்க்கும் குழற்கும்பே - ஒலி செய்யும் வண்டுகள் கீதம்பாடும் கூந்தலையும் கருப்பிரசம் போன்ற இனிய சொல்லையுமுடையவளே, கன்னியம் புகத்தாறு காலும் கனி அள்ளி - இளமையாகிய கமுகின் குலைகள் உதிர்த்த பழப்பாக்குகளை அள்ளிக் கொண்டு, ஆரம் கரை சீந்தி - முத்துக்களைக் கரையி லொதுக்கி, வேகத்து ஆறு கால் வரும் - வேகமாகி நதி வாய்க்காலின்வழியே வருகின்றது, கல்வளைவாழ் ஐங்கரன் வெற்பிலே - (ஆதலால்) கல்வளைப் பதியில் எழுந்தருளிய ஐங்கரக்கடவுளுடைய மலையிலே, உயர் மாகத்து ஆறு - உயர்ந்த ஆகாய மார்க்கமாக, காலக்கரு மாரீ வந்தது - கார்காலத்துக் கருமேகம் வந்தது (போலும்) எ-று.

ஆறுகால் - அறுபதம், வண்டு. இஃது தலைவி அறியாள் போன்று குறியாள் கூறலென்க.

நதி பிரவாகித்துப் பாய்தலின் கார்காலத்துக் கருமுகில் மேலே வந்தது போலும் என்றபடி. (96)

கரணா கராமுனி மாகுள மேத்திய கல்வளையான்
கரணா கராவற நேமிப் படைக்கல மேவிவரு
கரணாக ராசன் பணிபெரு மான்புகழ் கற்றிடச்சீ
கரநாக சாதிப் னாயிர நாப்பெற்ற காரணமே.

இ-ள்: கரன் நாகு அரா முனி மாகுளம் ஏந்திய கல்வளையான் - திருக்கரங்களில் சங்கையும் சர்ப்பத்தையும் வில்லையும் மாகுளம்பழத்தையும் தரித்த கல்வளைப் பெருமானும், கரன் கரா நா அற நேமிப் படைக்கலம் ஏவி வரு கரன் - கரன் என்னும் அரக்கனும் முதலையும் நடுவறச் சக்கரப்படையைத் தூண்டிய கையினையுடைய திருமால், நாகராசன் பணி பெருமான் - விண்ணுலக அரசனாகிய இந்திரன் (ஆகிய இவர்கள்) வணங்கும் பெருமானாகிய விக்किனேசுவர மூர்த்தியின், புகழ் கற்றிட - திருப்புகழைப் படிப்பதற்கே, சீகர நாகர் ஆதிபன் ஆயிரம் நாப் பெற்ற காரணம் - உயர்ச்சியாகிய சர்ப்பங்களுக்குத் தலைவனாகிய ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாக்களைக் கொண்ட காரணமாகும். எ-று.

முனி - வில்லு. நா - நடு; கரன் இராவணனுக்குத் தம்பிமுறை பூண்ட அரக்கன்; திருமால் இராமாவதாரத்தில் இவனை வதைத்தனர். கரா - இங்கே சுயேந்திர ஆழ்வான் என்னும் யானையைப் பிடித்த முதலை.

ஆதிசேடன் ஆயிரம் நாக்களைப் பெற்றிருத்தல் கல்வளைப் பெருமான் திருப்புகழைப் பாடுதற்குப்போலும் என்றபடி. (97)

காரப் பிணைவிறீ வல்லவை பாலமர் கல்வளையான்
காரப் பிணையென வெங்குநின் றோன்வெற்பிற் காமரந்த
காரப் பிணையற் சுருள்வஞ்சீ போற்கன்னி யீர்பொறியா
காரப் பிணையொன்று வந்ததுண் டோசொல்லுங் கண்டதுண்டே.

இ-ள்: கார் அப்பு இணை விறீ வல்லவையால் அமர் கல்வளையான் - கரிய அம்பினையொத்த இருகண்களையுடைய வல்லபையென்னுந் தேவி இடப்பாகத்தில் விருப்பத்தோடு இருக்கப்பெற்ற கல்வளைப் பெருமானும், கார் அப்பு இணை என எங்கும் நின்றோன் வெற்பில் - முகிலில் நீர்போல எங்கும் வியாபித்திருக்கின்றவருமாகிய விநாயகக்கடவுளின் மலையிலே, காமர் அந்தகாரப் பிணையற் சுருள் வஞ்சீபோற் கன்னியீ - அழகிய இருளை நிகர்த்த மாலையை யணிந்த கூந்தலை யுடைய வஞ்சிக்கொம்பு போன்ற கன்னியீ, பொறி ஆகாரப்பிணை ஒன்று வந்ததுண்டோ - புள்ளிவடி

வினையுடைய மான் ஒன்று (இந்த மார்க்க மாக) வந்ததோ, கண்டதுண்டே - நீவிர் பார்த்த துண்டோ, சொல்லும் - சொல்லுவீர் எ-று.

இது கெடுதி வினாதல்.

கல்வளைப்பெருமான் வெற்பிற் கன்னிமீர், ஒருபுள்ளிமான் இத்தமார்க்கமாக வந்தமையை நீவிர் கண்டதுண்டோ என வினா வியபடி. (98)

**கண்டால முண்ட பெருமா னுதவிய கான்முளைபுன்
கண்டால மாந்தர்க் ககற்றாகு வாகனன் கல்வளையின்
கண்டால நேருங் கரத்தானைக் காணத் தொழ்புகழக்
கண்டாலங் கைத்தலம் பெற்றேனற் றேனென் கனதுயரே.**

இ-ள்: கண்டு ஆலம் உண்டபெருமான் உதவிய கால்முளை - (தேவர்கட்குத் துன்பஞ்செய்ய வந்தமையைக்) கண்டு ஆலாகலம் என்னும் அந்நஞ்சை உண்டருளிய பரமசிவன் பெற்ற பிள்ளையாரும், தாலமாந் தர்க்குப் புன்கண் அகற்று ஆகு வாகனன் - இப்பூமியில் (தம்மை வழிபடும்) மனிதருக்கு நேரும் விக்கினங்களை நீக்கியருளும் பெருச்சாளி வாகனக் கடவுளும், கல்வளையின் கண் தாலம் நேரும் கரத்தானை - கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்ட பனையைப்போன்ற தும்பிக்கையி னையுடையவருமாகிய கணேசமூர்த்தியை, காணக் கண் - தரிசிக்க கண்களையும், தொழக்கைத்தலம் - கும்பிடக் கைகளையும், புகழத் தாலம் - (வாயார) வாழ்த்த நாவினையும், பெற்றேன் - பெற்றுக் கொண்டேன்; என் கன துயர் அற்றேன் - அதனால் என்னுடைய மிக்க துன்பம் ஒழிந்தேன் எ-று.

கான் முளை, இருபெயரொட்டு. தலம், தாலமென நீண்டது.

கல்வளைப்பதியிற் கோயில்கொண்ட கணேச மூர்த்தியைத் தரிசிக்கக் கண்களையும் கும்பிடக் கரங்களையும் வாழ்த்த நாவையும் பெற்றுள்ளேனாதலின் என்துயர் நீங்க எக்குறைவுமின்றி வாழலானே எனெற்படி. (99)

**கனகந் தரநற் மால்சாபந் தீர்த்திடுங் காரணவென்
கனகந் தரநெஞ்சீற் றோன்றுபுன் மாலைகைக் கொள்வையெசங்கோ
கனகந் தருமலர் கோவைசெய் நாருங் கவினுமன்றோ
கனகந் தரள மணிமாடக் கல்வளைக் கற்பகமே.**

இ-ள்: கன கந்தர நிறமால் சாபந் தீர்த்திடுங் காரண - மேகம்போலும் கரிய நிறத்தையுடைய நாராயணமூர்த்திக்கு நேர்ந்த சாபத்தை நீக்கியருளிய சர்வகாரணரே, கனகம் தரளம் அணி மாடக் கல்வளைக் கற்பகமே - பொன்னும் முத்தும் அலங்காரத்தைச் செய்கின்ற மாளிகைகளைக் கொண்ட கல்வளைத் தலத்திற் கோயில்கொண்டருளிய கற்பகப் பிள்ளையாரே, என் கல் நகம் தர நெஞ்சில் தோன்றும் புல்மாலை கைக்கொள்வை - என்னுடைய கற்பாறை போன்ற (கடிமான) உள்ளத்திலிருந்து கிளர்ந்த புல்லிய இந்த (அந்தாதியாகி) பாமாலையை ஏற்றருளல் வேண்டும், செம் கோகனகந்தரும் மலர் கோவை செய் நாரும் கவினும் அன்றோ - செவ்விய தாமரையிற் பூக்கும் மலரைத் தொடுக்கின்ற நாரும் அழகையுடைய மல்லவா எ-று.

திருமாலுக்குத் தேவியால் நேர்ந்த நீக்கமுடியாத சாபத்தை நீக்கியருளிய தேவீருக்குத் தமிழேனுடைய துன்பங்களை நீக்குதல் ஒருபொருளல்ல வென்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்துவார், “கன கந்தர நிறமால் சாபந்தீர்த்திடுங் காரண” என்றார். கல்நகந்தர நெஞ்சில் - இரக்கம் முதலாம் நல்லியல்புகளில்லாத உள்ளத்தில்; “நெஞ்சக அடுக்கலில்” என்றார் கச்சியப் பசிவாசாரிய சுவாமிகளும்; பூவோடுகூடிய நார் கவினுறுதல் போல, தேவீருடைய திருவருட் பிரவாகத்தைத் தொடர்ப்படுத்திப் பாடுதற்கு ஏதுவாயிருத்தலின் என் பாடலும் புன்மை நீங்கி நன்மையுறுமென்பது கருத்து. இச்செய்யுள் தாம் பாடிய இவ்வந்தாதியை அக்கல்வளைப்பெருமானுக்கு அர்ப்பணஞ் செய்தவாறாகும்.

கல்வளைப்பெருமானே, தமிழேன் தேவரீர்மீது பாடிய இவ்வந் தாதியைத் தேவரீர் திருச்செவி மடுத்தருளித் தமிழேனுக்குக் கிருபானோக்கஞ் செய்தல் வேண்டுமென நூலாசிரியர் அப்பெருமானை இரந்தபடி. (100)

**கல்வளையந்தாதி
முலமும் உரையும்
முற்றுப்பெற்றன.**

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் கியற்றிய
மறைசையந்தாதி

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றிய

மறைசையந்தாதி

[உறு: உருயீட்டி அ சீவசம்புலவர்]

நாற்சிறப்புப்பாயிரம்

[யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீமத். வரதராசகவிராசர் இயற்றியது.]

செந்தாதி யன்மணிப் புண்புலி யூரற்குச் சேர்ந்தளித்த
சந்தாத்தி யானஞ்செய் வில்லவ ராசன் றிருப்புதல்வன்
நந்தாவ ளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்சீர்
அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசற் கணிந்தனனே.

காப்பு

அந்தமு மாதியு மில்லா மறைசையி லத்தர் தம்மேற்
செந்தமிழ் நூற்பொரு எந்தாதி பாடச் சீலம்பிலன்னை
யிந்தன வாணுதற் சுந்தரீ யம்பிகை யின்றெடுத்த
சுந்தர வீரகத் திச்சே தகன்றாட் டுணைகூணையே.

இதன் பொருள் : அந்தமும் ஆதியும் இல்லா மறைசையில்
அத்தர்மேல் - முடிவும் முதலும் இல்லாத வேதாரணியத்துச்
சிவபெருமான்மேல், செந்தமிழ் நூல் பொருள் அந்தாதி பாட - செந்தமிழ்
நூலில் வழங்கும் பொருளையுடைய அந்தாதியைப் பாடுதற்கு, சீலம்பில்
அன்னை கிந்து அன வாள் நுதல் சுந்தரீ அம்பிகை ஈன்று எடுத்த
- (இமைய) மலையிலுதித்த மாதாவாகிய பிறையை யொத்த
ஒளியைக்கொண்ட நெற்றியையுடைய பார்வதிதேவி பெற்ற, சுந்தர
வீரகத்திச் சேதகன் சூணைத்தாள் சூணை - அழகையுடைய
வீரக்கொலையாலாய் (பழியைத்) துடைத்தவராகிய கணேசரது உபய
திருவடிகளும் (எனக்குத்) துணையாகும் என்றவாறு;

இல்லா என்னுமீறுகெட்ட பெயரெச்சம், பெரியபுராணத்தில், “அங்கண
ரோலைகாட்டி யாண்டவர் தமக்குநாடு” என்றவாறு பாலிமூக்கிநின்ற அத்தரோடு
முடிந்தது. தம் சாரியை. சுந்தரத்தைத் தாளோடு சேர்ப்பினுமையும். தாளென்பது,
“எருமைநாற்காணீர்க்கீழல்வே” என்றதுபோல முற்றும்மை விகா
ரத்தாற்றொகநின்றது. ஏ ஈற்றசை. அந்தாதியென்பது, தண்டியலங் காரத்தில்,
“செய்யுளென்பவை தெரிவுறக் கிளப்பின்-முத்தகங் குளகந் தொகை தொடர்
நிலையென-வெத்திறத் தனவு மீரிரண்டாகும்” என வரையறுத்து,
“சொல்லினும் பொருளினும் மிருவகை தொடர்நிலை” என வகுத்து
“செய்யுளந்தாதி சொற் றொடர் நிலையே” என விரித்ததி லமைவதென்க. ப.:
ஹோடையவாய் நேரிசை இன்னிசையென்னும் பகுப்போடு பட்டவற்றின் மேற்
ப.:ஹோடைவெண்பா வென்னும் பெயர் வழங்காமைபோல, சொற்றொடர்
நிலையவாய்க் கலம்பகம் நான்மணிமாலை யென்னும் பகுப்போடு
பட்டவற்றின்மே லிப்பெயர் வழங்கா தாயிற்று. இதுவுங் கலம்பகமும் முதலிய
எழுத்துத் தொடர் நிலையாய் வருவனவுமுள; அவை யாண்டமையப்படு
மெனிக் கமுகந்தோட்ட மென்றாற்போல நின்ற இச்சொற்றொடர் நிலைமற்றானே
யமையுமென்பது. இதனாற் சொற்றொடர் நிலையே சிறப்பும் பெருவரவும்
ஆசிரிய ரிலக்கணஞ்செய்த காலத்து நிகழ்வுமென்க.

நூல்

திருவா ரணங்கு மணமகன் பூசீத்த செல்வர் வெள்ளைக்
கருவா ரணங்குமீ றும்பண்ணை சூழ்மறைக் காடரீசை
மருவா ரணங்கு திரையாரைப் பாடுமென் வாய்க்கவிதைக்
கிருவா ரணங்குசெய் பூண்முலைப் பாமயி லென்றுணையே.

இ-ள்: திரு ஆர் அணங்கு மணமகன் பூசீத்த செல்வர்-
இலக்குமியாகிய அருமையான தெய்வமாதுக்குத் தலைவரான புருஷோத்தமர்
அருச்சித்த பகவரும், வெள்ளைக் கரு வாரணங் குமீறும் பண்ணை
சூழ் மறைக்காடர் -வெண்மையாகிய சூலையுடைய சங்குகள் முழங்கும்
வயல் சூழ்ந்த வேதாரணியத்தை யுடையவரும், கிசை மருவு ஆரணங்
குதிரையாரை - இசைபொருந்திய வேதமாகிய குதிரையையுடைய
வருமாகிய சிவபெருமானை, பாடும் என்வாய்க் கவிதைக்கு - பாடுகின்ற
எனது வாயிற் பாட(லினிது முடிதற்) பொருட்டு, வார் அணங்கு செய்
பூண் கிருமுலைப் பாமயில் என் சூணை - கச்சுக்கு வருத்தத்தைப்
புரியும் ஆபரணத்தைத் தாங்கிய இரண்டு தனத்தையுடைய கலைமகள்
எனது துணை, எ-று.

திரு ஆர் அணங்கு என்பதற்கு இலக்குமிக்கும் பூமிதேவிக்கும்
எனப்பொருள் கூறினுமமையும். ஆர் பூமிக்காதலை சூடாமணி நிகண்டில்
“ஆர்கூர்மை யாத்தி சோதி யம்புவி யாகுமாமே” என்பதனா லுணர்க.
ஆரணங்குதிரையாரை யென்பது, மெலிக்கும்வழி மெலித்தல். செல்வர்
மறைக்காடார் குதிரையாரைப் பாடும் என்றதும் மேல்வருமின்னவும், “ஒரு
பொருண்மேற் பலபெயர்வரி னுறுதி-யொருவினை கொடுப்ப” என்னும்
நன்னூல்விதியிலமைவன. திரு என்பது மங்கலமொழி. (1)

என்றா டலையொன்று காலனைத் தாங்கி யெழிற்கனக
மன்றா டலைச்செய்து வான்பர வைப்பியர் மண்ணும் விண்ணுஞ்
சென்றா டலைக்கடை வாயிற் படியினிற் சேர்ந்துவைகு
முன்றா டலைவைப் பதுமறைக் காட்டி லுறைபரனே.

இ-ள்: மறைக்காட்டில் உறை பரனே - வேதாரணியத்தில்
வீற்றிருக்கின்ற கடவுளே, ஆடல் ஒன்று காலனைத் தாக்கி -
வலிபொருத்திய நமனை யுதைத்தும், எழில் கனக மன்று ஆடலைச்
செய்து-அழகையுடைய பொன்னம்பலத்தி லானந்த நடனத்தைச் செய்தும்,

வான் பரவைப் பெயர் மண்ணும் விண்ணுஞ் சென்றாள் தலைக் கடைவாயில் படியினில் சேர்ந்து வைகும் உன்தாள் - பெருமையாகிய பரவையென்னும் பெயர் பூமியிலும் ஆகாயத்திலும் செல்லப்பெற்றாளது தலைவாயிற் படியினிற் சேர்ந்துமிருந்த நுமது திருவடியை, தலைவைப்பது என்று -(என்) சிரத்தில் வைப்பது எப்போது எ-று.

ஆடலை என்பதின் ஐ சாரியை. கடைவாயில் ஒருபொருட் பலபெயர். உன் தாள் என்பது, “உன்னன்புடையவொருமகவு மீங்கில்லை” என்னுங் சுந்தபுராணச் செய்யுள்போல நின்றது. (2)

பரமரம் பாலிகைச் செம்பவ ளக்கொடி பங்கர்சுரும்
பரமரம் பாணை யொரித்தார் மறைசைப் பதியாவார்
பிரமரம் பாடிய பொற்கொன்றைத் தாமரைப் பேசுதியோர்
தரமரம் பாலிநெஞ் சேவினை யாங்கருந் தாதினுக்கே.

இ-ள்: பாவி நெஞ்சே - பாவியாகிய மனமே, பரமர்-முன்னானவரும், அம் பாலிகைச் செம்பவளக்கொடி பங்கர்-அழகாகிய அதரமாய செம்பவளத்தையுடைய வல்லிபோல்வாரைப் பாகத்தி லுடையவரும், சுரும்பர் அமர் அம்பாணை எரித்தார் - வண்டுகளிருக்கின்ற மலர்ப் பாணத்தை யுடையானாகிய மதனை யெரித்தவரும், மறைசைப் பதியர் - வேத வனமாகிய பதியையுடையவரும், வர்ப் பிரமரம் பாடிய பொன் கொன்றைத் தாமரை - வரியைக் கொண்ட வண்டுகள் பண்ணைப் பாடும் பொன்போலுங் கொன்றை மாலையை யுடையவருமாகிய சிவனை, ஓர்தரம் பேசுதி- ஒருமுறை துதி, வினை ஆங் கருந்தாதினுக்கு அரம்-(அத்துதி) வினையாகிய இரும்பைத் தேய்த்தற்கு அரமாகும்.

பொன் அழகுமாம். பிரயோகவிவேகத்தில், “கொள்வோன் விடநிகழ்கின்ற குத்தாத்தத்தியாதி” என்ற குத்திரத்தில் ஆதிசத்தத்தினாற் கருந்தாதினுக்கு என்பதின் நடுவில் தேய்த்த லென்னுஞ் சொல்லுப் பெய்துரைக்கப்பட்டது, “துன்பத்துக் கியாரே துணையாவார்” என்றதுபோல. மேல் மையற் பிணிக்கு என வருவது மிது. (3)

கருந்தாதை யன்ன கயவர்தம் மீதிற் கவிதை சொல்ல
வருந்தாதை யாநநன் வேதா ரணியன்வை வேற்குகனைத்
தருந்தாதை தெய்வ மணங்கமழ் சேவடித் தாமரைமேற்
பொருந்தாதை யோநினை வில்லாவென் சீத்தப் பொறிச்சுரும்பே.

இ-ள்: என் நினைவு கில்லாச் சீத்தப்பொறிச் சுரும்பு-எனது நினைவு இல்லாத மனமாகிய பொறியையுடைய வண்டு, கருந்தாதை அன்ன கயவர் மீதில் கவிதை சொல்ல வருந்தாது-இரும்பை யொத்த (வன்னெஞ்சையுடைய) கீழ்மக்கள்மேற் பாட்டைப் பாடி வருந்தாமல், ஐயாநநன்-ஐந்து திருமுகங்களை யுடையவரும், வேதாரணியன்-மறைக்காட்டை யுடையவரும், வை வேல் குகனைத் தருந்தாதை - கூரிய சக்தியைக்கொண்ட குமார்க்கடவுளைத் தந்த பிதாவுமாகிய சிவனது, தெய்வ மணங் கமழ் சேவடித் தாமரை மேல்-தேய்வமணங் கமழாநின்ற செம்மையாகிய பாதாவிந்ந்தத்தின்மேல், ஐயோ பொருந்தாது-அந்தோ பொருந்துதல் செய்திலது. எ-று. (4)

சுரும்பர வைக்கிசை தாமரை யோவிடந் தொல்புவியோ
கரும்பர வைக்க ணியலேது தூதிருட் காலமுல்லை
யரும்பர வைப்பயி லும்வா ணகையல்கு லன்னமென்ன
வரும்பர வைக்கு நடந்தார் மறைசை வரையிறையே.

இ-ள்: முல்லை அரும்பு (பயிலும்) வாள் நகை - தளவழுகையை யொத்த லொளியைக்கொண்ட பல்லையும், அரவைப் பயிலும் அல்குல்-சர்ப்படத்தையொத்த நிதம்பத்தையுமுடைய, அன்னம் என்ன வரும் பரவைக்கு - அன்னத்தைப் போல நடக்கும் பரவையாரிடத்தில், கிருள் காலந் தூது நடந்தார் மறைசை வரை கிறையே-இருளையுடைய விராக் காலத்திற் (சுந்தரமூர்த்தி நாயனாருக்காகத்) தூது போன சிவபெருமானது வேதவனத்து மலையில் தலைவனை, கரும் பரவைக் கண் இடம் - (நின் னிறையை வாங்கிய) கரிய கடலையொத்த கண்ணையுடையாளுக்கு இடம், சுரும்பர் அவைக்கு இசை தாமரைபோ-வண்டுகளுக்கு ஏற்ற தாமரைமலரோ?, தொல்புவியோ - (அல்லது) பழைய பூமியோ?, இயல் ஏது-இயல் யாது? (சொல்லுதி) எ-று.

அவை பகுதிப்பொருள் விசுதி. வாணகையல்கு லன்னமென்ன வரும் பரவைக்கு என்பது, திருமுருகாற்றுப்படையில் “பலர்புகழ் திணிதோ ளுமையமாந்து விளங்கு - மிமையா முக்கண் மூவெயின் முருக்கிய - முரண்மிகு செல்வனும்” என முடிந்தது போல முடிந்தது. அன்னமென்னவரும் பரவைக்கு என்பது, இலக்கணக் கொத்தில் பல சொல்லினையே யொரு சொல்லாகவும் எனக் கூறிய விதியமைத்து, “வெருவந்த செய்தொழுகும் வெங்கோலன்” என்பதுபோல நின்றதெனினுமாம். பரவைக்கு என்பது, “கிளையரிநாணற் கிழங்கு மணற்கீன்ற” என்பதுபோல “யாதனுருபிற் கூறிற்றாயினும்- பொருள்சென் மருங்கின் வேற்றுமை சாரும்” என்ற

தொல்காப்பிய விதியமைந்து நின்றது. பரவைக்கண் உவமைத்தொகைப் புறத்துப்பிறந்த வன்மொழித்தொகை. சொல்லுதி அகப்பாட்டுறுப்பினைச்சம். [எவ்விடத் தெவ்வியற்றென்றல்]. (5)

**வரைச்சங் கரிக்கு மணவாளர் கூடல் வளர்ந்திடுமு
வுரைச்சங் கரிக்கு வனஞ்சூழ் மறைசையீ லுத்தமநா
தரைச்சங் கரிக்கு விடப்பாணி சக்கிரத் தானைதொட்ட
திரைச்சங் கரிக்குந் தெரியாப் பதநிலுல் சோமீன்களே.**

இ-ள்: வரைச்சங்கரிக்கு மணவாளர்-மலையிற் பிறந்த உமாதேவிக்கு நாயகரும், கூடல் வளர்ந்திடும் முவுரைச் சங்கர்-மதுரையில் வளர்ந்த முத்தமிழ்ச் சங்கத்தை யுடையவரும், **கிக்கு வனஞ் சூழ் மறைசையில் உத்தம நாதர்**-கருப்பஞ்சோலை சூழ்ந்த வேதவனத்தில் வாழும் முதன்மையாகிய கடவுளுமாகிய சிவனது, **கரிக்கு அச்சம் விட**-யானைக்கு (முதலையா லடைந்த) பயம் நீங்க, **பாணி சக்கிரத் தானை தொட்ட**-கையிற்றங்கிய சக்கிராயுதத்தைத் தூண்டிய, **திரைச் சங்கு அரிக்குந் தெரியாப் பதநிலுல் சோமீன்கள்**-கடலிலெழுந்த சங்கையுடைய மாயவனுக்குந் தெரியாத திருவடிநிலுந் (பிறவியெய்யி லிளைப்பொழிய நீயீர்) சேருவீர். எ-று.

முத்தமிழ் : இயல் இசை நாடகம் என்பன. நாதர்பதமென வியையும் திரை ஆகுபெயர். (6)

**மின்னஞ்சு கங்கைச் சடாதரன் சத்த விடங்கன்றிரை
வன்னஞ்சு கந்தவன் மாமறைக் காடற்கு மாதொரிராப்
பன்னஞ் சுகமென வேள்காம காண்டப் பகழியினா
லன்னஞ் சுகமில்லை யென்றத்தை யோது மிளந்தத்தையே.**

இ-ள்: கிளந் தத்தையே-இளமையாகிய கிளியே, **மின் அஞ்சு கங்கைச் சடாதரன்**-(ஒளியினால்) மின்னல் பயங்கொள்ளுங் கங்கையைத் தரித்த சடாமுடியை யுடையவரும், **சத்த விடங்கன்** - ழமாகிய விடங்க மூர்த்தமானவரும், **திரை வல் நஞ்சு உகந்தவன்**-கடலிலெழுந்த வலிய நஞ்சை விரும்பினவரும், **மாமறைக் காடற்கு**-பெருமையாகிய வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனுக்கு, **மாது ஓர் கிரா பன்னஞ்சு உகம் என**-(நமது) மங்கை ஓரிரவு பதினைந்து யுகமென்ன, **வேள் காம காண்டப் பகழியினால்**-மதனது காமகாண்ட தனு (விலிருந் தெழும்) பாணத்தால், **கின்னஞ் சுகம் இல்லை என்றத்தை ஓதும்**-இன்னுஞ் சுகமில்லை யென்று சொன்னதை (நீர்) சொல்லும். எ-று.

பன்னஞ்சு என்பதற்குச் சொல்லப்படும் ஐந்து என்னினு மமையும். கழிதுயர் விளைத்தலிற் காமகாண்டமென்றாள். தத்தையே ஓதுமென உவப்பினால் “புறவே தமியேன் பெறவே புகல்வீர்” என்றவாறு முடிந்தது. அல்லது தத்தை பால்பகா வ:-றிணைப் பெயராதலிற் கிளிகளையெனக் கூறி, ஓதும் என வழாநிலையாக்கினுமாம். இது கடவுண்மாட்டு மானுட்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்துக் கிளியைத் தூதுவேண்டல். (7)

**தத்தலை வேலையன் காணாத வேதத் தனிவனத்து
முத்தலை வேலையன் வெற்பினம் மாது முளரியடி
யத்தலை வேலையன் முட்சொரி பாலை யருஞ்சுரத்து
வைத்தலை வேலையன் பாலென்னை நாடி வரவெண்ணுமே.**

இ-ள்: தத்து அலை வேலையன் காணாத - தத்துகின்ற திரையைக் கொண்ட (பாற்) கடலையுடைய மாயவன் காணாத, **தனிவேதவனத்து முத்தலைவேல் ஐயன் வெற்பில் நம்மாது**- ஒப்பற்ற திருமறைக்காட்டில் வாழும் முத்தலைச் சூலத்தையுடைய சிவனது மலையில் நமது மங்கை, **முளரி அடி**-தாமரைமலரைப் போலும் (மெல்லிய) தாளை, **அத்தலை வேல் அயல் முள் சொரி** - அவ்விடத்து வேலமரம் பக்கத்தின் முள்ளைச் சொரியும், **பாலை அருஞ்சுரத்து வைத்து அலைவேலை**-பாலைவனத்திலுள்ள அரிய நெறியில் வைத்து அலையும்போது, **அன்பால் என்னை நாடி வர எண்ணும்**-அன்பினா லென்னைத்தேடி (மிங்கு) வரக் கருதுவன். எ-று.

ஐயல் - போலி. [தலைமகன் மென்மைத் தன்மைக் கிரங்கல்.] (8)

**வரபர சங்கர வேதா ரணிய மடங்கலஞ்சுஞ்
சரபர சங்கர எம்பொதி வாய்விழித் தையல்பங்கி
னரபர சங்க ரவிபோ லொளியீ னணிதிகழும்
புரபர சங்கர வாநம னார்வரும் போதத்திலே.**

இ-ள்: வர - அநுக்கிரகத்தைக் கொண்டவரே, **பர**-முன்னானவரே, **சங்கர**-சுகத்தைச் செய்பவரே, **வேதாரணிய**-மறைக்காடரே, **மடங்கல் அஞ்சுஞ் சரப**-நரசிங்கம் பயந்த சிம்புள் வடிவானவரே, **ரசம் (பொதி) வாய் கரளம் பொதி விழித் தையல் பங்கின் அர**-அமுதைப் பொதிந்த வாயையும் நஞ்சைப் பொதிந்த கண்ணையுமுடைய உமாதேவியைக் கொண்ட பாகத்தையுடைய சங்கராகருத்தரே, **பர**-பரமாத்மாவே, **சங்க ரவிபோல் ஒளியின் அணி திகழும் புர**-கூட்டமாகிய சூரியரைப்போல் சோதியினால் அலங்காரம் விளங்குந் திருமேனியை யுடையவரே, **பரசுக் கர** - மழுவைத் தாங்கிய

கையை யுடையவரே, நமனார் வரும் போதத்தில் வா - (என்மாட்டுக்) காலன்வரும்போது (மரண வேதனை தீர்) வந்தருளும் ஏ-று.

சங்கரவி என்பதற்குச் சங்கசூரியரெனினு மமையும். சங்கம் ஓரெண். பரசு அங்க என வைத்து, துதிக்கப்படும் அங்கத்தை யுடையவரே என்பதுமொன்று. ரசம் ஆகுபெயர். அம்மும் அத்துஞ் சாரியை. (9)

போதவ னத்த நவிராழி வீற்கதை பூட்டுசீலை
மாதவ னத்தன் மனாதிக் கெட் டாத வரதனங்கி
யாதவ னத்த நகுமதி முன்றுகண் ணான் பொறியார்
வேதவ னத்தன் பதம்பேணிற் பாச விலங்குமே.

இ-ள்: போதவன்-தாமரைமலரின் வசிக்கின்ற பிரமனுக்கும், நத்தம் நவீர் ஆழி வில்கதை பூட்டு சீலை மாதவன் அத்தன் - சங்கையும் வானையுஞ் சக்கிரத்தையும் ஒளியைக்கொண்ட தண்டையும் நாண் பூட்டும் வில்லையுமுடைய மாயவனுக்கும் பிதா வானவரும், மனாதிக்கு எட்டாத வரதன் - மன முதலியவற்றிற்கு அதீதமான வரதரும், அங்கி ஆதவன் நத்தம் நகு மதி முன்று கண்ணான்-அக்கினியுஞ் சூரியனும் இரவில் விளங்குஞ் சந்திரனுமாகிய திரிநேத்திரத்தை யுடையவரும், பொறி ஆர் வேதனவத்தன் - இலக்குமிவாழும் மறைக்காட்டை யுடைய வருமாகிய சிவனது, பதம் பேணில் பாசவிலங்கு அறும்- திருவடியைப் பேணிநாற் பாசமாகிய விலங்கு அறும். ஏ-று. (10)

விலங்க லரிக்குலஞ் சூழ்மறைக் காடன் வீரிந்ததுழா
யலங்க லரிக்கரு மாகுரீ லோர்புற் றமர்ந்திருக்கு
மிலங்க லரிக்கட் களக்கறை யானைச்சற் றெண்ணுநெஞ்சே
கலங்க லரிக்குநந் தீவினை யான கருங்கலையே.

இ-ள்: நெஞ்சே-மனமே, விலங்கல் அரிக்குலஞ் சூழ் மறைக்காடன் - மலையிற் சிங்கக்கூட்டஞ் சூழும் வேதாரணியத் திறைவன், வீரிந்த துழாய் அலங்கல் அரிக்கு அரும் ஆரூரில் ஓர் புற்று அமர்ந்து இருக்கும் - அலர்ந்த துளவமாலையை யணிந்த மாயவனுக்கு மரிய கமலாலயத்தில் ஒரு புற்றில் மகிழ்ந்து வீற்றிருக்கும், இலங்கு அலரிக்கண் களக்கறையானை - (அங்ஙனம் வீற்றிருக்கின்ற) விளங்காநின்ற சூரியனாகிய கண்ணையுடைய களக்கறையானை, சற்று எண்ணு-சிறிது கருதுதி, நந் தீவினை ஆன கருங்கலை அரிக்கும் - (கருதில் அக்களக் கறையான்) நமது தீவினையாகிய கரிய வஸ்திரத்தை அரிக்கும், கலங்கல்- கலங்கேல் ஏ-று.

களக்கறையானென்பது சுழுத்திற் கறையை யுடையானெவும் களக்கறையானெனவும் பொருள் பயந்தது. கறையா னென்றதற்கிசைய வினையைக் கலையென்றார். மறைக்காடனாகிய களக்கறையானென விசைப்பாருமுளர்.

கருங்கலை மானுமென் சீத்தா சனம்புகுங் கண்ணுதலோ
னருங்கலை மானுறை வேதா ரணிய னணிவரைமேன்
மருங்கலை மாநுதிக் கண்முலை யிருங்கள் வார்தடங்கண்
பொருங்கலை மானொன்று வந்ததுண் டாயிற் புகன்றிடுமே.

இ-ள்: என் கருங்கலை மானுஞ் சீத்தாசனம்புகும் நுதற்கண்ணோன் - எனது கருங்கல்லையொத்த (திண்ணிய) இதயபீடிகையிலும் புகுந்தருளும் நெற்றியிற் கண்ணை யுடையவரும், அருங் கலைமான் உறை வேதாரணியன் - அரிய பாமகளிருக்கின்ற திருமறைக்காட்டை யுடையவருமாகிய சிவனது, அணி வரைமேல் - அழகைக்கொண்ட மலையில் (வாழும்), மருங்கு அலை மா நுதிக் கண் முலையீ - இடையை யலைக்கின்ற கரிய நுதியைப் பெற்ற கண்ணையுடைய தனத்தீர், உங்கள் வார் தடங்கண் பொருங் கலைமான் ஒன்று வந்தது உண்டாயிற் புகன்றிடும் - நுமது நீண்ட விசாலமாகிய கண்ணைப் போலும் ஒரு கலைமான் (இப்புனத்து) வந்ததுண்டானாற் சொல்வீர். ஏ-று.

மாவை முலைக்கு அடையாக்கிற் பெரியவெனப் பொருளுரைக்க. கண்பொருங் கலைமானென்பது “கருநெடுங் கண் போலுங் கயல்கள்” என்பது போல நிறற்றின் விபீதவுவமையணி. [தலைவனவ்வகை வினாதல்.]

புகரானை யீரு முரியானை வெண்பொருப் பானையெண்ணம்
பகரானை மேய்த்துவெண் பற்றானை யாற்கைப் பகட்டைக்கவ்வி
யகரானை யச்சுட ராழிதொட் டாற்கரீ யானைமறை
நகரானை யன்றிச்சொல் லாதிறைஞ் சாதென்ற னாச்சீரமே.

இ-ள்: புகர் ஆனை ஈரும் உரியானை-கபிலநிறத்தைக் கொண்ட யானையி லுரித்த தோலையுடையவரும், வெள் பொருப்பானை - வெள்ளிய கயிலைமலையை யுடையவரும், எண் அம்பகர்-எட்டுக் கண்ணைக் கொண்ட பிரமனுக்கும், ஆனை மேய்த்து-பசுவை மேய்த்து, வெள் பல் தானையால் கைப்பகட்டைக் கவ்விய கரா நையச் சுடர் ஆழி தொட்டாற்கு அரியானை - வெள்ளிய பல்லாகிய பட்டையாற் றுதிக்கையைக் கொண்ட யானையைக் கவர்ந்த முதலை வருந்தப் பிரபையை யுடைய சக்கிரத்தைத் தூண்டிய மாயவனுக்கும் அரியவரும், மறை நகரானை

அன்றி என் நாச் சொல்லாது சீரம் இறைஞ்சாது - வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனை(ச் சொல்வதும் வணங்குவது)மன்றி(ப் பிறதெய்வத்தை) எனது நாச்சொல்லாது, தலை வணங்காது.

முதலில் ஆனை கெடுதல்விகாரம் பெற்றது; இரண்டில் ஆனையில் ன் சாரியை. (13)

**சீரவர விந்தம் புனைமறைக் காட்தீர் சூலங்கொண்ட
கரவர விந்தம் பணித்தோன் மலைத்தென்றற் கன்றுயீர்க
வரவர விந்த மடநடைக் கோமள வஞ்சியிரு
ளிரவர விந்த மெனக்கிடந் தாள்பின்னை யென்செய்வளே.**

இ-ள்: **அரவு இந்து அம் புனை சீர-பாம்பையுஞ் சந்திர கலையையுங்** கங்கையையுந் தரித்த தலையை யுடையவரே, **மறைக்காட-வேதவனத்தரே,** **தீர்சூலங் கொண்ட கர-முத்தலைச் சூலத்தைக் கொண்ட (வலக்) கையரே,** **வர-அருக்கிரகஞ் செய்யவரே, விந்தம் பணித்தோன் மலைக் கன்றுத் தென்றல்-விந்தமலையைத் தாழ்த்தவராகிய அகஸ்தியமுனிவரது (பொதிய) மலையில் (நின்றெழு) மந்தமாருதம், உயீர் கவர வர - ஆவியைக் கவரவர, மடநடைக் கோமள இந்த வஞ்சி - மடநடையையுடைய இளமையாகிய இப்பெண், இருள் கிரவு அரவிந்தம் எனக் கிடந்தாள்-இருளையுடைய இரவில் தாமரைமலர்போலக் (கூம்பிக்) கிடக்கின்றாள், பின்னை என் செய்வள் - (அவ்வாறு கிடத்தலன்றிப்) பின் யாது செய்வாள்! எ-று.**

அர எனக் கொள்ளினுமாம். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கத்துத் தலைவி மயலை யிறையோன் முன்னர்த் தோழி சொல்லியது. “வாகைதன்பின் கொட்கும் பொதுவியல்பாடாண் புறப்புறம்” என வீரசோழியத்திற் சொன்னமையின், இத்திறனெல்லாம் புறப்புறம் என்க. (14)

**செய்யரைக் கோடியை மாவுரி யாரைச் செழுங்கனன்மான்
கையரைக் கோடி புனைமறைக் காடரைக் கண்ணிற்கண்டாந்
பையரைக் கோடிமீன் னார்மய லால்வரும் பாவமெல்லா
மையரைக் கோடி யருந்துக ளாவ தறிசீத்தமே.**

இ-ள்: **சீத்தமே-மனமே, செய்யரை-செம்மையை யுடையவரும், கோடு இயை மா உரியாரை-தந்தம் பொருந்திய யானையினது தோலை யுடையவரும், செழுங் கனல் மான் கையரை-அழகிய அக்கினியையும் மானையுந் தாங்கிய கையை யுடையவரும், கோடி புனை மறைக்காடரை**

- கோடி தீர்த்தத்தைத் தாங்கிய வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனை, **கண்ணில் கண்டால்-நேத்திரத்தால் தரிசித்தால், பை அரைக்கோடி மின்னார் மயலால் வரும் பாவம் எல்லாம்-நிதம்பத்தையுடைய அரைமி லாடையைக் கொண்ட மகளிரது மயக்கத்தால் வரும் பாவம் முழுதும், அரும் ஐயரைக் கோடி சூகன் ஆவது அறி-அரிய இரண்டரைக்கோடி சூகளாகச் சிதைதலை யறிவாய். எ-று.**

பை-உவமவாகுபெயர்.

(15)

**சீத்திர வன்னிக ருங்கொங்கை பங்கர்செற் றார்புரமுன்
றத்திர வன்னிக் கருணகை யார்க்கிட மாகமநூன்
மீத்திர வன்னியும் புவையுங் கேட்டு வியந்துரைக்கும்
பத்திர வன்னி மரஞ்சேர் மறைசைப் பதியகமே.**

இ-ள்: **அகமே-நெஞ்சே, சீத்திர வல் நிகருங் கொங்கை பங்கர்-அழகிய சூதாடு கருவியைப்போலுந் தனத்தையுடைய உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவரும், செற்றார் முன்று புரம்-பகைவரது முப்புரத்தையும், அத் திர வன்னிக்கு அருள் நகையார்க்கு இடம்-அந்த வலிய அக்கினிக்குக் கொடுத்த சிரிப்பையுடையவருமாகிய சிவபெருமானுக்கு இடமாவது, மீத்திர வன்னியும் புவையும் ஆகமநூல் கேட்டு வியந்து உரைக்கும்-சினேகத்தையுடைய கிளியும் நாகணவாயும் (ஆன்றோரோதும்) ஆகமசாஸ்திரத்தைக் கேட்டு வியந்து பேசுகின்ற, பத்திரவன்னி மரஞ்சேர் மறைசைப் பதி-இலையைக் கொண்ட வன்னிமரஞ் சேர்ந்த வேதவனபுரி. எ-று.**

சீத்திரவன்னி கருங்கொங்கை என்பது அன்மொழித்தொகை. இதனைப் பிரயோகவிவேகத்தில், “இருமொழி பன்மொழி பின்மொழி யெண்ணோ டிருமொழியெண்-டருமொழி யொற்றொழி திக்கந்தராளுஞ் சகமுனிர்கு-மொருமொழியேனை விதிகார லக்கணத்தோடு வரும் - பெருமொழியாகி வெகுவிரியன்மொழிப் பேரடைந்தே” என்னுஞ் சூத்திரத்தானறிக. அத்திர வன்னிக்கு என்பதற்குப் பாணத்தில் நுதியாகிய அக்கினிக்கு எனக் கூறினு மமையும். இதில் அத்திரம் ஆகுபெயர். கொங்கை பங்கர் என்பதற்குத் தனத்தைப் பாகத்திலுடையவரென்பதுமொன்று. வியந்துஎன்பதை வினைவெச் சத்திரிபாக்கி வியக்கவெனினு மமையும். அகமே என்பதை இடமாக்கினுமாம்.

பதிகம் பரிக்குங் குழன்மாத ராயப் பரவையுள்ளே
வதிகம் பரிக்கு நிகர்விழி யாய்மலை மாதுகங்கா
ளிதிகம் பரிக்கு மணியாக மீந்தரு ளீசர்முத்தம்
பொதிகம் பரிக்குந் திரைவேலை வேத புரிவரைக்கே.

இ-ள்: மலை மாது-(இமைய) மலையில் (உதித்த) மங்கையும், கங்காளி - முழுவெலும்பைப் புனைந்தவரும், திக் அம்பரிக்கு - திசையாகிய ஆடையை யுடையவருமாகிய உமாதேவிக்கு, மணி ஆகம் ஈந்தருள் ஈசர்-அழகாகிய (பாதித்) திருமேனியைக் கொடுத்த இறைவரது, முத்தம் பொதி கம்பு அரிக்கும்-முத்தைப் பொதித்த சங்கையரிக்கின்ற, திரை வேலை வேதபுரி வரைக்கு - அலையையுடைய கடலை (யோர்சாரிற்கொண்ட) திருமறைக்காட்டு மலையில், அம்பு அரிக்கு நிகர் ஶ்ரீயாய்- பாணத்துக்கும் வண்டுக்குஞ் சமமாகிய கண்ணையுடையாய், பதிகம் பரிக்குங் குழல் ஆய மாதர்ப் பரவையுள் வதிக - பாசியை வருத்துகின்ற கூந்தலையுடைய தோழிப்பெண்களாகிய கடலு ளிருக்கக்கடவை. எ-று.

பதிகம் இப்பொருளாதலை இரகுவம்சத்தில், “செறியணிப் பதிகத் திடை வளரிளஞ் சேல்கள்”என்னுஞ் செய்யுளானுணர்க. பரிக்குங்குழல் என்பதற்குத் தாங்கினாற் போன்ற கூந்தலெனினுமாம். மிகுதிபற்றிப் பரவையென்றான். உள்ளே என்பதின் ஏ இசைநிறை. வதிக என்பது ஈறுகெட்டது. வதிசு என்பாருமுள்ள. [ஆயத்துய்த்தல்]. (17)

புரியார நந்த னறியாப் பதம்பெறப் பொற்கயிலைப்
பெரியா ரனந்தனை வென்னடை பாகர் பிறப்பினிலங்
குரியா ரனந்த வளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து
மரியா ரனந்தன் சீரமேற் புவித்தல மானவரே.

இ-ள்: புரி ஆர் அம் நந்தன் அறியாப் பதம் பெற-புரி பொருந்திய அழகாகிய சங்கையுடைய மாயவனுமறியாத பாதத்தைப் பெற, பொன் கயிலைப் பெரியார்-அழகைக்கொண்ட கைலாசத்தில் வீற்றிருக்கும் பெரியவரும், அனந்தனை வெல் நடை பாகர்-அன்னத்தை வென்ற நடையைக் கொண்ட உமா தேவியைப் பாகத்திலுடையவரும், பிறப்பினில் அங்குரியார் - பிறவியில் முளையாதவருமாகிய சிவனது, அனந்த

வளமறைக் காட்டைக் குறித்திருந்து-அளவற்ற வளத்தைக் கொண்ட வேதாரணியத்தைக் கருதியிருந்து, அனந்தன் சீரப் புவித்தல மேல் மானவர் மரியார்-சேடனது தலைக்கட்டங்கிய நிலவுலகத்தில் மேலிடத்துள்ள மனுட நிறுவார். எ-று.

அநந்தன் எனக் கொண்டு அந்தநந்தனென்றும், புரி ஆர் நந்தன் எனக் கொண்டு புரியையும் முத்தையுமுடைய நந்த னென்று முரைக்கினு மமையும்.

மானத் தரக்கரந் தைப்பட வீரந்தூரி வாங்கினர்கற்
றானத் தரக்க ரரகட்க வுன்றிய தாளர்குடப்
பானத் தரக்கர வீந்தத்தின் மேற்றயில் பண்ணைமறைக்
கானத்த ரக்கர மைந்துணர் வீர்வினைக் கட்டறுமே.

இ-ள்: மானத் தரக்கு அரந்தை பட ஈந்து உரிவாங்கினர்- வலியைக் கொண்ட புலி இடருற இழுத்துத் தோலைக் கொண்டவரும், கல்தானத்து அரக்கர் அரக உட்க ஊன்றிய தாளர்-(கயிலை) மலையாகிய இடத்தின்கண் இராக்கத இராசனாகிய இராவணன் அஞ்ச ஊன்றிய திருவடியை யுடையவரும், குடப் பால் நத்து அரக்கு அரவிந்தத்தின் மேல் துயில் பண்ணை மறைக்கானத்தர்-குடத்தைப் போலும் வெண்மையாகிய சங்குகள் சிவப்பாகிய தாமரைமலரில் துஞ்சுகின்ற வயல் (குழ்ந்த) வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவபெருமானது, ஐந்து அக்கரம் உணர்வீர் வினைக் கட்டு அறும்-பஞ்சாக்கரத்தை அறிமின், வினைத்தளை அறும். எ-று.

அரந்தைப்பட - விரித்தல் விகாரம். ஊன்றியது பெருவிரலாலாகவும் முதல் சினை யொற்றுமை கருதித் தாளிலேற்றினார். தாள் ஆகுபெய ரென்னினுமையும். அரக்குத் தேனுமாம். (19)

அறுத்தவித் தாரச் சமைத்தபிள் ளைக்குகந் தார்பொதியக்
குறுத்தவித் தார முனிக்கருள் கோலக் குழகரராப்
பொறுத்தவித் தாரண யேத்தா ரணபுரம் போந்துகரு
வறுத்தவித் தாக்கும தல்லாது வேறு மருந்தில்லையே.

இ-ள்: அறுத்து அவித்து ஆர்ச்சமைத்த பிள்ளைக்கு உகந்தார்- அறுத்து அவித்து முற்றச்சமைப்பித்த (சிறுத்தொண்ட நாயனாரது) பிள்ளைக்கறியை மகிழ்ந்தவரும், பொதிய வித்தார குறுத்த முனிக்கு அருள் கோலக்குழகர்-பொதியமலையில் வாழும் விற்பன்னத்தையுடைய அகஸ்திய ரிஷிக்குக் காட்டிய திருமணக் கோலவழகை யுடையவருமாகிய சிவனது, அராப் பொறுத்த இத்தாரணி ஏத்து ஆரணபுரம் போந்து- (சேஷனாகிய) சாப்பந் தாங்கிய இந் நிலத்தார்கள் துதிக்கும் வேதபுரியிற் போய், கரு வறுத்த வித்து ஆக்கும் - கருவை வறுத்தவிதை ஆக்குமின், அதுஅல்லாது வேறுமருந்து இல்லை-(அங்ஙனம் ஆக்குதற்கு) அந்த வேதபுரியன்றிப் பிறிது மருந்தில்லை. எ-று.

ஆரணபுரம் போந்து என்பது, “புலம் புக்கனனே” என்றது போல நின்றது. (20)

மருக்கர வீரநின் னோதியைக் காரென்று மஞ்ஞையெல்லா முருக்கர வீர வயில்வீழ் யாய்நட முற்றனவைந் திருக்கர வீரகத் திச்சே தகன்றந்தை சீமறைசை யெருக்கர வீர மதிவேணி வெற்பி லெழிலியன்றே.

இ-ள்: ஐந் திருக் கர வீரகத்திச் சேதகன் தந்தை-ஐந்து திருக்கைகளையுடைய வீரசத்திச் சேதகராகிய விநாயகரது தாதையும், சீமறைசை எருக்கு அரவு ஈர மதி வேணி வெற்பில்-செல்வத்தைக் கொண்ட வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும் எருக்கலரையும் பாம்பையும் குளிர்ச்சி யுடைய சந்திர கலையையுந் தாங்கிய சடையை யுடையவருமாகிய சிவனது மலையில், உருக்கு அர வீர அயில் வீழியாய் - உருக்கரத்தையும் வீரத்தைப் பெற்ற வேலையு மொத்த கண்ணையுடையாய், மஞ்ஞை எல்லாம் - (இந்நிலத்து வாழும்) மயில்கள் யாவும், நின்மருக் கரவீர ஓதியைக் கார் என்று நடம் உற்றன எழிலி அன்று-நினது வாசத்தை யுடைய அலரிப்பூவைப் புனைந்த கூந்தலை மேகமென்னக் கருதி நடித்தன; இது கார்காலமன்று. எ-று.

விழிக்கு அரம் உவமையாதலைக் கம்பரந்தாதியில், “களங்கண் முகங்கம் பரந்தாதியை கஞ்சமன்னாள் பங்கனே” என்னுஞ் செய்யுளானுணர்க. [இகுணைவம்பென்றல்.] (21)

அன்றாலி னாட்டந் துயின்றோ னீகரண்ண லேதிருமான் கொன்றாலி நாட்டநஞ் சுண்டார் மறைசைப் பொருப்பகத்தி லொன்றாலி நாட்டவழ் கார்போலும் வார்துழ லொண்டொடியுந் குன்றாலி நாட்டவர் கொள்ளா ருனது குளிர்முத்தமே.

இ-ள்: அன்று ஆலில் நாட்டந் துயின்றோன் நிகர் அண்ணலே- அக்காலத்தில் (ஆலிலையிற்) கண்வளர்ந்த புருஷோத்தமனை யொத்த தலைவனே, திருமான் பொன் தாலி நாட்ட நஞ்சு உண்டார் மறைசைப் பொருப்பு அகத்தில்-இலக்குமியினது பொன்னாலாய தாலியை நாட்டுதற்கு நஞ்சை யுண்டாராகிய தம்பிரானரது வேதாரணியத்து மலைக்கண், ஆலி ஒன்று நாள் தவழ் கார்போலும் வார் குழல் ஒள் தொடி ஊர் குன்றால்-ஆலங்கட்டி பொருந்தாநின்ற மழைக்காலத்துத் தவழும் மேகத்தைப்போலும் நீண்ட கூந்தலையும் ஒள்ளிய வளையலையு முடையாளது பதி மலையாதலால், இந்நாட்டவர் உனது குளிர் முத்தங் கொள்ளார்- இந்த நாட்டார்கள் உனது குளிர்ந்த முத்தமாலையை (இவன் மேற்கண்டா லத்தை யிவளுக்குரிய அணியென்று) கொள்ளார் (ஐயுறுவர்) எ-று.

நின்னைப் புரப்பே மென்பதுபடப் பொன்றாலிநாட்ட நஞ்சுண்டார் மறைசைப்பொருப்பென்றாள். திருமான் பொன்றாலி நாட்ட நஞ்சுண்டார் என்னுந் தொடர் பிறிதினவிற்கியணி. [கையுறை மறுத்தல்] (22)

முத்திரு மாதங்க வார்முலை பாகர் முதுமறைசை மெய்த்திரு மாதங்க மாற்கரீ யானை வீளம்புகிலீர் பத்திரு மாதங் கருவயி னூறிய பாழுடம்பை வைத்திரு மாதங்க தென்றிசைக் கூற்று வருங்கடைக்கே.

இ-ள்: முத்து வார் மாதங்க இரு முலை பாகர் - முத்த மாலையையுங் கச்சையும் (புனைந்த) யானைத்தந்தத்தைப் போலும் உபயஸ்தனத்தையுடைய உமாதேவியைப் பாகத்தி லுடையவரும், முது மறைசை மெய்த் திருமாதா அங்கமாற்கு அரியாரை வீளம்புகிலீர் - பழைய வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்றவரும் மெய்ம்மையாகிய இலக்குமியை மாப்பிற்கொண்ட மாயவனுக்கும் அரியவருமாகிய சிவனைத் துதிக்கின்றீர், பத்து மாதம் இருங் கருவயின் ஊறிய பாழ் உடம்பை வைத்து இரும் - பத்துத்திங்க

எளவும் பெரிய கருவிடத்திலூறிய பாழான காயத்தை வைத்துக்கொண்டு இரும், ஆதங்கத் தென்திசைக் கூற்று கடைக்கு வரும் - ஆபத்தை விளைக்கின்ற தெற்குத்திசையில் யமன் முடிவில் வருவன். எ-று.

பத்திருமாதம் என்பதற்குப் பன்னிருமதி யென்பதுமொன்று. அப் பொருள்கூறில், முதலடியில் இரும் எனவைத்துப் பெருமை யாகியவென்க. ஆதங்கம் இப்பொருளாதலைப் பாரதத்தில், “இப்பாராதங்கமாற வருமைவரினைவர்மைந்தார்” என்னுஞ் செய்யுளானுணர்க. கூற்று என்பது, “உயர்திணை யிறுபோ ல:-றிணை வருதலு - ம:-றிணை யிறுபோ லுயர்திணை வருதலும்” என்னும் இலக்கணத்திரட்டு விதியான்வந்தது. (23)

**வருகர நாக மகவான் பதமும் வனசப்பிரான்
பொருகர னாகம் பிளந்தான் பதமும் புகலின்மீக்கோ
முருகர நாகர் பணிமா முகரத்தன் முவர்தமிழ்க்
குருகர னாக மருங்குழை யார்பணி யொண்டவர்க்கே.**

இ-ள் அ நாகர் பணி முருகர் மாமுகர் அத்தன் - அத்தேவர்கள் வணங்குகின்ற குமார்க்கடவுளுக்கும் யானை முகத்தையுடைய கணபதிக்கும் பிதாவும், முவர் தமிழ்க்கு உருகு அரன் - (திருஞான சம்பந்தமூர்த்தி நாயனார், சுந்தரமூர்த்திநாயனார், திருநாவுக்கரசு நாயனாராகிய) மூவரது தேவாரத்துக்கு உருகாநின்ற சங்காரகருத்தாவும், அமரும் நாகுக் குழையான் பணி ஒள் தவர்க்கு - பொலிவுற்ற சங்கக் குண்டலத்தை யுடையவருமாகிய சிவனை வணங்குகின்ற ஒள்ளிய தவத்தருக்கு, வருகர நாக மகவான் பதமும் - சரிக்கின்ற துதிக்கையைக் கொண்ட (ஐராவத) யானையையுடைய இந்திரனது பதவியும், வனசப் பிரான் (பதமும்) - தாமரை மலரிலிருக்கின்ற பிரமனது பதவியும், பொரு கரன் ஆகம் பிளந்தான் பதமும் புகலின் மீக்கோ - (வனத்திற்) பொருத கரனது மார்பைப் பிளந்த மாயவனது பதவியும் சொல்லில் மேம்பட்டனவோ, அன்று. எ-று.

ஆகம் உடலுமாம். தலப்பெயர் யாண்டும் வரல்வேண்டு மென்னும் யாப்புறவினமையாலும், திருச்செந்திலந்தாதியில், “சாரங்கஞ் சங்கரி கட்கிச்சித் தேய்ந்தகைச் சங்கரனார் - சாரங்கஞ் சங்கரி தாஞ்சக் கரங்கையிற் றாங்கினன்சேய் - சாரங்கஞ் சங்கரி யாநண்ணி னர்க்கந்தத் தந்திரத்தார் - சாரங்கஞ் சங்கரி தேயெனச் செய்நின் சரண்டந்ததே” என முடிந்ததானாலும், இது வழு வுடைத்தன்றென்க. (24)

**ஒண்டுதை யுண்புற வீமறந் தாரெம தூரர்முன்னான்
மண்டுதை யாக்கிய சோற்றித் திடமகிழ்ந் தார்வயல
னண்டுதை யால்வெயில் காய்மறைக் காட்டுறை நாகமணி
வண்டுதை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி மணிவரைக்கே.**

இ-ள்: ஒள் தூதை உண் புறவீர் - ஒள்ளிய கோடாங்கல்லை யுண்ணும் புறாக்கள், வயலில் நண்டு ஊதையால் வெயில்காய் மறைக்காட்டுறை - கழனியில் ஞெண்டுகள் குளிரகாற்றால் வெயில்காயும் வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற, நாகம் அணி வண்டு ஊது ஐயோதிக்குச் செம்பாதி ஆதி மணிவரைக்கு - பாம்பையணிந்த வண்டுகள் (மகரந்தத்தை) ஊதும் ஐவகையாய் முடிக்கப்படுங் கூந்தலையுடைய உமாதேவிக்குச் செம்பாதி யாகிய சிவனது அழகாகிய மலைக்கண், எமது ஊரார் - நமது ஊரார், முன் நாள் மண் தூதை ஆக்கிய சோறு ஈந்தி மகிழ்ந்தார் - (யாக்கையொன்றாக முயங்கிய) தலைநாளில் மண்ணாலாய தூதையிலும் அட்டசோற்றை யுதவ மகிழ்ந்தவர், மறந்தார் - இந்நாள் மறந்தார் எ-று.

தூதையிலும் என்னும் இழிவு சிறப்பும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. நாகம் புண்ணைமலருமாம். நாகமணி வண்டுதை யோதிக்குச் செம்பாதி யாதி என்பது “வல்லமெறிந்த நல்லிளங்கோசர் தந்தை மல்லல்யானைப் பெருவழுதி” என்பது போன்ற பொருத்தமில் புணர்ச்சியாயினும் பெருவரவிறென்க. உறை அணி என்னும் எச்சவடுக்குகள், ஆதியோடு முடியும். ஐயோதி - முடி, கொண்டை, குழல், பனிச்சை, கருள் என்பன. ஐ அழகுமாம். [புறவையொடு வருந்தல்.] (25)

**மணிக் குட நாடகன் மாறன் பதாகை வரித்தநுதற்
கணிக் குட னாடக வாழுமென் றாலிம்மை காயுமையற்
பீணிக் குட னாடகப் பொற்கொன்றை வாங்கும் பெருமறைசை
யணிக் குட நாடக மால்பணி யாதி யரனித்தே.**

இ-ள்: மணிக் குடநாடகன் பதாகை வரித்த நுதல் - அழகைக் கொண்ட மேனாட்டிடத்தை யுடையானாய சேரனது துவசமாகிய வில்லை அமைத்தாற்போன்ற நெற்றியையும், மாறன் (பதாகை வரித்த) கணிக் குட - பாண்டியனது துவசமாகிய மீனை அமைத்தாற் போன்ற கண்ணையு முடையாருக்கு, உடல் நாள் தக வாழும் என்றால் இம் மை காயும் - காயந் தினமேற வாழுமானால் இத்தகரை வெட்டுதிர், மையல் பீணிக் குட (என்றால்) - மயக்க நோய் போதலுக்கானால், அணிக் குட நாடக மால் பணி - அலங்காரத்தைக் கொண்ட குடக்கூத்தை யுடைய மாயவன்

வணங்கும், பெருமறைசை ஆதி அரன் இடத்து - பெரிய வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற முதலானவருஞ் சங்கார கருத்தாவுமாகிய சிவனிடத்தில், ஆடகப் பொன் கொன்றை உடன் வாங்கும் - பொன்போலும் அழகிய கொன்றைமாலையை இப்போதே வாங்குமின் (மறியை யறுக்கவேண்டா) எ-று.

இலக்கணையா யமைத்தற்பொருண்மேல் நின்ற வரித்த வென்பது, கல்லாடத்தில், “கைதை முட்செறித்த கூரெயிற் றரவினை” என்பது போல நின்றது. மறைசையணி என நின்றபடி நிற்ப, மறைசையிற் கிட்டி என்பொருள் கூறில், தலைவி பிறபதியாளாம். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் வெறிவிலக்கி மாலை பெறுவித்தல். (26)

இடங்க ரடக்கய மேனீன்று கூப்பிட் டிரங்குமந்தத் தடங்க ரடக்கயங் காத்தோன் சரமனைத் தையல்கன்ம கடங்க ரடக்கய மேறாகு நான்மறைக் கான்புவனி விடங்க ரடங்கய நீர்போ லெனைமுத்தி மேல்வெப்பரே.

இ-ள்: இடங்கள் அடக் கய மேல் நின்று கூப்பிட்டு கிரங்கும்-முதலை தெறக் குளத்தின்மேல் நின்று (ஆதிமூலமே யென்று) கூப்பிட்டு இரங்கிய, தடங் கரட அந்தக் கயங் காத்தோன் (ஆகும்) சரம்-பெருமை யாகிய மதம்பாய் சுவட்டை யுடைய அந்தக் (கஜேந்திரனாய்) யானையைப் புரந்தோனாகிய மாயவனான பாணத்தையும், கல் மகள் (ஆகும்) மனைத்தையல் - (இமய) மலை (ராச) குமாரியாய் உமாதேவி யாகிய இல்லக் கிழத்தியையும், தம் ஏறு ஆகுங் கரடக்கயம் - தமது இடபமாய் கையிற் கொடியையு முடைய, நான்மறைக் கான் புவனி விடங்கர் - நான்மறைக் காட்டில் வீற்றிருக்கின்ற புவனி விடங்கர், அயம் அடங்கும் நீர்போல் எனை முத்திமேல் வைப்பர் - இரும்பு அடக்கிய சலத்தைப்போல என்னையும் மோக்கத்தின்கண் வைப்பர். எ-று (27)

மேல்விண்டு நாயக வில்லார் மறைசை விமலரிடப் பால்விண்டு வேதன் வலப்பாலு மாகப் படைத்தவர்வா யால்விண்டு நூனிரை சுற்றுஞ் சீலம்பிக் கரசளித்தாற் போல்விண்டு முத்தரு மெற்கு மருள்வர்ப் புன்சொற்கொண்டே.

இ-ள்: மேல் விண்டு நாயக வில்லார் - மேலாகிய மலைகளுக்குத் தலைமையாகிய மேருவாய் வில்லை யுடையவரும், மறைசை விமலர் - வேதவனத்தின் மலரகிதரும், விண்டு இடப்பா (லும்) வேதன் வலப் பாலும் ஆகப் படைத்தவரும், மாயவன் வாமபக்கத்திலும் பிரமன் வலப்பக்கத்

திலுமாகப் படைத்தவரும், விண்டு முத்தரும்-மூங்கில் முத்தானவருமாகிய சிவன், வாயால் விண்டு நூல் நிரை சுற்றுஞ் சீலம்பிக்கு அரசு அளித்தால் போல் - வாயால் விட்டு நூல் நிரையைச் சுற்றிய சிலந்திக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தாற்போல, இப்புல் சொல் கொண்டு ஏற்கும் அருள்வர் - இப்புல்லிய பாடலைக்கொண்டு எனக்குந் திருவருள் செய்வர். எ-று. (28)

புன்னாக வேல் மறைக்காட ரன்பரைப் புண்டரீக மின்னாக மாதவ னான்முகன் வாசவன் மேற்பதத்தின் மன்னாக வைப்பவர் காடோடு மாடு மகிழ்ந்துபுன்றோல் பன்னாக நஞ்சுடை யுணுண தாகப் படைத்தவரே.

இ-ள்: புன்னாக வேல் மறைக்காடர் - புன்னையாலாகிய வேலியையுடைய வேதபூர்சர், வாசவன் நான்முகன் புண்டரீக மின் ஆக மாதவன் பதத்தின் மேல் - இந்திரனதும் பிரமனதும் வனசமங்கையாகிய இலக்குமியைத் தாங்கிய மாப்பையுடைய புருஷோத்தமனதும் (சொர்க்க, சத்தியலோக, வைகுந்த) பதங்களுக்கு மேலாகிய சிவபதத்தில், அன்பரை மன் ஆக வைப்பவர் - அடியாரை நிலையாக வைப்பவர், காடு ஓடு மாடு மகிழ்ந்து - (நடனபூமியாக) மயானத்தையும் (பிசுஷா பாத்திரமாக) ஓட்டையும் (வாகனமாக) ஏற்றையு முவந்து, புல் தோல் உடை (ஆக) - புல்லிய தோலை ஆடையாகவும், பல் நாகம் யுண் (ஆக) - பல்லையுடைய பாம்பைப் பணியாகவும், நஞ்சு ஊண் ஆகப் படைத்தவர் - ஆலகாலத்தை யுணவாகவும் பெற்றவர். எ-று.

அது பகுதிப்பொருள்விசுதி. மறைக்காடர் எழுவாய். வைப்பவர், படைத்தவர் பயனிலைகள். வைப்பவர் மறைக்காடர் எனவும், படைத்தவர் மறைக்காடர் எனவும், எழுவாயும் பயனிலையு மாக்கினுமாம். மறைக்காடரும் வைப்பவருமாகிய சிவன் படைத்தவ ரென்றும், வைப்பவரும் படைத்தவருமானவர் மறைக் காடரென்று மிசைப்பினுமாம். மன் அரசருமாம். பல் பலவுமாம். ஏனையுயிர்களது பற்போலாது விஷத்தை வெளிப்படுத்துந் துளையினைக் கொண்ட சிறப்புடைமையிற் பல்லென்றார். (29)

படைக்கந்த ரத்தர் திருமறைக் காடர் பனிவரைமே லடைக்கந்த ரத்த நிறத்தா மரைமுகத் தன்னமன்னா டொடைக்கந் தரத்தம ரஞ்சரு ளோதீச் சுரும்பினங்கா ளிடைக்கந் தரம்வரீ லுங்களுக் கேபழி யேற்றிடுமே.

இ-ள்: படைக் கந்தர் அத்தர் - வேலையுடைய சுப்பிரமணிய சுவாமிக்குப் பிதாவும், திருமறைக் காடர் பனி வரை மேல் - வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனது குளிர்ச்சியைக் கொண்ட மலையில், கந்தம் அடை - வாசமடுத்தலையுடைய, ரத்த நிறத் தாமரை முகத்து அன்னம் அன்னாள் - சிவப்பு நிறத்தைக் கொண்ட தாமரை மலர்போலும் முகத்தையுடைய அன்னம் போல்வாளது, தொடைக்கந்தரத்துச் சுருள் ஓதி அமருஞ் சுரும்பு இனங்காள் - மாலையைப் புனைந்த மேகத்தை யொத்த சுருண்ட கூந்தலில் வாழும் வண்டுத்தொகுதிகாள், இடைக்கு அந்தரம் வரின் உங்களுக்கே பழி ஏற்றிடும் - இடைக்கு முடிவுநேரின் (இறந்துபடின் அதனாலாய்) பழி நுமக்கேயிசையும். எ-று.

படைக்கலங்களுள் தலைமையாதல் பற்றிப் படையென்றார், நால்வர் நான்மணிமாலையில், “பூவெனப்படுவது பொறிவாழ் பூவே” என்றாற்போல. அடை இல்லையென்னாமோவெனின், என்னாம்; என்னை? அது சினைக்கின்மையின். தாமரையைப் பூவுக்குப் பெயரென்பாருமுளர். அன்னமன்னாள் என்பது, திருக்கோவையாரில், “அம்மா முலைசுமந்து தேயுமருங்குற் பெரும் பணைத்தோளிச்சிறுநுதலே” என்றதிற் சிறுநுதல்போல நின்றது. மெய்தொட்டுப் பயிலுங் கழிகாதன்மையின் உங்களுக்கே பழியேற் றிடுமென்றான். [மெய்தொட்டுப்பயிறல்.] (30)

ஏற்றுக் கொடியர் திருமறைக் கானத்த ரேழுலகப் பேற்றுக் கொடியத்தர் திக்காடை நாதரைப் பேணிக்கொண்டேன் கூற்றுக் கொடியற்கு மஞ்சே னீனிபிக் குவலயத்திற் றோற்றுக் கொடிவரை கேதன மாகுந் தொலைந்தனளே.

இ-ள்: ஏற்றுக் கொடியர் - இடபத் துவசத்தையுடையவரும், திரு மறைக் கானத்தர் - திருமறைக் காட்டையுடையவரும், ஏழு உலகப் பேற்றுக்கொடி அத்தர் - சத்தலோகப் பேற்றையுடைய உமாதேவிக்குப் பிதாவானவரும், திக்கு ஆடை நாதரைப் பேணிக்கொண்டேன் - திகம்பர நாதருமாகிய சிவனைப் பேணிக் கொண்டேன், இனிக் கூற்றுக் கொடியற்கும் அஞ்சேன் - (அதனால்) மேல் நமனாகிய கொடியவனுக்கும் பயமுறேன், இக்குவலயத்துக் கொடி வரை கேதன மாகுந் தோற்றுத் தொலைந்தனள் - இப்பூமியிற் காக்கை யெழுதிய துவசத்தை யுடைய மூதேவியுந் தோற்று அழிந்தனள். எ-று.

ஏழ் என்பாருமுளாசிரியர். “பரமசிவன் தன்னுடைய பராசத்தியருளாற் பகர்குடிலை தனினைந் தோன்றுமதில் விந்து-வருமவைகள் சிவஞ்சத்தி யென்னும்பேராம்” எனத் தத்துவப் பிரகாசத்திற் கூறியபடி சிவதத்து வத்தினின்றுஞ் சத்திதத்துவம் தோன்றினமையின், ஏழுலகப்பேற்றுக் கொடியத்தரென்றார். திருக்கோவையாரில், “தன்னொருபா லவளத்தனாம்” என் றதூஉமிது. அத்தர் பாதியானவரெனினுமமையும். (31)

தொலைவே தனையர் கருக்குழி வாய்ப்படுந் தொல்லைச்சன்ம நிலைவே தனையென் றுமலாசல் போல நினையுநெஞ்சி னுலைவே தனைய வொருகாலஞ் சேலென் றுரைக்கினென்னாங் கலைவே தனையன் பணிமறைக் காடெவன் கண்முனீன்றே.

இ-ள்: வேத கலையன் ஐயன் பணி மறைக்காட - வேத நூலையுடைய பிரமனும் அவனது தந்தையாகிய மாயவனும் வணங்கும் மறைக்காடரே, அனையர் கருக் குழிவாய்ப்படுந் தொல்லைச் சன்ம நிலை வேதனை - தாயரது கருக்குழிக்கட்படும் பழமையாகிய பிறவியாகிய நிலைத்த வேதனை, தொலைவு ஏது என்று - அழிதல் யாது என்று, உழல் ஊசல்போல ந்நையும் - உழலும் ஊஞ்சலது திரிவுபோல நினைக்கின்ற, நெஞ்சின் உலைவு ஏதம் நைய - மனத்தினுலைவுந் துன்பமுங் கெட, என் கண் முன் நின்று - எனது விழிக்கு முன்னின்று, அஞ்சேல் என்று ஒருகால் உரைக்கின் என் - பயப்படேல் என்று ஒருமுறை திருவாய் மலர்ந்தருளினா லென்னை! எ-று.

ஆம் அசை. என் ஆம் என்பதற்கு யாதாமெனக் கூறினுமாம். திருக்குறளில், “கற்றதனாலாய் பயனென்” என்பதில் என் வினாப் பொருளைக் குறியாது இல்லையென்னும் பொருளைக் குறித்தல் போல, தொலைவேது என்பதிலுள்ள ஏது ஈண்டு இல்லை என்னும் பொருள் குறித்தது. (32)

கண்ணச் சீராக வரிகுழுங் காமறைக் காடன் செந்தீ வண்ணச் சீராசல மேருவில் லாளீ வரைவிடுதே ருண்ணச் சீராக விழிக்கால வேலுறை விட்டுவிட்டுப் பெண்ணச் சீராவல வாவிநிங் காது பிடியன்னமே.

இ-ள்: வலவா - பாகனே, கள் நச்சு கிராக அரி குழுங் கா மறைக்காடன் - தேனை விரும்புகின்ற இசையைப் பாடும் வண்டுகள் குழுஞ் சோலையை யுடைய வேதவனத்தை யுடையவரும், செந்தீ வண்ணச் சீராசல மேரு வில் ஆளீ வரை - சிவந்த அக்கினி வண்ணத்தைப்

பெற்ற மலைகளுள் தலைமையாகிய மேருவை வில்லாவாண்டவருமாகிய சிவனது மலையில், **பெண்-மங்கை, உள் நச்சு ராக விழிக் கால வேல் உறை விட்டு விட்டு**-அகத்தில் நஞ்சு நிறத்தைக்கொண்ட கண்ணாகிய காலத்தைச் செய்யும் வேல் நீரை விட விட, **பிடி அன்னம் இறங்காது** - ஒருபிடி சோறும் உட்புகாது, **அச்சு கிராள்** - உயிர் தரியாள், **தோர் வீடு** - (ஆதலில் இறந்துபடமுன் ஆண்டுச் செல்லத்) தேரை (விரைந்து) தூண்டுதி. எ-று.

நச்சி என வினையெச்ச மாக்கினுமாம். காலவேல் என்பதற்குச் சிந்தாமணியிலும் இப்பொருளுரைத்தார். விட்டுவிட்டு என்பன, “உற்கால் யானையொடித்துண் டெஞ்சியயர்” என்பதுபோன்ற வினையெச்சத் திரிபு. அச்சிராள் என்பது பாரதத்தில், “தன்னாட்ட மிகச்சிவந்தான்” என்பது போல நின்றது. அச்சிரா என்பது பாடமேல், பெண் என்பதை எழுவாயாக்காது நான்காவதாக்கி, உயிரிராது என்க. இப்பொருட்கு இராது என்பதனீறு கெட்டது. அன்னமும் என்பதினும்மை தொக்கது. [பாகனொடு சொல்லல்]

அன்னம் பலவ நறும்புன்னைச் சேர்க்கை யமர்மறைசை முன்னம் பலவன் முடித்த சடாதர முர்த்தத்தில்லைப் பொன்னம் பலவன் பினாகிகங் காளன் புராந்தகன்சீர் வன்னம் பலவன் பசுபதி நாதனென் வானறுணையே.

இ-ள்: அன்னம் பலவ புன்னை நறுஞ் சேர்க்கை அமர் மறைசை முன்-அன்னங்கள் தளிரையுடைய புன்னைகளிலுள்ள நறிய படுக்கையி லிருக்கப் பெற்ற வேதவனத்து முதல்வரும், **அம்பு அலவன் முடித்த சடாதர முர்த்தி**-கங்கையையுஞ் சந்திர கலையையுந் தரித்த சடாமுடியையுடைய அருள்வடிவரும், **தில்லைப் பொன்னம்பலவன்**-சிதம்பரத்துக் கனகசபையை யுடையவரும், **பினாகி** - பினாக வில்லை யுடைய வரும், **கங்காளன்**-முழுவெலும்பை யணிந்தவரும், **புராந்தகன்** - முப்புரங்களுக்குக் காலரும், **சீர் வன்னம் பலவன்** - நன்மையாகிய பல மந்திரத்தை யுடையவரும், **பசு பதி நாதன்** - பசுக்களுக்குப் பதியான வருமாகிய சிவன், **என் வான் துணை**-எனது பெரிய துணை. எ-று.

முதலடி திணைமயக்கம், “திணைமயங் குறுதலுங் கடிநிலை யிலவே” என்றார் தொல்காப்பியனார். பல அம் என வைத்து, காயை அல்லது கனியைக் கொண்ட அழகாகிய என்னினும், பலவு என வைத்து, பலாமரத்தினதும் என்னினுமமையும். வன்னம் இப்பொருளாதலைச் சிவஞானசித்தியாரில், “வந்திடு மந்திர மிரண்டு பதங்கண் மூவேழ் வன்னங்க ணாலாறு” என்பதனா னறிக. அதற்கு நிறமென்பது மொன்று. (34)

வானப் பிறையையும் வாடைப் புலியையு மையல்செய்யுந் தேனப் பிறையையுந் தென்றலை யுங்கண்டு சீல்லரீக்கண் மீனப் பிறைக்கு மடமானை மேவிலர் வேடனிடு முனப் பிறைச்சிக் குகந்தார் மறைசை யுகந்தவரே.

இ-ள்: வேடன் இடும் ஊன் அப்பு இறைச்சிக்கு உகந்தார் மறைசை உகந்தவர்-கண்ணப்பநாயனாரிட்ட ஊன் அப்பிய இறைச்சியை விரும்பினவரும் வேதவனத்தை மகிழ்ந்தவருமாகிய சிவன், **மையல்செய்யும் வானப்பிறையையும் வாடைப்புலியையும் தேன் அப்பு இறையையுந் தென்றலையுங்கண்டு**-மயக்கத்தை விளைக்கும் ஆகாயத்தில் தோற்றும் பிறையையும் வடந்தையாகிய புலியையும் தேனைக்கொண்ட (மலர்ப்) பாணத்தையேந்திய மதனராசனையுந் தென்காலையுங் கண்டு, **சீல் அரீக் கண் மீன் அப்பு இறைக்கும் மட மானை மேவிலர்** -சிலவாகிய அரியையுடைய கண்ணாகிய மீன் நீிறைக்கப்பெற்ற இளமையாகிய மங்கையை அணைகின்றிலர். (இனிச் செய்யக்கிடந்ததுதான் யாது!) எ-று.

கண்மீன் தொகையுருவகம். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயந்தபக்கத்து இறைவ னணையாமையைத் தோழிகூறி மெலிந்தது. (35)

உகந்தா வடிக்கு மிடையர்தம் பாலனை யுண்டுகந் சுகந்தா வடியனுக் கெட்டாத ஞான தலத்துமுத்திச் சுகந்தா வடிதமிழ் நான்மறைக் காட துணைவரியம் புகந்தா வடிசெல் குழையான் மருவிய பாகத்தனே.

இ-ள்: வடி தமிழ் நான் மறைக்காட - (சங்கத்தாரால்) தெள்ளி தாக்கப்பட்ட தமிழைக்கொண்ட நான் மறைக் காட்டை யுடையவரே, **வரீத்துணை அம்பகம் தாவடிசெல் குழையான் மருவிய பாகத்தனே**-விரியப்பெற்ற இரண்டு கண்களும் போர்க்குச்செல்லுங் காதையுடைய உமாதேவி யணைந்த (வாம) பாகத்தரே, **உகந்து ஓ அடிக்கும் இடையர் பால் அளையுண்டு** -மகிழ்ந்து பசுவை (மேய்த்தற்கு) அடிக்கின்ற ஆயரது பாலையுந் தயிரையு முண்டு, **கடல் சுகந் தாவ அடியனுக்கு எட்டாத ஞான தலத்து முத்திச் சுகந் தா**-கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தை யளந்த பாதத்தையுடைய மாயவனுக்கும் எட்டாத ஞான பூமியின்கணுள்ள மோக்ஷாநந்தத்தை (அடியேனுக்குத்) தந்தருளும். எ-று.

தாவடி இப்பொருளாதலைக் கந்தரலங்காரத்தில், “தாவடியோட்டு மயிலினும்” என்பதனானுணர்க. வரி நீளமுமாம். அளையுங் குழையும் ஆகுபெயர். (36)

**பாக எனகி மொழியாய் நினது பனிமுகமாய்
கோக எனகநில வந்துணைப் பானலிற் கோடல்கண்டே
னாக நகநிமி ரும்புலிப் பாதரு நாடவன்று
மாக எனகநிலை மன்றாடி வேத வனமலைக்கே.**

இ-ள்: நாகம் நகம் நிமிரும் புலப்பாதரும் நாட-பதஞ்சலியும் நகநிமிரும் வியாக்கிரபாதரும் மகிழ்ச்சிகொள்ள, மாநிலை கனக மன்று-மகத்துவம் நிலைத்த பொன்னம்பலத்தில், அன்று ஆடி வேதவன மலைக்கு-அந்நாளி லானந்ததாண்டவஞ் செய்தருளிய இறைவனாரது திருமறைக்காட்டு மலையில், பாகு அன கனி மொழியாய் - பாலையொத்த கனிந்த சொல்லையுடையாய், நினது பனிமுகம் ஆம் கோகனகம் நிலவுந் துணைப்பானலில் கோடல் கண்டேன்-உனது குளிர்ச்சியைக்கொண்ட வதனமாகிய தாமரை மலரில் விளங்கும் இரண்டு கருங்குவளை மலரிலுங் காந்தப்பூவைக் கண்டேன் எ-று.

பாகு கனி அன என வைத்துப் பாலையும் பழத்தையு மொத்த எனக் கூறினுமாம். கருங்குவளைமலர் விழி, காந்தப்பூ கை. துணைப்பானலிற் கோடல் என்னுந் தொடர் உருவக வயர்வுநவீர்ச்சியணி. [இடையூறு கிளத்தல்.] (37)

**மலைக்கார் முகதர யாழைப் பழிமொழி மான்குறையா
நிலைக்கார் முகமதி யாள்பங்க னேநிறை காய்க்கந்திச்சு
முலைக்கார் முகந்திரும் வேதா ரணிய வருந்துயரந்
தொலைக்கார் முகந்தமி யேன்சொல்லு வேனென்ன சொன்னதிலே.**

இ-ள்: மலைக் கார்முகதர - (மேரு) கிரியாகிய வில்லைக் கொண்டவரே, குறையா நிலைக்கு ஆர் முக மதியாள் யாழைப் பழி மொழி மான் பங்கனே-நிறைந்த நிலையிலமைந்த வதனசந்திரனை யுடையாராகிய வீணாவாத விஞ்ஞானி யம்மையாரை (வாம) பாகத்தில் வைத்தவரே, நிறைகாய்க் கந்திச் சூழலைக் கார்முகந்திரும் வேதாரணிய - நிறைந்த காயைப் பெற்ற கமுகஞ்சோலையை மேகமளக்குந் திருமறைக்காட்டை யுடையவரே, தமியேன் அருந் துயரந் தொலைக்க ஆர்முகஞ் சொல்லுவேன் சொன்னதில் என்ன-தமியேன் (இந்த) அரிய துன்பத்தை நீக்க யார் மாட்டுச் சொல்லுவேன்! சொன்னதினாலாகும் பயன்றா னென்னை?. எ-று.

முகத்தல் ஈண்டு முகத்தலளவையைக் குறியாது அளத்த லென்னும் பொருண்மேல் நின்றது. தொலைக்க என்பதில் அகரந் தொக்கது. முகம் இடப்பொருள். (38)

**சொன்னச் சீலம்பு குழைத்தவில் லான்சுரு திப்பதியான்
வன்னச் சீலம்பிக் கரசளீத் தான்வெற்பின் மாணிழைகண்
மின்னச் சீலம்பு கலைநனை யாமன்மெய் வேர்வரும்பச்
சின்னச் சீலம்படி யாய்குடைந் தாயொரு தேன்கனையே.**

இ-ள்: குழைத்த சொன்னச் சீலம்பு வில்லான்-வளைத்த பொன் மலையாகிய வில்லையுடையவரும், சுருதிப் பதியான்-மறைக்காட்டை யுடையவரும், வன்னச் சீலம்பிக்கு அரசு அளித்தான் வெற்பில்-அழகையுடைய சிலந்திக்கு இராச்சியத்தைக் கொடுத்தவருமாகிய சிவனது மலையில், சீலம்புச் சின்ன அடியாய்-சிலம்பைப் பூண்ட சிறிய தாளையுடையாய், மாண் இழைகள் மின்ன மெய் வேர்வு அரும்ப-மாட்சிமைப்பட்ட ஆபரணங்கள் விளங்கவுஞ் சீரத்தில் வியவை பொடிக்கவும், சீலம்பு கலை நனையாமல் - ஒலிக்கின்ற ஆடை நனையாமலும், ஒரு தேன் சுனை குடைந்தாய் - ஒரு வாசம் பொருந்திய சுனையில் ஆடினாய். எ-று.

பண்டில்லாத நாற்றநிகழ்ச்சியையுந் தெரிப்பத் தேன்கனை என்றாள். இதில் விரவியடுக்கியவினை காண்க. இது பரியாயவணி. [சுனைவியந் துரைத்தல்.]

**தேன்றதும் பிக்குளிர் தாமரைப் பீடிகைச் செல்வனும்வாய்
நான்றதும் பிக்கருண் மாயனும் வான்புலி நண்ணியதூங்
கீன்றதும் பித்தவ ராற்கிட்டு மோகிடை யாவுலக
மின்றதும் பிக்குழல் சேர்மறைக் காட னிரண்டையுமே.**

இ-ள்: தேன் ததும்பிக் குளிர் தாமரைப் பீடிகைச் செல்வன் வான் நண்ணியதும்-தேனிறைந்து குளிருகின்ற தாமரைமலராகிய ஆசனத்தையுடைய பிரமன் அன்னமாய் ஆகாயத்திற் பறந்து போனதும், வாய் நான்ற தும்பிக்கு அருள் மாயவன் புலி கீன்றதும் பித்து-வாய் நான்ற யானைக்கு அருள்செய்த கண்ணன் (வராகமாய்ப்) பூமியைக் கீண்டதும் பித்தமே. உலகம் ஈன்ற தும்பிக் குழல் சேர் மறைக்காடன் இரண்டும் அவரால் கிட்டுமோ கிடையா-உலகத்தைப்பெற்ற, வண்டைத் தாங்கிய கூந்தலையுடைய உமாதேவி சேர்ந்த வேத புரிசரது (முடியும் அடியுமாகிய அவ்) விரண்டும் அவர்களுக்குக் கிட்டுமோ? கிட்டா. எ-று.

செல்வனும் மாயனும் என்னு நிரனிறையின் உம்மையை நீக்கி, விளங்கு தற்பொருட்டு, ஆற்றொழுக்காகவுரைத்தாம். வாய்நான்ற தும்பிக்கு என்பது “வாய்வன்காக்கை” போல நின்றது. அவரால் உருபுமயக்கம். அவ்வுருபாக நிற்பில் தேட என்னுமோர்சொல் வருவிக்கவேண்டும். இரண்டை என்பதின் ஐ சாரியை. (40)

**இரண்டந் தகரங் கிருந்தன்ன பார்வை யினைச்சுரும்பர்
புரண்டந் தகர மளவிய கோதையைப் பொன்னில்வைத்தார்
முரண்டந் தகரவை வேலா கடற்றிறை முத்தச்சங்கங்
குரண்டந் தகர வெறிமறைக் காடன் குளிகிர்க்கே.**

இ-ள்: முரண் தந்த கரவை வேலா - வலிமையைப் பெற்ற கையிற் கூரிய வேலையுடையாய், கடல் திரை குரண்டந் தகர முத்தச் சங்கம் எறி-ஆழியின் அலையானது (தன்மாட்டுள்ள மீனைக் கவரத் தூங்கியிருக்குங்) கொக்குத் தகரமுத்தையுடைய சங்கை யெறிகின்ற, மறைக்காடன் குளிகிர்க்கு-வேதபுரியி லிறைவனாரது குளிர்த மலையில், அங்கு இரண்டு அந்தக் கிருந்தன்ன இணைப்பார்வை - அவ்விடத்தி லிரண்டு கால்கள் இருந்தாற்போன்ற துணைவிழிகளையும், சுரும்பர் புரண்டு அந் தகரம் அளவிய கோதையைப் பொன் கில் வைத்தார்-வண்டு புரண்டு அழகிய சாந்திலளாவப்பெறுங் கூந்தலையு முடையாளை (நமர்) அழகாகிய வீட்டிற் செறித்தார். எ-று.

இருந்தன்ன என்பது, காசிக்கலம்பகத்தில், “காந்தண் மலர்ந்தன்ன பாந்தளி னிரையும்” என்பதுபோல நின்றது. மேல் நிரைத்தென்ன வருவதுமிது. முரண் போருமாம். கடற்றிறை முத்தச்சங்கங் குரண்டந்தகர வெறியென்னவே, நீயும் வஞ்சித் தொழுகுவையேல் நமரான் மெலிவையென உள்ளுறையுமந் தொனித்தது. “அவற்றுள், - உள்ளுறை யும முய்த்துணர் வகைத்தாய்ப் - புள்ளொடும் விலங்கொடும் பிறவொடும் புலப்படும்” என்றார் பொருளிலக் கணத்தார். தம்மாட்டுள்ள தண்ணளியை யுணர்த்துவாள் குளிகிரி யென்றாள். [இற்செறிப் புணர்த்தல்.] (41)

**கிரீதா ரகையணிந் தாலென்ன முத்தங் கிடந்தகொங்கை
யரீதார மன்னவ ளம்பகங் காட்டு மருக்கன்மதி
யெரீதார வெற்பு வீழியா சனத்த னெழின்மறைசை
விரீதார கப்பொரு ளானே றுகந்தவன் மெய்யொளியே.**

இ-ள்: அருக்கன் மதி எரி வீழியன் - சூரியனுஞ் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய (மூன்று) கண்ணையுடையவரும், தாரவெற்பு ஆசனத்தன்-வெள்ளிமலையாகிய ஆசனத்தை யுடையவரும், எழில் மறைசை விரீதாரகப்பொருள்-அழகைக்கொண்ட வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும் பரந்த பிரணவப்பொருளானவரும், ஆன் ஏறு உகந்தவன் மெய் ஒளி-எருதை மகிழ்ந்தவருமாகிய சிவனது திருமேனியிற் செஞ்சோதியை, கிரீ தாரகை அணிந்தால் என்ன முத்தங்கிடந்த கொங்கை-மலையில் உடுக்க ளணிபட்டாற் போல நித்திலத்தொடை தங்கிய தனத்தையுடைய, அரீதாரம் அன்னவள் அம்பகங் காட்டும்-மாயவனது மனைவியாகிய இலக்குமியை யொத்தாளது கண்கள் காட்டும். எ-று.

கொங்கை தாரத்துக்கடை. பொருளான் எனவும் ஏறு எனவும் பிரிப்பினுமாம். கண்கள் சிவந்தமையிற் புணர்ச்சியுண்மை யுணர்ந்தபடி [தோற்றத்தாலா ராய்தல்.] (42)

**மெய்த்துத்தி யான பணியா பரணன் விரைமருவுங்
கொத்துத்தி யானஞ் செறிமறைக் காட்டுறை கோனை யெண்ணிப்
பொய்த்துத்தி யானம் புறுசெருக் கற்றுப் புலனடங்க
வைத்துத் தியான சமாதியெய் வார்க்கில்லை வன்பிறப்பே.**

இ-ள்: மெய்த் துத்தி ஆன பணி ஆபரணன் - படத்திற் பொறியுண்டாகப் பெற்ற சர்ப்பாபரணத்தை யுடையவரும், விரை மருவுங் கொத்து உத்தியானஞ் செறிமறைக்காட்டு உறை கோனை எண்ணி-வாசம் பொருந்திய கொத்துக்களையுடைய சோலை நெருங்கிய வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற தலைவரு மாகிய சிவனைக் கருதி, பொய்த்த உத்தியால் நம்புறு செருக்கு அற்று-பொய்த்த புத்தியால் நம்புஞ் செருக்கு ஒழிந்து, புலன் அடங்க வைத்துத் தியானசமாதி செய்வார்க்கு வல்பிறப்பு கில்லை - (ஐம்) புலனையும் அடங்கவைத்துத் தியானசமாதி செய்வருக்கு வலியிறவியில்லை எ-று.

மெய் ஆகுபெயர்.

(43)

**வன்போ தகவல் லியநெடுங் கான்சென்று மாற்புடம்பி
னென்போ தகவல் லியன்மா தவம்புரிந் தேனீளைப்பீர்
பொன்போ தகவல்லி யன்பார் சுருதி புரத்தபத்த
ரன்போ தகவல்லி யங்கொன்றை யாவென் றறைந்தடுமே.**

இ-ள்: வல் போதக வல்லிய நெடுங்கான் சென்று - வலிய யானையையும் புலியையும் கொண்ட நெடிய வனத்திற்போய், மாப்பு உடம்பின் என்பு ஓதக - மாப்பிலும் (மற்றை) யங்கத்திலு முள்ள எலும்புகள் (வலி) யொழிதல் பொருந்த, வல் இயல் மாதவம் புரிந்து ஏன் இளைப்பீர் - திடம்மிருந்த பெருமையாகிய தவத்தைச் செய்து ஏனினைக்கின்றீர், பொன் போதகவல்லி அன்பு ஆர் சுருதி புரத்த - இலக்குமியும் ஞானச்செல்வியாகிய வாணியும் அன்பாகச் சேர்ந்த வேதபுரிசரே, பத்தர் அன்பு ஓது அக அல்லிக் கொன்றையாய் என்று அறைந்திடும் - மெய்யடியார் அன்பாற் றுதிக்கின்ற அகவிதழைக் கொண்ட கொன்றைமாலையை யுடைய இறைவரே யென்று (மனைக்கண் இருந்து உண்டு உடல்வலி குன்றாம லிளைப்பின்றிச்) சொல்லும் (சொல்லில் அத்தவத்தர் பெறும்பேறு எளிதிலடைவீர்) எ-று.

ஓதகவில் ஓ முதனிலைத் தொழிற்பெயர், 'ஓதகு செயலிலா வலகத் தேவையும்' என்றதில் ஓவும் இது. உடம்பு என்பு ஆகு பெயர். "நாவின் கிழத்தி யுறைதலா னண்ணாளே - பூவின் கிழத்தி புலந்து" என்பார் மதம் ஈண்டமையாதென்பார், பொன் போதக வல்லி யன்பார் சுருதி புரத்தவென்றார். சிந்தா மணியிலுங் கோவீற்றிருந்த திருநாட்டணிக்கு முதலணியாக, "நாவீற்றிருந்த கலைமா மகளோடு நன்பொற் - பூவீற் றிருந்த திருமா மகள் புல்ல" என்றார். அம் சாரியை. (44)

கருமந் திரிகர ணம்வேறு மாறு கயவர்ப்பற்றித்
தருமந் திரியு மெனையாள்வை யோவெற்றித் தானவர்தம்
பெருமந் திரியை யுதரத்தில் வைத்த பிரானளகை
யொருமந் திரிநண்ப னேமறைக் கானுறை யுத்தமனே.

இ-ள்: வெற்றித் தானவர் பெருமந்திரியை உதரத்தில் வைத்த பிரான் - ஜெயத்தையுடைய அகரரது பெரிய அமைச்சனாகிய சுக்கிரனை வயிற்றில் வைத்த கடவுளே, அளகை ஒருமந்திரி நண்பனே - அளகாபுரியில் வசிக்கும் ஒப்பற்ற குபேரனது தோழரே, மறைக்கான் உறை உத்தமனே - வேதாரணியத்தில் வீற்றிருக்கின்ற முதல்வரே, திரிகரணங் கருமம் வேறு மாறு கயவர்ப் பற்றித் தருமந் திரியும் எனை ஆள்வையோ - முக்கரணத்தையும் (அவற்றாலாகுந்) தொழிலையும் வேறாக மாறுகின்ற கீழ்மக்களைப் பிடித்துப் புண்ணியத்தோடு மாறுபட்டுத் திரியும் என்னையும் ஆள்வீரோ. எ-று.

ஆள்வை எனக் கொண்டு ஆள்வீர் எனப் பொருள் கூறி ஓவை அசையாக் கினுமாம். பிரான் என்பது திருவாசகத்தில் "எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன் எம்பெருமான்" என்பது போல விளியாய் நின்றது. (46)

உத்தம ரத்தி யுரியார் மறைசை யொருத்தர்வெள்ளோ
லத்தம ரத்தி னீறைகங்கை வேணிய ராலெரிந்த
நத்தம ரத்தி முரசான் செழுங்கணை நல்கமுன்னாள்
வைத்த மரத்தின்மெய்த் தூரில்வெந் நீர்விடு மங்கையரே.

இ-ள்: மங்கையரே - மாதரே, உத்தமர் - முதல்வரும், அத்தி உரியார் - யானைத்தோலை யுடையவரும், மறைசை ஒருத்தர் - வேதவனத்தில் ஏகநாதரும், வெள் ஓலத் தமரத்தில் நிறை கங்கை வேணியரால் எரிந்த - வெள்ளிய திரையின் பேரொலியால் நிறைந்த கங்கையைத் தாங்கிய சடையை யுடையவருமாகிய சிவபெருமானால் எரிந்த, நத்து அமர் அத்தி முரசான் செழுங்கணை நல்க - சங்குகள் வசிக்கின்ற கடலாகிய முரசையுடைய மன்மதனுக்கு அழகிய (மலர்ப்) பாணத்தைக் கொடுக்க, முன் நாள் வைத்த மரத்தில் மெய்த் தூரில் வெந்நீரை விடும் - முற்பகலில் வைத்த தருக்களது மூலவேரில் வெந்நீர் விடுமின் (விட அவை படும், பட மதனுக்கு மலரின்றாகும், ஆக மடவார் சுசமுறுவர்) எ-று.

"பிரிந்துழி நெஞ்சொடும் பிறரொடும் வருந்திச் - சொல்லவு முரியள்" என்ற ஓத்துப்படி தலைவி தன்றுயரைத் தோழியர்க் குரைத்தல். இது அகப்பொருட் பெருந்திணைப்பாற்படும். (47)

மங்கல மந்தர முன்னாத நின்கண்ட வண்ணங்கண்டு
சங்கல மந்தர வங்கொண்டு கூனிச் சுரிமுகஞ்சார்ந்
திங்கல மந்தர மத்தான் கையிற்புக் கிருந்தகூநா
கங்கல மந்தர தம்புலி யான்மறைக் கானமின்னே.

இ-ள்: கலம் நாகம் அந்த ரதம் புலியான் மறைக்கான மின்னே - ஆபரணம் பாம்பும் அத் தோர் பூமியுமாகக் கொண்டவராகிய சிவனது வேதவனத்தில் மாதே, மங்கலம் அந்தரம் உன்னாத நின்கண்ட வண்ணங் கண்டு - மங்களத்துக்கு வேறுபாட்டைக் கருதாத உனது கழுத்தின் அழகைக் கண்டு, சங்கு அலமந்து அரவங்கொண்டு கூனிச் சுரிமுகஞ் சார்ந்து - சங்கானது கழன்று ஏங்குதலையுற்று வளைந்து

சுரித்த முகத்தை யடைந்து, இங்கு ஓல மந்தர மத்தான் கையில்
புக்கு இருந்தது - இவ்விடத்துமன்று மந்தர மலையாகிய மத்தையுடைய
மாயனது கரத்திற் போயிருந்தது. எ-று.

அந்தம் - அழகுமாம் தற்குறிப்பேற்றவணி. [பொய்பாராட்டல்] (48)

கானவண் டானக் களிறைவர்க் காகக் கழுவிற்றங்கு
மானவண் டானது காணாத தாமரை யானுஞ்செவ்வி
ஞானவண் டானத் துறைவோனும் வாவியீ னாடிக் கொத்து
மீனவண் டானந் திரிமறைக் காட்டுறை வித்தகனே.

இ-ள்: கானவள் தானக் களிறு ஐவர்க்கு ஆகக் கழுவில்
தங்கும்-காட்டிற் சஞ்சரிக்கும் வளவிய மதத்தைக்கொண்ட யானைப்
படையையுடைய பஞ்சவர்களைக் காக்கும் பொருட்டாகக் கழு(நுனியி)லிருந்த,
ஆனவண்டானது காணாத தாமரையானும் - பசுக்களையுடைய
மாயவனாகிய வண்டு காணாத தாமரைமலரை யுடையவரும், செவ்வி
அண் ஞான தானத்து உறைவோனும் - அழகு சார்ந்த ஞான நிலத்தில்
எழுந்தருளி யிருப்பவரும் (யாரென்னில்), மீனம் நாடிக் கொத்து
வண்டானம் வாவியில் திரி மறைக்காட்டு உறை வித்தகன் - மீனைத்
தேடிக் கொத்துகின்ற நாரைகள் வாவியிற் சஞ்சரிக்கும் வேதவனத்தில்
வீற்றிருக்கும் பெரியோர். எ-று. (49)

வித்தந் தியாக முதவா வுலோபர்க்கு வீணற்சொற்பாட்
டைத்தந் தியாக பதியென்ப ரான்முத லாம்பிள்ளையை
மைத்தந்தி யாகப் பெறுமறைக் காடர் வயங்குமுண்மைச்
சீத்தந்தி யாக தியாகரைப் பாடிலர் தீங்கறவே.

இ-ள்: வித்தந் தியாகம் உதவா உலோபர்க்கு - பொண்ணைக்
கொடையாக உதவாத உலுத்தர்களேமல், சொல் பாட்டை வீணில் தந்து
யாகுபதி என்பர் - சொல்லையுடைய பாவை வாளா பாடி மகத்தலைவனாகிய
இந்திரனே என்று சொல்லும் புலவர்கள், முதல் ஆம் பிள்ளையை மைத்
தந்தி ஆகப் பெறு மறைக்காடர் - மூத்த பிள்ளையைக் கருமையாகிய
யானையாகப் பெற்ற வேதவனத்தரும், வயங்கும் உண்மைச் சீத்து -
விளங்கா நின்ற உண்மையாகிய சிற்சொற்பரும், அந்தி ஆக தியாகரைத்
தீங்கு அறப் பாடிலர் - செவ்வானத்தையொத்த திருமேனியை யுடைய
தியாகருமாகிய சிவனைத் தீமையொழியப் பாடிலர் (இவர் மதியிருந்த
வாறென்னை!) எ-று.

என்பர் - வினையாலணையும் பெயர். உறுப்புக்களிற் சிறந்தது முகம்
அவர்க்கு அது யானைமுகமாதலில், தந்தியாக என்றார். பெரியபுராணத்தில்
“கடக்களிறைக் கருத்து ளிருத்துவாம்” என்றதுமிது. இவ்வாறு எல்லா
வாசியரும் கூறுப. இக பர சுகமெலா மடையலாமென்பதும் எத் தீமைகளும்
ஒழியலா மென்பதும்படத் தியாகரைத் தீங்கறப் பாடிலர் என்றார். (50)

தீங்கரும் பாரஞ் செறிவயல் வேதத் திருவனத்துக்
கோங்கரும் பார மணிமுலைச் சாமளக் கோமளப்பெண்
பாங்கரும் பாரண சூலாயு தாவீப் படிவச்சுமை
தாங்கரும் பார மீனிப்பிற வாழுத்தி தந்தருளே.

இ-ள்: தீம் கரும்பு ஆர் அஞ் செறிவயல் திரு வேதவனத்து -
மதுரமாகிய கரும்புகள் பொருந்திய நீர் செறிந்த வயலைக் கொண்ட
திருமறைக்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்கின்ற, ஆரம் அணி கோங்கு அரும்பு
முலைச்சாமளக் கோமளப் பெண் பாங்கர் உம்பா - முத்தமாலையை
யணிந்த கோங்க முகையை யொத்த தனத்தையுடைய பசுமையையும்
இளமையையுங் கொண்ட மங்கையைப் பங்கிலுடைய தெய்வமே, ரண
சூலாயுதா - போரை விளைக்குஞ் சூலப்படையை யுடையவரே,
கிப்படிவச் சுமை தாங்க அரும் பாரம் - இத்தேகச் சுமை தாங்க அரிய
பாரமாயிற்று (ஆதலா லிதை யொழித்து), கிளிப் பிறவாழுத்தி தந்தருள்
- மேற் பிறவாவண்ணஞ் செய்கின்ற (பர) முத்தியைத் தந்தருளும். எ-று.

கரும்பு ஆரம் எனப் பிரித்து கரும்பினது முத்தெனக்கூறி, இரண்டா
மடியில் ஆரத்தைச் சந்தனம் என்னினும் இழுக்காது. தீங்கரும் பார் அஞ்சு
எறி என வைத்து, கொடியரானவரும் பிரபஞ்சவாழ்வையும் ஐம்புலனையும்
வென்ற என்றும், பூமியிற் பஞ்சபாணத்தை வென்ற வென்றும் தீங்கு
அரும்பார் அஞ்சு எறி என வைத்து, தீமை சிறிதுமில்லாதவர்கள் புலனையும்
பாணத்தையும் வென்றவென்றும், பொருள் கூறினுமாம். (51)

தந்தம் படைத்த களிறொன்று தாக்கத் தனிபுரந்து
நுந்தம் படைத்தலை வேல்விறிக் கன்னியை நோக்கியதா
னந்தம் படைத்தலைச் சால்வழி யூர்ந்திடு நான்மறைசை
யீந்தம் படைத்த சடையான்வெற் பாடவ வெண்சிங்கமே.

இ-ள்: தந்தம் படைத்த களிறு ஒன்று தாக்க - கொம்பைப்
பெற்ற யானை யொன்று எதிர்ப்ப, நந்தம் படைத் தலைச்சால் வழி
ஊர்ந்திடும் - சங்குகள் கலப்பையாலுண்டாகிய உழவுச்சால் வழியே

ஊர்கின்றன, நான் மறைசை இந்து அம்பு அடைத்த சடையான் வெற்பு - நான்மறைக்காட்டில் வீற்றிருக்கின்ற சந்திர கலையையும் நீரையுஞ் சேர்த்த வேணியை யுடையாரது மலையில், தலை வேல் படை வீழ் நும் கன்னியை, தலைமையாகிய வேலாயுதத்தை யொத்த கண்களையுடைய உமது கன்னியை, ஆடவ எண் சிங்கம் தனி புரந்து நோக்கியது - காளையாகிய மதிக்கப்படுஞ் சிங்கம் தனியே காத்துப் பார்த்தது எ-று.

ஆடவனைச் சிங்கமாக வருவகித்தமையின், நோக்கியதென்னும் பயனிலைகொண்டது. சிந்தாமணியிலும், “சீவக வேழமூர் போதக மினத் தொடேற்றதே” என்றது மிது. தனி என்றமையில் வீரம் விளங்கியது. [களிறுதரு புணர்ச்சியா லறத்தொடு நின்றல்] (52)

**சிங்க முருக்குவன் றென்கால னாவியைச் செப்பிலின்னே
கங்க முருக்குர னாய்விருந் துண்ணக் கனத்திடுமென்
னங்க முருக்கும் பிணியங்கு மிங்கு மலையவைத்தாய்
பங்க முருக்கிதழ் சேர்மறைக் காட்டுறை பண்ணவனே.**

இ-ள்: முருக்கு கிதழ் சேர் பங்க - முருக்கம்பூவை யொத்த அதரத்தை யுடைய உமாதேவி சேர்ந்த பாகரே, மறைக்காட்டு உறை பண்ணவனே-வேதவனத்தில் வீற்றிருக்குங் கடவுளே, தென் காலன் என் ஆவியைச் சிங்க முருக்குவன் - தென்திசையில் நமன் எனது உயிரைக் குன்ற வருத்துவன், செப்பில் - (இன்னும்) சொல்லில், கங்கம் உருக்குரல் நாய் விருந்து உண்ணக் கனத்திடும் அங்கம் பிணி உருக்கும் - பருந்தும் அச்சப்படுத்து முழக்கையுடைய நாயும் விருந்து உண்ணக் கனத்த காயத்தை நோய் வருத்தும், கின்னே அங்கும் இங்கும் அலைய வைத்தாய் - இவ்வண்ணமாகவே அவ்விடத்தும் இவ்விடத்தும் அலையும்படி வைத்தீர் (இவ்வலைவு மாறும் வகை இனியருள் செய்வதுதான் என்றோ?) எ-று.

இதற்கு, பங்கரே பண்ணவரே கங்கமும் நாயும் விருந்துண்ணக் கனத்த என் அங்கத்தை மெலிவிக்கும் பிணியால் அங்கும் இங்கும் அலைய வைத்தீர்; அக்கடும் பிணியாற் காலன் ஆவியை இப்போதே முருக்குவன் எனப்பொருள் கூறலுமொன்று. இதன் கருத்து: பிணிகளுக்கரசான பெரும் பிணியால் எனது காயம் பீடிக்கப்படுகை இப்போதே யிறப்பதனோ டொக்குமென்பதாம். (53)

**பண்ண முதலையின் சொல்லிபங் காளன் பகைவிடம்வன்
கண்ண முதலையீ னோமியை யீயவிய கண்ணனுயி
ருண்ண முதலையின் றோன்மறைக் காடனை யுண்டென்பதே
யெண்ண முதலையின் காளிடைப் புவீ னீனிநெஞ்சமே.**

இ-ள்: ஐக் கான் கிடைப் பூ நெஞ்சமே - கோழைக் காட்டிலுள்ள பூப்போன்ற மனமே, பண் அமுது அலை கின் சொல்லி பங்காளன் - பண்ணையும் அமுதையும் வென்ற இனிய சொல்லையுடைய உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவரும், வன் கண்ண முதலையில் நேமியை ஏவிய கண்ணன் உயிர்-வன்கண்மையையுடைய முதலையிற் சக்கிராயுதத்தைத் தூண்டிய மாயவனது ஆவியை, பகை விடம் உண்ண முதல் - பகைத்த நஞ்சு உண்ண முன், அயின்றோன் - அதைத் தாழுண்டவரும், மறைக் காடனை - வேதவனத்தை யுடையவருமாகிய சிவனை, உண்டு என்பதே இனி முதல் எண்ணம் - உண்டு என்னத் துணிதலே இனி முதலாகிய எண்ணம், (அந்திய காலத்துக்கு அவரே துணை, ஒழியாது கருதுதி.) எ-று.

இனி என்றதினால் இத்துணைக் காலமெல்லாம் வாழ்நாளை வீணாள் படக் கழித்தனை என்பது போதரும். ஈற்றடியில் இன் இரண்டுஞ் சாரியை. ஐயின்றோன் போலி. (54)

**நெஞ்சத் திருக்கு மதிநீயைம் பூத நிலயமுந்
கஞ்சத் திருக்கு மரிசேருங் கண்ணனெண் கண்ணனுந்
வஞ்சத் திருக்கு மலமாயை நீங்கிய மாதவத்தோர்
தஞ்சத் திருக்கு வனத்துறை காரண தற்பரனே.**

இ-ள்: வஞ்சத் திருக்கு - கொடுமையாகிய ஆணவ மலத்தையும், மலம் - கன்ம மலத்தையும், மாயை நீங்கிய மாதவத்தோர் சத்து - மாயா மலத்தையும் ஒழித்த தவத்தார்களது சத்தாகிய, இருக்கு வனத்து உறை காரண தற்பரனே - வேதாரணியத்தில் வீற்றிருக்குஞ் (சகத்துக்கு) நிமித்த காரணமாகிய பதியே, நெஞ்சத்து இருக்கும் மதி நீ - மனத்திலிருக்கும் அறிவும் நீ, ஐம்பூத நிலையமுந் நீ - பஞ்சபூதங்களுக்கு இடமும் நீ, கஞ்சத் திருக்குமரி சேருங் கண்ணன் (நீ) - (செந்) தாமரை மலரி லிருக்கின்ற இலக்குமியாகிய கன்னி சேர்ந்த மாயவனும் நீ, எண் கண்ணனும் நீ - எட்டு நேத்திரத்தையுடைய பிரமனும் நீ எ-று.

வஞ்சத்திருக்கு என்றமையின் ஆணவம் போதந்தது. திருக்குமலம் என ஒன்றாக்கினுமாம். காத்தலும் படைத்தலும் அழிப்பவன் மேலவாதலின் அது சொல்லாதமைதலானும் காரண தற்பரணே யென்றதினானும், நீயே முழுமுதற் கடவுளாதலின், நின்மாட் டடைந்தேன் என்பது கருத்து. மதி புத்தியுமாம். (55)

**தற்கோல மென்ற கனிவாயை வேட்டுத் தயங்குமணப்
பொற்கோல மென்றடி யேன்காண் குவன்புவி புக்கிடந்த
முற்கோல மென்றவி சம்புயன் போகி முதலமரர்
நிற்கோல மென்ற பொழுதால முண்ட நிருமலனே.**

இ-ள்: முன் புவி புக்கு கிடந்த கோலம் - முன்னாளிற் பூமியைப் புகுந்து கிழித்த பன்றியாகிய மாயவனும், மெல் அம்புயத் தவிசன் - மெல்லிய தாமரை மலர்ப் 'பீடிகையையுடைய பிரமனும், போகி முதல் அமரர்-இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், நிற்கு ஓலம் என்ற பொழுது ஆலம் உண்ட நிருமலனே - நுமக்கு ஓலமென்று நொந்தபோது (அவர்களைப் புரப்ப) நஞ்சையுண்டருளிய மலரகிதரே, தற்கோலம் மென்ற கனி வாயை வேட்டு - தக்கோலத்தை மெல்லாநின்ற (கொவ்வைப்) பழத்தைப் போலும் வாயையுடைய உமாதேவியை விவாகஞ் செய்து, தயங்கும் பொன் மணக் கோலம் அடியேன் என்று காண்குவன் - விளங்காநின்ற (நுமது) பொன்போலும் அரிய திருமணக் கோலத்தை அடியேன் எப்போது காண்பேன் எ-று.

இறப்பை யொழிக்க ஓலமென்றார், அமரர்; ஆகவும் அவரை அமரரென்பது முகமணமென்னலை வரையறுத்தத் தாமு மங்ஙனங் கூறினார். இழித்தாரெனினுமாம். நிற்கு என்பது “இன்னுமோர் கோடியாண்டிருந்து நிற்கியாம் பன்னினும்” எனக் கந்தபுராணத்தில் வந்ததுபோல வந்தது. (56)

**நிருமல ரஞ்சனை சேய்ப்பணி மாலத்தர் நீள்விசயற்
பொருமல ரஞ்சனை யந்திடும் வேத புரவரைக்கோன்
மருமல ரஞ்சனை யன்னார் மறார்சொல் வருவர்வனக்
ணருமல ரஞ்சனை யாதொழி யாய்மதி யாய்மனமே.**

இ-ள்: மனமே - நெஞ்சே, நிருமலர் - மலரகிதரும், அஞ்சனை சேய்ப்பணி மால் அத்தர் - அஞ்சனாபுத்திரனாகிய அனுமன் வணங்கிய மாயவனுக்குப் பிதாவானவரும், நீள் விசயன் பொரு மலர் - நெடிய அருச்சுனனோடு பொருத மல்லருமாகிய சிவனது, அஞ்சம் நயந்திடும் வேதபுரவரை - அன்னங்கள் மகிழ்ந்து (உலாவந்) திருமறைக்காட்டு மலையில், மரு அஞ்ச மலர்க் கோலனை அன்னார் - வாசத்தைக்கொண்ட பஞ்ச புஷ்ப பாணத்தையுடைய மதனையொத்த தலைவர், சொல் மறார் - (தெய்வத்தின் முன்னுரைத்த) குளுரையை மறார், வன்கணரும் அலர் - வைரமுடையவரு

மல்லர், அஞ்சல் - (இகந்து விடுவாரென்று) பயமுறேல், நையாதொழியாய் - துன்புறேல், வருவர் - (இன்னே) வருவர், மதியாய் - தெளிதி. எ-று.

[தேற்றவு]

(57)

**மனக்காக்கை முவர் தமிழ்க்குயில் வாணியை வைத்தகுழை
யுனக்காக்கை வஞ்ச வினையேன்புன் னாவி லுரைத்ததமிழ்
சினக்காக்கை வாயி னுறங்குரற் சொல்லொக்குஞ் சேண்முகிற்சந்
தனக்காக்கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ்சீவ சம்பரனே.**

இ-ள்: சேண் முகில் - ஆகாயத்து மேகமண்டலத்தில், சந்தனக் கா கை நீட்டு மறைக்காட்டில் வாழ் சீவசம்பு அரனே- சந்தனச்சோலை கை நீட்டுகின்ற வேதவனத்தில் வீற்றிராநின்ற சிவசம்புவே சங்காரகருத்தரே, மனக்காக்கை முவர் தமிழ்க் குயில் வாணியை வைத்த குழை உனக்கு - மனக்காப்பையுடைய மூவரது தேவாரமாகிய குயிற்சொல்லை அடக்கிய திருச்செவியை யுடைய நும்மேல், ஆக்கை வஞ்ச வினையேன் புல்நாவில் உரைத்த தமிழ் - காய (மெடுத்தற்கு ஏதுவாகிய) கொடுமை யாய வினையை யுடையேன் எளிய நாவாற் பாடிய பாடல், சினக்காக்கை வாயின் உறங் குரற் சொல் ஒக்கும் - கோபத்தையுடைய காகத்தினது வாயில் நின்றுத் தோற்றும் வெடிசொல்லையொக்கும். எ-று.

புன்னாவிலெனவே இழிவாகவு மமையாமையின் உவமை முகத்தானுங் கூறினார். சிவசம்பரனே என்பதைச் சிவ எனப் பிரித்துச் சிவனையெனவும், சம்பரனையெனப் பிரித்து மானை அல்லது கங்கையைத் தரித்தவரே யெனக்கூறினு மமையும். (58)

**சம்பாதி யந்தச் சடாயுவும் போற்றுந் தலைவன்புரம்
வெம்பாதி யந்த மிலாமறைக் காடன் விரைக்குழல்சேர்
செம்பாதி யந்தன் சமயமல் லாது திரிநெஞ்சமே
நம்பாதி யந்தகர் பொல்லாச் சமயங்க ணன்றெனவே.**

இ-ள்: திரி நெஞ்சமே - (மெய்யறியாது தடுமாறித்) திரியுமனமே, அந்தச் சம்பாதி சடாயுவும் போற்றுந் தலைவன் - (முன்னிலைமையுடைய புள்வடிகாகிய) அச்சம்பாதியுஞ் சடாயுவந் துதிக்குந் தலைவரும், புரம் வெம்பு ஆதி அந்தம் இலாமறைக்காடன் - முப்புரத்தையும் எரித்த உற்பத்திநாசம் இல்லாத வேதவனத்தரும், விரைக் குழல் சேர் செம்பாதி - வாசத் தைக் கொண்ட கூந்தலையுடைய உமாதேவி சேர்ந்த செம்பாதியானவருமாகிய சிவனது, அந் தன் சமயம் அல்லாது - அழகிய அருளையுடைய சமயம் (ஒன்றை)யன்றி, அந்தகர் பொல்லாச் சமயங்கள் நன்று என நம்பாதி - (அகக்) குருடரது பொல்லாச் சமயங்களை நன்றென்ன நம்பேல். எ-று.

கட்டு பண்டறிசுட்டு. நம்பினார்க்கு இன்பத்தையும் நம்பாதார்க்குத் துன்பத்தையும் அளிப்பாரென்பது போதரப் புரம் வெம்பு என்றும், எத்துதியையுங் கொண்டருள்வாரென்பது போதரச் சம்பாதி சடாயு போற்றுந் தலைவனென்றும், நித்தியானந்தத்தைத் தருவதென்பது போதர அந்தணச் சமயமென்றுங் கூறினார். அந்தகரெனவே சமயமுமதுவாக, பொல்லாவெனல் வேண்டாவாயினும் வலியுறுத்தற்கு வேண்டுமென்க. (59)

**நன்றென் புலமைந்தல் வாயொன்று மேநவை யாயினுஞ்சீர்
நன்றென் புலவு கறையாக்கை குஞ்சுமு னீள்பொதியக்
குன்றென் புலவாழுன் னோர்கவி யாயினுங் கூறியதால்
வன்றென் புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தனையே.**

இ-ள்: என்பு உலவு' கறை சீர் நின்ற யாக்கை குஞ்சும் முன்-
எலும்பையும் உலவுகின்ற இரத்தத்தையுமுடைய சிறப்பு நிலைத்த காயம்
அழியமுன், வல் தென்புலவனைத் தாக்கிய வேத வனத்தனை -
வலிய தென்றிசையை யுடையனாகிய நமனை யுதைத்த வேதபுரீசருக்கு,
நீள் பொதியக்குன்று என் புலவர் முன் - (மக்களுமிர்க்குத் தமிழ்
சுரத்தலால்) நெடிய பொதியமலையென்னும் பண்டிதருக்குமுன், ஓர்
கவியாயினுங் கூறியதால் - ஒரு பாவையேனும் பாடியதினால், என்
ஐந்து புலனில் நவை ஆயினும் வாய் ஒன்றுமே நன்று - எனது
பஞ்சப்புலனில் குற்றத்தையுடைத்தாயினும் வாயொன்றுமே நன்று. எ-று

“திரைக்கடல் குடித்த சுரத்தமா முனிக்குந் - திங்கள் வாழ்குலந் தங்கு
வேந்தற்கு - மமுத மூற்றெழுந்து நெஞ்சகங் களிக்குந் - தமிழெனுங்
கடலைக்காணி கொடுத்த - பொதியப் பொருப்பு” எனக் கல்லாடத்திலும்,
“கவுணியிக்குத் தமிழ் சுரக்குங் காட்சியாலே வண்ணமுலை மலயமலை மானும்”
எனச் சேதுபுராணத்திலும் கூறியதுபற்றி, “பொதியக் குன்றென் புலவர்” என்றார்.
வேதவனத்தனை என்றது, இலக்கணக் கொத்தில் “எல்லா வருபொடுங் கொள்வோ
னெழுமே” என்ற விதியமைந்து “அவ்வித் தழுக்காறுடையானைச் செய்யவன்
தெளவையைக் காட்டிவிடும்” என்னுங் குறள் போல நின்றது. (60)

**வனக்கோதை யேயு மறுகா றுவைத்துவண் டேன்பிறிந்த
கனக்கோதை யேனளித் தீரகரும் பாட்டிய கட்டிநல்கா
தெனக்கோதை வாரீத் திருவே மதிமலி யென்றமிழ்விற்
பனக்கோதை பால்விடுத் தான்மறைக் காடன் பனிவரைக்கே.**

இ-ள்: மதி மலி என் தமிழ் விற்பனக் கோதைபால் வீடுத்தான்
மறைக்காடன் பனி வரைக்கு - மதிமலி என்ற (முதற் குறிப்பையுடைய)
செய்யுளை (ப் பாடியருளிப் பாணபத்திரிடத்திற் கொடுத்து) வித்தாரத்தை
யுடைய சேரமான்பெருமா ணாயனாரிடத்தில் அனுப்பினவரும், வேதவனத்தை

யுடையவருமாகிய சிவனது குளிர்ச்சியைக் கொண்ட மலையில் (வாழும்),
ஓதை வாரீத் திருவே - சத்தத்தையுடைய (பாற்) கடலில் வந்த இலக்
குமியே, **எனக்கு அட்டிய கருப்புக்கட்டி நல்காது** - எனக்கு (ஆலையில்)
ஆட்டியதனாலாய் கருப்பஞ் சாற்றாலமைந்த கட்டி (போலும் வசனத்தைத்)
தராமல், **வனக் கோதை ஏயும் அறுகால் துவைத்து வள் தேன்
பிறிந்த கனக்கோதை ஏன் அளித்தீர்** - அழகாகிய மாலைமீற் பொருந்திய
வண்டுகள் துவைத்து வளவிய தேனைப் பிறிந்தெடுத்த மேகத்தைப்போலுங்
கூந்தலை ஏன் தந்தீர்? எ-று

மதிமலி என்றசெய்யுளாவது: “மதிமலி புரிசை மாடக் கூடற் - பதிமிசை
நிலவும் பானிற வரிச்சிற - கன்னம் பயில்பொழி லாலவாயின் - மன்னிய
சிவன்யான் வரைதரு மாற்றம் - பருவக் கொண்மூப் படியெனப் பாவலர்க்
குரிமைமி னுரிமைமி னுதவி யொளிதிகழ் - குருமா மதிபுரை குலவிய
குடைக்கீழ்ச் - செருமா வுகைக்குஞ் சேரலன் காண்க - பண்பால்
யாழ்ப்பயில் பாண பத்திரன் - றன்போ லென்பா லன்பன் றன்பாற் - காண்பது
கருதிப் போந்தனன் - மாண்பொருள் கொடுத்து வரவிடுப் பதுவே” என்பது.
கட்டி உவமவாகுபெயர். மொழிபெற வருந்தலாதலின் வசனத்தைத் தராமல்
ஏன் தலைசாய்ந்து நிற்கின்றீரென்றான். கரும்புக்கட்டியைத் தராது
கனத்தகோதை ஏன் தந்தீரென்று மொருபொருள் போதரும். இப்பாட்டை
அகத்தமிழ் புறத்தமிழ்த் திறனறியார் தோன்றியவாறே புறங்காட்டலெனப்
புதிதொன்று படைத்துக் கூறுவர். திருவே எனளித்தீர் என்னுமுடிபு
கந்தபுராணத்தில் “நாவலோய் நீருநடந்தருளும்” என்னுஞ் செய்யுள்போல
முடிந்தது. திருவே என்பது தொல்காப்பியனார் விளியெழுத்தைப் பொதுமையிற்
கூறி “உகரந்தானே குற்றியலுகரம்” என விதந்த விதி பிற்காலத்து ஒருசார்
வீழ்ந்ததற்கு உரையாளர் “திருவே எனச்சிறுபான்மை முற்றுகர
வீறுமுளவேனும்” எனக் கூறியதும், முற்றும் வீழ்ந்ததற்கு நன்னூலார்
“இஉ ஊவோ டையோ ளளரல” என்ற பொதுவிதி மேற் சிறப்புவிதி கூறி
அவற்றோடமையாததும், விரிவுரையாளர் எடுத்தமையாததும், நேமி நாதத்தார்
“ஏயாம்-உகரவோ கார வுயிர்கள்” எனப் பொதுமையிற் கூறியதும்
சான்றதாலானும், இராமாயணத்தில் “சீலமின்னதென்றருந்ததிக் குதவிய திருவே”
எனவும், “தெரிவைமார்க்கொரு கட்டளையெனச்செய்த திருவே” எனவும்,
தாயுமானார் பாடலில் “மந்த்ரகுருவேயோக தந்த்ர குருவேமூலன் மரபில்வரு
மவுன குருவே” எனவும், தஞ்சை வாணன் கோவையில் “கார்த னைக்குங்
குழற்றிருவே” எனவும், காரிகையில், “வெள்ளைச் செந்துறையாகுந் திருவே”
எனவும், வந்ததுபோல, பன்னூல்களிலும் பயின்றுவருதலாலும், இன்னோசை
யுடைமையானுஞ் சிறுவரவிற்பெனக் கூறுத லினியேலாது. இன்னுந்
தொல்காப்பியத்தின் வழியாய் நன்னூ லெழுந்தகாலத்து முற்றும் வீழ்ந்த

விதியைப் பின்னூல் செய்த தமது காலத்தும் நிகழ்ந்ததாக்கக் கருதிய கருத்துக்கேற்பவுந் தொல்காப்பியனார் விதந்தது போலவும் நன்னூலாருந் தாமும் பிறவெழுத்துக்களை விதந்தது போலவுந் சூத்திரியாது “இஉ ணவோ டையோ னளரல - யவ்வீற் றுயர்திணை யோரவல் லிவற்றொடு - ணஃகா னாவீ றாகும் பொதுப் பெயர் - மெய்யுமி ரணத்தீற் றஃறிணை விளிப்பன - வொல்வழி யறிதல் வழக்கத்தான” எனக்கூறிக் குற்றுகரம் பெரும்பான்மையும் முற்றுகரஞ் சிறுபான்மையும் வருதலை ஒல்வழி என்பதனா லிடர்ப்பட்டமைத்த இலக்கண விளக்கத்தார் கருத்து நன்னூலா ரோடு மாறுபட்டெழுத்த மதமுதிர்ச்சியெனத் தெளிக. (61)

பனிச்சந் திரனணி வேணியுந் தாங்குஞ்செம் பஞ்சினுட னனிச்சந் திரளன்னத் தூவியிற் சேக்குமஞ் சீறடிபாற் றனிச்சந் திரவி னடந்தான் சீகர தளம்பொலிமே தனிச்சந் திரவரை வில்லான் மறைசையிற் செந்துருவே.

இ-ள்: செம் பஞ்சினுடன் அனிச்சந் திரள் அன்னத் தூவியில் - செம்பஞ்சினும் அனிச்சமலர்த் திரளினும் அன்னச்சிறையினும் (மிதித்து நடப்பினுங் கன்றி), சேக்கும் அஞ் சீறடி பால் கிரவில் தனிச் சந்து நடந்தான் - சிவக்கின்ற (மெல்லிய) அழகாகிய சிறிய தாளையுடைய பரவையாடத்தில் இராக்காலத்தில் தனியே தூதுசென்றவரும், மேதனிச் சீகரதளம் பொலி சந்திர வரை வில்லான் - பூமியில் முடிக்கணம் பொலியப் பெற்ற பொன் மலையாகிய வில்லையுடையவருமாகிய சிவனது, மறைசையில் செந்து உரு - வேதாரணியத்தில் (வாழும்) செந்துக்களாய் உருவுடையனவும், பனிச் சந்திரன் அணிவேணியுந் தாங்கும் - குளிர்ச்சிபொருந்திய சந்திரகலையை அணிந்த சடாமுடியையுந் தாங்கும். எ-று.

வேணியுமென்னு மும்மையால் அத்தொடக்கத்தன பிறவும் ஒழிந்தபிறவு மமையும். செந்துருவு மென்னுமும்மை விகாரத்தாற் றொக்கது. தொக்கதன்றேல், இவையே சாருபத்தையடையு மென்றும், பிறவுயிர் அதை யடையாவென்றும் பொருட்பட்டு, இறைவனுலோடு பகைக்கும். திரனை முன்னிலும் பின்னிலுஞ் சேர்ப்பினும் பொருளிசையும். (62)

உருப்பவனாசன வாய்த்தேரை யிற்பிணிக்குள்ளுடைந்தேன் கருப்பவ நாச நதிமணி கன்னிகைக் கான்மறைசை நெருப்பவ னாசன காதியர் தேசீக நீள்பதுமத் திருப்பவ னாசனப் பாற்கட லான்பணிந் தேத்திறையே.

இ-ள்: கருப்பவ நாச மணிகன்னிகை நதி மறைசைக் கான் - கருவையும் பாவத்தையுந் துடைக்கின்ற மணிகன்னிகை நதியைக் கொண்ட வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும், நெருப்பவனா - அக்கினியினது நிறத்தையுடையவரே, சனகாதியர் தேசீக - சனகர் முதலியோரது குரவரே, நீள் பதுமத்து கிருப்பவன் ஆசனப் பாற் கடலான் பணிந்து ஏத்து கிறையே - நெடிய தாமரை மலரிலிருக்கின்ற பிரமனும் ஆசனமாகிய பாற் கடலை யுடைய மாயவனும் வணங்கித் துதிக்குந் தலைவரே, உருப்ப வனாசன வாய்த் தேரையில் பிணிக்கு உள் உடைந்தேன் - அச்சத்தை விளைக்கின்ற பாம்பினது வாயிற்பட்ட தேரையைப் போல நோயா லுள்ள முடைந்தேன் (இதை நீரன்றி நீக்குவார் பிறரில்லை) எ-று.

பிணிக்கு உள்ளுருவுடைந்தேனெனப் புணர்ப்பினுமமையும். (63)

ஏத்திரப் பாண்டி யெனவைய மேற்கு மிறைவன்மதிக் கோத்திரப் பாண்டிய னாகிமண் ணாண்டவன் கோலநரைக் காத்திரப் பாண்டியன் மறைக்கா டனைமல காயமென்னுஞ் சூத்திரப் பாண்டி லிறுமிறங் காணுந் தொழுமுன்னமே.

இ-ள்: மலகாயம் என்னுஞ் சூத்திரப் பாண்டில் கிறும் கிறும் - மலத்தையுடைய உடலாகிய சூத்திரப்பண்டி (இன்றி ருப்பினும் நாளை) முரியும், முரியும், முன்னம் - அது முரிய முன் (இப்போதே என்றபடி), ஏத்து கிர்பு ஆண்டி என ஐயம் ஏற்கும் கிறைவன் - துதிக்கின்ற இரப்பையுடைய ஆண்டியாகப் பிச்சையை ஏற்ற தலைவரும், மதிக்கோத்திரப் பாண்டியன் ஆகி மண் ஆண்டவன் - சந்திரகுலத்துப் பாண்டியனாகிப் பூமியை யாண்டவரும், கோல நரைக் காத்திரப் பாண்டில் மறைக்காடனை - அழகாகிய வெண்மையையுடைய காயத்தைக் கொண்ட ஏற்றையுடைய வேதவனத்தருமாகிய சிவனை, தொழும் - வணங்குமின். எ-று.

ஐயமேற்றாரே இகபரசுகத் தையெல்லா முற்றுயிர்க்கு அருள வல்லாரென்பதைத் தேற்ற இறைவனென்றும், எல்லாஞ் செய்ய வல்லாரென்பார் ஆண்டியென்றும், மண்ணாண்டவனென்றும், கூறினார். காணும் முன்னி லையசை. (64)

முன்னாவ லாரிசை யுங்கூடற் சங்கர் முதயிவெள்ளை நன்னாவ லாரியன் மாமறைக் காடர் நயங்கொள்பச்சை மின்னாவ லாரிவ ரைக்காண வேண்டும் விழ்சைப்பந் தென்னா வலாரி படைத்தா னவையு மிமைப்பிலவே.

இ-ள்: முன் நாவலார் இசையுங் கூடல் சங்கர் - முன் புலவர்களிருந்த மதுரைச் சங்கத்தையுடையவரும், முதிய நல் வெள்ளை நாவலார்-பழைய நல்ல வெண்ணாவலை யுடையவரும், கியல்மா மறைக்காடர்-இயற்றமிழைக்கொண்ட பெருமையாகிய வேதவனத்தை யுடையவரும், நயங் கொள் பச்சை மின் ஆவலார் கிவரை - நயத்தைக்கொண்ட பசுமையாகிய உமாதேவிக்குக் காதலருமாகிய இச் சிவபெருமானை, காண சதப்பத்து விழி வேண்டும் என்னா-தரிசித்தற்கு ஆயிரங் கண்கள் வேண்டுமென்று, வலாரி படைத்தான் அவையும் கிமைப்பில - இந்திரன் பெற்றான் அவையு மிமையாதன. எ-று.

இசை நாடகமும் வழங்குவவேனும், அவை முதலானவை யுணர்தற்குக் கருவியன்மையிற் கூறாராயினார். தமிழில் முற்றாசை யுடையாரென்பதைத் தேற்ற நாவலார் இசையுஞ் சங்கர் என்றும் இயன்மா மறைக்காடரென்றுங் கூறினார். இக்கருத்துப் பற்றியன்றே திருவிளையாடற் புராணத்திலும் “கண்ணுதற் பெருங் கடவுளுங் கழகமோடமர்ந்து - பண்ணுறத் தெரிந்தாய்ந்தவிப் பசுந்தமிழேனை - மண்ணிடைச்சில விலக்கண வரம்பிலா மொழிபோ- லெண்ணிடைப்படக் கிடந்ததா வெண்ணவும் படுமோ” எனக் கூறினார். இயலென்பதற்குச் சிலப்பதிகாரத்தில் “குணவாயிற் கோட்டத்தரசு வீற்றிருந்த” என்னுஞ் செய்யுளுரையினும் தொல்காப்பியத்தில் “வடவேங்கடந் தென்குமரியாயிடை” என்னுஞ் சூத்திர விருத்தியினுங் கூறியபடி இலக்கண மென்னினு மமையுமெனினும், இலக்கியத்தை ஒழித்தற்கு ஓரியையு மின்மையானும், அதனமைதியே இலக்கணமாதலானும், அதிநிரம்பார்க்கு இலக்கணத் தெளிவு பிறவாமையானும், அக்கருத்து ஈண்டைக்காகாதென்க. தற்குறிப்பேற்றவணி நிகழ்தலிற் புராணகாவிய சரித்தோடு இது மாறுபடாது. (65)

**கிமையாத வம்பகர் சூழ்மறைக் கானத் திறைவகங்கைச்
சுமையாத வம்பக வன்செயச் சென்னி துளக்கரனே
கமையாத வம்பகல் வீசிய வாரிதிக் காசினியோ
ருமையா தவம்பக ரார்வோ னெச்சிலை யுண்டதற்கே.**

இ-ள்: கிமையாத அம்பகர் சூழ் மறைக்கானத்து கிறைவ - இமையாத நாட்டத்தையுடையராய தேவர்கள் சூழும் வேதபுரியில் இறைவரே, கங்கைச் சுமையா - கங்கையாகிய சுமையை உடையவரே, பகவன் தவஞ் செயச் சென்னி துளக்கு அரனே - பிரமன் தவத்தைச் செய்ய (நன்றென்று மகிழ்ந்து) சிரத்தையசைத்த சங்கார கருத்தரே, வேடன் எச்சிலை உண்டதற்கு - (நீர்) கண்ணப்பநாயனாரது எச்சிலை யுண்ட தற்காக, கமை ஆதவம் பகல் வீசிய வாரிதிக் காசினியோர் - (சூரியனது

வெம்மையைப் பலவுயிர்களும் பொறுக்கலாற்றா என்று நினைந்து தேவவிருடிகள் அவ்வெம்மையைப் பொறுத்தலாற்) பொறுமையாக வெய்யில் பகலில் வீசப்படுகின்ற கடலாற் சூழப்பட்ட நிலவுலகத்தார், உமை யாது அவம் பகரார் - நும்மை என்ன தோஷஞ் சொல்லார் (எல்லாத் தோஷமுஞ் சொல்வார்) எ-று.

பகல் சூரியனுமாம். கமையா தவம்பகல் வீசிய என்பதற் குரைத்ததை “நிலமிசை வாழ்ந ரலமர நீரத்-தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்-காலுணவாகச் சுடரொடு கொட்கு-மவிர்சடை முனிவரு மருள்” என்னும் புறப்பாட்டாலறிக. இடை குறைந்த உம்மையென்பது இராமாயணத்தில் “யாரென விளம்புவேனோ னெங்குலத் தலைவற்கும்மை” என்றது போலப் பெருவரவிற்பாவும, புதியன புகுதலென்பார். (66)

**உண்டலத் தானையன் பின்வந்த வண்டின முகுந்துழாய்க்
கொண்டலத் தானைய னஞ்சுடர் முன்றையுங் கொண்டமுக
மண்டலத் தானையன் கொண்டாடும் வேத வனத்தன்சிறு
கண்டலத் தானையன் நீருர் வாங்குங் கருணையெற்கே.**

இ-ள்: அலத்தானையன் பின் வந்த வண்டு கிணம் ஊதுந் துழாய்க்கொண்டல் அத்தான் - கலப்பைப் படையைத் தாங்கிய பலதேவனுக்குப் பின் பிறந்த வண்டுக் கூட்டங்கள் ஊதுகின்ற துளவமாலையைப் புனைந்த மேகம் போலும் மாயவனுக்கு அத்தானும், சுடர் முன்றையும் நயனங்கொண்ட மண்டல முகத்தான் - சூரியனும் சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய முச்சுடர்களையும் விழியாக் கொண்ட விம்பமுகத்தை யுடையவரும், அயன் கொண்டாடும் வேதவனத்தன் - பிரமன் கொண்டாடுகின்ற மறைக்காட்டை யுடையவருமாகிய சிவன், அன்று - (அஞ்சித் துன்புழந்து அடியரானோர் காசியில் அபயம் புகுந்த) அந் நாளில், சிறு கண் தலத்து ஆனை ஈர் உரி வாங்குங் கருணை எற்கு உண்டு - சிறிய கண்ணையுடைய யானையில் இழுத்த தோலைக் கொண்ட கிருபை எனக்கும் உண்டு. எ-று. (67)

எற்பதங் கன்று வளர்சோம னங்கி யிவ்ரசெய்கையாய்
நிற்பதங் கன்று திருமறைக் காட னிறைவைகுந்த
நற்பதங் கன்று நிறையேய்த் தவற்கரு ணாதன்பெண்பாற்
சிற்பதங் கன்று மெனச்சென்ற தூதன் செயல்வண்ணமே.

இ-ள்: எல் பதங்கள் து வளர் சோமன் அங்கி - ஒளியை யுடைய சூரியனுஞ் சுத்தம் பெருகாநின்ற சந்திரனும் அக்கினியுமாகிய முச்சுடர்கள், **இவர் செய்கையாய் அங்கு நிற்பது அன்று** - இவரது தொழிலாய் அங்ஙனம் நிற்பதன்று, **திருமறைக்காடன்** - திரு மறைசையை உடையவரும், **கன்று நிறை மேய்த்தவற்கு நிறை நல் வைகுந்த பதம் அருள் நாதன்** - கன்றுப்பசுவை மேய்த்த மாயவனுக்கு நிறைந்த நல்ல வைகுண்ட பதத்தை உதவிய கடவுளும், **சீர் பதங் கன்றும் எனப் பெண்பால் சென்ற தூதன் செயல் வண்ணமே (நிற்பது)** - ஞானமயமாகிய திருவடிகள் கன்றும் என்று (கண்டோர்) சொல்லப் பரவையாடத்திற் சென்றருளிய தூதருமாகிய சிவபெருமானது தொழில் வண்ணத்தாற்றான் நிற்பது. எ-று.

தூ கந்தரந்தாதிபிற் “செய்யங்கவ சங்கரபாலக” என்பது போலக் குறுகியது. ஈற்றில் ஏ தேற்றப்பொருட்டு. (68)

வண்ணவெண் கண்ணன் மரையா ஞுறைமறைக் காட்டிறைவர் திண்ணவெண் கண்ணன் மதமாத் திரியுஞ் சீலம்பகம்பு வுண்ணவெண் கண்ண னனையே நதம்ப முயர்கருதிப் பண்ணவெண் கண்ணன் மனையே முகநண்ப பைந்தொடிக்கே.

இ-ள்: நண்ப - பாங்கனே, **பைந்தொடிக்கு அகம்** - (என்னிறையை வாங்கிய) பசிய வளையலையுடையாருக்கு இடமாவது, **கள் நல் வெள்வண்ண மரையாள் உறை** - தேனைக் கொண்ட நல்ல வெள்ளை நிறமாகிய தாமரைமலரை யுடையாளாய வாணி இருக்கும், **மறைக்காட்டு இறைவர்** - வேத வனபுரீசரது, **திண்ண என்கு அண்ணல் மதமாத் திரியுஞ் சீலம்பு** - வலிமையையுடைய கரடியும் பெருமையான மதயானையுந் திரியும் மலையே, **நதம்பம்** - அல்குலாவது, **பு உண் அ எண் கண்ணன் அனையே** - பூமியை உண்ட அந்த மிடலைப் பெற்ற மாயவனது படுக்கையாகிய பாம்பினது படமே, **முகம்** - வதனமாவது, **உயர் பண்ண சுருதி என்கண்ணன் மனையே** - உயர்ந்த பண்ணைப்பெற்ற வேதத்தையுடைய பிரமனது வீடாகிய தாமரை மலரே. எ-று.

அறிவைக் கொடுத்தவின் நல்லென்றார். எண் இப்பொருளாதலை “எண்வலி யெள்ளிலக்க மெளிமை சோதிடம் விசாரம்” என்னும் சூடா மணி நிகண்டானுணர்க. [அவன.: திவ்விடத் திவ்வியற் றென்றல்] (69)

தொடிப்பாணி நித்திரை யாகாளென் காதிற் றுளைக்குமட்டோ நொடிப்பாணி நித்தில தென்னும் விழுமெழு நோம்பிவாய் வெடிப்பாணி நித்தில மையோ சுடுமென்னும் வேதவன முடிப்பாணி நித்தியப் பெம்மான் பவனி முறையிற்கண்டே.

இ-ள்: வேத வன முடிப் பாணி நித்தியப் பெம்மான் பவனி முறையில் கண்டு - திருமறைக்காட்டில் எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிரத்திற் கங்கையைக் கொண்ட நித்திய நாதராகிய சிவனது திருவுலாவை முறையாற் றிசித்து, **தொடிப் பாணி நித்திரை ஆகாள்** - வளையலையணிந்த கையையு டையாள் துயில் கொள்ளாள், **நொடிப் பாணி இனித்திலது என்னும்** - சொல்லு தலைக்கொண்ட பண் இனித்திலது என்பாள், **விழும்** - விழுவாள், **எழும்** - எழுவாள், **நோம்** - நோவாள், **வெடிப்பு வாய் கிப்பி ஆணி நித்திலம்** - வெடிப்பாகிய வாயையுடைய இப்பிபினது ஆணி முத்தம், **ஐயோ சுடும் என்னும்** - ஐயோ சுடுமென்பாள், **என் காதில் துளைக்கும் மட்டோ** - (இவ்வாறு வருந்தும் வகை) எனது காதைத் துளைக்குமளவோ அதிலும் விஞ்சியது. எ-று.

என்காதிற் றுளைக்குமட்டோ என்பதற்கு எனதுகாதிற்றுளைக்கு மளவோ அயலார் காதையுந் துளைத்தது என்னினு மமையும். காமச்சுவையணி. இது கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் இறைவனு லாக்கண்டு மயலுற்றாள் துயரைத் தோழி சொல்லியது. (70)

கண்டங் கடுத்தவீ ராமாலை வேதன் கழிந்ததலை முண்டங் கடுத்த மிசைந்தீடும் வானின் முளைத்தபிறைத் துண்டங் கடுத்த நுதலிமை யாசலத் துய்யபச்சைப் பெண்டங் கடுத்தது பாள்மறைக் காட்டுறை பேரொளிக்கே.

இ-ள்: மறைக்காட்டு உறை பேர் ஒளிக்கு - வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கும் பெரிய சோதிக்கு, **கடு கண்டந் தவிரா** - நஞ்சு கழுத்தை நீங்காது, **மாலை வேதன் கழிந்த தலை முண்டங்கள்** - மாலையாவது பிரமனது கழிந்த தலைகள், **அங்கு அடுத்தது** - அவ்விடத்து அவரைச் சார்ந்திருப்பது, **வானில் முளைத்த துத்தம் கிசைந்தீடும் பிறைத் துண்டங் கடுத்த நுதல்** - ஆகாயத்திலே தோற்றுகின்ற பாலையொத்த (வெள்ளிய) பிறைத்துண்டம் போலும் நெற்றியையுடைய, **இமையாசலத் துய்ய பச்சைப் பெண்டு** - இமையமலையிலெழுந்த சுத்தமாகிய பச்சைப்பெண், **பார்** - (தோழி) பார்க்குதி. எ-று.

இவ்வொழுக்கங்கள் களவொழுக்க மாகையானும், தலைமகள் பெருநாணினிளாகையானும், தோழியாற் கூறப்பட்ட கூற்றுக்கு வெளிப்படையாக மறுமொழி கொடாது, மறைக்காட்டுறை பேரொளிக்குப் பெண்டடுத்ததெனக் குறிப்பாற் கொடுத்தாள். கொடுக்கவே, முன்னர்ப் பாங்கற் கூட்டம் வற்றவாறு மமைந்து நின்னினாய் கூட்டம் பெறுகை காரணமாக நின்னிடத்து வந்திரந்து குறையுறா நின்றார்க்கு வேண்டியது செய்வாயாக என்பது மமைந்தது. [இறைவியறியாள் போன்று குறியாள்கூறல்] (71)

ஒளியா னிறையுந் திவாகரக் கண்ண னுலகத்துயி
ரளியா னிறையுந்தி யம்புயன் வேதற் கருஞ்சீன்மய
வெளியா னிறையுந்தி முந்நீர் மறைசையில் வெற்பணங்கே
தெளியா னிறையுந் திகைத்தங் கிரேன்வந்து சேருவனே.

இ-ள்: ஒளியால் நிறையுந் திவாகரக் கண்ணன் - கடரால் நிறைந்த சூரியனாகிய கண்ணையுடையவரும், உலகத்து உயிர் அளி ஆன் கிறை உந்தி அம்புயன் வேதற்கு - உலகிற்றங்கிய ஆவிகளைக்காக்கும் பசுக்களுக்குத் தலைவனாயும் நாபிக் கமலத்தை யுடையவனாயும் இராநின்ற மாயவனுக்கும் பிரமனுக்கும், அருஞ் சீன்மய வெளியான் - அரிய ஞானமய வெளியானவருமாகிய சிவனது, கிறை உந்தி முந்நீர் மறைசையில் வெற்பு அணங்கே - பெருமையாகிய யாறுங் கடலுஞ் சூழ்ந்த வேதவனத்து மலையில் மாதே, யான் கிறையுந் திகைத்து அங்கு கிரேன் வந்து சேருவன் தெளி - நான் இறையளவு நேரமுந் திகைத்தங்ஙனமிரேன் (இங்ஙனம் விரைவில்) வருவேன் இதைத் தெளிதி. எ-று.

உந்திமுந்நீர் ஒருபொருட் பலபெயரெனக் கொண்டு கடலென்று உரைப்பினுமாம். “முந்நீர்ப் பிறந்த பவளத்தொடு சங்குமுத்தும்” என்னுஞ் சித்தாமணிச் செய்யுளில், முந்நீர் - படைத்தல் காத்தல் அழித்தலாகிய முக்குணமென்றார் நச்சினார்க்கினியர் [பிரிந்து வருகென்றல்] (72)

சேரு வரிக்கடை யாளமில் லாவுருச் சீத்தசர்போ
லாரு வரிக்கடை யேநிற்ப ராலணங் கேசெழும்புந்
தாரு வரிக்கடை பண்பாடும் வேதத் தலத்திறைமுந்
நீரு வரிக்கடை வெங்காள போசன னீண்மலைக்கே.

இ-ள்: செழும் பூந் தாரு வரிக்கடை பண் பாடும் வேதத் தலத்து கிறை - அழகிய பூந்தருவில் வண்டுகள் பண்ணைப் பாடும் வேதபுரியில் வீற்றிருக்குந் தலைவரும், முந்நீர் உவரிக் கடை வெங்காள போசனன் நீண்மலைக்கு - முந் நீரையுடைய கடற்கட்டோன்றிய வெய்ய நஞ்சுவுணவை யுடையவருமாகிய சிவனது நீண்ட மலையில், அணங்கே-மாதே, இக்கு அடையாளம் இல்லாத சீத்தசர்போல் உருச்சேருவர் - கருப்பு வில்லாகிய அடையாளம் இல்லாத மதனரைப்போல உருவத்தை யுடையவரும், இக்கடையே நிற்பர் - (ஈண்டுள்ள பலவிடத்திலு மின்றி) இவ்விடத்திறானே (பயின்று) நிற்பவருமாகிய, உவர் அர் - உந்தக் காளையர் யார் (நியுறியவையே) சொல்லுதி. எ-று.

உவப்பிற்சித்தசரென்று பால்வழுவக் கூறியதற்கிசைய உவரென்றாள். “கண்கால்கடையிடை” என நன்னூலார் கூறினமையின் ஈண்டுக் கடை அப்பொருட்டு. கடையே என்பதில் ஏ தேற்றம் வரிக்கடை இப்பொருளா தலை இரகுவமிசத்தில் “வரிக்கடைபாண்செயு மருதமெய்தினான்” என்னுஞ் செய்யுளா னுணர்க. சேருவர் நிற்பர் என்பவற்றிற்குச் சேர்ந்தவராகி நிற்பவராகிய எனக் கூறலுமொன்று. [இறைவன்றனக்குக் குறைநேர் பாங்கி யிறைவிக் கவன்குறை யுணர்த்தல்.] (73)

நீண்ட வராக மலைமா நிலங்கிண்டி நின்றறியா
னாண்ட வராக மலைகுனித் தான்மறை நற்பதியான்
மாண்ட வராக மலையாமல் வைப்பவன் வான்புகழை
வேண்ட வராகம லைக்குமுன் றோற்றும் வெறுந்தவ்வையே.

இ-ள்: நீண்டவராகம் அலை மாநிலங் கிண்டி நன்று அறியான் - நெடிய (மாயவனாகிய) பன்றி கடலாற் சூழப்பட்ட பெரிய பூமியை யிடந்து நின்றறியப்படாதவரும், நாண் தவர் ஆக மலை குனிந்தான் - நாளையுடைய வில்லாக மேரு கிரியை வளைத்தவரும், நல் மறைப்பதியான் - நல்ல வேதவனத்தையு டையவரும், மாண்தவர் ஆகம் அலையாமல் வைப்பவன் - மாட்சிமைப்பட்ட தவத்தார்களது காயத்தை அலையாமல் வைப்பவருமாகிய சிவனது, வான் புகழே வேண்ட - பெருமையாகிய கீர்த்தியை வேண்ட, கமலைக்கு முன்தோற்றும் வெறுந் தவ்வை வரான் - (அவரிடத்தில்) இலக்குமிக்கு முன்பிறந்த வெறிய மூதேவி வரான். எ-று.

அலை ஆகுபெயர். அறியான் என்பது, “முதனிலை தொழிற்பெயர் முற்றி ரெச்சம் - வினைமுதல் செய்ப்பு பொருளே ழாதியுட் - படுசொ லற்றே படுபொரு ளாயும்” என்னும் இலக்கணக் கொத்துவிதியால், “இல் வாழ்வா னென்பான்” என்பதுபோல நின்றது. வரான் ஈறு கெட்டது; வராது எனக் கொள்வது மொன்று. (74)

**வெறும்பந்தி நிச்சய மில்லெனை யாட்கொண்டு வீட்டில்வைப்பாய்
யுறும்பத்தி னிற்பத்து மாமகன் மாலய னும்பருக்கு
மெறும்பத்தி நிற்குங் கடைமுத லாவீ யெவைக்குமருள்
பெறும்பத் தினிபங்க னேமறைக் கானப் பெருஞ்சுடரே.**

இ-ள்: பத்தினில் உறும் பத்து மா மகன் மால் அயன் உம்பருக்கும் - நூறாகிய அகவமேதத்தையுடைய வாசவனுக்கும் மாயவனுக்கும் மலரோனுக்கும் வானவருக்கும், அத்தி முதல் எறும்பு கடைநிற்கும் ஆவீ எவைக்கும் அருள் - யானை முதலாய் எறும்புமுடிவாய் நிற்கின்ற உயிர்களெவற்றுக்கும் அருளுகின்ற, பத்தினி பெறும் பங்கனே - உமாதேவி பெற்ற பாகத்தையுடையவரே, மறைக் கானப் பெருஞ் சுடரே - வேதாரணியத்திற்பெரிய சோதியே, பத்தி நிச்சயம் இல் வெறும் எனை ஆள் கொண்டு வீட்டில் வைப்பாய் - பத்திநிச்சயமில்லாத வெறிய கடையேனையும் அடிமைகொண்டு மோசனத்தில் வைத்தருளும். எ-று.

அருள்பெறும் எனவைத்து அருளைச் சுரக்கின்ற வென்பது மொன்று; (பத்தி நிச்சயம் - திடபத்தி; உம்மைத்தொகையுமாம்). (75)

**பெருங்கா சீனித்தலங் கொண்டாடி யாடிப் பிறங்குகங்கை
யருங்காசீ நத்த முறைவோர் மறையை யமலர்வெற்பின்
மருங்காசீ னீத்தலை கொள்ள விடாவென்ன மாப்பகத்திற்
பருங்காசீ னீத்தகைப் பூட்கொங்கை மங்கைக்குப் பார்த்தவே.**

இ-ள்: பெருங்காசீனித் தலங்கொண்டாடி ஆடிப் பிறங்கு - பெரிய நிலவுலகத்தார் கொண்டாடி முழுகி உயர்வடைகின்ற, அருங் கங்கை காசீ நத்தம் உறைவோர் மறைசை அமலர் வெற்பின் மங்கைக்கு - அரிய கங்கைநதியைக் கொண்ட காசியில் எக்காலத்தும் வீற்றிருக்கின்ற வராகிய மறைக்காட் டிறைவனாரது மலையில் மங்கைப்பருவ முடை யாளுக்கு, மருங்கு ஆக இனித் தலை கொள்ள விடா என்ன -

இடையைச் சிறிதேனும் மேல் தலைகொள்ள விடாவென்னும் வண்ணம், மாப்பு அகத்திற் பருங் காசின் இத் தகைப் பூண் கொங்கை பார்த்த - மார்பின்கண் பருத்த மணிகளையுடைய இத்தகுதியாகிய ஆபரணத்தையணிந்த தனங்கள் பணைத்தன. எ-று.

உறைவோர் அமலர் என்பவற்றுக்கு உறைகின்றவரும் மலரகிருமாகிய சிவனது எனக் கூறலும் வழுவன்றென்க. இயற்கைப்புணர்ச்சி புணர்கின்ற காலத்துப் பதினொராரண்டும் பத்துத்திங்களும் புக்காளாதலின் மங்கை ஈண்டுக் காலவாகு பெயர். அக்காலந்தான் பன்னிரண்டும் பதின் மூன்றுமாய இருவற்சரங் கொண்டதென்ப. [பருவங்கூறி வரவுவிலக்கல்] (76)

**பார்க்கு மார முலையுமை யாட்கும் பகிர்தியா
நார்க்கு மாரப் புரமுஞ் சீரமு நயந்தளித்தோன்
முர்க்கு மாரனைத் தந்தான் மறைசையின் முர்த்தித்தந்தான்
நார்க்கு மாரனுக் கில்லையென் மேற்பகை சாதிப்பதே.**

இ-ள்: பார்க்கும் ஆ முலை உமையாட்கும் பகிர்தி ஆம் நார்க்கும் - பருத்த முத்தமாலையை அணிந்த தனத்தையுடைய உமாதேவிக்கும் கங்கையாகிய பெண்ணுக்கும், ஆரப் புரமுஞ் சீரமு நயந்து அளித்தோன் - அவர் தங்கும்வண்ணம் (நிரலே பாதித்) திருமேனியையுந் தலையையும் மகிழ்ந்து கொடுத்தவரும், முர்க்குமாரனைத் தந்தான் - (சரபுக்க தேவர் துன்பங்களைதற் பொருட்டு அரசரரை யழிக்கத்தக்க) வலிமை படைத்த முருகக்கடவுளை உதவியவரும், மறைசையில் முர்த்தி - வேதவனத்தில் அருள்வடிவு கொண்டமப்பவருமாகிய சிவன், தார் தந்தான் - (நானிரந்த கொன்றை) மாலையைத்தந்தனர், இக்கு மாரனுக்கு என்மேல் பகை சாதிப்பது கில்லை - (அதனாற்) கருப்புவில்லையுடைய மதனுக்கு (இற்றை வரையுஞ் சாதித்தது இனி) என்மாட்டுப் பகைசாதித்தலில்லை. எ-று.

முன் கொன்றை வாங்கும் என்றதினாலும் சிதம்பர்ச்செய்யுட் கோவையில் “தண்ணென் கடுக்கை கொணர்ந்தாரோ தம்மினென்” என்றதினாலும், காசிக்கலம்பகத்திலே “தண்ணொன்று நறையிதழித் தாரென்றான்” எனவும், “நல்காரே மின்னங் கடுக்கையிவட்கு” எனவுங் கூறியதினாலும், பொதுமையிற் கிடந்தார் என்றதற்குக் கொன்றைமாலை என்றாம். இது கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்துக் கொன்றை மாலை பெற்ற துரைத்தல். இதுவுங் கிளி முதலியவற்றைத் தூதுவிடுதலு முதலிய இன்னோரன்னவா யகத்தமிழ் நெறிப்படாது வருவன வெல்லாம், புறப்பொருளில், “கடவுட்பக்கத்து

மேனோர்பக்கத்து மடவரன் மகளிர் மகிழ்ந்த பக்கமும்” என்றவிதிப்பாற்படும்; கடவுண் மாட்டு மானுடப் பெண்டிர் நயத்தபக்கத்து வெண்பாமாலையில் இசைத்த செய்யுள், “அரிகொண்ட கண்சிவப்ப வல்லினென் னாகம் - பூரிகொண்ட நூல்வடுவாப் புல்லி - வரி வண்டு - பன்னலங் கூட்டுண்ணும் பனிமல்ப்பா குரென் - னுண்ணலங் கூட்டுண்டா னுர்” என்பதே. மகிழ்ந்தபக்கமும் என்றது பற்றியே நூலியற்றுமாசியர் தத்தமக்கு வேண்டியவாறே விட்பாராமினர்.

சாதிப்ப ராகம் மென்பயன் வேட்டுவன் சாதிப்புரு
வேதிப்ப ராகம் பெறல்போல மெய்க்குரு வாற்பெற்றியான்
புதிப்ப ராக மணிந்தன்ப னாவதெப் போதருளா
யாதிப்ப ராகவீ னான்மறைக் கானத்தெ ணம்புயனே.

இ-ள்: ஆதிப்பரா - முதற்கடவுளே, கவின் நான்மறைக் கானத்து **அம் என் புயனே** - அழகை யுடைய நான்மறைக் காட்டில் வீற்றிருக்கும் அலங்காரத்தைப்பெற்ற எட்டுப்புயத்தை யுடையவரே, **ஆகமம் சாதிப்பர் பயன் என்** - (அநுபவ ஞானமின்றி) ஆகமத்தைச் சாதிப்பார் அதனாற் பயன்யாது?, **வேட்டுவன் சாதிப்புரு வேதிப்ப** - வேட்டுவன் ஓர் சாதிப்புருவை வேதிப்ப, ராகம் பெறல் போல - (அது அவ்வேட்டுவனது) வடிவத்தைப் பெறுதல்போல, **யான்** - நான், **மெய்க்குருவால் பெற்று** - உண்மையையுடைய ஞானாசாரியரால் (உபதேசத்தைப்) பெற்று (முன்னிலை மாறி), **புதிப் பராகம் அணிந்து அன்பன் ஆவது எப்போது அருளாய்** - திருவெண்ணீற்றைப் புனைந்து மெய்த் தொண்டனாவது எக்காலத்தில்; உரைத்தருளும். எ-று (78)

புயற்கூடு போம்பொழில் வேதா ரணியன்பொன் னாட்டகத்தே
மயற்கூடு மாடவர் நாரிய ராருயர் வாரியுண்ணு
முயற்கூடு தாக்க விறாற்கூ டுடைய முடிச்சிலம்பா
கயற்கூடு கண்ணிடை யாகாயந் தீட்டுதல் கைக்கரீதே.

இ-ள்: மயற்கு ஊடும் ஆடவர் நாரியர் ஆர் உயர் வார் உண்ணும் - மயக்கத்தால் ஊடுகின்ற காளையரதும் மாதரதும் அரிய ஆவியை வாரியுண்ணாநின்ற, **முயற்கூடு தாக்க கிறால் கூடு உடையும் முடிச்சிலம்பா** - சந்திரன் தாக்கத் தேன்கூடு உடையப்பெற்ற சிகரத்தைக் கொண்ட மலையை யுடையாய், **புயற்கு ஊடு போம்பொழில் வேதாரணியன் பொன்நாட்டு அகத்து** - மேகமண்டலத்துக்கு ஊடாகப் போகுஞ் சோலைகுழந்த மறைக்காட்டில் இறைவரது பொன்னாட்டுக்கண்

வாழும், **கயல் கூடு கண் இடை ஆகாயந் தீட்டுதல் கைக்கு அரிது** - கயல் சேர்ந்தாற்போன்ற கண்ணையுடையாளது இடையானது ஆகாயமாயிற்று (ஆதலாலதனை மனத்தாலெழுதலாமன்றிக்) கையாலெழுதுதல் அரிது. எ-று.

இடையாகாயம் என்பதற்கு இடையாகிய ஆகாயமென்னினுமாம் [பாங்கி தலைமக எவயவத் தருமை சாற்றல்] (79)

அரிதீர் கைக்கு வடுவாழ் மறைசை யரன்வறுமை
பெரிதீர் கைக்குவந் தாண்டான்மெய்ஞ் ஞானப் பிறங்குகடர்
வீரிதீர் கைக்கும் வினையே னிடத்தினில் மேவியசக்
கிரீதீர் கைக்கு நிகராம் பிறப்புங் கெடுவிப்பனே.

இ-ள்: அரி தீர் கைக்குவடு வாழ் மறைசை அரன் - சிங்கமும் யானையும் வாழும் வேதவனத்தில் வீற்றிருக்கின்ற சங்கார கருத்தரும், **வறுமை பெரிது கிரீகைக்கு வந்து ஆண்டான்** - (அருளின்மையாகிய) வறுமை முற்றாய் நீங்கும் பொருட்டு (வலிது) வந்து அடிமை கொண்டவரும், **பிறங்கு மெய்ஞ்ஞானச் சுடர் வீரி தீர்** - விளங்காநின்ற மெய்ஞ்ஞான விளக்கில் விரிந்த திரியானவருமாகிய சிவன், **கைக்கும் வினையேன் கிடத்தினில் மேவிய** - (நல்லோரால்) வெறுக்கப்படும் வினையேன்கட் பொருந்திய, **சக்கிரீ திரீகைக்கு நிகர் ஆம் பிறப்புங் கெடுவிப்பான்** - குயவனது திரிகைக்கு நேராகிய பிறவியையும் (தமது அருளாற்) கெடுவிப்பார். எ-று.

திரி கைக்குவடு - திரியுங் கையையுடைய மலை என்னவே யானையாம்; அது “வருங்குன்ற மொன்றுரித்தோன்” போல்வது. “அருட்செல்வஞ் செல்வத்துட் செல்வம்” என்றலின் வறுமை அருளின்மையென்றாம். இரிகைக்கு உவந்து எனவைத்து மகிழ்ந்து எனக் கூறுவது மொன்று. பிறப்பும் என்புழி உம்மை இழிவுசிறப்பு.

கெடுப்போன கந்தையை நான்முகன் கேசவ னார்க்குமுண்டோன்
கடுப்போன கந்தையற் பங்கில்வைத் தான்மறைக் கானுவந்தா
னடுப்போன கந்தை யுடையான் சீலம்பினம் மாதையொப்பாய்
வடுப்போன கந்தை மணிமுலை நன்குறை மற்றிலையே.

இ-ள்: நான்முகன் கேசவனார்க்கும் அகந்தையைக் கெடுப்போன் - பிரமனுக்கும் மாயவனுக்கும் ஆணவத்தைக் கெடுத்தவரும், **கடுப் போனகம் உண்டோன்** - நஞ்சுவணவை அமுது செய்தவரும், **தையல் பங்கில் வைத்தான்** - சத்தியை (வாம) பாகத்தில் வைத்தவரும், **மறைக்கான் உவந்தான்** - வேதவனத்தை மகிழ்ந்தவரும், **கந்தை போன நடு உடையான் சிலம்பில் நம்மாதை ஒப்பாய்** - ஆடை நீங்கிய அரையை யுடையவருமாகிய சிவனது மலையில் நம் மங்கையை யொத்த அணங்கே, **வடுப் போல் நகந் தை மணி முலை நின்குறை மற்று கிலை** - வடுவைப்போல நகந் தைத்த மணி போலும் (அரிய) தனமே (அவளோடு ஒத்தற்கு) நின் மாட்டுள்ள குறை பிறிது இல்லை. எ-று.

கெடுப்போன் இயல்பிற் காலம்பிறழ்ந்தது; திருவாதவூரர் புராணத்தில் “அந்தமால்விதி தேடுவார் மதிசூடுவார்” என்றது பேரால். நடுப்போன கந்தையுடையான் என்பதற்கு அரையில் நீங்கிய ஆடையுடையவரென்னில் “கழிந்த பற்றுடை வசிட்டன திருக்கையாய்” என்பது போல நின்றதென்க. இது திகம்பரனென்னும் பொருட்டு; நகந் தைக்கப்படுதல் முலைக்கு அழகென்று மகிழ்வித்து உட்கோளுணர்வான் மணிமுலை யென்றான். மணி அழகுமாம். [தகையணங்குறுத்தல்] (81)

மற்றலத் தேரைய மின்றிநெஞ் சேயென்ன மாயங்கொலோ
முற்றலத் தேரை விடுஞ்சாலிற் சங்க முழங்கு பண்ணைப்
பொற்றலத் தேரை மறைமறைக் காணப் புனிதன்கல்லுட்
பற்றலத் தேரைக்கு மேயளந் தானெப் படிப்படியே.

இ-ள்: நெஞ்சே - மனனே, ஏரை வீடும் முற்று அலத்துச் சாலில் - ஏற்றைத் தூண்டாநின்ற (தொழில்) முழுதும் அமைந்த கலப்பையா லுண்டாய உழவுச்சாலில், **சங்கம் முழங்கு பண்ணை** - சங்குக ளாரவாரிக்கும் வயலாற் சூழப்பட்ட, **பொன் தலத்து ஏரை மறை மறைக்கானப் புனிதன்** - (தன்மாட்டுள்ள பெரியதோ ரழகினாற்) பொன்னிலத்துள்ள அழகைச் (சிறிதாகும் வண்ணம்) மறைக்கின்ற வேத வனத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமான், **கல்லுள் பற்றல் அத்தேரைக்குமே படி எப்படி அளந் தான்** - கல்லுட் பற்றுதலாகிய அத்திறத்தையுடைய தேரைக்குமே படியை எவ்வண்ண மளந்தார், **என்ன மாயங்கொல்** - இது மாயமோ, **ஐயம் இன்றித் தேர்** - சங்கையின்றி யறிதி, **மற்று அல** - அதற்கு உணவுகிடைப்பது பிறிதொரு வழியானு மன்று. எ-று.

ஓ அசை. மாயமோ வென்றாக்கி, கொல்லை அசையாக்கினுமாம். பொற்றலத்தேரை மறை என்பது சிலப்பதிகாரத்தில் “மண்டேய்த்த புகழினான்” என்பது போலும். பற்றலத் தேரைக்கும் என்றது கோயிற்புராணத்தில் “பொன்றிகழ் பங்கய மூழ்கி” என்பது போன்றது. (82)

படிகந் தனையனை யான்மறைக் காடன்பொற் பாணியில்வேல்
பிகந் தனையரு டாதைய னாடகப் பேரவனைக்
கடிகந் தனைமுகில் காணானை யேத்தக் கருதுநெஞ்சே
விகந் தனைய மடவார் கலக விழிமையலே.

இ-ள்: நெஞ்சே - மனமே, **படிகந்தனை அனையான்** - பளிங்கை ஒத்தவரும், **மறைக்காடன்** - வேதாரணியத்தை யுடையவரும், **பொன் பாணியில் வேல்பிக் கந்தனை அருள் தாதையன்** - பொன்போலும் (அருமைத்) திருக்கரத்தில் வேலாயுதத்தை யேந்திய குமாரக்கடவுளை உதவிய தந்தையாரும், **அடகப் பேரவனைக் கடிக் கந்து அனை முகில் காணானை** - இரணியன் என்று பொன்னினது பெயரை யடுத்தவனைக் கொன்ற தூணாகிய தாயையுடைய முகில் போலும் மாயவனாற் காணப்படாதவருமாகிய சிவனை, **ஏத்தக் கருது** - துதிக்க எண்ணுதி, **அனைய மடவார் கலக விழி மையல் கிகந்து வீடு** - (நீ இத்துணை ஞான்று மணைந்து களித்த) அம்மகளிரது கலகத்தையுடைய கண்ணாலாகும் மயக்கத்தை நீக்கி வீடு (நிச்சயம் முத்தி சித்திக்கும்) எ-று.

“தயாபரகரும சாதாக்கியரைத் தியானவுணர்விற் சேர்வு செப்பிற் படிக நிறம்” எனச் சதாசிவ ரூபத்திற் கூறினமை பற்றிப் படிகந்தனை யனையா னென்றார். தாதையன் என்பது கல்லாடத்தில் “சின்முலைக்கொடி மடந்தையன்” என்பது போலும்; கந்தனை முகில், புலியூரந்தாதியில், “கந்தனை யாகவந் தாற்கரி யானை” என்பது போலும்; அனைய என்பதை அல் நைய எனப் பிரித்து, அஞ்ஞானமாகிய இருள்கெட என்றுரைப்பினுமமையும். (83)

மையகற் றானை முகன்றாதை மாணிக்க வாசகனா
மெய்யகற் றானை மகிழ்மறைக் காடனை வேண்டியுன்னுஞ்
செய்யகற் றானைமுக் கோலந்த ணீசுரஞ் சென்றனரோ
தூய்யகற் றானைப் புரந்தானன் னானுநந் தோகையுமே.

இ-ள்: மை அகற்று ஆனை முகன் தாதை - (தம்மை வழிபடுவார்களது) குற்றத்தைத் தவிர்க்கின்ற யானை முகத்தையுடைய கணேசரது தந்தையும், மாணிக்கவாசகன் ஆம் மெய்ய கற்றானை மகிழ் மறைக்காடனை - மாணிக்க வாசகராகிய மெய்மையையுடைய பண்டிதரையுடைய வேதவனத்தருமாகிய சிவனை, வேண்டி உன்னுள் செய்ய கல்தானை முக்கோல் அந்தணர் - வேண்டித் தியானிக்கின்ற காவிக் கல் அளையப்பட்ட ஆடையையும் திரிதண்டத்தையுங் கொண்ட வேதியரே, துய்ய கற்று ஆனைப் பறந்தான் அன்னானும் நந்தோகையுள் சுரஞ் சென்றனரோ - சுத்தமாகிய கன்றையுடைய பசுவைக் காத்த மாயவனை யொத்தா னொரு காளையும் (இலக்குமியையொத்த) நமது மங்கையுஞ் சுரத்திற் போயினரோ? கண்டிரேற் சொல்லும். எ-று.

கன்று ஆன் என்பது கற்றான் என நின்றுது, திருவாசகத்தில், “கற்றாவின் மனம்போலக் கசிந்துருக வேண்டுவனே” என்றது போல. “மென்றொடர் மொழியுட் சிலவேற் றுமையிற் - றம்மின வன்றொட ராகா மன்னே” என்பது விதி. [ஆற்றிடை முக்கோற்பகவரை வினாதல்.] (84)

தோகை யிராமன் மதன்பாண மங்கந் துளைத்ததுகா
ரீகை யிராமன் விதிகற்ப மானதென் மீதீற்சற்று
மோகை யிராமன் மறந்தா ரிராவண னுட்கவென்ற
வாகை யிராமன் பணிமறைக் காடர்வந் தாரில்லையே.

இ-ள்: தோகையர் - மாதரே, ஆ - ஆ, மன்மதன் பாணம் அங்கந் துளைத்தது - மதனது பூவம்பு சரீரத்தைத் துளைக்கவும், கார் ஈ கை கிரா மன் விதி கற்பம் ஆனது - கருமையைத் தருதலையுடைய இரவும் நிலைபெற்ற பிரமகற்பமாகவும், கிராவணன் உட்க வென்ற வாகை கிராமன் பணி மறைக் காடர் வந்தார் இல்லை - இராவணன் அஞ்ச வென்ற வெற்றியையுடைய இராகவன் வணங்கிய திருமறைக்காடர் வந்திலார், என் மீதில் சற்றும் ஓகை கிராமல் மறந்தார் - (அதனால்) என்மேற் சிறிதும் அன்பிராமல் மறந்தார் (இனிச் செய்யக்கிடந்தது யாது? சொல்லுமின்!) எ-று.

துளைத்து ஆனது என்னும் முற்றுக்கள், சொற்றிரியினும் பொருள் திரியா வினையெச்சமாய்க் “கானவ ரிய வில்வாய்க் கடுங்கணை தொடுத்தலோடு - மானினம் பெயர்ந்ததாய ரார்த்தன ரணிந்த திண்டோ - டானொன்று முடங்கிற் றொன்று நிமிர்ந்தது சரம்பெய்மாரி - போனின்ற தென்ப மற்றைப் பொருவருஞ் சிலையி னாற்கே” என்னுஞ் சிந்தாமணிச் செய்யுள்போல நின்றன.

நின்றபடி நிற்ப மறந்து வந்திலாரென்னினுமமையும். அப்பொருட்கு வினைமுற்று எச்சமாயிற்றென்க. வினைமுற்றே எச்சமாகுமென்றும், முற்றுக்கள் திரிந்து எச்சமாகு மென்றும் எச்சமே முற்றாமென்றுங் கூறுவார் கருத்தை ஆங்காங்குக் காண்க. [இது கடவுண்மாட்டு மானுட்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் இரவினீட்டம்.] (85)

வந்தித்திக் குங்கணை யுங்கொண்ட வேள்பணி மான்குழற்கா
டுந்தித்திக் குங்கனி வாயும்வெண் முரலு மொண்குழையும்
பந்தித்திக் கும்பெறத் தோன்றிய வேதப் பதியன்பொற்றா
ளந்தித்திக் குந்தகு மென்னமன் றாடு மரன்கிரீக்கே.

இ-ள்: வேதப் பதியன் - மறைக்காட்டை யுடையவரும், பொன் தாளந் தித் திக்குந் தகும் என்ன மன்று ஆடும் ஓரன் கிரீக்கு - அழகாகிய தாளந் தித்திக்குந் தகும் என்ன (ப்பொன்) அம்பலத்தில் ஆடுகின்ற சங்கார கருத்தருமாகிய சிவனது மலையில், இக்குங் கணையுங் கொண்ட வேள் வந்தித்துப் பணி மான் குழல் காடும் - கருப்பு (வில்லையும்) (மலர்) அம்பையுங் கொண்ட காமனும் வழிபட்டு வணங்குகின்ற மங்கையுடைய கூந்தலாகிய வனமும், தித்திக்குங் கனிவாயும் - மதுரிக்கும் பழத்தையொத்த வாயும், வெள் முரலும் - வெள்ளிய நகையும, ஒள் குழையும் - ஒள்ளிய காதும், பந்தித் திக்கும் பெறத் தோன்றிய - வரிசையாகிய (இந்த வெய்ய) திசையும் பெறும் வண்ணந் தோன்றின (இஃ. தென்ன மாயமோ நெஞ்சே சொல்லுதி) எ-று. (86)

குழற்காடு தொகையுருவக மாயினமையில் காடு மிகுதிப் பொருட்டன்று. தகுதியின்மையணி. [தலைமகன் றலைமகள் துருவு வெளிப்பாடு கண்டு சொல்லியது.]

அரம்பையங் காட்டக வேதா ரணியத்த னாவியச்சக்
குரம்பையங் காட்டவல் லான்சீத சீத்தன் குருஉச்சடிலச்
சீரம்பையங் காட்ட வணிந்தோ னரவிந்தச் சேவடியென்
பரம்பையங் காட்ட வொழுற்பஞ் சாகப் பறந்திடுமே.

இ-ள்: அரம்பை காட்டு அக வேதாரணியத்தன் - வாழைக் காட்டிடத்தைக் கொண்ட திருமறைக்காட்டையுடையவரும், ஆவி அச்சக் குரம்பை அங்கு ஆட்ட வல்லான் - உயிரது காயமாகிய கூட்டை அங்ஙனம் ஆட்டவல்லவரும், சீத் அசித்தன் - சித்தும் அசித்தும் ஆனவரும், குருஉச் சடில சீரம் பயம் காட்ட அணிந் தோன் - (செந்) நிறத்தைக் கொண்ட சடாமுடியிற் கங்கையைக் காட்டப்

புனைந்தவருமாகிய சிவனது, **அரவிந்தச் சேவடி** - தாமரைமலர் போலுஞ் செம்மையாக்கிய திருவடி, **என்பரம்** - எனக்குப் பாரமானது, **பயங் காட்ட ளீழுன் பஞ்ச ஆகப் பறந்திடும்** - (அதனாற் பிறப் பிறப்பாதியவற்றால் வரும்) பய மெல்லாம் விறகிற் பற்றிய அக்கினிக்கு முற்பட்ட பஞ்சபோல விரைவில் அழியும். எ-று.

பட்டினத்துப்பிள்ளையார் பாடலில் “ஆட்டவல்லானு மொருவனுண்டே தில்லையம்பலத்தே” என்பதுகொண்டு அங்காட்ட வல்லா நென்றார். பறந்திடும் என்பது விரைவிலழியு மென்னும் பொருள் தருவதோ ரிலக்கணை. (87)

பறக்கும் பருந்துவக் குங்கழி யுன்முடைப் பற்றுளதா யிறக்கும் பருந்துவக் காக்கையை நீக்கி யீனிப்பொதிய வறக்கும் பருந்து தமிழ்மறைக் காட னருளைக்கொண்டு திறக்கும் பருந்துதித் தற்கா தாமுத்திச் சீர்க்கதவே.

இ-ள்: பறக்கும் பருந்து உவக்குங் கழி ஊன் முடைப் பற்று உளது ஆய்-பறக்கின்ற பருந்துகள் மகிழும் மிகுந்த மாமிசத்தின் நாற்றப்பற்றுள்ளதாகி, **கிறக்கும் பருந் துவக்கு ஆக்கையை நீக்கி** - துஞ்சுகின்ற பருந்த தோலையுடைய காயத்தை யொழித்து, **உம்பருந் துதித்தற்கு அரிது ஆம் சீ முத்தின் கதவு** - தேவருந் துதித்தற்குநாகிய சிறப்பையுடைய வீட்டுக்கதவை, **பொதிய அறக் கும்பர் உந்து தமிழ் மறைக்காடன் அருளைக் கொண்டு இனித் திறக்கு** - பொதியமலையில் வீற்றிருக்கின்ற புண்ணியத்தையுடைய அகஸ்தியமுனிவர் உயர்த்திய தமிழையுடைய திருமறைக்காட்டில் இறைவரது திருவருளைக்கொண்டு இனித் திறப்பேன். எ-று.

ஆக்கையை நீக்கி அருளைக்கொண்டு மோக்கக் கதவைத் திறப்பே நென்றியைக்க. “கடதற வென்னும், அந்நான் கூர்ந்த குன்றிய லுகரமோ-டென்னே னல்லென வருஉ மேழுந் - தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச் சொல்லே” எனத் தொல்காப்பியத்திலும், “குடுதுறு வென்னும் குன்றியலுகரமோ - டல்லன் னென்னே னாகு மீற்ற - விருதினை முக்கூற் றொருமைத் தன்மை” என நன்னூலிலும், “புல்லுங் குடுதுறு மென்னேனும் பொற்றொடியா - யல்லுந் தனித்தன்மையாம்” என நேமிநாதத்திலும், “குடுதுறு வென்னுங் குன்றியலுகரமோ - டல்லன் னென்னே னாகு மீற்ற-விருதினை முக்கூற் றொருமைத் தன்மையும்” என இலக்கணவிளக்கத்திலும் கூறியதனானும்,

திருக்கோவையாரில் “மடுக்கோ” “படுக்கோ” என்றற் றொடக்கத்தனவற்றுக்குத் தன்வினையாகப் பொருளுரைத்தமையானும் நச்சினார்க்கினியர் சிந்தாமணியில், “தளர்கு” என்பதைத் தன்வினை யுரைக்குந் தன்மைச்சொல்லெனக் கூறுதலானும், அகப் பொருளில் பிரிந்துவருகென்றலின் பொருள் வருவேனெனப் படுதலானும், அதனிலக்கியமாகிய தஞ்சைவாணன் கோவையில், “நின்றே வருவல்” எனக் கூறுதலானும் சீர்காழிக் கோவையிலும் வெங்கைக் கோவையிலுங் கோடச்சுரக்கோவையிலும் அப் பொருள்பட வருதலானும், திறக்கு என்பதற்கு இதுவே பொருளெனத் தெளிக. (88)

கதவாயு நீரங்கி மண்காய மான கடவுளெனை யுதவாயு மப்பனு மானவன் வேத முறைவனத்தான் பதவாயு தக்கொடி வேடாதை கீர்த்தியைப் பாடுதற்குச் சதவாயு நாவுந்தந் தானில்லை வாணி தலைமகனே.

இ-ள்: காயம் கதவாயு அங்கி நீர் மண் ஆன கடவுள் - வானமும் உக்கிரத்தையுடைய காற்றும் அக்கினியுஞ் சலமும் பிருதிவியுமாகிய தேவும், **எனை உதவு ஆயும் அப்பனும் ஆனவன்** - என்னையும் பெற்ற தாயும் தந்தையுமானவரும், **வேதம் உறை வனத்தான்** - ஆரணங்களிருக்குங் காட்டையுடையவரும், **பத ஆபுதக் கொடிவேள் தாதை கீர்த்தியைப் பாடுதற்கு** - கோழிக் கொடியையுடைய முருகக்கடவுளது பிதாவுமாகிய சிவனது கீர்த்தியைப் பாட, **வாணி தலைமகன் சத வாயு நாவுந் தந்தான் இல்லை** - சரசுவதியுடைய கணவனாகிய பிரமன் நூறு வாயையும் நாவையும் (எனக்குத்) தந்திலன். எ-று.

தோற்றமுறைக்கும் அரதனமாலையணிக்கும் பிறழ்ந்து, தொல்காப்பியத்தில் “தலையினு நெஞ்சினு மிடற்றினு நிலைஇ” என்பதுபோலச் செய்யுளின்பம் படநின்ற முதலடியை முறைதந்து பொருளுரைத்தாம். (89)

மகர சலந்தர ளந்தரு வேத வனத்தன்பு யசகர சலந்தர னாவியுண் டானடல் சேர்த்திலங்கு முகர சலந்தர வாலாச னாவிரீ யங்கையொற்றைப் புகர சலந்தரப் போர்த்தா யெனவினை பொன்றிமே.

இ-ள்: மகர சலந் தரளந் தரு வேதவனத்தன் - சுறாமீனை யுடைய கடல் முத்தைத் தருகின்ற மறைக்காட்டை யுடையவரும், **புய சகர சலந்திரன் ஆவி உண்டான்** - புயமலையையுடைய

சுலந்தராகரணைக் கொன்றவருமாகிய சிவனை, **அடல் சேர்ந்து இலங்கும் உகர** - வலிமைபொருந்தி விளங்காநின்ற உகர மெனப்பட்ட, **சகந் தர ஆலாசனா** - வயிரத்தைக் கொண்ட காள போசனரே, **அம் ஒற்றைக் கைப் புகர் அசலம் உரீ தரப் போர்த்தாய் என வினை பொன்றும்** - அழகாகிய ஒரு கையையுங் கபில நிறத்தையுமுடைய யானை தோலைத் தரப் போர்த்தவரே யென்று துதித்துக் கொள்ளப் (பிறவிக் கேதுவாகிய) இருவினைகளும் அழியும். எ-று.

சங்காரத்தொழிலை மியற்றலால் அடல்சேர்ந்து என்றார். உவ்வென்பது சிவனுக்குப் பெயராதலைக் கந்தரலங்காரத்தில் “ஆலுக்கணிகலம் வெண்டலைமாலை” என்பதனா லுணர்க. (90)

**பொன்றுதை யம்புயத் திண்கால னஞ்சீப் புரண்டுஹி
நின்றதை யம்புயத் தான்மறைக் காட னீழல்வெற்பீனீ
ரொன்றுதை யம்புயங் கன்வாய் விழுங்கிய தோமணித்தே
ரென்றுதை யம்புயன் முடிய தோவின் நியம்ப்டுமே.**

இ-ள்: பொன் துதை அம் புயத் திண் காலன் அஞ்சீப் புரண்டு ஹி - ஆபரணம் நெருங்கிய அழகாகிய புயத்தையுடைய வலிய நமன் பயந்து புரண்டு வீழ, நின்று உதை அம்புயத்தான் மறைக்காடன் நியல் வெற்பீனீ - நின்று உதைத்த திருவடியாகிய தாமரைமலரையுடையராய வேதபுரீசரது குளிர்ச்சியைக் கொண்ட மலையில் வாழும் மடவீர, **ஐயம் ஒன்றுது** - சங்கை பிறக்கின்றது, **மணித்தேர் என்று உதை** - மணியைக்கொண்ட தேரையுடைய உந்தச் சூரியனை, புயங்கன்வாய் விழுங்கியதோ - இன்றைக்குக் கேது வாய் விழுங்கிற்றோ, **அம்புயல் முடியதோ** - (அன்றேல்) நீர்மேகம் மூடிற்றோ, **கியம்ப்டும்** - (தெரிதிரே) சொன்மின் எ-று.

ஒன்றுகின்ற தென்பாலது, பட்டினத்தடிகள், “வேகுதே தீயதனில் வெந்துபொடி சாம்ப - ராகுதே” எனக் கூறியது போல மரீஇயிற்று. புயங்கன் என்பது பாரதத்தில் “உரகருந் தங்கன்வாய் விடங்கள் கொன்றென வீழ்ந்தார்” என்றாற்போல நின்றது. உது பண்டறிசுட்டு. [இரவினீட்டம்.] (91)

**கியக்கோடை யாம்பன் முசுருந்த னேத்து மறைவவண்டு
முயக்கோடை யாம்பன் மலர்மறைக் கான்முத லேசருதீச்
சயக்கோடை யாம்பன்முத் தேயடி யேன்சட் டகம்விருநான்
மயக்கோடை யாம்பன் மருந்தே நன்பார்வை வழங்குதியே.**

இ-ள்: கியக்கு ஓடை ஆம்பல் முசுருந்தன் ஏத்தும் இறைவ - (பாகர்) தூண்டுக்கின்ற (நெற்றியில்) பட்டத்தைக் கொண்ட யானையையுடைய முசு குந்தச் சக்கிரவர்த்தி துதித்த தலைவரே, **ஓடை வண்டு முயக்கு ஆம்பல் மலர் மறைக்கான் முதலே** - ஓடையில் வண்டுகளைப் புணர்க்கின்ற ஆம்பற் பூ மலரப்பெற்ற வேதவனத்து முதல்வரே, **சருதீச் சயக் கோடை ஆம்பல் முத்தே** - வேதமாகிய வெற்றியைக்கொண்ட குதிரையையுடைய மூங்கில் முத்தே, **மயக்கோடு ஐ ஆம் பன் மருந்தே** - (அன்பரது) மயலுக்குங் கோழைக்குமான நெருங்கிய ஒளஷதம் போல்வாரே, **அடியேன் சட்டகம் வீடும் நாள் நன்பார்வை வழங்குதி** - அடியேன் காயத்தைத் துறக்கும் நாளில் (மரணவேதனை நீங்க) நுமது திருநோக்கத்தைத் தந்தருளும். எ-று.

கோடைக்கியைந்தமையிற் சயமென்றார்.

(92)

**குதிக்குஞ் சீதரரிக் கட்கயற் பாவை கொழுநன்மன்றி
சதிக்குஞ் சீதநடத் தான்கொன்றை மாலை தவழ்குழவி
மதிக்குஞ்சீ தங்கிய வேணியன் வேத வனத்தலத்தி
னுதிக்குஞ் சீதலை யெறும்பாதி பேறு முரைக்கார்தே.**

இ-ள்: குதிக்குஞ் சீதர் அரிக்கன் கயல் பாவை கொழுநன் - குதிக்கின்ற சிதறும் வரியையுடைய விழியாகிய கயலைக் கொண்ட உமாதேவிக்கு நாயகரும், மன்றில் சதிக் குஞ்சீத நடத்தான் - பொன்னம்பலத்திற் (புரிந்தருளுந்) தாளவொத்துக் (கிசைந்த) குஞ்சித நடனத்தை யுடையவரும், **கொன்றை மாலை தவழ் குழவி மதிக்குஞ்சீ தங்கிய வேணியன்** - கொன்றை மாலையையுந் தவழும் இளம்பிறையையும் புனைந்த குஞ்சி பொருந்திய சடையையுடையவருமாகிய சிவனது, **வேத வனத் தலத்தின் உதிக்குஞ் சீதலை எறும்பு ஆதி பேறும் உரைக்க அரிது** - திருமறைக் காட்டிற் பிறக்குங் கறையான் எறும்பு முதலியவற்றின் பேறுஞ் சொல்ல அரிது. எ-று.

குதிக்கும் வினை கயன்மேற்று. உரைக்கரிது என்பதை உரைக்கு அரிது என வைத்துச் சொல்லுக்கு அரிது எனக் கூறினுமமையும். (93)

**உரைத்தென்ன வன்மை பரன்மறைக் கானுறை யோங்கன்முசி
னீரைத்தென்ன வன்மலி பூங்குழ லானெஞ் செனுமிரும்பைக்
கரைத்தென்ன வந்தகைப் புண்மார்புஞ் சேரக் கருதுபொதி
வரைத்தென்ன வன்கொடி சாடிய வேல்வீழி வானகையே.**

இ-ள்: பொதி வரைத் தென்னவன் கொடி சாடிய வேல்வீழ வால் நகையே - பொதிய மலையையுடைய பாண்டியனது துவசமாகிய சேலைவென்ற வேற்கண்ணையும் வெண்மையாகிய பல்லையுமுடைய மாதே, வன்மை உரைத்து என்ன - சமர்த்தைச் சொல்லி (அதனாற் பெறுவது) யாது, பரன் மறைக் கான் உறை ஓங்கல் - சிவனது வேதவனத்திலிருக்கு மலையில், முகில் நிரைத்தென்ன அல் மலி பூங் குழலாள் - மேகம் நிரைந்தாற் போல இருள் நிறைந்த மலரைக்கொண்ட கூந்தலை யுடையாள், என்ன அம் நகைப்பூண் மார்பஞ் சேர - எனது அழகாகிய ஒளியைக்கொண்ட ஆபரணத்தைப்பூனைந்த மார்பைத் தழுவ, நெஞ்சு எனும் கிரும்பைக் கரைத்துக் கருது - (நினது) மனமென்னப்பட்ட இரும்பைக் கரைத்து எண்ணுதி. எ-று.

வால் நகையே பூங்குழலாள் என் மார்பைச் சேர நீ நெஞ்சைக் குழைத்து எண்ணுதி என முடியும். உரைத்து என்னும் வினையெச்சம், வருவித்த பெறுவது என்பதின் முதனிலையோடு முடிந்தது, “செய்வியென் வினையுட் செய்வினை சிலவே” என்னும் இலக்கணக்கொத்து விதியால் நிரைத்தென நின்றது. “நிரையாமாச் சேர்க்கு நெடுங்குன்ற நாட” என்னும் நாலடியார்ச் செய்யுளு மிது. நிரைத்தாற்போல எனப் பொருள் கூறில், முகில் இரண்டாவதாம். பொதி என்பது, “பொதியிலே விளைகின்றன சந்தனம் பொதியி னதியிலே விளைகின்றன முத்தம்” என்னுந் திருவிளையாடற் புராணச் செய்யுள்போல நின்றது. வேற்கண் ஒருசொல்; கந்தபுராணத்தில் “கூற்றமன்ன வேற்கண்ணி” என வந்ததுமிது. [தன்னிலை தலைவன் சாற்றல்.] (94)

வானண்ட ருண்டி வழங்குஞ்செவ் வாய்ச்சீ மணிகறங்கு
மானண்டர் வேயிசை கேட்கப் பொறாளனை வாய்கவைத்த
கானன் டளையினி னத்தீனு முத்தினைக் காமரன்னந்
தானண்ட மென்றனைக் கும்மறைக் காட்டுறை சங்கரனே.

இ-ள்: கவைத்த கால் நண்டு அளையினில் நத்து ஈனும் முத்தினை - கவர்ப்பட்ட காலையுடைய நெண்டுள்ளது அளையிற் சங்கு ஈனும் முத்தை, காமர் அன்னம் அண்டந்தான் என்று அணைக்கும் மறைக்காட்டு உறைசங்கரனே - அழகையுடைய அன்னம் (தனது) முட்டையெய்ன்று அணைக்கின்ற வேதவனத்தில் வீற்றிருக்குஞ் சங்கரனே, வான் அண்டர் உண்டி வழங்குஞ் செவ்வாய்ச்சீ - ஆகாயத்தில் வாழுந் தேவர்களது உணவாகிய அமுதைக் கொடுக்கின்ற சிவந்த வாயையுடைய (நம்) மாதா, மணி கறங்கும் ஆன் அண்டர் வேய்

இசை கேட்கப் பொறாள் அணைவாய் - (நும்மாட்டு வைத்த காதலால்) மணி ஒலிக்கும் ஏற்றையுடைய ஆயுரது வேயங்குழலி (லெழுமினிய) இசையையுங் கேட்கப் பொறாளாய்ப் (பெரிது படருகின்றாள் அது தீர அவளைத்) தழுவுதிர். எ-று.

வானண்டர், திருக்கோவையாரில் “கருங்கண் ணனையறி யாமை நின்றோன்” என்பது போல நின்றது. வான் பெருமையுமாம். ஆன் ஏற்றுக்குமாதலைத் திருச்செந்திலந்தாதியில், “அங்கமிலையை யேய்ந்த தகை யானைக்கு” என்பதனானறிக. காமர் காதலுமாம். தான் அசையுமாம். தானாக என்னினு மமையும். சங்கரனே அணைவாய் என்றமையிற் கருத்துடையடையணி. மறைக்காட்டு உறை சங்கரனே, நெண்டளையிற் சங்கு ஈன்ற முத்தை, அன்னம், அண்டம் என்று அணைக்கும், அதுபோலச் செவ்வாய்ச்சி மணியொலிக்கும் ஆனண்டரது வேயிசையையுங் கேட்கப்பொறாது மயலுறுகின்றாள், அம்மயலொழிய அவளைத் தழுவுதி; தழுவில், (நீ மின்றும் அமின்றறியாத) தேவாமிரத்தைத் தருவன் எனக் கூறலுமென்று. அமிரத்தைச் செவ்வாயில் தருவன் என்பதுபடச் செவ்வாய்ச்சி யென்றாள். கடவுண்மாட்டு மானுடப்பெண்டிர் நயந்த பக்கத்தில் தலைவியோடணைய இறைவனை வருகவெனத் தோழி மிரத்தல். (95)

சங்க மடங்கலை சூழ்மறைக் காடன் தடஞ்சிலம்பிற்
றங்க மடங்கலை யன்னான் புரியுஞ்சொற் சூதையெண்ணென்
பைங்க மடங்கலை நேரும் புறவடிப் பார்வைதக்கோர்
சீங்க மடங்கலை கற்பாரென் றார்பொற் சிலைநுதலே.

இ-ள்: சங்க மடங்கு அலை சூழ் மறைக்காடன் தடஞ்சிலம்பில் சிலைநுதலே - சங்குகளையுடைய மறியுந் திரை பொருந்திய கடல் சூழ்ந்த வேதவனத்தி லிறைவரது பெருமையாகிய மலையில் வாழும் வில்லையொத்த நெற்றியையுடைய மாதே, ழாங்க மடங்கலை அன்னான் - உயர்ச்சியாகிய சிங்கத்தை யொத்த (சயத்தையுடைய) தலைவர், பைங் கமடம் நேரும் புற வடிகலை நேரும் பார்வை - பசிய கூர்மத்தைப் போலும் புறந்தாளையும மானைப் போலுங் கண்ணையுமுடையாய், மடஞ் சீங்கத் தக்கோர் கலை கற்பார் என்றார் - அறியாமைகுன்றப் பெரியோர் சாஸ்திரங்களைப் படிப்பாரென (நென்னர்) சொல்லி வைத்தார், புரியுஞ்சொல் சூதை எண்ணென் - அன்று சொல்லிய சொற்குதைத் தேற்றிலேன் (இன்று அவர் பிரிந்ததினாற் றேறினேன்) எ-று.

உயர்வுடை முயற்சிமீற் கிளர்ந்ததினால், அன்னான் என்ற ஒருமை என்றார் என்ற பன்மையோடு மயங்கிற்று. திருவள்ளுவ நாயனாரும் “எனைத்துணைய ராயினு மென்னாந் தினைத்துணையுந் - தேரான் பிறனின்புகல்” எனப் பான்மயங்கக் கூறியதை யுணர்க. பிரிவு ஆறனுள் “ஓதலுந் தூது முயர்ந்தோர் மேன்” எனத் தொல்காப்பியனார் கூறுதலின் இது உயர்ந்ததாயிற்று. விளியிரண்டில் ஈற்றது தலைவியைத் தோழி விளித்தது. மற்றது பாங்கியைத் தலைவன் விளித்தது. [கல்விக்குப் பிரிவு தலைமகனா னுணர்ந்த தோழி தலைமகட்குரைத்தல்.] (96)

சீலைக்கோடு மேல்வைத்த கோற்றே னுடைந்ததன் டேறல்வயற் றலைக்கோடு வேத வனப்பெரு மான்மலைச் சங்கரீதன் முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான் சடில முடிமணியாங் கலைக்கோடு வெண்பிறை யைச்செங்கை கூப்புதி கார்மயிலே.

இ-ள்: கார் மயிலே - கார்காலத்து மயில்போல்வாளே, சீலைக் கோடு மேல்வைத்த கோல் தேன் உடைந்த தன் தேறல் - மலைமுடிமேல் (சக்கள்) வைத்த கொம்பர்த் தேன்கூடு உடைந்ததனா லெழுந்த குளிர்ந்த தேன், வயல் தலைக்கு ஓடு வேதவனப் பெருமான் - கழனிக்கண் ஓடுந் திருமறைக் காட்டிற் பெரியவரும், மலைச் சங்கரீ முலைக்கோடு பட்ட தழும்பான் - (இமய) மலையிலுதித்த உமாதேவியாரது தனக்கொம்பு பட்டதனாலான வடுவை யுடையவருமாகிய சிவனது, சடில முடி மணி ஆங் கலைக்கோடு வெள் பிறையைச் செங்கை கூப்புதி - சடையானியன்ற முடிக்கு மணியாகிய கலையையுடைய வளைந்த வெள்ளிய பிறையைக் கைகூப்பு. எ-று.

உடைந்த தண்டேறலும் கோடுபட்ட தழும்பும், கல்லாடத்தில், “தேவர்கோமான் சிறையரி புண்ணுக்காற்றாது” என்பதிற் சிறையரி புண்ணுக்கு என்பது போல்வன. ஆட்டிய கரும்பும் இது. புணர்ச்சிக் களிப்புடைமைபற்றி நகையாடுவாள் கார்மயிலே யென்றாள். [பிறைதொழுகென்றல்.] (97)

காரண னோமத் தலைவே திகைமறைக் கானப்பரி பூரண னோமத்த மானவன் வில்லிடம் பொன்வெள்ளீமா வாரண நோமத்த வாரணங் காத்திடு மாழிப்புவி பாரண னோமத்த வேணியைத் தாங்கிய பால்விடையே.

இ-ள்: காரணன் - (சகத்துக்கு நிமித்த) காரணரும், ஓமத் தலைவேதிகை மறைக் கானப் பரி பூரணன் - யாகத்துக்குரிய தலைவேதிகையை யுடைய வேதாரணியத்துப் பரிபூரணரும், ஓம் அத்தம் ஆனவன் - பிரணவப்பொருளானவருமாகிய சிவனது, வில் பொன் - தனுப் பொன்(னாகும்),- இடம் வெள்ளி - தானம் வெள்ளி(யாகும்), மா ஆரணம் - குதிரை வேத(மாகும்), மத்த வேணியைத் தாங்கிய பால் விடை - உன்மத்தம் பூவையணிந்த சடையையுடைய (அச்) சிவனைப் பரித்த வெள்ளையேறு, நோம் மத்த வாரணங் காத்திடும் ஆழிப் புவி பாரணன் - (முதலையால்) நொந்த மத யானையைக் காத்த கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியை யுண்ட மாயவன். எ-று.

ஓ சிறப்புப்பொருளில் வந்தது. இக்கவி “வையைக் கிழவன் வயங்குதார் மாணகலந் - தையலாய் நீயின்று நல்கினை நல்காயேற் - கூடலார் கோவோடு நீயும் படுதியே - நாடறியக் கெளவை யொருங்கு” என்பது போல வந்ததனாற் பிரிந்துவழிஇயதன்றென்க. (98)

பாலம் பகவன் மயிலுரைக் கோவியற் பாவைபங்கன் ஞாலம் பகவன் மருப்பினிற் கீன்றிடு நாரணனாங் கோலம் பகவ னவின்மறைக் காடன் குருஉச்சடில மேலம் பகவ னமையான் டருளுவன் மேதகவே.

இ-ள்: பால் அம்புக் கோ அகவல் மயில் இயல் பாவைபங்கன் - பாலையொத்த சொல்லையும் பாணத்தையொத்த கண்ணையும் நடித்தலைக் கொண்ட மயிலை யொத்த இயலையு முடைய உமாதேவியைப் பாகத்திலுடையவரும், ஞாலம் பக வல் மருப்பினில் கீன்றிங் கோலம் ஆம் நாரணன் - பூமிகிழிய வலிய எயிற்றாற் கிழித்த பன்றியாகிய மாயவனும், பகவன் நவில் மறைக்காடன் - பிரமனுந் துதிக்கும் வேதவனத்தை யுடையவரும், குருஉச்சடில மேல் அம் பகவன் - (மின்) நிறத்தைக்கொண்ட சடையின்மேல் நீரைத் தரித்த செல்வருமாகிய சிவன், மேதகை நமை ஆண்டு அருளுவன் - மேன்மை தக எம்மையும் அடிமை கொண்டருள்வன். எ-று. (99)

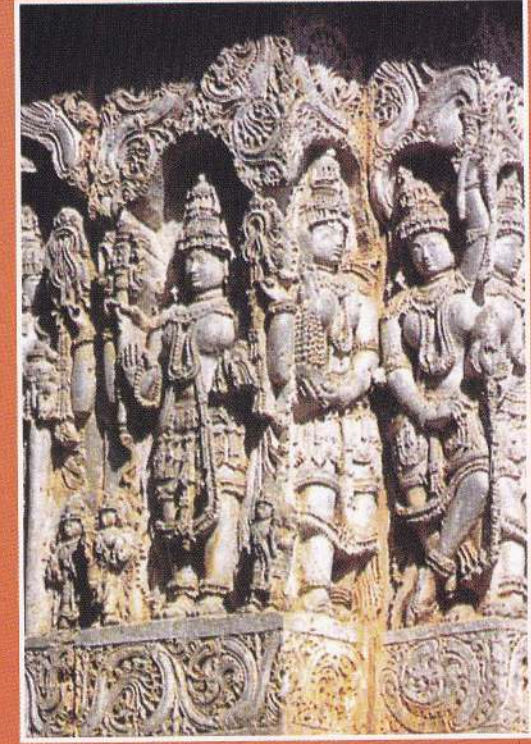

தகர நகரமுன் னாமைந் தெழுத்தர் தறுகண்முகப்
புகர னகரத் தரவேழப் போர்வையர் பொங்கனலம்
பகர நகரத்தர் வேதங்கள் பூசீத்த பான்மைபெற்ற
சீகர நகரத்த ரெற்களிப் பார்முத்திச் செந்திருவே.

இ-ள்: தகர நகர முன் ஆம் ஐந்து எழுத்தர் - தந்நகரமுதலிய
பஞ்சாக் கரத்தையுடையவரும், தறுகண் முகப் புகர் கரத் தர அன
வேழப் போர்வையர் - மறமாகிய முகத்தையுங் கபிலநிறத்தையுந்
துதிக்கையையும் வலிமையையுமுடைய அந்தக் கயாசுரனது தோலையுடை
யவரும், பொங்கு அனல் அம்பகர் - பொலிந்த அக்கினிக்கண்ணை
யுடையவரும், அநகர் - மலரகிதரும், அத்தர் - (சகத்துக்குப்) பிதாவான
வரும், வேதங்கள் பூசீத்த பான்மை பெற்ற சீகர நகரத்தர் -
வேதங்க ளருச்சித்த தன்மையைப்பெற்ற முடிபொருந்திய திருக்கோயிலை
யுடைய வருமாகிய சிவன், எற்கு முத்திச் செந்திரு அளிப்பார் -
(நாயிற் கடைப் பட்ட) எனக்கும் மோக்கலக்குமியைத் தந்தருள்வர். எ-று.

திருவாசகத்தில் “நமச்சிவாய வாஅழ்க” எனவும் தேவாரத்தில்
“நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே” எனவும் அருளப்பட்டமை பற்றி
நகரமுன்னா மைந்தெழுத்தர் என்றார். (100)

மறைசையந்தாதி
முலமும் உரையும்
முற்றுப் பெற்றன.

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் இயற்றிய

கரவை வேலன் கோவை

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் கியற்றிய

கரவை வேலன் கோவை

[அரும்பதுவரை: ஸ்ரீ சநாசிவ ஐயர்]

காப்பு

மற்பயில் வாகன் கரவையில் வேலன் மகீபதிமேற்
சொற்பயில் கோவைச் செழுந்தமிழ் மாலை தொகுத்துரைக்கச்
சிற்பரை வானிமை யப்பிடி யின்றருள் தில்லைவனக்
கற்பக வாரணப் பொற்சர ணாம்புயங் காப்பதுவே.

வாகன் - தோளையுடையவன் (வாகு - தோள்). மகீபதி பூமிக்குத் தலை
வன் (மகீ - பூமி). சிற்பரை - ஞானசொருபி. இமையப்பிடி இமைய
மலைமகள், பார்வதி. தில்லைவனம் - சிதம்பரம். கற்பகவாரணம் -
கற்பகப்பிள்ளையார், வாரணம் - யானை. பொன் - அழகு, பொலிவு.
சரணாம்புயம் (சரண + அம்புயம்) பாததாமரை.

இது நூலாசிரியர் தாம் செய்யத் தொடங்கிய நூல் இடையூறின்றி இனிது
முடிதற் பொருட்டுத் தம் இஸ்ட தெய்வத்தைத் துதித்தவாறாம்.

எண்ணிறைந்த தில்லை யெழுகோ புரந்திகழக்
கண்ணிறைந்து நின்றருளுங் கற்பகமே - நண்ணியசீர்த்
தேனூறு செஞ்சொற் றிருக்கோவை யென்கின்ற
நானூறு மென்மனத்தே நல்கு.

என்பதும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

களவியல்

கைக்கிளை

காட்சி

தேருங் கடலு மமீர்தமுந் திங்களுஞ் செய்யமின்னுங்
காருஞ் சுமந்த மணிவல்லி யொன்று கனகவல்லி
சேரும் ப்ரதாபன் கரவையில் வேலன் சீலம்பில்வண்டுந்
தாருஞ் செறியும் பசுங்காவீ னீன்று தயங்கியதே.

கனகவல்லி - இலக்குமி. ப்ரதாபன் - பிரதாபன் (பிரதாபம் - கீர்த்தி, வீரம்). சிலம்பு - மலை. தார் - பூ. வல்லி - கொடி; தலைவியைக் குறிப்பது. தேர், கடல், அமிர்தம், திங்கள், மின், கார் என்பன முறையே அல்குல், கண் இகழ், நெற்றி, இடை, கூந்தல் என்னும் அவயவங்களைக் குறிக்கும்.

(1)

ஐயம்

கங்கா தரன்சிலை யோரத மோகவி னும்பணியோ
வெங்காள போசன சாலைய தோவியன் முத்தமிழும்
மங்காது வந்த கரவையில் வேலன் வரையிலிசை
சிங்கார வல்லியர் வாழ்பதி யாதெனத் தேர்கிலமே.

கங்காதரன் - சிவன். சிலை - வில். பணி - ஆபரணம். காளம் - நஞ்சு. வெங்காள போசனசாலை - கடல். சிங்காரம் - அழகு. சிவனது வில், தேர், ஆபரணம், போசனசாலை என்பன முறையே மலை, பூமி,

பாம்பு, கடல் என்பனவாம். கண்ட தலைமகன் கொடியல்லப் பெண்ணென்றறிந்து இவள் வரையரமகளோ? மானுட மாதோ? நாககன்னியோ? நீரமகளோ? என ஐயுறா நின்றானென்க. (2)

துணிவு

புவென்ற மாவிலங் கேசனை நாளைக்குப் போர்புரிய
வாவென்ற வீரன் கரவையில் வேலன் மகீபதிமேற்
பாவென்ற வாணிப் பவளச்செவ் வாய்மடப் பாவையிவ
ளேவென்ற காதள வோடிய பார்வை யிமைக்கின்றதே.

பூ - பூமி. மால் - பெருமை. இலங்கேசன் - இராவணன் (இலங்கா + ஈசன்). பா - பாட்டு, ஓசை. வாணி - சொல். ஏ - அம்பு. பார்வை - கண். பூவென்ற ..... வாவென்ற வீரன் - இராமன். திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமனை ஒத்த வேலன் என்க. 'இலங்கேசனை நாளைக்குப் போர் பூரிய வாவென்ற வீரன்' என்பது,

ஆளை யாவுனக் கமைந்தன மாருத மெறிந்த
பூளை யாமின கண்டனை மின்று போய்ப் போர்க்கு
நாளை வாவென நல்கின னாகிளங் கழுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்.

(இரா. யுத். - முதற். செ. 256)

என்னும் கம்பர் திருவாக்கை யனுவதித்துக் கூறியவாறாம். (3)

குறிப்பறிதல்

மருநோக்கும் வண்டறை யைம்பா லளக மடந்தைக்கண்ணி
லருநோக் குடையது காவெஞ்ச மேயிரு நோக்கதனி
லொருநோக்கு நஞ்ச மொருநோக் கமீர்த முயர்பதுமத்
தருநோக்கு மார்பன் கரவையில் வேலன் சீலம்பகத்தே.

மரு - வாசனை. வண்டறை (வண்டு + அறை); அறைதல் - ஒலித்தல். ஐம்பால் - ஐவகைமயிர்முடி. பதுமத்திரு - இலக்குமி. (4)

கைக்கிளை முற்றியது.

இயற்கைப் புணர்ச்சி

இரந்து பின்னிற்றற் கெண்ணல்

கொத்தாருங் கோதை யணிகோதை மானைக் குறையிற்றும்
வித்தார வார மணியாரக் கொங்கையின் மேவுதும்யாம்
முத்தான வேகக் களியானை முத்தமிழோர்க்குதவுங்
கைத்தான மேகங் கரவையில் வேலன் கனகிரிக்கே.

கொத்து - கூட்டம். கோதை - மாலை. கோதை மான் - கூந்தலையுடைய பெண். வித்தாரம் - பரத்தல். ஆரம் - முத்து. ஆரமணி ஆரம் - முத்து மணிமாலை. ஆரம் சந்தனம் எனினுமாம். முத்தானம் - மூவகை யாகிய மதம் (கும்பமதம், கன்னமதம், கோசமதம் என). கனகிரி - (கனம் + கிரி) மேகம் படியும் மலை. முத்தமிழோர்க்கு யானையை உதவுங்கை என்க. தானமேகம் - கொடை பொருந்திய மேகம்; கொடையில் மேகத்தை ஒத்தவன் எனப்பதாம். (5)

இரந்து பின்னிலை நிறற்

கலைவிச மென்னகத் தாருயிர் மீனைக் கலகச்செங்கண்
வலைவீச நிற்பது மக்கறி வோமரு வார்மகுடத்
தலைவீசம் வாட்கைக் கரவையில் வேலன் றடஞ்சீலம்பி
லலைவீசம் வாரீ யுதியாத பூதலத் தாரமுதே.

கலை - அறிவு, ஞானம். மருவார் - பகைவர். மகுடம் - முடி. தடம் - விசாலம். வாரி - கடல். 'அலை வீசம் வாரியுதியாத பூதலத்து ஆரமிர்தே' என்பதை,

“அலையிடைப் பிறவா அமிழ்தே யென்கோ”

(சில. 2. மனை. 78)

என்பதனோ டொப்பு நோக்குக.

(6)

முன்னிலையாக் கல்

பாடாம லோசை யடியாமற் செம்மணிப் பந்துகழங்
காடாம லாசலு மாடாமற் பாங்கிய ராயத்தொடுங்
கூடாம னின்றதென் வெங்கல் முடிக் குவலயங்கள்
வாடாமல் வந்த கரவையில் வேலன் வரையணங்கே.

கழங்கு - மகளிர்விளையாட்டின் ஒன்று. பாங்கி - தோழி. ஆயம் - கூட்டம். கலி - வறுமை. குவலயம் - பூமி. அணங்கு - தெய்வப் பெண். (7)

மெய்தொட்டுப் பயிறல்

ஆதி பதம்பணி வேலன் கரவை யதிபதியாஞ்
சோதி திருந்து புயமாலைக் காவீச் சுரும்பினங்காள்
காதி னிருந்து விழியாப் பருங்கலக் காரிகையை
யோதி யிருந்து பிறநூலை யாய்த லுரித்தல்லவே.

ஆதி - கடவுள். காவி - குவளைமலர். சுரும்பு - வண்டு. யாப்பு - கட்டு, பொருந்தியிருத்தல். காதின இருந்து விழியாப்பு என்பது காதளவு நீண்டு பொருந்தியிருக்குங் கண்ணையுடைய என்பதாம். ஒதி - கூந்தல். நூல் - (1) இடை (2) சாத்திரம். அருங்கலம் காரிகை - அரிய ஆபரணம் அணிந்த பெண்; கலம் - ஆபரணம். ஐ - ஐந்து வகையாய் முடிக்கின்ற. யாப்பருங்கலக்காரிகை நூலைக் கற்றுப் பின் வேறு யாப்பிலக்கண நூலை ஆராய்தல் உரித்தல்லவே எனப் பிறிதோர் பொருள் தொனித்தலுங் காண்க. (8)

பொய்பாராட்டல்

சேது நிலையிட்ட மாப்பாண னீன்றருள் செல்வன்கலை
யோதும் வரிசைக் கரவையில் வேல னுயர்சீலம்பின்
மாது நினது முகத்துக்குத் தோற்று வனசமலர்ப்
போது வனத்துட் சிறையாகப் பங்கம் பொருந்தியதே.

சேது நிலையிட்ட - என்பது மாப்பாணனுக்குரிய பட்டப்பெயர் என்ப. மேலும் அது பாட்டுடைத் தலைவனாகிய வேலாயுத உடையாரும் அவர் தந்தையும் இளமையில் இராமேச்சுரத்தில் சிறிது காலம் வசித்திருந்த சம்பவத்தைக் குறிப்பதுமாம். வரிசை - மேம்பாடு, உயர்வு. சிலம்பு - மலை. வனசம் - தாமரை. மலர்ப்போது - ஒருபொருட்பன்மொழி. வனம் - (1) நீர் (2) காடு. சிறை - (1) இடம் (2) காவல், மறியல். பங்கம் - (1) சேறு (2) தோல்வி. தாமரைமலர் தோற்று நீரிடமாய்ச் சேற்றுள் பொருந்தியது என்னும் நேர் பொருளோடு தாமரைப்பூ நீருட் சிறைப்பட்டுத் தோல்வி பெற்றது என ஒரு பொருள் தொனிக் குமாறுங் காண்க. (9)

இடம்பெற்றுத் தழாஅல்

சினந்தோயு மாரன் கணைதைத்த வேதனை தீர்விடர்
மனந்தோயு மாசைக் கவிதீர்ச் செந்நெல் வளர்ந்தெழுந்து
கனந்தோயும் பண்ணைக் கரவையில் வேலன் கனகிரீமே
லினந்தோயு மாப்பத் தனந்தோய்தற் காசு மிடமிகுவே.

தோய்தல் - பொருந்துதல். மாரன் - மன்மதன். ஆசைக்கலி - ஆசைப்
பெருக்கம்; ஆசையாகிய வறுமை எனினுமாம். கனம் - மேகம். பண்ணை
- வயல். இனந்தோயும் - இரண்டாகப் பொருந்திய. (10)

வழிபாடு மறுத்தல்

தாரணி மெச்சிய சிற்றம் பலவனைத் தந்ததந்தை
போரணி வாகைக் கரவையில் வேலன் பொருப்புகத்தே
சேர்மயல் வெம்மைக் குனதரு ளாநிறல் சேர்த்திடுவாய்
வார்குழை யாடிய கண்மலர் சூடு மலர்வஞ்சியே.

தாரணி - பூமியிலுள்ளோர். சிற்றம்பலவன் என்பவர் பாட்டுடைத் தலைவன்
மகன். தந்த - பெற்ற. வாகை - வெற்றிமாலை. பொருப்பு - மலை.
வெம்மை - வெய்யில். வார் - நீண்ட. குழை - காது. குழையாடிய -
காதோடு பொருதுகின்ற. கண்மலர் - கண்ணாகியமலர். வஞ்சி - கொடி
(பெண்). (11)

இடையூறு கிளத்தல்

மல்வளைக் கும்புயத் தொன்னார் கிளைகள் வனம்புகுத
வில்வளைக் குஞ்செங்கை வேலன் கரவை வியன்சீலம்பிற
பல்வளைக் கைக்கொண்டு காதலின் லீலப் பரவைதன்னை
யல்வளைக் குஞ்சுருட் கோதாய் புதைத்த ததிசயமே.

மல் - மல்வீரர்; மல்வளைக்கும் - மல்வீரரை வணங்கச் செய்யும்.
ஒன்னார் - பகைவர். நீலப்பரவை -(1) கண் (2) கருங்கடல். வளை -
(1) வளையல் (2) சங்கு. அல் - இருள். சுருள் - கூந்தல். கோதாய் -
பெண்ணே! புதைத்தல் - பொத்துதல். மறைத்தல். வளையலணிந்த
கைகளைக்கொண்டு கண்ணைப் புதைத்தது அதிசயமே என்னும் நேர்
பொருளோடு, சங்குகளைக் கையிற்கொண்டு கடலைப் புதைத்தது அதிசயம்
என்பதொரு பொருள் தொனித்தலும் நோக்குக. (12)

நீடுநினைந் திரங்கல்

சத்திக் குமாரன் பதம்பணி வேலன் றடஞ்சீலம்பின்
முத்திக் குமார னாகிய னீதி முறைதிறம்பா
தெத்திக்கு மாணை செலுத்துமின் னேயென தாசையெல்லாந்
தித்திக்கு முங்கண் மணிவாய்க் குமுதச்செந் தேறலுக்கே.

சக்தி - வேல். முத்திக்குமாரன் - முத்து+ இக்கு + மாரன் (முத்துப்
பொருந்திய கருப்பம் வில்லையுடைய மன்மதன்). மின்னே - பெண்ணே.
தித்திக்கும் - இனிமையுறும். குமுதம் - செவ்வாம்பல். தேறல் - தேன்.
(13)

மறுத்தெதிர்கோடல்

வெற்பான தோளண்ண லார்வீர காக்கினி வெம்மைமுன்னென்
கற்பான பொன்னுரு காமைநில் லாதெனக் கானெஞ்சமே
பொற்பா ரியலிசை நாடகந் தேரும் புலவர்தந்த
சொற்பா வணியுங் கரவையில் வேலன் சுருப்புகத்தே.

விரகம் - ஆசைநோய். சுருப்பு - மலை. (14)

வறிதுநகை தோற்றல்

தொண்டா யிவட்கு வறிதே யிரந்தனந் தோகைமனத்
துண்டாகு மெண்ணம் பிறிதல்ல வென்றுள மேயறிதற்
குண்டாணி செந்துவர் முத்தின்ற தென்னக் குறுமுறுவல்
விண்டாள் கரவையில் வேலன் மகிபதி வெற்பணங்கே.

ஆணி - ஆதாரம்; அறிதற்கு ஆணி உண்டு எனக்கூட்டுக. துவர்
-பவளம் (15)

முறுவற்குறிப் புணர்தல்

ஊன்றாவங் காயத் தெனதுயிர் தாங்கற் கொருமருந்தாங்
கான்றாவம் பச்சீளம் புகதப் பாளையிற் கன்னிவரான்
மீன்றாவம் பண்ணைக் கரவையில் வேலன் வியன்சீலம்பின்
மன்றா வியவரிக் கண்ணாட்டி கோட்டிய வாணகையே.

காயம் - சீரம். கான் - வாசனை. புகதம் - கழுகு. கண்ணாட்டி
காதலி; கண்ணாளன் என்பதன் பெண்பால். கோட்டிய - செய்த. (16)

முயங்குத லுறுத்தல்

வான்பெற்ற நாத நமதுபெற் நான்மணி வாய்க்குலகின்
நான்பெற்ற பெண்ணமு தேயைப் புலாதிக்கு நன்றுகண்டாய்
தேன்பெற்ற தாமரை மான்பெற்ற மாரன் செகமடந்தை
தான்பெற்ற பாலன் கரவையில் வேலன் றடங்கிக்கே.

வான் பெற்ற நாதன் - இந்திரன். ஐம்புலாதி - ஐம்புலனும் மனமும்;
புலன் + ஆதி = புலாதி என மருவியது; முருகேசன் என்றாற்போல. இந்திரன்
அமுதம் பெற்றுச் சுவைப்புலனுகர்வு ஒன்றே அடைந்தான், யானோ
இப்பெண்ணமுதைப்பெற்று ஐம்புலனும் மனமுஞ் சேர்ந்து நுகர்வு பெற்றேன்
எனத் தலைவன் தன்னுயர்வு கூறியவாறு. (17)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்

எண்ணா திறமெண்ணிப் பன்னாண் முயன்றிசைந் தேனிசைந்தேன்
விண்ணாக்குஞ் சாடீயிற் பைந்தே றலுக்குமென் றேரைவெவ்வா
யண்ணாக்கும் பண்ணைக் கரவையில் வேல எணிவரைமேற்
பண்ணாக்கு மெல்லுரை யார்சொர்க்க போகப் பயன்களையே.

விண் ஆக்கும்; ஆக்குதல் - உயர்தல், வளர்தல். அண்ணாக்கும் -
திறக்கும். சொர்க்கம் - (1) முலை (2) தேவருலகம். பயன் - அனுபவம்.
இசைந்தேனிசைந்தேன் என்பது உவகைப்பற்றி வந்த அடுக்கு. (18)

புகழ்தல்

குறியாக நீர்நின்று கண்ணீர் பெருகக் குவலயங்காள்
வற்தாகு மாதவஞ் செய்வதெல் லாம்வெண்ணை வாரியுண்ண
வற்தாவுஞ் செங்கைக் கரவையில் வேல னுயர்சீலம்பி
எறியாத சிற்றிடை யார்கண்கள் போல்வ தாகுமக்கே.

குறி - குறிப்பு. நீர் நின்று - (1) நீங்கள் நின்று எனவும் (2) நீரில்
நின்று எனவும், கண்ணீர் - (1) கண்களில் நீர் எனவும் (2) கள்ளாகிய நீர்
எனவும் இருபொருள் படுமாறு காண்க. குவலயம் - கருங்குவளை
மலர். (19)

இயற்கைப் புணர்ச்சி முற்றிற்று.

வன்புறை

அணிந்துழி நாணியதுணர்ந்து தெளிவித்தல்

நகைவாய்த்த சுந்தர சந்த்ரோ தயவட்ட நாணுமுக
முகைவாய்த்த பூண்முலை மாணிக்க மேநும் முதுகுலத்தோர்
பகைவாய்த் திடாம லணியணிந் தேனிரு பத்திரண்டாந்
தொகைவாய்த்த வள்ளல் கரவையில் வேலன் சுருங்கத்தே.

வட்டம் - மண்டலம். முகை - அரும்பு; முகைவாய்த்த - பூ
அரும்பை ஒத்த: “கோங்கிற் பொலியரும்பேய் கொங்கை” எனத்
திருக்கோவையாலும் (செய். 13), “அரும்புறுகாலை கொங்கைக் கழிவுற்று”
எனக் கந்த புராணத்திலும் வருவன காண்க.

இருபத்திரண்டாந் தொகைவாய்ந்த வள்ளல் - முதல், இடை, கடை
என மூவகையாகிய 21 வள்ளல்களுக்குப்பின் 22-ம் வள்ளலாக
எண்ணப்படுபவன். முதல் வள்ளல் எழுவர் பெயரும், இடைவள்ளல் எழுவர்
பெயரும், கடைவள்ளல் எழுவர் பெயரும் :-

மிக்கசெம்பியனே,¹ காரி,² விராடனே,³ நிருதி⁴ தானும்
தக்கதுந்துமாரி⁵ தானுஞ், சகரனு,⁶ நளனுந்⁷ தாமுன்
அக்குரன்⁸ சந்திமா⁹னோ டந்திமான்¹⁰ சிகபா லன்¹¹னே
வக்கிரன்¹² கன்னன்¹³ சந்தன்¹⁴ இடைவள்ளல் வகுத்தவாறே.

பாரி¹ ஆய்² எழிலி³ நள்ளி⁴ பசுந்தொடைமலயன்⁵ பேகன்⁶
ஓரி⁷ யே கடையிலுற்றோ ருறுபொருள் தண்டாதிந்தும்
வாரியி லிரந்தோர்க்கிடும் வளர்புகழ் துதிக்க ஈந்தும்
பேரியல் வையமெண்ணப் பெற்றனர் முப்பா லாகும்.

என்னும் நிகண்டுச் செய்யுள்களா னுணர்க. (20)

பெருநயப் புரைத்தல்

துளியாரு நீலப் பயோதரங் காணியுன் மேற்களியுங்
களியானை வீரன் கரவையில் வேலன் கனகிரமா
னளியார் முகமதி போலிரு சாரங்க மாங்கமரு
மொளியார் மதியொன்று கண்டதுண் டாயி னுரைமின்களே.

பயோதரம் - மேகம். சுளித்தல் - கோபித்தல். சாரங்கம் - மான். (21)

தெய்வத் திறம் பேசல்

மன்றாடு வானரு ளால்விதி வண்ணம் வகுத்ததெம்மை
யொன்றான கூட்டம் பிரிப்பவ ராருரைத் தேபயில்வாய்
கன்றாடு செங்கையர் வேளன்ன வேலன் கரவைவெற்பிற
குன்றா கியமுலைச் சந்தன வாடைக் குளீர்வஞ்சியே.

கன்று - வளையல். வேள் - மன்மதன். வாடை - மணம். (22)

பிரியே னென்றல்

தாளாருஞ் சீத வனசப் பிராட்டியைத் தண்டுளபத்
தோளான் பிரியினும் யான்பிரி யேன்றுங்க மேழிகொண்ட
வேளாளர் வேந்தன் கரவையில் வேலன் வியன்சிலம்பில்
வாளாருங் கண்ணி பிரிந்து தரிப்பது மற்றில்லையே.

வனசம் - தாமரை. வனசப்பிராட்டி - இலக்குமி. (23)

பிரிந்து வருகென்றல்

வன்பா லறிவுமென் னாசையு நெஞ்சமும் வாழுயிரு
முன்பாவில் வைத்துப் பிரித்திடு வேனொன்ன லார்களைக்குத்
தென்பா லளிக்குங் கரவையில் வேலன் செழுஞ்சிலம்பி
லன்பால் வருகுவன் றண்டலை வாயென தாரமுதே.

வன்பு - திடம், வலி. தென்பால் - இயமலோகம். தண்டலை - சோலை.

இடமணித் தென்றல்

மங்கையர் மோகன் கரவையில் வேலன் வரையினும்முர்த்
தங்கய சாரலில் வேய்மணி யாரந் தருமொளியைத்
திங்க ணிலவென்று நம்முர்த் தடம்பனை சேருமதுப்
பங்கய ராசீ பகலே முகிழ்த்திடும் பான்மொழியே.

வேய்மணி-ஆரம் - மூங்கில் முத்து. பனை - வயல். பங்கயராசி
தாமரை மலர்க் கூட்டம். முகிழ்த்தல் - குவிதல், கூம்புதல். (25)

வன்புறை முற்றிற்று.

தெளிவு

அறையாழி வற்றினும் வாய்மைதப் பாதவ ரவ்விடத்தே
யிறையா மளவு முறையா ரெனைமறந் தீரம்பண்ணைவாய்த்
துறையால் வலம்புரிச் சங்கீன்ற முத்தைத் தொழுதியன்னத்
சிறையா லணைக்குங் கரவையில் வேலன் சிலம்புகத்தே.

துறையால் = துறையில் அசைகின்ற (ஆலுதல் - அசைதல்). தொழுதி
- கூட்டம். (26)

தெளிவு முற்றிற்று.

பிரிவுழி மகிழ்ச்சி

செல்லுங் கிழத்தி செலவுகண் டுளத்தொடு சொல்லல்

துடிபோ லிடைதெரிந் துந்தெரி யாதென்று சொல்லுநெஞ்சே
கொடிபோல வொல்கி மயில்போ லசைந்து குலாவும்வண்ணப்
பிடிபோ னடைகொண்ட தாலென தாவீ பெரும்புலவர்
மிடிபோக வந்த கரவையில் வேலன் வியன்கிரீக்கே.

துடி - உடுக்கு. மிடி - வறுமை. எனது ஆவி நடைகொண்டது
என்க. (27)

பாகனொடு சொல்லல்

புடையுற்ற பார முலைமலை யேந்திப் புகழ்வலவா
படைகற்ற வேல்விழி முன்பார்த்துப் பின்னெறி பார்த்துக்கொம்பர்
நடைகற்ப தென்ன நடைகற்ற தாலொரு நல்வியொவ்வாக்
கொடைகற்ற மேகங் கரவையில் வேலன் குளீர்வரைக்கே.

நவ்வி - மான். (28)

பிரிவுழி மகிழ்ச்சி முற்றிற்று.

பிரிவுழிக் கலங்கல்

ஆயவெள்ளம் வழிபடக்கண் டிது மாயமோ வென்றல்

வீந்தத்தை நேர்முலை யாள்கற்ற மாயமென் வீழ்ச்செவ்வாய்
தந்தத்தை யோவளை யாயப் பெருங்கட றப்பியிப்பால்
வந்தத்தை யோசொல்லு வேனுத்தி யானத்தில் வண்டமிழ்நூற்
பந்தத்தை யாயுங் கரவையில் வேலன் பனிவரைக்கே.

வீழி - விழுதிப்பமும். ஆயம் - மகளிர்கூட்டம். உத்தியானம் - சோலை.
பந்தம் - பிரபந்தம், நூல். (29)

வாயில்பெற் றுய்தல்

புண்விளை யாடுநெஞ் சேவருந் தேலொரு புவையன்னாள்
பண்விளை யாடு முரைமுக மீதற் பதுமமனைப்
பெண்விளை யாடுங் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சிலம்பின்
மண்விளை யாடுமின் கண்விளை யாடி வருகின்றதே.

பூவை - நாகணவாய். பண் விளையாடு = பண் பொருந்திய.
உரை - சொல்லை(ப்பேசும்). பதுமமனைப்பெண் - இலக்குமி.
மண்விளையாடும் மின் - மண்ணில் வந்து பயில்கின்ற மின்னல் போன்ற
தலைவி. மின்னது கண் பூவையன்னாள் முகமீதில் விளையாடி
வருகின்றது எனக் கூட்டுக.

பண்பு பாராட்டல்

துப்புள வாய்மைக் கரவையில் வேலன் றொடைதனக்கே
ஓப்புள பார்வையி னாண்முலைக் கேயினை யுள்ளதென்றால்
வெப்புள தாயதின் மாறுள தாய்விம்மி வீம்மவளர்
செப்புள தாயி னுவமிக்க லாங்கலை தேர்ந்தவர்க்கே.

துப்பு - வலி. தொடை - மாலை; இங்கு மாலையிலுள்ள குவளைமலர்.
அதினமாறு - தண்மை, தட்பம். (31)

பயந்தோர்ப் பழிச்சல்

கருமேக மேயன்ன சாரங்க பாணிக்குக் கஞ்சமின்னைத்
தருமேழி லெட்டிலொன் றோநிக ராஞ்சக மேதையென்ன
வருமோதை யாளன் கரவையில் வேலன் வரைவரைவாய்
கிருமே தீனியிலென் சம்போக வல்லியை யின்றவர்க்கே.

சாரங்கபாணி - திருமால். கஞ்சமின் - திருமகள் (கஞ்சம் - தாமரை).
ஏழிலொன்றோ? எட்டிலொன்றோ? நிகராம் எனத் தனித்தனி கூட்டியுரைக்க.
ஏழில் ஒன்று - ஏழு கடலில் ஒன்றாகிய பாற்கடல்; இலக்குமியைத் தோற்று
வித்தது. எட்டில் ஒன்று - சிவனது அட்ட மூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகிய
நிலம்; அது இலக்குமியி னவதாரமாகிய சீதையைத் தோற்றுவித்தது.
பாற்கடலில் இலக்குமி தோற்றியதுபோல், சீதை நிலத்தினின்றுத் தோற்றினாள்
என்பதை:-

உழுகின்ற கொழுமுகத்தி னுதிக்கின்ற கதிரினொளி
பொழிகின்ற புவிமடந்தை யுரு வெளிப்பட் டெனப்புணரி
எழுகின்ற தெள்ளமுதொ டெழுந்தவளு மிழிந்தொதுங்கித்
தொழுகின்ற நன்னலத்துப் பொண்ணரசி தோன்றினாள்.

(இரா. பால. கார்கு. செம். 17)

என்னும் இராமாயணச் செய்யுளானு முணர்க.

சகம் - உலகத்தார். மேதை - அறிஞன். ஓதையாளன் - கீர்த்திபொருந்தியவன்.
வரை வரை - மூங்கில்கள் வளர்ந்துள்ள மலை. சம்போகம் - அனுபவம்.
வல்லி - பெண். (32)

கண்படைபெறாது கங்குனோதல்

பண்ணுரை நூலன் கரவையில் வேலன் பனிவரைமேல்
எண்ணுரை யாப்பொன் பிரிந்தேன் கரைகண்டி லேன்முகிலாம்
வெண்ணுரை மேலிய யுடுமின் செறிந்து விளங்கு நிலாத்
தண்ணுரை வால்வளை சேரிரு ளாகுஞ் சலதியையே.

உரையா - மாற்றறியப்படாத. உடுமின் - நட்சத்திரம். நிலா - சந்திரன்.
வால்வளை - வெண்சங்கு. சலதி - கடல். பொன்னைப் பிரிந்தேன்
இருளாகுஞ் சலதியைக் கரைகண்டிலேன் என முடிக்க. (33)

பிரிவுழிக் கலங்கல் முற்றிற்று.

கிடந்தலைப்பாடு

தந்த தெய்வந் தருமெனச் சேறல்

அன்னந் தருநடை யம்பா லிகைத்துவ ராணிமுத்தை
முன்னந் தருந்தெய்வங் காணிசைந் தேமுது நாவலர்க்குச்
சொன்னந் தருங்கைக் கரவையில் வேலன் சுரும்பகத்தில்
கின்னுந் தருநெஞ்ச மோசந்த னாடவி யின்னிறக்கே.

பாலிகை - இதழ், அதரம். துவர் - பவளம். ஆணி - மேன்மை.
சொன்னம் - பொன். சந்தனாடவி - (சந்தன + அடவி); சந்தனமரச்
சோலை. (34)

முந்துறக் காண்டல்

செறிக்குங் கனங்குழை மாணிக்க ராகமுஞ் செவ்வரீதோய்
வெறிக்கும் விழியிந்தர நலமுஞ் சேர்ந்துழு மேழிதன்னைப்
பொறிக்கும் பதாகைக் கரவையில் வேலன் பொருப்பகத்தி
லெறிக்கும் பவளக் கொடிபோலக் கானின் றிலங்கியதே.

ராகம் - செவ்வொளி. இந்தரநீலம் - நீலரத்தினம். பதாகை - கொடி. (35)

முயங்கல்

வந்தெழு மிந்தவள் நானே சகோரம் மதம்பொழியுஞ்
சீந்துர நானவ டானே கரும்பெனச் சேர்ந்தனம்யாம்
பைந்தமிழின்கவிச் சுந்தரன் சந்துரை பண்ணவற்குச்
சந்துரை முன்கைக் கரவையில் வேலன் றடங்கிரீக்கே.

சகோரம் - நிலாமுகிப் பறவை. சிந்துரம் - யானை. சுந்தரன் - சுந்தரமூர்த்தி
நாயனார். சந்து - தூது. சுந்தரன் சந்துரை பண்ணவன் - சுந்தரமூர்த்தி
நாயனாருக்காகப் பரவையாரிடத்துச் சென்று தூது உரைத்த சிவபெருமான்;
இந்த அற்புதத்தை இந்நூலாசிரியர்,

“..... தூது இருட் காலமுல்லை
அரும்ப ரவைப்பயி லும்வாண கையல்கு லன்னமென்ன
வரும்ப ரவைக்கு நடந்தார் மறைசைப் பதியிறையே.”

என மறைசையந்தாதிமிலுங் கூறுமாறு கான்க.

பண்ணவற்குச் சந்து உரை முன்கை - சிவபெருமானுக்குச் சந்தனம்
உரைக்கின்ற முன்கையையுடைய. (36)

புகழ்தல்

கறைகொண்டு நீரறு காலாய்ப் புலம்பிக் களியளிகாள்
சிறைகொண் டுலாவித் திரிவதெல் லாஞ்செம்பொன் மேருவென்னப்
பொறைகொண்ட சீலன் கரவையில் வேலன் பொருப்பகத்தில்
பிறைகொண்ட வாணுதல் கண்போ லுவமித்த பேர்படைத்தே.

கறை - (1) கருமை (2) குற்றம். அறுகால் - (1) ஆறுகால் (2)
அற்ற கால், புலம்பி - (1) ஒலித்து (2) அழுது. சிறைகொண்டு - (1)
சிறகு படைத்து (2) சிறைப்பட்டு. அளி - வண்டு. பேர் - சொல்;
சொல்லினால் வந்த பழி என்க. திரிவது - (1) சஞ்சரித்தல் (2) அலைதல்.
இதன்கண் மிளிருந் தொனிப்பொருள் நோக்கத்தக்கது. (37)

ஆயத்துய்த்தல்

ஒள்ளிய தாரகை போல்வளை யாயத்துய் ளேபுகுந்து
வெள்ளிய மாமதி யாய்வீளங் காய்வீரீ பாற்கடலிற்
றெள்ளிய சீர்த்திக் கரவையில் வேலன் செழுஞ்சீலம்பிற்
புள்ளிசை பாடிய கள்ளிசை வார்குழற் பூங்கொடியே.

தாரகை - நட்சத்திரம். புள் - வண்டு. (38)

கிடந்தலைப்பாடு முற்றிற்று.

பாங்கற் கூட்டம்

தலைவன் பாங்கனைச் சார்தல்

வாரா யலைமன மேநண்ப னாகு மருந்துமின்னார்
போராடு பார்வைச் சுரும்புஞ் சுரும்பும் பொருகுவளைத்
தாராடு தோளன் கரவையில் வேலன் றடங்கிரீவாய்த்
தீராத காமப் பெரும்பிணி யாவையுந் தீர்த்திடுமே.

அலைமனம் - அலைகின்ற மனம். பார்வைச் சுரும்பு - கண்ணாகிய
வண்டு. தார் - மாலை. நண்பனாகும் மருந்து பிணியாவையுந் தீர்த்திடும்
எனக் கூட்டுக. (39)

பாங்கள் றலைவனை உற்றது வினாதல்

விதிக்கின்ற முத்தமி மேழிசை யாவும் வியந்துணர்ந்தோ
கதிக்கின்ற பூமிக் கனம்பரீத் தோவெழு காசினியிற்
பதிக்கும் புகழ்வளர் வேலன் கரவைப் பனிவரைமேன்
மதிக்குஞ்செவ் வேலண்ண லேமெலிந் தாயுன் மலைப்பயமே.

கனம் - பாரம். காசினி - பூமி. (40)

தலைவ னுற்ற துரைத்தல்

உளமிகு மாண்மைக் கரவையில் வேல னுயர்வரைவாய்த்
தளவன வாணகை வெம்மையுந் தண்மையுந் தாங்கியகு
தளவள வாழுலை யாரரை நாகத்தி னாலென்கலை
வளர்தரு புரண மாமதிச் செவ்வி மழுங்கியதே.

தளவு அன = முல்லையரும்பை ஒத்த. குது - குதாடுகருவி. மதி
- (1) புத்தி (2) சந்திரன். செவ்வி - அழகு. (41)

கற்றறி பாங்கள் கழறல்

சங்கந் தவழும் வயல்கூழ் கரவை தழைக்கவந்த
துங்கள் குணாகரன் வேல மகீபன் சுரும்பின்மின்னாட்
கங்கம் பொலிவழிந் தேன்மெலிந் தாய்சிறு மானுக்கஞ்சீச்
சிங்கம் புலம்புவ தொப்பாகு முரிச் சீலையண்ணலே.

துங்கள் - உயர்ச்சியுடையோன். குணாகரன் - (குண + ஆகரன்) -
குணங்களுக்கு உறைவிடமானவன்; ஆகரம் - உறைவிடம். மூரி -
வலிமை. அங்கம் பொலிவழிந்து ஏன் மெலிந்தாய் எனக் கொள்க. (42)

கிழவோன் கழற் றெதிர்மறுத்தல்

தழையேந்து சோலைக் கரவையில் வேலன் றடஞ்சீலம்பி
லிழையேந்து சோதி வலம்புரி தாங்கி யிலங்குமுத்தைக்
குழையேந்து கொம்பை யிடைதேய்ந்த பொன்னைக் குளிரளக
மழையேந்து மின்னைக்கண் டாலுரை யாயிந்த மாற்றங்களே.

தழை - இலை. இழை - ஆபரணம். வலம்புரி - சங்கு. குழை -
காதணி. (43)

கிழவோற் பழித்தல்

ஆயாத நீதிக் கலையில்லை யோர்பெண்ணி னாசைகொண்டு
நீயா யிருந்தும் புதுவிருந் தாய்வந்து நேர்ந்தவற்குத்
தாயாகு நந்தங் கரவையில் வேலன் றடஞ்சீலம்பிற்
பேயாகி விட்டனை யுன்போல யாரிப் பெரும்புவிக்கே.

ஆயாத - ஆராய்ந்தறியாத. (44)

கிழவோன் வேட்கைதாங்கற் கருமை சாற்றல்

பஞ்சேறு சீறடி யார்திருக் கோரம் பயின்றவிழ்
நஞ்சேறி யென்னை மயக்கிய வாறறி யாய்நண்பனே
மஞ்சேறு போலுரை யாவிக ழாய்வயன் மாங்கனியின்
செஞ்சேறு குழுங் கரவையில் வேலன் சீலம்பகத்தே.

கோரம் - கொடுமை. மஞ்சேறு - மஞ்சு + ஏறு; மஞ்சு - மேகம்,
ஏறு - இடியேறு. (45)

பாங்கள் றன்மனத் தழுங்கல்

சொல்லுங் கதையுரை யெல்லுமல் லும்பகந் தோகைமுல்லைப்
பல்லும் புநர மணிவில்லு மேவயற் பைங்கரும்பும்
நெல்லுஞ் செறியுங் கரவையில் வேலன் நிழல்வரையில்
வெல்லுங் குரிசிலுக் கென்னாமென் மாற்றம் விளம்புவதே.

எல் - பகல். அல் - இரவு. புநரம் - புருவம். குரிசில் - தலைவன்.
மாற்றம் - வார்த்தை. (46)

தலைவனோ டழுங்கல்

பாலூன்று மென்மொழி தன்பொருட் டாகப் பரம்பொருளின்
மேலூன்று சிந்தைக் கரவையில் வேலன் வியன்சீலம்பில்
மாலூன் றுனக்கென் னுரைத்திற் மோமக மேருவிழுந்
தாலூன்று கோலுமுண் டோவண்ண லேபென் னறிவின்மையே.

ஊன்றுதல் - பொருந்துதல். மால் - மயக்கம். (47)

எவ்விடத் தெவ்வியற் றென்றல்

விடைதாங்கி னான்சிலை யோவண்ண லேநீரை மேய்த்துமலைக் குடைதாங்கி னானுந்தி யோவனை யோகொற்ற மேவலரைச் சடைதாங்க வைத்த கரவையில் வேலன் றடஞ்சிலம்பிற் படைதாங்கும் வேல்வீழி யாரிய லேது பகரெனக்கே.

விடை தாங்கினான் (சிவன்) சிலை (வில்) - மலை. மலைக்குடை தாங்கினான் (திருமால்) உந்தி (நாபி) - தாமரை. திருமாலது அணை (படுக்கை) - பாம்பு; நாகலோகமோ என்றபடி. இடம் ஏது என்பது வருவித்துக் கொள்க. (48)

அவனஃதவ்விடத் தவ்வியற் றென்றல்

மாலே யனைய கரவையில் வேலன் வரையிடமே நூலே பருமை யவநீநீ ரிடைக்கிரு நோக்கினுக்கும் வேலே யிரும்பவ ரோதிக்குக் காரிகொண்ட மேகமெல்லாம் பாலே கசப்பவர் மெல்லுரை வாணிக்குப் பாற்கவையே.

அவர் நேர் இடைக்கு, நூலே பருமை - நூலும் பருத்து உவமான மாகாது என்றபடி. பாலே - வெண்மையாகும். அவர் மெல்லுரை வாணி (சொல்லு)க்குப் பாற்கவை கசப்பே என்க. (49)

பாங்க னிறைவனைத் தேற்றல்

பணியணி யல்கு லிருமுலைக் கோட்டுப் பசும்பிடியைப் பணியணி நெஞ்சப் பெருங்களி ரேகண்டு பேருமட்டுந் தணியணி யாசையி னொன்னாரை வென்று சமரில்வென்றி யணியணி வாகன் கரவையில் வேல னணிவரைக்கே.

பணியணி - துன்பங்கொண்ட. அணி ஆசையின் தணி - கொண்ட ஆசையினின்றுத் தணிவாய். வென்றி அணி - வெற்றிமாலை. அணி வாகன் - அணிந்த தோளை யுடையவன். (50)

குறிவழிச் சேறல்

சங்குஞ் சுழியும் பவளமு மாரமுந் தண்ணறலும் பொங்குங் கயலும் பொருந்தநு ராகப் புணர்திசை யெங்கும் புகழுங் கரவையில் வேல னெழில்வரைமேற் கொங்குஞ் சுருமும் பயில்காவி னிற்குங் கொலோமனமே.

அறல் - கருமணல். அநுராகம் - ஆசை, அதிகப் பிரியம். புணரி - (1) கடல் (2) பெண். கொங்கு - தேன். சுருமும்பு - வண்டு. பெண்ணைப் புணரி என்றதற்கேற்ப அவளவயவங்களையும் சங்கு (கழுத்து), சுழி (கொப்பூழ்), பவளம் (இதழ்), ஆரம் (பல்), அறல் (சுந்தல்), கயல் (கண்) என உருவகித்துக் கூறினான். புணரி பசங்காவில் நிற்குமோ என்பதில் வரும் முரண்நயம் நோக்குக. (51)

இறைவியைக் காண்டல்

மருந்தே குதலை மணிவட மேய்முலை மந்தரமே முருந்தே முறுவன் மயிலே யியன்முத் தமிழ்செவிக்கு விருந்தே யுதவுங் கரவையில் வேலன் வியன்சிலம்பிற் கருந்தே னணிதொடை யார்சொன்ன மானுமிக் கன்னிகையே.

மருந்து - அமிர்தம். குதலை - பேச்சு. மணிவடம் - முத்துமாலை. மந்தரம் - மந்தரமலை. முருந்து - இறகின் அடிக்குருத்து. முறுவல் - பல். (52)

இகழ்ந்ததற்கிரங்கல்

பாருரி லந்தகன் பெண்ணுருக் கொண்ட படியனையாள் வாருருங் கொங்கை மதயானை கண்டுவந் தார்விசயன் றேருரு மாண்மைக் கரவையில் வேலன் செழுஞ்சிலம்பிற் பேருரர் நெஞ்சங் கலங்கிய வாறு பிழையல்லவே.

விசயன் - அருச்சுனன். விசயன் தோர் ஊரும் ஆண்மையன் - திருமாலவதாரமாகிய கண்ணன், அவனையொத்த என்பதாம். “பாருரி லந்தகன் பெண்ணுருக் கொண்ட படியனையாள்” என்பதனை,

“பண்டறியேன் கூற்றென் பதனை மினியறிந்தேன் பெண்டகையாற் பேரமர்க் கட்டு”

என்பதனோ டொப்பு நோக்குக. (53)

தலைவனை வியத்தல்

சீந்தா மணியன்ன வேலன் கரவைச் சிலம்பின்மின்னார் தந்தா வளத்துணை பாயவும் பார்வைச் சரந்தைக்கவும் பைந்தா ரணிமுடிக் கண்ணியிற் பட்டும் படாதவர்போல் வந்தா ரவர்ப்புக ழின்வேணுஞ் சேடனும் வாணனுமே.

சிந்தாமணி - சிந்தித்ததைக் கொடுக்கும் மணி. தந்தாவளம் - யானை; இங்கு யானைக்கோடு. துணை - இரண்டு. கண்ணி (1) மாலை (2) வலை. வேணும் - வேண்டுமென்பதன் சிதைவு. சேடன் - 1000 நாவையுடைய பாம்பு. வாணன் - 1000 கைகளையுடைய ஓரசுரன். (54)

தலைவியை வியத்தல்

உருளார வாணகை யாரண்ண லார்மதி யோய்ந்தமயன்
மருளான நோய்க்கு நதியள காழி மன்னவன்போற்
பொருளால் விளங்குங் கரவையில் வேலன் பொருப்பகத்தி
லருளா திராரருட் பார்வையும் வாய்மருந் தானதுமே.

வாணகையார் - தலைவி. ஓய்ந்த - நீங்கின. பார்வை - (1) நோக்கம் (2) மாந்திரீகப்பார்வை. வாய்மருந்து - (1) அதரபானம் (2) வாயிலிடும் மருந்து. வாணகையார் அண்ணலாரது நோய்க்குப் பார்வையும் மருந்தும் அருளாதிரார் என முடிக்க. நோயுற்றார்க்குப் பார்வை பார்த்தலும் மருந்து வழங்கலும் உலகவழக்கு. அதுபோற் செய்யாதிரார் என வேறுமொரு பொருள்தொனித்தல் காண்க. (55)

தலைவன்றனக்குத் தலைவிநிலை கூறல்

தாரை விளக்கிய வேலாய்கண் டேனுனைத் தண்டலையேழ்
காரை விளக்குங் கரவையில் வேலன் கனகிரிமேற்
பாரை யளக்கும் பெருந்திரை யாற்றினுட் பட்டலையுங்
கோரை யெனச்செய்த செந்தா மரைப்பசுங் கொம்பினையே.

தாரை - கூர்மை. கார் - மேகம். (56)

தலைவன் சேறல்

ஏறுஞ் சுரும்பும் பதுமமுங் கோங்கு மெழிற்கொன்றையும்
வீறுங் குலவல்லி நின்றது வேவளர் மென்கமுகன்
றாறும்பர் தோயுங் கரவையில் வேலன் சயிலத்தின்றே
ஹாறுஞ் செழுமலந்த் தண்டலை வாயி னொருதலைக்கே.

கொன்றை - கொன்றைக்காய். தாறு - குலை. ஏறுகின்ற சுரும்பும் (கண்) பதுமமும் (முகம்) கோங்கும் (முலை) கொன்றையும் (கூந்தல்) விளங்குகின்ற குலவல்லி (போன்ற பெண்) என்க. (57)

தலைவியைக் காண்டல்

வான்மணி நோக்கிய ராசீவ மென்ன மதுப்பனல்குழ்
நீன்மணி மங்குல் படிசோலை யாவி யணிநிறுத்தார்
மேன்மணி நாவலர்க் கீந்திடும் வேலன் விளைவயலிற்
சூன்மணி நந்து தவழுங் கரவைச் சுரும்பகத்தே.

வான்மணி - சூரியன். ராசீவம் - தாமரை. நிறுத்தார் - நிலைநிற்கச் செய்தார். ஆவி அணிநிறுத்தார் - எனது உயிர் அழகுபெற்று நிற்கச் செய்தார்; தலைவி சோலையில் நின்றமை கூறியவாறு. நந்து - சங்கு. (58)

கலவியின் மகிழ்தல்

ஈனந் தவாவென் மயற்பசிக் காயென தாகச்செய்யி
ளானந் தவாமுலை யாலுழு தார்நசை வித்துவித்தி
யானந்த போகப் பயிர்விளைத் தாரிசை யாபரணன்
மானந் தவாத கரவையில் வேலன் வரையணங்கே.

ஆகம் - மாப்பு. செய் - வயல். நானம் - கத்தூரி. நசை - ஆசை. (58)

புகழ்தல்

மொழிகண்ட முச்சங்க முத்தமிழ் நூலை முதுமதியால்
வழிகண்ட நீதிக் கரவையில் வேலன் மணிவரைமேற்
சுழிகண்ட வுந்திப் பசுந்தோகை யஞ்சனந் தோயுமிரு
விறிகண்ட பின்னல்ல வோபய மானது வேலையுமே.

அஞ்சனம் - மை. பயம் - (1) நீர் (2) அச்சம். வேலை - சமுத்திரம்.

பாங்கியொடு வருகெனப் பகர்தல்

ஓரொரு சாத் வலம்புரி சூல வுவுந்துமுன்னே
சாரொரு சுந்தர மேவிய துங்கச் சலஞ்சலம்போல்
நீரொரு தோழி யுடன்வர வேண்டு நிறைந்தகல்வித்
தேரொரு வாய்மைக் கரவையில் வேலன் சிலம்பின்மீனே.

துங்கம் - உயர்ச்சி. சலஞ்சலம் - உயர்ந்த சாதிச் சங்கு. கல்வியும் வாய்மையுமுடைய வேலன் என்க. (61)

பாங்கிற் கூட்டல்

கலமணி கொங்கையிற் பொற்சுணங் கீன்று கவினுமென்கட்
டலமணி யேயுன்றன் மின்னார் குழுவின்ற் சார்திகங்கா
குலமணி யாகிய வேலன் கரவைக் குளிர்சிலம்பிற்
பலமணிச் சூழலிற் சிந்தா மணிசெலும் பான்மையொத்தே.

கலம் - ஆபரணம். பொன் - பொன்னிறம். சுணங்கு - தேமல். (62)

பாங்கற்கூட்டம் முற்றிற்று.

பாங்கி மதியுடன்பாடு

முன்னுற வுணர்தல்

தோற்றத்தாலாராய்தல்

ஆடுஞ் சுனைகுடைந் தோவண்ட லாடி யயர்ந்திளைத்தோ
குடும் புதுமலர் கொய்தோ வயற்சரி கோடுமன்னப்
பேடும் பயிலும் கரவையில் வேலன் பெரும்சிலம்பிற்
கோடும் புருவச் சிலையான்பொன் மேனி குழைந்ததுவே

குடைதல் - நீராடுதல். வண்டல் - விளையாட்டு. சரி - சரித்த.
கோடு - சங்கு. கோடும் - வளையும். (63)

பிறைதொழுகென்றல்

சிலைக்கோல வாணுதல் பங்காளு மாதிச் சீவபெருமா
னலைக்கோல மான முடிமணி யாஞ்சம மாய்ந்துரைக்குந்
துலைக்கோ லனைய கரவையில் வேலன் சுரும்பகத்திற்
கலைக்கோல வெண்பிறை யைச்செங்கை கூப்பிதி காம்மயிலே.

சிலைக்கோல - வில்லுப்போல் வளைந்த. அலை - கங்கை. கோலம்
- அழகு. சமம் ஆய்ந்து உரைக்கும் - தான் முதலிற் சமனாக நின்று
பின் தன்கண் வைத்த பொருளின் பாரத்தை வரையறுத்துக் காட்டும்.
துலைக்கோல் - நிறுக்குங் கருவி. துலைக்கோல் அனைய என்பது
நடுவுநிலைமையுடையவன் எனப் பாட்டுடைத்தலைவனது குணப்பெருமை
கூறியவாறாம்.

“சமன்செய்து சீர்தூக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற்
கோடாமை சான்றோர்க் கணி”

என்னும் நாயனார் வாக்கும் ஈண்டு நோக்கற்பாலது.

கலைக்கோல - கலைவடிவாகிய. முடிமணியாம் பிறை எனக் கூட்டுக.

“..... சடிவ முடிமணியாங்
கலைக்கோடு வெண்பிறை யைச்செங்கை கூப்பிதி காம்மயிலே”

என இந்நூலாசிரியர் செய்த மறைசையந்தாதிமிலும் இத்துறைச் செய்யுள்
(செ. 97) 4-ம் அடி வருவது காண்க. (64)

சுனைநயப்புரைத்தல்

இன்றொன் றதிசயங் கண்டோம் வெளுப்பு மிதழ்ச்செம்மையு
மொன்றொன் றுமாற்றிக் கொளச்செத்த தேயசைந் தோடுதென்ற
கன்றொன்று சோலைக் கரவையில் வேலன் கனகிரிமேற்
குன்றொன்று வார்முலை நீநீர் படிந்த குளிசுனையே.

நீ நீர்படிந்த சுனை உன் விழி சிவப்பவும் இதழ் வெளுப்பவும் ஒன்றொன்று
நிறம் மாற்றிக் கொள்ளச் செய்தது என்க. தென்றற்கன்று - இளந்தென்றல்.

சுனைவியந்துரைத்தல்

(செய்யுள் இல்லை) ..... (66)

தகையணங்குறுத்தல்

உன்னை யொளித்தவ னைக்காட்ட லாமொரு வேற்றுமைப்பூப்
பொன்னை மணக்குங் கரவையில் வேலன் பொருப்பிற்பின்னை
யன்னை யுனக்கு மணிவாய் வெளுப்பவட் காணாமட்டு
மென்னை மயக்கிடு மாற்பின்னை நீசென் றெழுந்தருளே.

அவளை என்றது தலைவியை. பின்னை - மேலும். அன்னை, விளி.
ஒரு வேற்றுமை அவட்காணாமட்டும் என்னை மயக்கிடும் என்க. பின்னை
- பின்பு; அவள் வந்தபின்பு என்பதாம். (67)

நடுங்க நாட்டம்

வெம்பணி கேது விழுங்கும் பிறையன்ன மேற்குருதிக்
கொம்பணி யானையைக் கண்டஞ்சி னேன்குறு கார்குழையிற்
செம்பணி தாங்கச்செய் வேலன் கரவைச் சிலம்பகத்தில்
வம்பணி பூண்முலை வம்பணி வர்குழல் வாணுதலே.

வெம்பணி - கொடிய பாம்பு. குறுகார் - பகைவர். செம்பணி -
செம்பு அணி. வம்பு (=கச்சு) அணிந்த பூண் முலை வம்பு (வாசனை)
அணி வர்குழல் என்க. (68)

முன்னுறவுணர்தல் முற்றிற்று.

குறையுற வுணர்தல்

பெட்டவாயில்பெற் றிரவு வலியுறுத்தல்

தொடைத்தமிழ் கொண்டு புலவோர் பணிமணி துள்ளிச்செந்தேன்
மடைத்தலை பாவுங் கரவையில் வேலனை வந்துகண்டு
கிடைத்தது போலருட் பாங்கியைச் சேர்ந்த கிளிக்கிளவிப்
படைத்தலை நோக்கி யருந்தனஞ் சேர்குவன் பார்நெஞ்சமே.

பணிமணி - நாகரத்தினம். புலவோர் வேலனை வந்து கண்டு பணிமணி
கிடைத்தது போல என்க. மடை - மதகு; வாய்க்கால் எனினுமாம்.
மடைத்தலை என்பதில் தலை 7-ம் வேற்றுமையுருபு. பாவுதல் - பரம்புதல்.
கிளவி - சொல். படைத்தலை - ஆயுதத்தின் நுதி. நோக்கி - கண்ணை
யுடையவன்; தலைவி. தனம் - (1) முலை (2) பொருள். இச் செய்யுளின்
உவமைநயம் நோக்கத்தக்கது. (69)

ஊர்வினாதல்

குறைவிட மான மருங்குஞ் சுருங்கக் குவிந்தமுலைக்
கறைவிட வாள்விழி யீர்தென் புலத்தரைக் காலன்செய்யுஞ்
சிறைவிட வந்த கரவையில் வேலன் சிலம்பகத்தே
யுறைவிட மேதுசொல் வீரறி யேனொரு காலத்துமே.

குறைவு இடமான மருங்கு (இடை). விடம் - நஞ்சு. தென்புலத்தர்
- பிதிரர். தென்புலத்தரை ... .. சிறைவிடவந்த என்பது தான் செய்யும்
புண்ணிய கன்மத்தால் தன் பிதிரரை யமதண்டனையினின்றும் நீக்கிச்
சுவர்க்கம் புகுவிப்பவன் என்பதாம். (70)

பெயர்வினாதல்

முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து முறையினும்பேர்
துத்தம் பயின்மொழி யாற்சொல்லுஞ் சால்வழி சூல்பெருகு
நத்தம் பயிலுங் கரவையில் வேலன் னாட்டினுங்கள்
சீத்தம் பயில்பதி சொல்லா திருக்கிற் றெரீவையரே.

முத்தம் - பல். பவளம் - இதழ். துத்தம் - பால். சித்தம் பயில் பதி
- மனஞ் சென்று பயில்கின்ற ஊர். (71)

கெடுதிவினாதல்

எழுமுகி றன்னி லிரண்டெனப் புகரர்க் கென்றுந்தெண்ணீர்
விழுமிய பொன்பொழி வேலன் கரவையில் வெற்பிலின்னே
யுமுகரு மேனிச்செந் நீரார்ந் துதிரம் பொழியிறுதிச்
செழுமுகில் போலொரு மாவந்த தோவித் திணைப்புனத்தே.

எழு முகில் - ஏழு முகில். ஏழு முகில்களின் பெயரும் : (1) ஆவர்த்தம்
(2) புட்கலம் (3) சங்காரம் (4) ஆசவனம் (5) நீர்க்காரி (6) சொற்காரி
(7) சிலாவருடம் எனச் சூடாமணி நிகண்டிக் கண்டவாறாம். திவாகரத்திற்
கூறியபடி அவற்றின் பெயர் சம்வர்த்தம், ஆவர்த்தம், புட்கலாவர்த்தம்,
சங்காரித்தம், துரோணம், காளமுகி, நீலவருணம் என்பன. இவற்றுள் ஈண்டு
இரண்டெனக் குறிக்கப்பட்டவை 'ஆவர்த்தம்' என்னும் நீர்பொழி முகிலும்
'புட்கலாவர்த்தம்' என்னும் பொன்பொழி முகிலுமாம். புகரர் - பிராமணர்.
இரண்டு முகில்போல் புகரர்க்குத் தெண்ணீர் வார்த்துப் பொன் பொழியும்
வேலன் என்க. உழு - (பாணங்களால்) உழப்பட்ட; புண்பட்ட என்பதாம்.
மா - யானை. (72)

ஒழிந்தது வினாதல்

மாசால மோமணி வாய்நோகு மோநும் மரபியலி
னாசரா மோவிர தத்தடை யோதிரை யாடைசுற்றுந்
தேசா திபர்மெச்சு வேலன் கரவைச் சிலம்பனையீர்
பேசா திருக்கும் வகையின்ன வாவென்று பேசீடுமே.

மா - பெரிய. சாலம் - மாயம். ஆசாரம் - ஒழுக்கம், செய்கைமுறை.
இக்கவியின் பல நயங்களையும் ஒர்ந்துணர்க. (73)

யாரேயிவர் மனத்தெண்ணம் யாதெனத் தேர்தல்

என்னா மிவர்மனத் தெண்ணிவ ரார்புகன் றேபதியுஞ்
சொன்னா மமுங்கர மாவும் வினாவுவர் தும்பியிசை
தென்னா வெனுந்தொடை வேலன் கரவைச் சிலம்பிணிப்போ
தன்னாந்தம் மாற்றரை யாரென்பர் தாயெம்மை யாண்டகையே

எண் - எண்ணம். கரமா - யானை. தும்பி - வண்டு. தென்னா -
ஒலிக் குறிப்பு. தொடை - மாலை. மாற்று - மறுமொழி. (74)

எண்ணத் தெளிதல்

எடுத்தார் வினாமுத னும்பதி யேதென் றிதனைவிட்டுத்
தொடுத்தார் வினாமுகம் பற்பல வாதலி னாற்றுகையே
யடுத்தாரை வாழ்விக்கும் வேலன் கரவை யணிவரைமேல்
வடுத்தாரை நோக்கி பொருட்டென்று காணு மனத்தினுக்கே.

வினாமுகம் - வினாவாகிய உபாயம். வடு - மாம்பிஞ்சு. தாரை -
வாள். நோக்கி (நோக்கம் + இ) கண்ணையுடையவள். (75)

குறையுற வுணர்தல் முற்றிற்று.

கிருவருமுள்வழி அவன்வர வுணர்தல்

தலைவன் கையுறையேந்தி வருதல்

துதியுங் குறையுமென் னாதர முஞ்சொல்லிச் சொல்லிச்சங்க
நதியும் பசும நதியும் போற்கணி நீழலின்வாய்
வதியும் கருணை மடவாரை வேண்டுவன் மாமதியும்
விதியும் பயன்பெறு வேலன் கரவையில் வெற்பகத்தே.

ஆதரம் - அன்பு. விருப்பம். கணி - வேங்கைமரம். மதியும் விதியும்
பயன்பெறுதலாவது மதிநலத்தாலும் விதி நலத்தாலும் பெற்ற ஆக்கங்களை
உடையனாதலாம். (76)

தலைவ னவ்வகை வினாதல்

திருமா னிரண்டனை யிருங்க ளஞ்சனச் செவ்வரிக்கண்
பொருமான வாஸியி னெய்தேன் வனத்திற் புரியுங்கள்ளந்
தருமானை யெய்த கரவையில் வேலன் றடஞ்சிலம்பி
லொருமான் கலைவந்த துண்டாயிற் சொல்லு முரையின்னே.

செவ்வரி - சிவந்த வரி. கண் பொரும் - கண்ணை ஒத்த. கள்ளந்
தருமான் - மாயமான்; மாரீசன். மாயமானை எய்தவன் - இராமன்; அவனை
ஒத்த வேலன் என்க. (77)

எதிர்மொழி கொடுத்தல்

பொற்கலை மாதவன் சேயனை யாயருள் பொங்குமுக
விற்கலை மாமதி வேலன் கரவையில் வெற்பகத்தே
நற்கலை யாயு முனிவோர் புரத்து நறுந்தருவின்
வற்கலை யன்றி யிவண்கண்ட லேமொரு மான்கலையே.

பொற்கலை - பொன் ஆடை; பீதாம்பரம். மாதவன் - திருமால்.
அவன் சேய் - மன்மதன். முக வில் கலை மாமதி வேலன் - முகமாகிய
ஒளி பொருந்திய கலைகள் நிறைந்த பூரணசந்திரனையுடைய வேலன்.
நற்கலை - நல்ல சாத்திரம். புரத்து - உடலில். வற்கலை - மரவுரி.
இக்கவியிலுள்ள சொற்சித்திரம் நோக்கத்தக்கது. (78)

இறைவன் நகுதல்

தேடிய கீர்த்திக் கரவையில் வேலன் சிலம்பிற்குறையு
சாடிய வேல்வீழி மானே மதியைத் தலைவன்செங்கைக்
கூடிய மாந்தளி ரம்புபட் டோடிக் குலைந்துவெரீகி
யோடிய மான்புகுந் தன்றோ குரங்கியென் றோகுவதே.

குரங்கி - சந்திரன் (குரங்கம், இ) குரங்கம் - மான். ஓடிய மான்
புகுந்தன்றோ மதியைக் குரங்கி என்றாதுவது எனக் கூட்டுக. கையில்
அம்பின்றித் தளிர் பிடித்து நின்றவின் இவ்வாறு நகையாடிக் கூறினா ளென்க.

பாங்கி மதியி னவரவர் மனக்கருத் துணர்தல்

திருவள ராகன் கரவையில் வேலன் சிலம்பகத்தி
லிருவரு மோருயிர் கூடரண் டென்பதி வள்விறித்தே
னுருவளர் வேளனை யான்விறிப் போதி னுடன்கலந்து
மருவுத லாலவர் தங்கண்க ளேசொல்லும் வாயின்றியே.

ஆகன் - மாப்பையுடையவன் (ஆகம் + அன்). கூடு - உடம்பு. விழித்தேன் - கண்ணாகிய வண்டு. உருவளர் வேள் - உருவம் பெற்ற மன்மதன். வேளனையான் விழிப்போது - தலைவனது கண்ணாகிய மலர். (80)

கிருவரு முள்வழி யவன்வர வுணர்தல் முற்றிற்று.

பாங்கி மதியுடன்பாடு முற்றிற்று.

பாங்கியிற் கூட்டம்

தலைவன் உட்கோள் சாற்றல்

ஏதா யினுந் பணிமுறை கேட்ப னிமையவர்காப்
போதா யினுந்தர வல்லவ னான்புவி போலெவர்க்கு
மாதார மான கரவையில் வேல னணிவரைமேற்
பாதார வந்த மயிலனை யீரென்னைப் பார்த்திடுமே.

கா - சோலை. இமையவர் கா - கற்பகச் சோலை. (81)

பாங்கி குலமுறை கிளத்தல்

சாத்திர நீதிப் படியானங் கோதை தயங்குகுறக்
கோத்திர மானவ ண்குல மேரு குணத்திலவன்
மாத்திர மென்னுங் கரவையில் வேலன் வரையிலவன்
பாத்திர மன்றுனக் குப்பியல் குழும் பதிக்கிறையே.

கோதை - பெண். நீ குல மேரு - நீ குலத்தால் மிக உயர்ந்தவன் என்றபடி. குணத்தில் இவன் மாத்திரம் - நற்குணத்தில் இவன் ஒருவனே; பிறிதொருவர் சமானமில்லாதவன் என்றவாறு. பாத்திரம் - தகுதியுடையவன்.

தலைவன் தலைவிதன்னை யுயர்த்தல்

(83)

பாங்கி யறியான்போன்று வினாதல்

மணங்காண் மலர்கொய்து தண்கனை நீமகிழ்ந் தாடிவருங்
கணங்காணு மாதரு ளுங்கதி ராபுரிக் கந்தற்கன்றி
வணங்காத சென்னிக் கரவையில் வேலன் வரையிலுன்னை
யணங்காய் வருத்திய வாரணங் காட்டிக லாண்டகையே.

கதிராபுரி - கதிர்காமப்பதி. கணம் - கூட்டம். (84)

இறையோ னிறைவிதன்மை யியம்பல்

சந்தர மாரன் கரவையில் வேலன் சுரும்பனையாய்
அந்தர நண்முகில் கூன்மதி யார மணிந்தசங்க
மந்தர நேரிடை வார்குழல் வாணுதல் வாய்ந்தமணிக்
கந்தர மாமுலை யாமென தாவியின் கண்மணிக்கே.

அந்தரம் - ஆகாயம். கூன்மதி - பிறைச்சந்திரன். ஆரம் - முத்து. கந்தரம் - கழுத்து. அந்தரம் நேரிடை, நீண்முகில் நேர்குழல், கூன்மதி நேர்நுதல், சங்கம் நேர்கந்தரம், மந்தரம் நேர்முலை என நிரனிறையாக் கொள்க. (85)

பாங்கி தலைவியருமை சாற்றல்

(86)

தலைவ னின்றியமையாமை யியம்பல்

(87)

பாங்கி நின்குறை நீயேசென் றுரை யென்றல்

(88)

பாங்கியைத் தலைவன் பழித்தல்

(89)

பாங்கி பேதைமை யூட்டல்

..... (90)

காதலன் றலைவிழுதறிவுடைமை மொழிதல்.

..... (91)

பாங்கி முன்னுறு புணர்ச்சி முறையறக் கூறல்

..... (92)

தன்னிலை தலைவன் சாற்றல்

போதொற்று கோதையுன் கையிலென் னாவி பொருஞ்சுமரி
னூதொற்றை வால்வளை வேலன் கரவை யுயர்சீலம்பிற்
காதொற்று வேல்வழிக் கன்னிதன் னாகக் களபக்கொங்கை
வேதொற்றி னாலன்றி மீளாதென் காம வினைக்குளிரே.

போதொற்று - மலரணிந்த. களபம் - கலவைச்சாந்து. வேது -
வெம்மையைச் செய்வது. வேதொற்றல் - வேது பிடித்தல். (93)

பாங்கி யுலகிய லுரைத்தல்

அரும்பை மணக்குங் கனதன வாணகை யாரங்கொண்ட
கரும்பை மணக்குஞ் செயல்புரி வாய்மதுக் காவின்மலர்
சரும்பை மணக்குங் கரவையில் வேலன் சுரும்பண்ணலே
யிரும்பை மணக்கும் பணியேந் துலகி லியலிதுவே.

கரும்பு - கரும்பு போல்வாள்; தலைவி. அவளை மணக்குஞ் செயல்
- மணஞ் செய்தல். சுரும்பு - (1) வண்டு; (2) மலை. இரும் பை
மணக்கும் - பெரிய படம் பொருந்திய; பை - பாம்பின் படம். பணி ஏந்து
உலகு - அதிசேடன் தாங்கும் பூமி. இயல் - முறைமை. (94)

தலைமகன் மறுத்தல்

..... (95)

பாங்கி யஞ்சி யச்சுறுத்தல்

..... (96)

தலைவன் கையுறை புகழ்தல்

..... (97)

பாங்கி கையுறை மறுத்தல்

வையுறை வேலன்னை லேயயிப் பார்நமர் வாங்கியுன்றன்
கையுறை யாந்தழை யிந்நாட்டி னின்மையிற் கைக்கனகம்
பெய்யுறை மேகங் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சீலம்பி
லையுறை யல்கு லணியப் படாதுநம் பான்மொழிக்கே.

வை - கூர்மை. அயிர்ப்பார் - ஐயப்படுவார். கையுறை - கையிற்
கொடுக்கும் பொருள். தழை - தளிராலும் மலராலுஞ் செய்யப்படுவதோர்
உடை. உறை - துளி, மழை. ஐஉறை - அழகு பொருந்திய. (98)

ஆற்றாநெஞ்சினோ டவன்புலத்தல்

..... (99)

பாங்கி யாற்றுவித் தகற்றல்

கரம்பெற்ற தாகவு முன்றழை கன்னியைக் கங்குலின்வாய்
வரம்பெற்ற தாகவுங் கண்டுகொ ணீமட வார்க்கும்பஞ்ச
சரம்பெற்ற மாரன் கரவையில் வேலன் சயிலத்திலா
யிரம்பெற்ற சோதி யெழுங்கால் வருதி யிறையவனே.

பஞ்சசரம் - ஐங்கணை. சயிலம் - மலை. ஆமிரம் பெற்றசோதி -
சூரியன். சூரியனுதிக்கும் போதுவா; வந்தால் நின் தழை என் கையதாகவும்
கன்னியை யான் இவ்விராமுற்றும் குறையிரந்து வரம் பெற்றதாகவுங்
காண்பாய் என்பதாகும். (100)

இரந்து குறைபெறாது வருந்திய கிழவோன்
மடலே பொருளென மதித்தல்

பொய்ப்பொருள் காட்டிடை யார்தந்த காமப் புதைபொருட்டு
முப்பொரு ணாற்கவிப் பாவா ணருக்கு முகந்துகந்து
கைப்பொரு ணல்குங் கரவையில் வேலன் கனகிரீமேல்
மெய்ப்பொரு ளாவது நெஞ்சே மடலன்றி வேறில்லையே.

புதை - மறைவு. முப்பொருள் நூற்கவி - இயல் இசை நாடகமென்னும்
முத்துறைகளையுள் சேர்ந்த நூற்பாக்கள். மடல் - மடலேறுதல்;
பனங்கருக்காற் குதிரை செய்து அதிலேறுதல். (101)

பாங்கிக் குலகின்மேல்வைத் துரைத்தல்

அடற்பரீ யேறாங் கரவையில் வேல னணிவரைமேல்
விடக்கறை வேல்விழி யார்தந்த காம விடாய்பெருக்கி
கடற்கடு வாள்தன் சாந்தணிந் தேகிழி கைப்பிடித்து
மடற்பரீ யேறி வருவா ரிளைஞர் மறுகினிலே.

விடம் - நஞ்சு. கறை - கரிய. விடாய் - தாகம். கடு - நஞ்சு. கடற்
கடு ஆளி - கடலிலெழுந்த நஞ்சை அடக்கியவர்; சிவன். அவனது சாந்து
- சாம்பர். கிழி - தலைவியினுரு எழுதப்பட்ட துணி. மறுகு - வீதி, தெரு.

அதனைத் தன்மேல் வைத்துச் சாற்றல்

ஒருகோதை யாரைப் படமேல் வரைவ னுமிழ்பசுந்தேன்
றருகோதை பாதியன் சாந்தணி வேன்வயற் சங்கச்சங்கம்
பெருகோதை செய்யுங் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சீலம்பில்
வருகோதை கோதை மடலேறி நாளை வருகுவனே.

கோதையார் என்றது தலைவியை. படம் - சீலை, கிழி. கோதை
பாதியன் - சிவன். சங்கச்சங்கம் - கூட்டமாகிய சங்கு. பெருகுஓதை -
மிகும் ஒலி. கோதை - பெண்ணே. கோதைமடல் - பனைமடல். வருகோதை
என்பதில் கோதை - சேரன் எனினுமாம், பனை அவற்கு மாலையாதலின்.

பாங்கி தலைமகள் அவயவத் தருமை சாற்றல்

வரியார் விழிக்கட லுந்தன மேருவும் வன்னமுத்தஞ்
சொரியாலை வேலிக் கரவையில் வேலன் சுரும்பிற்சொங்கைச்
சரியா ரீடைதெரிந் துந்தெரி யாதென்ற சங்கையுஞ்சொல்
லரிதா யிவைபடைத் தெவ்வா ரெழுதுவை யாண்டகையே.

ஆலைவேலி - சுரும்புவேலி. சரி - வளையல். செங்கைச் சரியார் என்றது
தலைவியை. சங்கை - ஐயம், அளவு. சொல்லரிதாய் - சொல்லும் அரிதாக.

விழிக்கடலும் தனமேருவும் தெரிந்துந் தெரியாதென்ற சங்கையும் சொல்லின்
அருமையும் என்னும் இவற்றை எவ்வாறு படைத்து எழுதுவாய் என்றான்
என்க. ஆண்டகை - ஆண்மக்களுட் சிறந்தவன் - அன்மொழித் தொகை.

“மந்தா கினியணி வேணிப் பிரான்வெங்கை மன்னவனி
கொந்தார் குழன்மணி மேகலை நூனுட்பங் கொள்வதெங்ஙன்
சிந்தா மணியுந் திருக்கோ வையுமெழு திக்கொளினு
நந்தா வுரையை யெழுதலெவ் வாறு நயந்தருளே.”

என்னுந் திருவெங்கைக் கோவைச் செய்யுளும் ஈண்டு நோக்கதக்கது. (104)

தலைமகள் தன்னைத் தானே புகழ்தல்

சீதள வாண்மதி நேர்முக மாது சீறைவண்டுசூழ்
தாதவிழ் கோகன காசன மீதினிற் றங்கலின்றிப்
பூதல மேல்வந்த நான்முக னானென்னைப் போன்றவரார்
மேதகு கேள்விக் கரவையில் வேலன் வியன்கிரீக்கே.

தாது - மகரந்தப்பொடி. கோகனம் - தாமரை. தாமரை ஆசனத்தை
விட்டுப் பூமியில் தோன்றி நிற்கும் பிரமன் யான் ஆதலிற் படைத்து எழுதுதல்
எனக்கு அரிதன்று எனக் கூறினான் என்க. (105)

பாங்கி யருளியல் கிளத்தல்

பனைமட லேற்றை விரும்பிடில் வீட்டிற் பயிலுமன்றிற்
சீனையுள பார்ப்புள பாவம்வந் தீண்டிடுஞ் சீந்தைதன்னி
னினைதல்செய் யாரரு ணல்லவர் வேரி நிறைகுவளை
புனைமணி மார்பன் கரவையில் வேலன் பொருப்பிறையே.

பார்ப்பு - பறவைக்குஞ்சு. வேரி - தேன். (106)

பாங்கி கொண்டு நிலைகூறல்.

அலைப்பெண்ணை வெல்லு மியல்சேரு மாகத் தரும்புகாம்மை
முலைப்பெண்ணை வேண்டு வனான்மறுத் தான்மொழி நாவகத்தே
கலைப்பெண்ணை மேவுங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பிற்
குலைப்பெண்ணை கொண்டு குறைமுடிப் பாய்பிண்ணைக் கொற்றவனே

அலைப்பெண் - இலக்குமி; அலை - கடல். கொம்மை - குவிவு.
கலைப் பெண் - கலைமகள், சரஸ்வதி. குலைப்பெண்ணை -
குலையையுடைய பனை. (107)

தலைவி யிளமைத்தன்மை பாங்கி தலைவற்குணர்த்தல்

அல்லைக் குழைக்குஞ் சுருண்முடி யாளணி யாகத்திலே
வல்லைக் குழைக்கும் முலைபொடி யாகு மணிமீதிலை
வீல்லைக் குழைத்த பெருமான் கரவையில் வேலன்வெற்பிற்
கல்லைக் குழைத்த புயத்தா யிளஞ்சிறு கன்னிகையே.

அல் - இருள். வல் - சூதாடுகருவி. பொடித்தல் - அரும்புதல்.
மிதிலை வில்லைக் குழைத்த பெருமான் - மிதிலாபுரியில் சனகமகராசனிடத்திருந்த
சிவனது வில்லை வளைத்த இராமன்; அவனை ஒத்த வேலன் என்க.
கல்லைக் குழைத்த புயம் - கல்லையுங் குழையச் செய்யுந் திண்ணிய புயம்.

தலைவன் தலைவிவருத்தியவண்ணம் உரைத்தல்

கொஞ்சிய மென்மொழிக் கிஞ்சக வாய்மலர்க் கொம்பனையாய்
வஞ்சியர் மாரன் கரவையில் வேலன் மணிவரைமேற்
பஞ்சனி சீறடிக் குங்குமப் பூண்முலைப் பாவைநல்லா
ளஞ்சன வேல்வீழி யாலென தாவி யலைத்தனளே.

கிஞ்சகம் - கிளி; முருக்கு எனினுமாம். (109)

பாங்கி செவ்வியருமை செப்பல்

வைப்பையில் வேலண்ண லேயெழு பாரு மதித்தகொடி
கைப்பயில் மேழிக் கரவையில் வேலன் கனகிரீமே
லப்பல வஞ்சனை யாடாள்பொற் பந்தடி யாஸியம்பி
லெப்படி யான்சென் றறிவிப்ப தாய்மணி யேந்தழைக்கே.

வை - கூர்மை. அப்பு - நீர். (110)

தலைவன் செவ்வி யெளிமை செப்பல்

திரையாழி யீன்ற திருமாதா மேலுந் தெளியும்வகை
குரையாழி முழுகுந் திரையொக்கு மேயன்றிக் கொண்டலென்ன
வரையாத வள்ளல் கரவையில் வேலன் வரையிற்செந்தே
னுரையா யுனைப்புல்லு நான்வந்த வாசென் றுரைத்திடினே.

திருமாதா - இலக்குமியை ஒத்த தலைவி. குரைத்தல் - சத்தித்தல்.
ஆழி - கடல். குரையாழி மூழ்குந் திரை ஒக்கும் - ஒலிக்கின்ற கடலில்
அடங்கின திரையோலச் சாந்தமடைவாள். நான் வந்தவா(று) சென்றுரைத்திடின்
உன்னைப் புல்லும் என்க. (111)

பாங்கி யென்னை மறைத்தபி னெளிதென நகுதல்

நெய்யுந் திரியும் வீளக்கிருந் தாலுந் நிறைவீளக்கஞ்
செய்யுங் கருவி முதற்றாண்டு கோல்திகழ் வாயுங்கண்ணுங்
கையுஞ் சீவந்த கரவையில் வேலன் கனகிரீமே
லெய்யுஞ் சீலையண்ண லென்மறைத் தாலங் கியல்வதன்றே.

‘என் மறைத்தால் அங்கு இயல்வது அன்று’ - என்பது நீரிருவரு
மொத்து என்னை மறைத்தால் அவ்விடத்து நுங்குறை முடிவதன்று
என்றவாறு. (112)

அந்நகை பொறாஅ தவன் புலம்பல்

பன்னாக மாமணி பாவலர்க் கீந்திடும் பாரிசெம்பொற்
கன்னாணுந் தோளன் கரவையில் வேலன் கனகிரீமா
ன்னார் மயல்கொண் டலைவேனை யன்புட னஞ்சலஞ்ச
லென்னாம னிறகைத் தாய்துயர் மேற்று ய ரெய்திடவே.

பாரி - கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். (113)

பாங்கி தலைவனைத் தேற்றல்

தண்ணான வார்குழ லார்தோழி யாரெனச் சாருறுப்பிற்
கண்ணான நானினிக் கண்ணன் சுருதியெண் கண்ணையனுக்
கண்ணாணை யேத்துங் கரவையில் வேல னணிவரைமே
லெண்ணாய் மனக்குறை யென்னா லியலு மிறையவனே.

பாங்கி கையுறை யேற்றல்

மதிவண்ண வேணி யிருவண்ண மேனி மறைக்கொழுந்தைத்
குதிவண்ண வாயன் கரவையில் வேலன் சுரும்பிற்பொறி
பதிவண்ண லோசன மாலனை யான்றந்த பைந்தழைதான்
விதிவண்ண மேவலி தாமெனும் பேரை விளக்கியதே.

வண்ணம் - (1) அழகு (2) தன்மை (3) நிறம் (4) செயல். பொறி
- இலக்குமி. பொறிபதி - இலக்குமிமி னுறைவிடம்; தாமரை. லோசனம்
- கண். பேர் - சொல். (115)

கிழவோ னாற்றல்

திருந்திய கோதண்ட ராகவ னானைக்குச் சீற்றமின்றிப்
பெருந்திரை யோல மமைந்தது போலிந்தப் பேதைசொல்லாற்
றருந்தரு மானுங் கரவையில் வேலன் றடஞ்சீலம்பி
லருந்துய ரோல மமைந்ததென் னாகமென் னார்கலியே.

கோதண்டம் - வில். ராகவன் - இரகு குலத்தவன்; இங்கு இராமன்.
ஓலம் - சத்தம். தருந்தரு - தருகின்ற மரம்; கற்பகம். ஆர்கலி -
சமுத்திரம். என் ஆகம் என்னும் ஆர்கலி ஓலம் அமைந்தது (அடங்கியது)
என்க. (116)

இறைவன்றனக்குக் குறைநேர்பாங்கி
இறைவிக் கவன்குறை யுணர்த்தல்

குனிக்குங் கரும்புத் தனுவிவாழி யாத்தனாக் கொண்டனையார்
தனிக்குந் தலைவர் தரவார் தழைதரு வார்தமிழ்நா
லினிக்குங் குணாகரன் வேலன் கரவைவெற் பிற்பஞ்சீனும்
பனிக்குஞ் சரணியென் னாமவர்க் கேசெயும் பான்மையதே.

குனிக்கும் - வளைக்கும். தனு முன்னையது வில்லு, பின்னையது
சரீரம். தனு ஒழியா - வில்லை நீக்கி. தனுக் கொண்டு அனையார் -
மன்மதன் உருவு கொண்டது போன்றவர். தலைவர் தரு ஆர் தழை
தருவார் என்க; தரு ஆர் - மரத்திற் பொருந்திய. பனிக்கும் - நடுங்கும்.
சரணி - சரணத்தை உடையவள்; சரணம் - பாதம். சரணி, விளி. நாம்
அவர்க்குச் செய்யும் பணி எனக் கூட்டுக. (117)

இறைவி அறியாள்போன்று குறியாள் கூறல்

தரைபொங்கு கீர்த்திக் கரவையில் வேலன் றடஞ்சீலம்பில்
விரைபொங்கு தேன்மழை யாறாய்ப் பெருகி மிகுங்கடல்போற்
றிரைபொங்கி யோங்கும் மரகதப் புகத் திரள்கவர்ந்து
கரைபொங்கி யொங்கும் பரக்கின்ற தாலென்ன காரணமே.

மரகதம் - பச்சை. பூகம் - கமுகு. (118)

பாங்கி யிறையோற் கண்டமை பகர்தல்

வீந்தா சலமன்ன தோளான் கரவையில் வேலன்வெற்பிற்
சந்தார் முலைச்சீ மறைப்பதென் னோநின் றனைவிரும்பிச்
சீந்தா குலத்தொடு மானை வினாவிச் செழும்புனத்தில்
வந்தானை யின்றுகண் டென்சோலை வாப்வண்ட லாய்மனைக்கே.

வீந்தாசலம் - (வீந்த + அசலம்) வீந்தமலை. முலைச்சி விளி.
சீந்தாகுலம் - (சீந்தா + ஆகுலம்) மனக் கலக்கம். வண்டல் - விளையாட்டு.
மனை - சிற்றில். (119)

பாங்கியைத் தலைவிமறைத்தல்

பைவாழ் நிதம்பப் பசங்கொடி யேபொற் பணைப்பயத்திற்
செய்வாகை சூடுங் கரவையில் வேலன் செழுஞ்சீலம்பிற்
கைவார் தழைகொண்டு மெய்வாடி நிற்பவர்க் கண்டுபின்னை
யிவ்வாறு நீபுரைத் தாலேத மாகுமென் றெண்ணிலையே.

வாகை - வெற்றிமாலை. ஏதம் - குற்றம். (120)

பாங்கி யென்னை மறைப்பதென்னெனத் தழாஅல்

நின்றா ளரவீந்தஞ் சென்னியிற் சூடி நிரந்தரமு
மொன்றா யிருக்கு மெனக்கொளித் தாயொன்ன லார்சீலையை
வென்றாண்மை கொண்ட கரவையில் வேலன் வியன்சீலம்பிற்
பொன்றாழ் திதலைப் புணர்முலை யாவென் புகலுதியே.

அரவீந்தம் - தாமரை. நிரந்தரம் - இடைவிடாது. திதலை - தேமல்.

பாங்கிகையுறை புகழ்தல்

திங்களை நேர்முகத் தாய்க்கிடையாதிச் சிலம்பில்வயற்
சங்களை வாழுங் கரவையில் வேலன் றடஞ்சிலம்பி
லெங்களை வேண்டிய கோமான் றருந்தழை யேண்பொதியின்
கொங்களை சாந்தன சந்தனச் சாதிக் கொழுந்தழையே

ஏண் - பெருமை. பொதி - பொதியமலை. சாந்து அன -
சந்தனம் போற் குளிர்ந்த. சாதிச் சந்தனத் தழை யென்க. (122)

தோழி கிழவோன்றுயர்நிலை கிளத்தல்

மேகந் தவழ்குழற் பொன்னே தினைப்புன மேய்ந்துமயில்
போகந் திகழு நிறமடைப் பேடையைப் புல்லக்கண்டு
சோகம் பெருகி யெனைப்பார்ப்ப ரம்புயத் தோகைமயி
லாகம் பயிலுங் கரவையில் வேல னணிவெற்பரே.

போகம் - சுகம், அனுபவம். மடை - மாடு (பக்கம்) ஐயிறுபெற்ற
குற்றுகரச் சொல். மடை பொன்னுமாம்; அவ்வழி, மடைநிறப் பேடை
என மாற்றிக் கொள்க. அம்புயத் தோகைமயில் - இலக்குமி. (123)

மறுத்தற் கருமை மாட்டல்

தொடியார் கரதல மின்னனை யாய்கடற் றாசுகொண்ட
படியான் மதலை கரவையில் வேலன் பனிவரைமேற்
கடியார் மலர்த்தழை யேந்திவந் தார்தமைக் காண்டொறுமேன்
முடியா தினிமின்று காறுஞ்சொன் னேன்பொய்ம் மொழித்திறமே.

தொடி - வளையல். தூசு - ஆடை. படியார் மதலை - மண்மகள்
புதல்வன். இன்றுகாறும் பொய்ம்மொழித்திறஞ் சொன்னேன், இனிமேல் முடியாத
எனக் கூட்டி உரைக்க. (124)

தலைவன்குறிப்பு வேறாக நெறிப்படக்கூறல்

திருவெள்ளை மால்விடை யுர்வேயின் முத்தொடுஞ் சொக்கைபடை
யொருவெள்ளை யோடுங் கறுப்பாகு மெண்ண முடையர்வயற்
கருவெள்ளை யுருங் கரவையில் வேலன் கனகிரிமேல்
வருவெள்ளை யம்புலி வாண்முகத் தாயந்த மன்னவரே.

வேய் - மூங்கில். வேயின் முத்து என்றது சிவனை. படை -
கலப்பை. ஒரு வெள்ளை - ஒப்பற்ற பலராமன். கறுப்பாதல் - கோபித்தல்,

பகையாதல். வெள்ளையோடுங் கறுப்பாகும் என்பது முரண் நயந் தோன்ற
நின்றது. சிவனுடன் பகை கொள்ளுதல் எருக்கமாலை என்பு மாலை
அணிதல். பலராமனோடு பகைகொள்ளலாவது பனையை வெட்டுதல், பனை
அவனுக்குக் கொடியாகலின். எனவே மடலேறுங் குறிப்புக் கூறியவாறு.
கருவெள்ளை - சூற்கொண்ட சங்கு; இத்தொடையின் நயம் நோக்கிக்
கொள்க. அம்புலி - சந்திரன். (125)

தோழி தலைவியை முனிதல்

மீன்சொன்ன கண்ணியர் மால்வேள் கரவையில் வேலன்சொடைக்
கான்சொன்ன மேக மனையான் வரையி னலர்மறைக்க
நான்சொன்ன குற்றம் பொறுத்திட வேண்டும் நளினமுகத்
தேன்சொன்ன மென்மொழி யெங்குல மாதர் சீகாமணியே.

மீன் சொன்ன கண்ணியர் மால் வேள் - மீனைப் போன்ற
கண்ணையுடைய பெண்கள் மயங்குகின்ற மன்மதன்; அவனை ஒத்த
என்பதாம். மால் வேள் வினைத்தொகை. கொடைக்கு ஆன் சொன்னமேகம்
அனையான் என்பது கொடையிற் காமதேனுவையும் புட்கலாவர்த்தமென்னும்
பொன்பொழி முகிலையும் ஒத்தவன் என்பதாம். சொன்னம் ஸ்வர்ணம் என்னும்
வடமொழித்திரிபு; பொன் என்பது பொருள். அலர் - பழிச்சொல். நளினம் -
தாமரை. தேன்சொன்ன - தேனை ஒத்த. சீகாமணி - தலையிற் சூட்டும்
மணி, தலைமையைக் குறிக்குஞ் சொல்; ஈண்டுத் தலைவி. சூளாமணி,
சூடாமணி, சிரோமணி என்பனவும் இப்பொருளான. (126)

தலைவி பாங்கியை முனிதல்

..... (127)

தலைவி கையுறையேற்றல்

பாங்காய் வரும்செம்ம லார்தந்த சாதிப் பசந்தழையாம்
வாங்கா விரும்பி யணியா திருக்கில் வரித்தும்பிசூழ்
புங்காவீ மாலைக் கரவையில் வேலன் பொருப்பகத்திற்
றாங்கா தயலவர் வாயலர் தூற்றத் தகுமயிலே. (128)

இறைவி கையுறையேற்றமை பாங்கி யிறைவற் குணர்த்தல்

வயமேல் வருமிறை யுன்றழை வாங்கி வரிவிரியிற்
குயமே லனைத்தொற்றி னாள்கய மேலன்று கூப்பிடுங்கைக்
கயமே லருள்வைத்த வேலன் கரவைக் கனகவெற்பிற்
புயமே லனைத்தெனக் கொண்டாடி னாளந்தப் பொற்கொடியே.

வயம் - வலிமை. இறை - தலைவனே. குயம் - முலை. கயம்மேல் - வாவிக்கண். கைக்கயம் - கையையுடைய யானை. கூப்பிடுங் கைக்கயம் என்பது முதலையாற் பற்றியிழுக்கப்பட்ட போது “ஆதிமூலமே” என்று ஓலமிட்ட கயேந்திரன் என்னும் யானை. அதனிடத்து அருள் வைத்தவன் திருமால்; அவனை ஒத்த வேலன் என்பதாம். (129)

பாங்கி தலைமகற்குக் குறியிடங் கூறல்

**தணிகைல் சீற்றத்து மேவார்கள் சிங்கந் தயங்குமிசைப்
பணியணி மெய்ம்மைக் கரவையில் வேலன் பனிச்சிலம்பா
வணிகளர் பூந்துள வப்புய லாகத் தணியுந்துங்க
மணியென வேசெம் மணிவெயில் வீசம் வயினதுவே.**

மேவார் - பகைவர். பூந்துளவப் புயல் (திருமால்) அகத்து அணியும் துங்கமணி கௌஸ்துபம் எனப்படும். செம்மணி - மாணிக்கரத்தினம். வெயில் - ஒளி. வயின் - இடம். (130)

பாங்கி குறியிடத் திறைவியைக் கொண்டுசேறல்

**போதுள கொங்கு சுணைகுடைந் தாடிப் பொருப்பெதிகூய்த்
தாதவிழ் மாதவிப் பூம்பந்தர் நின்று தரியலர்மேல்
வாதுள வாரண வேலன் கரவை வரையினில்வா
கூதுள வாய்மயி லேவிளை யாட றொடங்குதற்கே.**

எதிரகூய் - எதிர் கூவி. மாதவிப்பூம்பந்தர் என்பது புனத்தயற் சோலையில் குருக்கத்தி படர்ந்து மலர்ந்து நறுமணம் வீசப் புதர் சூழ்ந்து மறைவு வாய்த்தோரிடம் என்பதாம். தரியலர் - பகைவர். வாதுள - வாது (சண்டை) உள்ள. தூதுளம் - தூதுவளைப்பழம். கொய்து ஆடிக்கூய் நின்று தொடங்குதற்கு வா என முடிக்க. (131)

குறியிடத் துய்த்து நீங்கல்

**சந்தன நீழலஞ் சாரலின் வாய்நல்லுந் தாரணுக்கு
ளைந்தரு வான கரவையில் வேல னணிவரைமேற்
செந்திரு மால்பிறப் பீரஞ்சின் முன்றன்ன செய்யவிறிச்
சந்தர மேவும் புறவடி நாடிடைத் தோகையரே.**

ஐந்தரு - ஐந்து தேவவிருட்சம்; அவையாவன “சந்தானம்” வேண்டிற்றெல்லாந்தரும் அரிசந்தனம் பூ - மந்தாரம் பாரிசாதம் கற்பகம் மற்றோரைந்தாம்”. (நிகண்டு 4வது. செய். 2). மால்பிறப்பு ஈரைந்தும,

**நாமமீன் ஆமை பன்றி நாரசிங் கத்தினோடு
வாமனன் பரசுராமன் வானரர் தொழுமி ராமன்
பாமலி வாசுதேவன் பலதேவ னுடனே கற்கி
ஆமிவை பத்துந்தானே அரி அவதாரமென்ப.**

என்னும் நிகண்டு (12-107)ச் செய்யுளானுணரப்படும். மால் பிறப்புப் பத்தில் மூன்றாவன மீன் ஆமை சிங்கம் என்பன; அவற்றை ஒத்த உறுப்பாவன முறையே விழி புறவடி இடை என்பனவாம். (132)

இறைவி இறையோனிடத்தெதிர்ப்படுதல்

**மத்தக யானைக் கரவையில் வேலன் மணிவரைமேற்
கொத்தவி மும்புயப் பீடகை நீங்கிக் குளிர்பவள
முத்தொடு சாதி வலம்புரி யேந்தி முறைமையினா
லீத்தரை வந்த தெனையாள வோசொல்லு மேந்திழையே.**

அம்புயப்பீடகை. தாமரையாசனம். பவளம், முத்து, வலம்புரி ஏந்தி என்பது முறையே இதழ், பல், கழுத்து என்னும் உறுப்புக்களுடையமையைக் குறிப்பதாம். (133)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்

**எமையாள வெண்ணீ யமையாருந் தோளி யினிகுநல்கு
மமையாத வின்பம் புகழெளி தோவிரு ளாவபர
சமையா தபனுயர் வேலன் கரவைத் தடஞ்சிலம்பி
லீமையார் பதமும் பதவநு போகமு மென்பெறவே.**

அமை - மூங்கில். அமையாத - அடங்காத, தெவிட்டாத என்றபடி. இருள் ஆ அபர சமைய ஆதபன் என்பது பிறசமயமாகிய இருளை யகற்றுஞ் சூரியன் என்பதாம். அபரம் - பின், வேறு, பிற என்னும் பொருள் தரும் ஒரு வடசொல். இமையார் - தேவர். (134)

புகழ்தல்

**முகத்தான் மதியை மறுவாக் கினீர்முலை கொண்டு வல்லைச்
சகத்தா ரறிந்திடக் காசாக் கினீர்குழை சாடியவம்
பகத்தாலு மாவை வருவாக்கி னீரெழு பாரிற்சத
மகத்தா னனைய கரவையில் வேலன் வரையணங்கே.**

மறு - (1) குற்றம் (2) அடையாளம். காசு - (1) குற்றம் (2) பொன். அம்பகம் - கண். வரு - (1) குற்றம் (2) பிஞ்சு. சதமகத்தான் - இந்திரன். (135)

தலைமகளைத் தலைமகன் விடுத்தல்

ஆருயி ராமுன் றுணைவஞ்சி யோடுமன் புள்ளகலாச்
சீர்வள ராயத்திற் சென்றரு ணீதெவ்வ ரஞ்சுவெல்லும்
போர்பயில் வாகைக் கரவையில் வேலன் பொருப்பகத்திற்
காரணீ கோதைக் கனத்தா லிடையிடை காரிகையே.

இடை இடை - இடை மெலிகின்ற (136)

பாங்கி தலைவியைச் சார்ந்து கையுறைகாட்டல்

பூமேவு தாமரைப் போதவை காவியம் போதவைமாந்
தேமேவு வாசத் தளிரிவை காணிவை சேர்த்தணிவாய்
காமேவு செங்கைக் கரவையில் வேலன் கனகிரியின்
மாமேவு முண்டக மீதுறை யாத மடமயிலே.

பூ - அழகு, பொலிவு. காமேவு செங்கை - கற்பகச்சோலையையொத்த
கொடையமைந்த கை. முண்டகம் - தாமரை. (137)

தலைவியைப் பாங்கிற்கூட்டல்

கில்லா மருங்குன் மயிலிய லாயினி யாந்தனித்து
நல்லாம லாயத்தி லெய்துகம் வாநிறை தேமலர்க்
ளல்லார் நினது குழற்கணிந் தேனம ராரைவெல்லும்
வில்லாண்மை வீரன் கரவையில் வேலன் வியன்கிரிக்கே.

எய்துகம் - எய்துவம். அமரார் - பகைவர். (138)

நீங்கித் தலைவற் கோம்படை சாற்றல்

பெற்றாய் பெறுவதை யானாலு மாண்மைப் பெருந்தலைவா
பொற்றா மரைவஞ்சி யுன்னாக மேவப் புணர்தந்தருள்
வற்றாத வாரீதி வேலன் கரவை வரையினீனான்
முற்றாத முற்றுவீத் தேனென்று காண்டி முறைபுனக்கே. (139)

உலகியன் மேம்பட விருந்து விலக்கல்

வினைமா வழங்குநஞ் சிறார்க் குரம்பையின் மேவிப்பசுந்
தினைமாவுந் தேனும் விருந்திருந் துண்டு சிலம்பதக்க
சுனைமா நகுலன் கரவையில் வேலன் கனகவெற்றிற்
புனைமா மணிப்பு காலையி னேகுநின் பொன்னகர்க்கே.

வினைமா - கொடிய வன விலங்கு. வழங்குதல் - சஞ்சரித்தல்.
குரம்பை - சிறுவீடு. கனைமா - குதிரை. நகுலன் பஞ்சபாண்டவருள்
நாலாமவன்; அகவசாத்திரம் குதிரையேற்றம் என்பவற்றில் வல்லுனன்;
அவனை யொத்த வேலன் என்க. (140)

விருந்திறை விரும்பல்

மருப்பா மெனவளர் பூண்முலைப் பார மயிலனையீர்
விரும்பா லருளுந் தினைமாவுந் தேனும் விருந்தினர்க்குத்
தருப்பா ணியானங் கரவையில் வேலன் றடஞ்சிலம்பிற்
றிருப்பாற் கடல்வரு புத்தயீர் தாமென்னத் தேர்குவரே.

தருப்பாணியான் - கற்பகதருவையொத்த பாணி (கை)யையுடையவன்.
தினைமாவுந்தேனும் விருந்தினர்க்குப் புத்தமிர்தாமென்ன (அவர்) தேர்குவர்
எனக் கொள்க. (141)

பாங்கியிற் கூட்டம் முற்றிற்று.

ஒருசார் பகற்குறி

கிழவோன்பிரிந்துழிக் கிழத்தி மாலையம்பொழுது கண்டிரங்கல்

தழுவி வன்பர் தணந்தாரென் னாவி தனைவருத்தக்
குழுமிய தேனுழுங் கோதைநல் லாய்கும ரேசர்பதந்
தொழுமரு ணாநீதி வேலன் கரவைச் சுரும்பகத்தி
லெழுபிறை வாலெயிற் றுச்செக்கர் மேற்றிசை யெய்திபதே.

தணத்தல் - நீங்குதல். கருணாநிதி - அருட்செல்வன்,
தையுடையவன். அன்பர்தணந்தார், செக்கர் வருத்த எய்தியது என்க.

பாங்கி புலம்பல்

வெதீர்புரை தோளியைக் காதல னீங்கிய வேலைகண்டு
மதிபயில் வாகைக் கரவையில் வேல மகீபனென்
முதீர்பொறை ஞாலத் திருள்சீக்குஞ் சோதி முழுமணியாங்
கதீவரக் கொண்டுசென் றீர்பீரீ காளந்தி கண்ணுறவே.

வெதீர் - மூங்கில். வேலமகீபன் அன்ன முதீர் பொறை ஞாலம்
என்பது விபரீத உவமை. சீத்தல் - நீக்குதல். பரிகள் என்றது சூரியனது
ஏழு குதிரைகளை. கண்ணுறல் - காண்டல். (143)

தலைவனீடத் தலைவி வருந்தல்

.....
.....
காவியந் தாரணி வேலன் கரவைக் கனகவெற்பீ
லாவியான் றாகு மெனைப்புல்லி யேகிய வாண்டகையே. (144)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்

மானிகர் சீதையை ராமன் பிரிந்தது வண்ணமுத்தம்
போனகை யாயது கேட்டிலை யோபொரு மேவலரைக்
கானக மேற்றுங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பீ
லானகு வேல ரெனைப்பிந் தாரென் றுரைப்பதென்னே.

மான் நிகர் சீதை; முத்தம் போல் நகையாய் பிரிந்தது அது
கேட்டிலையோ? என்க. கானகம் ஏற்றுதல் - காட்டில் ஓடி ஒளிக்கச்
செய்தல். எனை என்பது தலைவி கூற்றாகத் தோழி தலைவியைச் சொன்னது.

தலைவி முன்னிலைப்புறமொழிதல்

..... (146)

பாங்கியொடு பகர்தல்

கியங்கும் பிறப்பென் னிருவினைப் பாலன வென்றுணர்ந்தேன்
முயங்கும் பொழுதென்ப மல்லா விடிற்றுன்ப முட்டுவர்கான்
தயங்கும் பெரும்புகழ் வேலன் கரவைத் தடஞ்சிலம்பில்
வயங்குங் கருங்குழற் செவ்விதழ் வெண்ணகை வாணுதலே.

இருவினைப்பாலன - வினைப்பகுதியால் வருஞ் சுகதுக்கங்களை
யனுபவிப்பன என்றபடி. (147)

பாங்கி யச்சுறுத்தல்

விதையம் புனத்திற் றினைக்காவ லின்றியவ் வேலவர்மே
லீதையந் தனைவைத் திருந்தா யுனைவைப்ப ரில்லிற்கங்கை
யுதையன் கரவையில் வேல மகீப னுயர்சிலம்பிற்
புதையம்பு வேட்கண் டாற்கிடை யாது புணர்ச்சியுமே.

விதையம்புனத்தில்- விதைக்கப்பட்ட அழகிய புனத்தில். கங்கையுதையன்
- கங்காகுலத்தி லுதித்தவன். புதை - இலக்கிற்றப்பாது பாய்கின்ற. புதை
அம்புக்கட்டு எனினுமாம். (148)

நீங்கற்கருமை தலைவிநினைந் திரங்கல்

செப்போ திளமுலை யாயெனைக் கூடவுஞ் செய்துசெய்ம்ம
லப்போது நீங்கிப் பிரிதலுஞ் செய்தன னென்னினந்த
மெய்ப்போது வாரிச வேதனை யான்வியக் கோபழிக்கோ
துப்போது மேன்மைக் கரவையில் வேலன் கரும்பகத்தே.

வாரிசம் - தாமரை. வேதன் - பிரமா. வியக்கோ - (வியக்கு + ஓ)
வியப்பேனோ. பழிக்கோ - (பழிக்கு + ஓ) பழிப்பேனோ. வியக்கு பழிக்கு
என்பன தன்மை எதிர்கால வினைமுற்றுக்கள். துப்பு வலிமை. (149)

தலைவிக்கு அவன்வரல் பாங்கி சாற்றல்

..... (150)

சிறைப்புறமாகச் செறிப்பறிவுறுத்தல்

..... (151)

முன்னிலைப்புறமொழி மொழிந் தறிவுறுத்தல்

..... (152)

முன்னின்றுணர்த்தல்

..... (153)

முன்னின்றுணர்த்தி யோம்படைசாற்றல்

ஆறணி செஞ்சடைச் சங்கரன் பாத மகத்துள்வைத்தான்
மாறடர் வீரன் கரவையில் வேலன் வரையிற்சந்தச்
சேறணி சுந்தரத் தோளண்ண லேயெங்கள் சேயிறைக்கு
வேறிலை நன்னையல் லாற்றனஞ் சாயினு மெய்பிதுவே.

மாறு - பகைவர். தனஞ்சாயினும் என்பது மூப்பினும் என்றபடி.

கிழவேன் றஞ்சம்பெறாது நெஞ்சொடு கிளத்தல்

..... (155)

ஒருசார்பகற்குறி முற்றிற்று.

பகற்குறி யிடையீடு

இறைவனைப் பாங்கி குறிவரல் விலக்கல்

வெற்பன தோளண்ண லேகலிக் கோடைக்கு மேயநிறுந்
கற்பக மான கரவையில் வேலன் கனகிரீமேற்
பொற்பக லேனற் குரலறற் கேய்ந்தன போதலங்க
லற்பகை யோதிமுன் பற்பல கால்வரு மன்னையுமே.

கலிக்கோடை - வறுமையாகிய வேனில். எனல் குரல் - தினைக்கதிர்
பொற்பு அகல் ஏனற்குரல் அதற்கு ஏய்ந்தன என்க; கொய்யும் பருவ
மடைந்தன என்பதாம். அலங்கல் - மாலை. அல்பகை ஒதி என்றது
தலைவியை; அன்மொழி. (156)

இறைவியைக் குறிவரல் விலக்கல்

வண்டலை தண்டலை வாரலை நீயினி வானத்தெழுங்
கொண்டலை நேர்கொடை யான்புகழ் கங்கைக் குலத்துத்தோன்
மீண்டினர் சீங்கங் கரவையில் வேலன் வியன்சீலம்பிற்
கண்டினை வென்று கசப்பாக்கு மென்மொழிக் காரிகையே.

வாரல் - வறற்க. ஐ சாரியை. கண்டு - பாகு (கற்கண்டு). (157)

இறைமகள் ஆடிடநோக்கி யழுங்கல்

தண்ணிறை புஞ்சனை யுந்தெளி யாறுந் தடஞ்சிறிறு
மெண்ணிய பேரிரு விப்புனந் தானு மிலங்குமுத்த
வெண்ணகை யார்மதன் வேலன் கரவையில் வெற்புமிந்தக்
கண்ணினு மேவிப் பிரிந்தாரைப் போலவர் வன்கண்ணரே.

இருவி - தினைத்தாள். வன்கண்ணர் - கொடியர்,
சுனைமுதலியவிடத்து என் கண்ணினும் பார்க்க எனக்கு அரியராய் மேவிப்
பிரிந்தாரைப் போல் வன்கண்ணர் இலர் என்றாள் என்க. (158)

பாங்கி ஆடிடம் விடுத்துக் கொண்டகறல்

(159)

பின்னாள் நெடுந்தகை குறிவயிநீடு சென்றிரங்கல்

களிகாள் மயிலினங் காள்மலர்ச் சோலையிற் கீதம்பயில்
அளிகாள் பசுங்கொடி யன்னார் விளங்குமென் னம்பகமுன்
வெளியாக நின்றில ரந்தோ நதிக்குல வேந்தன்றமிழ்த்
தெளிவாய கும்பன் கரவையில் வேலன் சீலம்பகத்தே.

தமிழ்த் தெளிவு ஆய கும்பன் - தமிழிலே தெளிந்த வறிவுபொருந்திய
அகத்தியன்; அவனை ஒத்த வேலன் என்க. (160)

வறுங்களநாடி மறுகல்

சேருங் கலபப் பிணிமுகங் காளந்தச் செல்வியரென்
சோரும் பிணிமுகம் பார்த்தல ரேதுன்ன லார்களைமேற்
பேருங் களிறண்ணல் வேலன் கரவைப் பெரும்சீலம்பிற்
சாரும் பொறியளி காளவர்க் கேயில்லைத் தண்ணளியே.

கலபம் - கலாபம், மயிலின்தோகை. பிணிமுகம் - மயில். சோரும்
பிணிமுகம் - சோருகின்ற பிணிகொண்டமுகம். பொறி - வரி. தண்ணளி
- இரக்கம் (தண் + அளி). இதன்கணுள்ள சொன்னயம் நோக்குக (161)

தலைமகன் தலைமகள் வாழுமூர்நோக்கி மதிமயங்கல்

மருக்குங் கும்புய வேலன் கரவை வரையிற்கவிர்
கருக்குஞ் செவ்வாயுமெ னெஞ்சா கியகருங் கற்கரைய
வுருக்கும் பணிமொழிச் சந்தனி யும்முலை யோங்குமன்ன
மருக்கும் பதியெது வென்றறி யேனினி யென்செய்வனே.

கவிர் - முருக்கம்பூ. கருக்கும் - கருகச் செய்யும்படி சிவந்த.

பகற்குறியிடையீடு முற்றிற்று.

இரவுக்குறி

இறையோன் இருட்குறி வேண்டல்.

கறுத்தன மங்கு றுளித்தன வாரீருட் கங்குன்மனம்
பொறுத்தீநீ நம்பதிக் கேகரீ தாங்கயல் புகழுட்டிச்
செறுத்தலை வாவுங் கரவையில் வேலன் சீலம்பினென்போன்
மறுத்தவர் திங்கண் முகத்திகிட் டாது வருவிருந்தே.

செறுத்தலை - வயலின்கண்; தலை ஏழனுருபு. (163)

பாங்கி நெறியினதருமை கூறல்

விரத குணாகர வேலன் கரவை வியன்சீலம்பிற
கரவரை மேற்பகைக் கோளரி பாய்ந்திடுங் காசென்றிவா
யிரவீனீ லெவ்வண நீவரு வாயிறை வாலிகலுஞ்
சரவிறித் தேன்மொழிக் குங்குமப் புண்முலை தன்பதிக்கே.

விரதம் - தவம், நியமம். கரவரை - யானை. (164)

இறையோன் நெறியின தெளிமை கூறல்

பொருமதத் தாரைக் கறையடி நீலப் புழைக்கைக்குன்றம்
வெருவர வாலுளைச் சீயங்கள் பாயும் வியனெறியு
மருமைய தோவெற் கெளிதாமென் றெண்ணுதி யாண்மைகொண்ட
மருவலர் கோபன் கரவையில் வேலன் வரையணங்கே.

கறை அடி - உரல்போன்ற கால். புழைக்கைக்குன்றம் - யானை.
வால் உளை - வெள்ளிய பிடர்மயிர். கோபன் - பகைவன். (165)

பாங்கி யவனாட் டணியியல் வினாதல்

அன்பதி னோர்தச நாற்கலை தேரு மறிவுடையா
யுன்பதி மாதர்க் கருந்தமிழ் வாணர்க் குவந்துமணி
யொன்பது நல்குங் கரவையில் வேல னுயர்சீலம்பி
லென்பணி யென்றொடை யென்றழை யென்னிய லெவ்விடமே.

அன்பது - ஐம்பது; போலி. அன்பதி னோர்தச நாற்கலை - 64 கலை
ஞானம். உன்பதிமாதர்க்கு பணி என்? தொடை என்? தழை என்? இயல்
என்? எவ்விடம்? என்றா ளென்க. (166)

கிழவோன் அவள்நாட் டணியியல் வினாதல்

சீறந்திடு மென்பதி செப்பியென் னும்பதித் தேமொழியார்
நீறந்திகழ் பூவிடங் காவிரு நான நிறைகுணத்திற்
கறந்திடு பாலன்ன வேலன் கரவைக் கனகவெற்பின்
மறந்தரு வேல்விறி யாயுரை யாடுதி வாய்திறந்தே.

நானம் - நீராடல்; ஸ்நானம் என்னும் வடசொற்சிதைவு. (167)

அவற்குத் தன்னாட்டணியியல் பாங்கி சாற்றல்

கோட்டின் றிகழ்முத்தஞ் சந்தனஞ் செவ்விய கோடன்மலர்
காட்டும் புதுமை யழகா யணிவர் கவின்சுனைநீ
ராட்டம் பயில்வர் மதுநாக நீழ் லமர்வர்கற்றோர்
வாட்டந் தவிர்த்திடும் வேலன் கரவைநம் மங்கையரே.

கோடு - யானைக்கொம்பு. கோடல் - காந்தள் (கார்த்திகைப் பூ).

இறைவிக் கிறையோன் குறையறிவுறுத்தல்

அஞ்சாயல் வஞ்சியுன் பால்வர வெண்ணின் ராடுகதர்ச்
செஞ்சாலி சூழுங் கரவையில் வேலன் சீலம்பகத்திற்
சஞ்சார மும்மத நால்வாயைத் தேடித் தவளநிற்ப்
பஞ்சா னனந்திரி யுங்கங்குல் வாயந்தப் பண்பினரே.

வஞ்சி விளி. சாலி - நெல். சஞ்சாரம் - திரிதல்; கூட்டம், கூட்டமாக
வாழும்புடைய எனினுமாம். நால்வாய் - யானை. தவளம் - வெள்ளை.
பஞ்சானம் - (பஞ்ச + ஆனம், பரந்த முகத்தையுடையது) சிங்கம். (169)

நேராதிறைவி நெஞ்சொடுகிளத்தல்

வெறியார் குழலியர் நன்னெஞ்ச மேயிந்த மேதினியோ
ரறியாத பேதைய ரென்பது மெய்யுயி ராமன்பரைச்
செறியார் வணங்குங் கரவையில் வேலன் சீலம்பிற்குங்குற்
குறியாய் வருநெறி வாய்வரல் வேண்டுமிக் கோல்வளையே.

மேதினியோர் குழலியர் பேதையர் என்பது மெய் எனக்கூட்டுக.
இக்கோல்வளை என்றது தோழியை. (170)

நேரிழை பாங்கியோடு நேர்ந்துரைத்தல்

அருள்வீழி யாளன் கரவையில் வேல னணிவரைமேற்
றெருளுடை யார்பணி சங்கரன் கண்ட மெனச்செறிந்த
வீருளிடே மேவுறக் காதலக் காதலர்க் கென்னினஞ்ச
மருள்வீழிக் கோமளக் கொம்பனை யாயென்சொன் மாற்றங்களை.

தெருள் - தெளிவு; தெருளுடையார் - ஞானிகள். கண்டம் - கழுத்து. அக் காதலர்க்கு இருளிடமேவுறக் காதல் என்னின் (யான்) சொல் மாற்றங்கள் என்? என்க. அவரது விருப்பம் அதுவாயின் யான் மறுத்தல் தகுமோ எனத் தலைவி இரவுக்குறி நேர்ந்தமை கூறியவாறு காண்க. (171)

நேர்ந்தமை பாங்கி நெடுந்தகைக்குரைத்தல்

என்னா லியன்றன வெல்லாம் புகன்றிந்தர் கோபச்செவ்வாய்
மின்னார்பொற் பாதம் பணிந்திந் தேனீவ் விரவிரவில்
தென்னா வலர்புகழ் வேலன் கரவைச் சிலம்பகத்து
மன்னாநின் காரண நான்சிசுத்த செப்கை வகுக்காதே.

இந்தர்கோபம் - தம்பலப்பூச்சி. இ விரவு இரவில் - இந்த இருள் செறிந்த இரவில். தென் - அழகு, இசை. (172)

குறியிடை நீறிஇத் தாய்துயிலறிதல்

மேதினி யாடந்த வேலன் கரவை வியன்சிலம்பி
லாதி யுலாவி யளிகுழ் கருங்குழ லொண்டொடியே
போதசை நாகந் தழுவிப் பீலியம் பொன்மயில்கள்
பாதி யிராவுந் சூயிலா மிகுந்த பரிவுகொண்டே.

மேதினியான் தந்த - பூமிதேவி பெற்ற; மண்மகள் புதல்வன் என்பதாம். பாதி இரா - நடுஇரவு. பரிவு - துயர், சோகம். (173)

இறைவிக்கு இறைவன் வரவறிவுறுத்தல்

பொலம்புரி பூண்முலைப் பொன்னே யுனைப்பண்டு புல்லிமிக
நலம்புரி யின்பமுண் டேகிய வாழி நகைத்திகிர்
வலம்புரி மாலின் றிரவில்வந் தார்மய லானாதியின்
குலம்புரி மாதவ வேலன் கரவைக் குளிர்வரைக்கே.

ஆழி நகை திகிரி வலம்புரி மால் - வட்டமாகிய ஒளி பொருந்திய சக்கரத்தையுஞ் சங்கினையுமுடைய திருமாலை நிகர்த்த தலைவர். மயலால் வந்தார் என்க. நதியின் குலம் - கங்காகுலம். (174)

அவட்கொண்டுசேறல்

புண்டருஞ் சோதி வெயில்வீசும் வல்லிருட் போதிலுன்னை
வேண்டிவந் தாரும்மைக் காணுகம் வாசியை மேவலர்மேற்
துண்டுசுங் க்ராமன் கரவையில் வேலன் சுரும்பினில்வா
பாண்டியன் கேதன மஞ்சிய நீலப் படைக்கண்ணியே.

உன்னை - (உன் + ஐ) உன் தலைவர். உன்னை உம்மை வேண்டி வந்தார் (அவரை) காணுகம் (காண்போம்) வா எனக்கூட்டுக. சங்க்ராமன் - போரில் வல்லவன்; சங்கிராமம் - போர். கேதனம் - கொடி; பாண்டியன் கேதனம் - மீன். (175)

குறியுய்த் தகறல்

கிணபரி பாலன் கரவையில் வேல னெழில்வரைமேற்
கனமன கோதைக் கருங்குயி னீகலந் தேயணியப்
புனல்வரி வாளை விளையாடும் வாவிழிற் போதுமது
வனசமுங் காவிபுங் கொண்டுவண் மீண்டு வருகுவனே.

கனம் (மேகம்) அன கோதை என்க. கருங்குயில் அன்மொழித் தொகை; விளி. (176)

வண்டுறைதாரோன் வந்தெதிர்ப்படுதல்

குவிக்கறை மேகம் பயில்சோதி மின்னெனக் கூண்டிருண்டு
கவிபிரு ணீவரக் கண்டவென் கண்கள் கவிக்குவிழ்ச்
செவிமணி நல்குங் கரவையில் வேலன் சிலம்பகத்திற்
புவிபின் லென்றவ மாற்றிய வோமணிப் பூங்கொடியே.

கறை - கரிய. கூண்டு - கூடி. கவிக்கு - பாடலுக்கு (ப்பரிசிலாக); புலவருக்கு எனினுமாம். விழிச்செவி - கட்செவி, பாம்பு; விழிச் செவிமணி நாகரத்தினம். கண்ட என் கண்கள் என் தவம் ஆற்றிய! என்றானென்க.

பெருமகள் ஆற்றினதருமை நினைந்திரங்கல்

கங்குலென் றாற்பய மன்றியுந் தாரைக் கணமழைந்
ரெங்கணுங் காணெறி வாய்முத லைக்குழி யாவுமெண்ணா
திங்குநின் கால்வழி யாய்வந்த வாறென்சொ லென்பொருட்டால்
வெங்கய முந்நதிடு வேலன் கரவையில் வெற்பண்ணலே. (178)

புரவலன் தேற்றல்

அஞ்சன வல்லி னிருளும் பகலெனக் கானதென்னே
நெஞ்ச மெழுந்த களிக்குள்வைத் தேனும்மை நீயுழைக்கைக்
குஞ்சர முந்நதிடு வேலன் கரவைக் குளர்சிலம்பின்
மஞ்சன வார்குழ லந்தர சோதி மணிவிளக்கே.

அஞ்சன அல்லின் இருள் - மைபோலக் கரிய இராக் காலத்தி னிருள்.
என்னே - அதிசயக்குறிப்பு. மஞ்ச அன - மேகத்தை ஒத்த. அந்தரம் -
தனிமை. அந்தரசோதி - ஒப்பற்ற ஒளி. கற்பிற் சிறந்த தன்காதலியைத் தலைவன்
தூண்டாமணிவிளக்கே என விளித்தலின் பொருத்தங் கண்டு கொள்க. (179)

புணர்தல்

குங்கும வாகன் கரவையில் வேலன் குளர்சிலம்பிற்
பொங்கரு ளுண்கட் சலராசி தோய்ந்து பொலிந்தகளச்
சங்கிகாலி யார்த்திட நன்னரைத் தேர்கொண்டு தையலின்னா
லங்கச ராசன் விழாமுற்றி னேன்மய லாறுதற்கே.

உண்கண் - மையுண்ட கண். சலராசி - கடல். அங்கசன் - மன்மதன்.

புகழ்தல்

விண்டோயுஞ் சோலையின் மேகார மாட விரைமலரின்
வண்டோசை பாடுங் கரவையில் வேலன் மணிவரையிற்
கண்டோது மென்மொழி நன்னருங் கண்டத்தைக் கண்டபின்னு
முண்டோ கரிமுக மில்லாத சாதி யொளிவளையே.

மேகாரம் - பயில். கண்டோது - (கண்டு + ஓது) பாடுபொன்ற.
மென்மொழி தலைவி; விளி. கரிமுகமில்லாத என்பதில் சங்குக்கு இயல்பாகவுள்ள
கரித்த (சுருங்கின) முகம் என்பதனோடு, தலைவி கழுத்துக்குத்தோற்ற
வெட்கத்தினாற் சுருங்கின முகமுடையது என்றும் வெட்கத்தினாற்
சேற்றினிடம் மறைந்துகொண்டது என்றும் ஒருபொருள் தொனித்தல் காண்க.
(181)

இறைமகள் இறைவனைக் குறிவரல் விலக்கல்.

மலையிரு தோளன் கரவையில் வேலன் மணிவரையின்
றலையய மாவினஞ் சஞ்சரித் தோங்குநஞ் சாரலினம்
முலைநலம் வேண்டித் தனியிருள் யாமத்து முன்னிவர
லலைதயங் கார மணிமாலை தோப்புத் தாண்டகையே.

தலை ஏழனுருபு. வயமா - சிங்கம், புலி, யானை. வரல் - வரற்க
வியங் கோள் எதிர்மறைவினைமுற்று. அலை - அலைகின்ற, புரளுகின்ற.

அவன் தலைவியை இவ்வயின் விடுத்தல்

வில்வலி யாண்மைக் கரவையில் வேலன் வியன்சிலம்பி
னல்வளை பூங்குழ லார்பிர வாள் மனையசெவ்வாய்
வல்வளை பூண்முலை மாதேயுன் பாத மலர்சிலக்க
இவ்வயிற் சென்றமர் தேடவுந் தம்மனத் தெண்ணுவரே.

பிரவாளம் - பவளம். (183)

இறைவியை எய்திப் பாங்கி கையுறை காட்டல்

காதள வோடுநின் கண்ணுக்குத் தோற்ற கருங்குவளைப்
போதவை நின்முகம் வென்றிடத் தோற்ற புனலரும்புந்
தாதவீழ் தாமரைப் பூவிலை நின்குழற் றானணியுஞ்
சீதள முல்லை யரும்பிலை வேலன் சிலம்பணங்கே. (184)

பாங்கி இறைவியை இறிகொண்டேகல்

வள்ளுறை வாங்கிய வாள்போற் கயவர் மனமனைய
நள்ளிருள் யாமத்துக் கண்படை நீங்கிநற் றாய்விழ்த்தே
உள்ளினு மாம்நின் றிருமனைக் கேகுதி யோதமம்பூம்
பள்ளியில் வாழுங் கரவையில் வேலன் பனிவரைக்கே.

வள் - கூர்மை. வாள்போற் கொடிய கயவர் என்க. கண்படை -
நித்திரை. பள்ளி - படுக்கை. (185)

பிற்சென்று பாங்கி இறைவனை வரவு விலக்கல்.

விரலணி மங்கைகண் போலயீ லெந்தி விரைசரும்பர்
முரலணி மென்கருள் போலிருட் கங்குலின் முன்னியடி
யுரல்பொரு வாரண வேலன் கரவை யுயர்சிலம்பின்
வரலுரு காசையி னாலசை யாவலி மன்னவனே.

அயில் - வேல். விரை சுரும்பர் - விரைகின்ற வண்டு. சுருள் - கூந்தல். உருகு ஆசையினால் முன்னிக் கங்குலில் வரல் (வறற்க) என்றாளென்க.

தலைவன் மயங்கல்.

மாவடு வென்ற மதரஞ் சனவிறி மங்கைதன்பால்
நீவர லென்று விலக்கின யேசெம்பொ னேரீழையாய்
பாவலர் மேகங் கரவையில் வேலன் பதம்பணியா
மேவலர் போலு நடுக்கமுஞ் சோகமு மேவியதே.

மதர் - களிப்பு. (187)

தோழி தலைமகள் துயர்கிளந்து விடுத்தல்.

பொறிகாட் டுரகமுங் கண்கா னொணாத புதையிருளிற்
செறிகாட் டருநெறி வந்தனை வேலன் சிலப்பகத்தின்
மறிகாட்டுங் கண்ணின ஞாய்ச்சென் றாலுன் வளநர்க்குக்
குறிகாட்ட வேண்டுந் தொடைசேர் மணிப்புயக் கொற்றவனே.

பொறி - புள்ளி, முத்திரை. புதை - மறைவு. மறி - மான். குறி - அடையாளம், குறிப்பு. (188)

திருமகட்புணர்ந்து அவன்சேறல்.

குடமார் கனதனக் கோதைநல் லாயெளி தாங்குறிக்கின்
திடமாக நம்பதிக் கேகுவ தேசெய்ய நாவலர்க்குக்
கடவா ரணநல்கு வேலன் கரவைக் கனகிரியின்
மடவார் குழைமணி யின்வெயி லாலிருண் மாறிடுமே.

நம்பதிக்கு ஏகுவது குறிக்கின் எளிதாம் எனக் கூட்டுக. கடம் - யானை மதம். மடவார் குழைமணியின் வெயிலால் - மடவாரது (தலைவியது) குழையிலணிந்த மாணிக்கத்தினது ஒளியினால். (189)

கிரவுக்குறி முற்றிற்று.

கிரவுக்குறியிடையீடு

அல்லகுறி

இறைவிக்கு இகுளை இறைவர் வரவுணர்த்தல்

கிருங்கயல் வென்றமைக் கண்ணியென் னாகு மிலங்குகைதை
மருங்கினிற் புன்னையி லஞ்சமெல் லாமண் டலிகர்மெச்சும்
பெருங்கன யோகன் கரவையில் வேலனைப் பேணலர்போ
லொருங்கிருள் யாமமெல் லாம்விறி முடி யுறங்கிலவே.

கைதை - தாழை. அஞ்சம் - அன்னம். மண்டலிகர் - தேசாதிபர். கனம் - பெருமை, சீர்மை. யோகன் - பொருந்தியவன். ஒருங்குதல் - ஒருவழிப்படுதல். (190)

தான்குறிமருண்டமை தலைவி அவட்குரைத்தல்

கயற்குறி காணுங் கருங்கண்ணி யேயெண் கவியினுக்கோ
ரியற்குறி யோனிகர் வேலன் கரவை யிருஞ்சிலம்பின்
மயற்குறி மேவிய மற்றோர் குறியை மணந்துசென்றார்
செயற்குறி யேயென்று சென்றோடி மீண்டு திகைத்தனனே.

கவி - பாட்டு. குறியோன் - அகத்திய முனிவர். மயற் குறி - மயக்கமாகியகுறி, பிறிதொன்றால் நிகழ்ந்தகுறி. மணந்து சென்றார் - என்னை மணந்து சென்ற தலைவர். செயற்குறியே யென்று - செய்த குறியென்று. மற்றோர் குறியை செயற்குறியே யென்று என இயையும். (191)

பாங்கி தலைவன் தீங்கெடுத்தியம்பல்

மல்லாருந் திண்புய வேலன் கரவை மணிவரையி
னல்லா யுனக்கு வருத்தமன் றோமிகு நம்பின்மையாஞ்
செல்லா தருங்குறி செய்தா ருலகினிற் செப்புமுதற்
பொல்லா தவர்வஞ்சர் புணணி யாகப் புரவலரே.

நம்பு - விருப்பம். செல்லாது - குறியிடத்து வராது. (192)

புலர்ந்து அவன்போதல்

கரவேழ முருங் கரவையில் வேலன் கனகிரிற்
குரவே கமழுங் குழல்பொருட் டாய்க்கொடுங் கானெறியீ
லிரவேயின் எள்ளிருள் வாயஞ்சீ டாவகை யென்னையிங்கு
வரவேகற் பித்த மனமேபெற் றாயெண்ணில் வன்பினியே. (193)

புலர்ந்தபின் வறுங்களந் தலைவிகண் டிரங்கல்

மைந்துறை வேலவ ரும்பிழைத் தார்குறீ மாமதியின்
செந்துறை நூலன் கரவையில் வேலன்றென் னாட்டகத்தி
னந்துறை யுந்துறை யேமடற் றாழை நறுந்தருவே
கொந்துறை யும்புனை யேபிழைத் தென்சொற் குறித்தனரே.

மைந்து - வல்மை. மதியின் என்பதில் இன் சாரியை. செந்துறை
- செப்பமான துறைபற்றிய. மதியையும் நூலையுமுடைய வேலன் என்க.
மாமதியினால் நூலை யறிந்தோன் எனினுமாம். நந்து உறையும் துறையே
யெனப்பிரிக்க. கொந்து - பூங்கொத்து. புனை - புன்னை. குறித்தனர் -
சொன்னார். (194)

தலைவி பாங்கிக் குரைத்தல்

சலஞ்சல முத்த நிலாவிகங் கண்டலந் தண்டுறைவர்
நிலஞ்செறி யுங்கருந் தாதன்ன கோட்டு நிறல்வீர்க்கும்
பொலஞ்செறி தாதுகு புன்னையின் வாய்க்குறி பொய்த்ததன்றே
வலஞ்செறி வாட்கைக் கரவையில் வேலன் வரையகத்தே.

கண்டல் - தாழை. கருந்தாது - இரும்பு. கோட்டு - கோட்டையுடைய;
கோடு - மரக்கொம்பு. பொலம் - பொன். வலம் - வெற்றி. (195)

தலைமகளவலம் பாங்கி தணித்தல்

அடிப்பு மயினின் குறிப்பிழை யேவிடை யண்ணல்பதம்
முடிப்பு வெனவைத்த வேலன் கரவை முதுசிலம்பிற்
கொடிப்பு மரத்திற் புனல்வா யரும்பிய கோகனதக்
கடிப்பு விருந்த தவர்பாற் குறிப்பிழை கண்டிலமை.

அடிப்பு - அடியாகிய மலர். மயில், தலைவி; விளி. கொடிப்பூமரம் -
கொடிபடரப்பெற்ற பூவையுடைய மரம். கோகனதம் - செந்தாமரை,
செவ்வாம்பல்; கோகம் என்பது சக்கரவாகம், (அதனை) நதம் ஆனந்திக்கச்
செய்வது என்பது பெயர்க்காரணம். குறிப்பிழை - குறிதவறியது. (196)

இறைவன்மேற் பாங்கி குறிப்பிழைப் பேற்றல்

பேரா வருந்துய ரெங்களுக் காக்கிப் பிறிதுமொன்றுந்
தேராதெம் முர்க்கு வரவொழித் தீர்தெவ்வ ரஞ்சவெல்லும்
போராண்மை வீரன் கரவையில் வேலன் பொருப்பினும்முர்
சேரா வரநனைந் தேம்புகல் வீரநுந் திருநகரே. (197)

இறைவிமேல் இறைவன் குறிப்பிழைப் பேற்றல்

பெருக்கான சீர்த்திக் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சிலம்பின்
மருக்காலுந் தாமரை வான்முகச் செந்திரு மங்கையன்ன
முருக்கா ரீதழி யெனைமறந் தாலு மொழியினுண்மை
யொருக்காலு நெஞ்சின் மறந்திலன் வேல்விற் யொண்டிடாடியே.

முருக்காரிதழி - முருக்கமலரையொத்த இதழையுடைய தலைவி.

தலைவி குறிமருண்டமை பாங்கி தலைவர் குரைத்தல்

கருமா னீகருங் கொடைக்கரத் தானுயர் காசினிமான்
மருமான் கரவையில் வேல மகிபன் மணிவரையிற்
நிருமா னீகரும் புகழண்ண லேகுவனைச் செப்புமுலை
யொருமான் குறிமருண் டேயுடன் மீண்டுவந் துற்றனளே.

கரும் ஆன் நிகரும் - பெருமைபொருந்திய காமதேனுவை யொத்த.
காசினிமான் - பூமிதேவி. மருமான் - மகன். திருமால் நிகரும் என்க.
துணை - இரண்டு. ஒருமான் என்றது தலைவியை. (199)

அவன்மொழிக்கொடுமை பாங்கி அவட்கியம்பல்

வெம்புல சிங்க மதமலைக் காட்டு வியன்குன்றினி
லம்பர மாகத் துருமே றதீர்வதும் பார்ப்பதின்றி
வம்பவிற் சோலைக் கரவையில் வேலன் வரைப்பவளக்
கொம்பனை யாயெல்லி சென்றன மென்றனர் கொற்றவரே.

மதமலை - யானை. அம்பரம் - ஆகாயம். மாகம் - மேகம்.
பார்ப்பது - கருதுவது. கொடிய விலங்குகள் சஞ்சரிக்குங் காடுபொருந்திய
மலையில் இடி ஆரவாரித்தலையுங் கருதாமல் குறிமிடத்து இராப்போது
வந்து நின்றேன் என்றார் தலைவர் என்றாளென்க. (200)

என்பிழைப்பன்றென் றிறைவி நேர்தல்.

ஊற்றிய தண்கனை நாவற் செழுங்கனி யுறுபுனற்
சேற்றிடை வீழு மொலிகேட் டிராமுற்றுந் தெவ்வாவலி
மாற்றிய வீரன் கரவையில் வேலன் வரைச்சிலம்ப
ராற்றிய தாங்குறி யென்றிருந் தேன்பிழை யன்றெனக்கே.

ஊற்றிய - ஊற்றுப் பொருந்திய.

(201)

அல்லகுறி முற்றிற்று

வருந்தொழிற்கருமை

நாய் துஞ்சாமை

அயிலாளு நீல விறித்தோழி கேள்நரை யானில்வருங்
கயிலாய னண்பன் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பில்
வெயிலார் புலனங்க ளெல்லாந் துயின்றன வீங்கிருளீர்
றுயிலா ணம்மன்னை கொடியாள் பெருங்கண்க டுஞ்சிலவே.

நரை - வெள்ளை. ஆன் - இடபம். கயிலாயன் நண்பன் -
அரனது தோழன், குபேரன்; குபேரனையொத்த வேலன் என்க. (202)

நாய் துஞ்சாமை

கஞ்சமின் சேருங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பர்
பஞ்சினுந் தண்டப் பனத்திடுஞ் சீறடிப் பாவைகொடு
நஞ்சினுங் கோரம் பயிலன்னை துஞ்சினுஞ் ஞாளிக் குலந்
துஞ்சலெண் ணாகு குரல்காட்டுங் கங்குற் றொடர்நெறிக்கே.

பாவை - தோழியே! ஞாளிக் குலம் - நாய்க்கூட்டம்.

(203)

ஊர் துஞ்சாமை

சீரிணங் குந்தமிழ் வேலன் கரவைச் சிலம்பிற்செம்பொன்
வாரிணங் குங்கிகாங்கை மங்கைநல் லாய்கங்குன் மன்னெறியி
னேர்விளங் குந்தொடைப் பொற்புய வேற்கை யிறைவருந்த
வுருறங் காவஞ் சனவிறி யாங்க ஞறங்கினுமே.

(204)

காவலர் கடுகுதல்

(205)

நிலவு வெளிப்படுதல்

தாதே யளகமுஞ் சூதேய் முலையுந் தயங்குமின்ப
மாதே கருந்திரைப் பட்டாடை சுற்றிய வையமங்கை
மீதே நிலாக்கதிர் பொங்கிய தால்விறற் பாண்டவர்க்காய்த்
தூதே நடந்த கரவையில் வேலன் சுரும்புகத்தே.

தாது - மகரந்தப்பொடி, தேன் எனினுமாம். பாண்டவர்க்காய்த் தாது
நடந்தவன் ஸ்ரீகிருஷ்ணன்; அவனையொத்த வேலன் என்க. (206)

கூகை குழறுதல்

விராவிய புகத்து வெண்மடன் மீது வெறித்துமடு
வரால்குதி பாயுங் கரவையில் வேலன் வரையிற்செவ்வி
யராமணி யல்குன் மடமயி னாமன மஞ்சவளர்
மராமர மேற்குழ றாநின்ற கூகைகள் வாய்திறந்தே.

(207)

கோழி குரற்காட்டுதல்

வேலா யுதனை வணங்குங் கரவையில் வேலன்வெற்பின்
மாலாசை யன்பரெவ் வாறனை வாழ்மதி வாணுதலாய்
பாலான வாயரி கோலான வாற்பசு மஞ்சளொக்குங்
காலான வாயுதச் சேவலும் வாய்க்குரல் காட்டியதே.

பால் - வெண்மை, பாலான வாயும் அரிகோல்போன்ற வாலும், காலான
ஆயுதமுமுடைய சேவல் என்க. அரிகோல் - கத்தரிக்கோல். (208)

வருந்தொழிற் கருமை முற்றிற்று.

குகறியிடையிடு முற்றிற்று.

வரைதல் வேட்கை

தலைமகளைப் பாங்கி பருவரல் வினவல்

கற்றாய வெள்ளத் துடன்முனி வாற்றுய நுற்றனையோ
நற்றாயர் கோபங் கொளவந்த தோதமிழ் நாவலர்க்கோர்
கற்றா வனைய கரவையில் வேலன் கனகிரீமேற்
பொற்றா மரைமுலை யுற்றது வேது புகலெனக்கே.

பொற்றாமரைமுலை - சுணங்குபூத்த தாமரைமுகைபோலும்
முலையை யுடை தலைவியே! (209)

அருமறை செவிலி யறிந்தமை கூறல்

பங்கய மானுறை வேலன் கரவைப் பனிவரையிற்
செங்கயல் வென்ற மதர்வழி யாயன்பர் சேர்ந்தனைந்து
பொங்கிய காதலுந் தந்தவர் போயயின் பூண்டிருந்த
நங்கள் வன்னை யறிந்தான் முகத்தினி னாணங்கொண்டே.

நம் முகத்தினில் தோற்றிய நாணத்தைக் கொண்டு அன்னை நம்
களவை அறிந்தாள் எனத்தலைவி கூறியவாறாம். (210)

தலைமகன் வருந்தொழிற் கருமைசாற்றல்

பாய்பரீ யூருங் கரவையில் வேலன் பனிவரைமே
லாய்குரல் ஞானியிவ் வுர்துயின் றாலுமக் காவலரோ
காய்வர் நிலாவெண் கதர்காலு மேயிருட் கங்குன்முற்றும்
வாயடை யாதுவன் கூகையுஞ் சேவலும் வாள்விறியே.

ஆயும் (தாயும்) ஞானியும் ஊரும் என உம்மை விரிக்க. காய்வர் -
சினத்தோடு திரிவர். (211)

தலைவி தலைமகனுக்குச் செலவொருப்படுதல்

குன்றாத செல்வக் கரவையில் வேலன் குளர்சீலம்பிற்
பின்றா ழுக மதிமுகக் கீற்றுப் பிறைநுதலாய்
மின்றா ரகையன்ன நித்திலக் கொங்கை விரும்பிப்புல்லிச்
சென்றார் நகர்க்கினி யேகுவ மோநன்று செப்புதியே.

மின் தாரகை - மின்னுகின்ற நட்சத்திரம். (212)

பாங்கி இறைவனைப்பழித்தல்

புந்தொடை மார்பன் கரவையில் வேலன் பொருப்பின்மின்னார்
தாந்துயர் கூர்ந்த தகையல ரேயறிந் தாரவர்தாம்
பாந்தளும் வெண்பற் பிறழ்வாய்க் கராமும் பயின்றவர்க்கு
நீந்தருங் காளினறி வாயிருள் வாயினி நீந்துவமே.

மின்னார் என்றது தலைவியை. பாந்தள் - பாம்பு. கராம் - முதலை.
பயின்றவர்க்கு என்பது அவரிடத்துக்கு என்பதாம். நீந்துவம் - துன்பமுற
நடந்து செல்வோம். (213)

இறைவி இறையோன்றன்னை நேர்ந்து
இயற்படமொழிதல்

நிழல்களீ யானைக் கரவையில் வேல னெடுஞ்சீலம்பர்
குழலசை வாய்மொழிக் கொம்பனை யாயென் குவிமுலைமே
லெழிலிருந் தோங்கும் பசப்புநஞ் சார்வுமெண் ணாததெல்லாம்
பழவினை யன்றி யவர்மீதற் சற்றும் பழுதில்லையே.

பசப்பு - நிறவேறுபாடு. சார்வு - உறவு, ஒழுக்கம். (214)

கனவு நலிபுரைத்தல்.

இந்நா ளீயாமத் தவர்வந்து கூடி யெனைப்புணர்ந்தார்
நன்னா ணனவென்று கண்விறித் தேனொன்று நான்கண்டிலேன்
கன்னாவ தாரன் கரவையில் வேலன் கனகிரீமேன்
முன்னாள் வீனைப்பய னோகள வாக முடிந்ததுவே.

கன்னாவதாரன் என்றது கன்னனைப்போன்ற கொடையுடையவன்
என்பதாம். (215)

கவினழி புரைத்தல்.

புனைமே கலைமயில் வெற்பனு நீயும் புலவர்தமிழ்
தனையே விரும்புங் கரவையில் வேலன் றரியலர்போ
னினையே யழிந்து கவின்சோர்ந்து வாடி நெடுந்துயர்தாங்
கெனையே யறியீ ரறியாத நுங்குறை யென்வினையே.

மயில் அண்மைவிளி: தோழியை விளித்தது. (216)

தன்துயர் தலைவர்க் குணர்த்தல் வேண்டல்

திசைப்பா லிசைவைத்த வேலன் கரவைச் சீலம்பர்தம்பால்
விசைப்பா ணமன்ன விழியணங் கேநம் மெலிவையெல்லா
நசைப்பான் மையோடு மவர்காதி னிற்புக நல்வசன
மிசைப்பா ரவரெவ ராயினு மேபுக மேறுவரே. (217)

துன்புறல் பாங்கி நீ சொல்லென (பாங்கி) சொல்லல்

விரையக லாத்திரை போலிருந் தேநம் விம்முதுய
ருரையென வோசென் றுரைப்பது நியுயர்ந் தோங்குசெம்பொன்
வரைநிக ரான கரவையில் வேலன் மணிலெற்பிற்பாம்
பரைமயீ லேயறி யாத்தகை யாரல்ல ரன்பருமே.

விரை - விரைதல். இருந்து விம்முதுயர் என்க. பாம்பு அரை
மயிலே - பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலையுடைய பெண்ணே. (218)

அலர்பார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி

செய்ச்சங் கழிருங் கரவையில் வேலன் சீலம்பகத்திற்
கச்சங் கழிருநு வந்தனத் தாய்மதன் கைம்மலர்க்கு
நச்சம் பனைய விழியா ரலர்க்கு நடுங்கியுள்ளத்
தச்சம் பெருகிய தாலடை யாகுகண் ணாலியுமே.

கச்ச அங்கம் - கச்சாகிய அணி. ஆலி - துளி. (219)

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சக்கிளவி

..... (220)

காமமிக்க கழிபடர்கிளவி

தரையே மதிக்குங் கரவையில் வேலன் நடந்துறைவாய்த்
திரையேவிட் டென்னக ணித்திரை யேசெழும் பாற்றெனட்
நுரையே நுரைக்கிலன் வனகா தல்க்கின்றன் னோலையெல்லாங்
கரையே கரவலை யேயிறுந் தேனென் கரவளையே.

திரை கண் நித்திரைவிட்டு என்ன? என மாற்றிக்கொள்க; திரை
உறக்கமின்றி ஓயாது ஒலிப்பினுந் தனக்கு உபகாரமாகாமையின் இங்ஙனங்
கூறினாளென்க. நுரை நுரைக்கில் என்? என்றதுந் தனக்கு அதனால்
வரும் உபகாரமின்மையினென்க. கரையே - களிக்கரையே!; என்கரவளை

இழந்தேன், என்னோவை எல்லாம் வன் காதலர்க்கு கரவலை (மறையற்க)
எனக்கூட்டி யுரைக்க. கரவளையையிழந்தேன் என்றான் பிரிவினால் தன்
உடல் மெலிந்தமையைக் குறிப்பித்தற்கு. (221)

தன்னுட் கையா நெய்திடுகிளவி.

..... (222)

நெறி விலக்குவித்தல்.

கிலக்கண நூலுணர் வேலன் கரவை யெழில்வரையிற்
குலக்கவின் மேரு நிகர்க்குநம் மன்பரைக் கூடுஞ்செவ்வி
வலக்கையில் வேலுங்கொண் டேயிருட் கங்குலில் வாரலென்று
விலக்குதி ந்யென் னுயர்க்குயீ ராகிய மென்கொடியே.

செவ்வி - தன்மை, காலம்; கூடுஞ் செவ்வி - இரவில் வந்தொழுகுதல்.
அன்பரை வாரல் என்று கூடுஞ்செவ்வி விலக்குதி எனக்கூட்டுக. (223)

குறி விலக்குவித்தல்

ஆலையின் மாரன் கரவையில் வேல னணிவரையின்
வேலைவென் றோங்கு விழியணங் கேகறை மேவிருளின்
சோலையின் வாரலென் வேற்கா னையையடத் தோகையின்னும்
வாலையென் றேசொன்ன தாலசைந் தாளன்னை மாற்றங்களை.

ஆலை - கரும்பு. ஆலையில் மாரன் - கரும்பில்லில்லாத மன்மதன்;
அவனையொத்த என்பதாம். வாரல் - வராடே. என் - என்றுசொல்லுதி.
மடத்தோகை என்றது தலைவியை. வாலை - இளம்பிராயத்தவள்.
சொன்னதால், நமர் சொன்னதால். மாற்றம் - சொல். வேற்காளையை மடத்
தோகை பின்னும் வாலை யென்றே (நமர்) சொன்னதால் அன்னை (அம்)
மாற்றங்கள் இசைந்தான், (ஆகலின்) இருளின் சோலையின் வாரல் என்:
எனக் கூட்டியுரைக்க. வாலையென்றே சொன்ன மாற்றம் என்பது தலைவி
இன்னும் தினைக் கொல்லையிலிருந்து காவல் செய்யுஞ் சிறுபிராயத்தன்
என்றவாறாம். (224)

வெறி விலக்குவித்தல்

வாராடு பூண்முலை யாயுரன் றந்த மயற்பினியை
யோராது சூர்வந்து தீண்டிய தாமெனக் கென்னவன்னை
யோராமல் வெள்ளையின் மேற்குறப் பாயின ஞண்மைதங்குங்
காராளர் கற்பகம் வேலன் கரவைக் கனகரீங்கே.

ஊரன் - தலைவன். ஏராத - எழுச்சியில்லாத, உயர்வில்லாத. சூர் - தெய்வம். ஏராத சூர் என்பது கற்புடைமகளிரைத் தீண்டும் வன்மையில்லாத சூர் என்பதாம். வெள்ளை - வெள்ளாடு. கறுப்பு - கோபம். வெள்ளையின் மேற் கறுப்பாயினள் என்பது வெள்ளாட்டினை யறுத்துப் பலிகொடுத்து வேலன் சன்னதமாடுதலாகிய வெறியாட்டுச் செய்விக்க எண்ணினாள் என்பதாம். வெள்ளையின்மேற் கறுப்பாயினளென்பதன் முரண் நயம் நோக்குக. (225)

பிற விலக்குவித்தல்

கன்ன மதாசலம் போன்றிடும் வேலன் கரவைவெற்பிற்
பொன்னுட னேயுற்றுச் சாரவந் தார்குலப் பூங்கொடியே
துன்னிய பாங்கி னொதுமலர் சாற்றிய சொற்றிறங்கேட்
டென்னிரு காதிற் கனல்காச்ச வேலெறிந் தாலொக்குமே.

கன்னம் - கபோலம். அசலம் - மலை. கன்னமதாசலம் - யானை. துன்னிய பாங்கின் நொதுமலர் பொன்னுடனே உற்றுச் சாரவந்தார் (எனச்) சாற்றிய சொல்திறம் கேட்டு, (அச்சொல்) என்னிருகாதில் கனல் காச்ச வேலை எறிந்தால் ஒக்கும் (என்று தலைவர்க்கு கூறி அவர்வரவு விலக்குதி என்றாள்) என்க. நொதுமலர் - அயலார். துன்னிய பாங்கின் நொதுமலர் - பொருந்திய ஒருபக்கத்து அயலார். துன்னிய பாங்கின் என்பதற்கு நெருங்கிய உரிமையோடெனினுமாம். (226)

குரவரை வரைவெதிர் கொள்ளுவித்தல்

..... (227)

வரைதல் வேட்கை முற்றிற்று.

வரைவு கடாதல்

வினவிய செவிலிக்கு மறைத்தமை விளம்பல்

..... (228)

அலரறிவுறுத்தல்

..... (229)

தாயறி வுணர்த்தல்

..... (230)

வெறியச் சுறுதல்

அரும்பவீழ் சோலைக் கரவையில் வேல னணிவரைமேல்
வரும்புய னோர்சொங்கை மன்னவ னேதிறு மங்கைக்குற்ற
விரும்பினி யாதென் றயிர்த்தவ ளன்னையு மென்னனையும்
விரும்பினர் நெஞ்சில் வெறியாடல் வித்தக வேலனையே.

அயிர்த்து - சந்தேகித்து. வித்தகம் - சாதுரியம். வேலன் - சன்னதகாரன், வெறியாட்டாளன். வெறியாடல் நெஞ்சில் விரும்பினர் எனவே அங்ஙனம் வேலனை வினாவுதற்கு முன்னமே வரைந்துகொள் என்பது குறிப்பால் தோன்றச் சொல்லியவாறு. (231)

பிறர் வரைவுணர்த்தல்

சாதிப் பவளக் கொடியீதிற் சங்கந் தவழ்துறைவா
வாதித் தவர்சிங்கம் வேலன் கரவை மணிவரைமேற்
பாதிப் பிறைநுத லாண்முக ராகப் பனிமதிபு
மோதிச் சுருளுங்கண் டார்மயங் காரிவ் வுலகினிலே.

ராகம் - இராகம் (= ஆசை, மோகம்); நிறம் எனினுமாம். கண்டு ஆர் மயங்கார் என்க. சாதிப் பவளக்கொடி மீதிற் சங்கந்தவழ் துறைவா என்றது மணம் பேசிவந்தவர் தலைவிக்கு இயைபில்லாதவர் என்னும் இறைச்சிப் பொருள் பயந்து நின்றது. (232)

வரைவெதிர் வுணர்த்தல்

பிறைசூடி யைத்தொழும் வேலன் கரவைப் பெருஞ்சீலம்பி
லிறைவாநஞ் சாரல் வறிதே வருதி யியற்கருதித்
துறைவே தியனொடு வந்தானாங் கேளீர்நன் சொற்ககலா
ருறைவான் கலைமதி கண்டான் மலர்ந்திடு முற்பலமே.

வறிது - பயனின்றி. சுருதித்துறை - வேதத்தின் பிரிவுகள். நின்சொற்கு அகலார் - நின் சொல்லைக் கடவார். உறைவான் - வானுறை என மாற்றிக்கொள்க. உறைவான் கலைமதி கண்டான் மலர்ந்திடு முற்பலமே என்பது வேற்றுப்பொருள் வைப்பு என்னும் அணி. (233)

வரையுநா ளுணர்த்தல்

தேங்கமழ் சோலைக் கரவையில் வேலன் சீலம்பின்மின்னார் கோங்கரும் பன்ன முலைச்சுணங் காக்கி குளர்சீனைவாய் வேங்கையும் பூத்தன செங்கதிர் நாண விளங்குகட ரோங்கயி லேந்திய தோளண்ண லேமதி யூர்கொண்டே.

கணங்கு ஆகி - தேம்போற் பொன்னிறம் உடையதாய். சினை - கொப்பு. வாய் ஏழனுருபு. ஊர் - பரிவேடம். மதி ஊர் கொண்டது - சந்திரன் நிறைவுற்றது. பூரணை யென்றபடி. வேங்கையும் பூத்தன என்றது தினைக்கதிர் முற்றி அறுக்கப்பட்டதனால் தினைப்புனக் காவலினங்கித் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டாள் எனக் களவு நிகழ்தற்கு வாய்ப்பின்மை காட்டி உலகமுறைப்படி வரையும் நாள் உணர்த்தியவாறு. மதியூர் கொண்டது என்றது சந்திரன் நிரம்பிற்று; வளர்பிறையின்றி வரையும்நாட் கொள்ளாராகலின் அதுவும் ஆயிற்று என்றவாறாம்.

“வேங்கையு மொள்ளிணர் விரிந்தன
நெடுவேண் டிங்களு மூர்கொண் டன்றே”

என்பதும் (அகம். செ. 2)

“குன்ற வாணர்கள் யாவருங் கொடிச்சியை நோக்கித்
துன்று மேனல்கள் விளைந்தன கணிகளுஞ் சொற்ற
வின்று காறிது போற்றியே வருந்தினை யினிநீ
சென்றி டம்மவுன் சிறுகுடிக் கெனவுரை செய்தார்.”

என்னுங் கந்தபுராணச் செய்யுளையும் நோக்குக. (234)

தலைமகளறிவு அறிவுறுத்தல்

வாரித் தலம்புகழ் வேலன் கரவை வரையின்மிகப்
பூரித்து விம்மி நுனிக்கண் கறுத்துப் புடைத்ததிகம்
பாரித்த கொங்கை பழிசொல்வன் யானென நன்பழிதான்
யாரிப் படிமறைப் பார்மறைத் தாளெனை யென்னன்பனே.

கொங்கை என்பது ஆகுபெயராய் இங்குத் தலைவியை யுணர்த்தியது. யான் தோழி. நின் என்றது தலைவனை. கொங்கை யான்பழி சொல்வன் என நன்பழி எனை மறைத்தாள், யார் இப்படி மறைப்பார்! என்க. (235)

குறிபெயர்த்திடுதல்

பற்றலர் சிங்கங் கரவையில் வேலன் பனிவரைமே
ஓற்றலர் தூற்றப் பெறுஞ்சிறை யார்வன் றறங்கிமுரன்
மற்றொரு காவின்றி சேர்ந்தினி நீநம் மலைக்குயத்துப்
பொற்றொடி யாளுட னேவினை யாடுதி யூட்டியனே.

அலர் உற்று தூற்றவும் பெறும் - (பிறரறிந்து) பழிச்சொல் தோன்றிப் பரம்பவுங்கூடும். குயம் - முலை. (236)

பகல் வருவானை இரவு வருகென்றல்

புரீவால் வளையிள முத்தமும் புன்னைப் புதுமலருந்
தெரியா திலங்கு துறைக்கூடற் சேர்ப்ப செழுந்தமிழார்
பிரியாத நண்பன் கரவையில் வேலன் பெருஞ்சீலம்பீ
ஓரியா எவன்பொருட் பால்வரு வாய்நிறை யோங்கிருளே.

புரி - முறுக்கு. வால் - வெள்ளிய. கூடல் - கூடுதல். உரியான் - தலைவன தன்பிற் குரியவன். (237)

இரவுவருவானைப் பகல் வருகென்றல்

செருமலி வாகைக் கரவையில் வேலன்றெண் ணீசுரக்கு
மருவியஞ் சாரன் மணிச்சீலம் பாவரக் காம்பற்செவ்வாய்
மருவிளங் கோதையும் யானும் புனத்திடை வைகுதுஞ்செம்
பருதிநின் றோங்கும் பகல்வரு வாயினிப் பண்புடனே. (238)

பகலினுமிரவினும் பயின்றுவருகென்றல்

சீகரந் தளைபொன் மகமேரு வேலன் செழுஞ்சீலம்பிற்
தகர மளவுஞ் சுருளோதி யாரத் தவளநகை
மகர மணிக்குழை மான்மயிற் கண்ணியன் மாதுபொறான்
பகலு மிரவும் பயின்றே வருதிநம் பார்த்திபனே.

சிகரம் - கொடுமுடி. தகரம் - மயிர்ச்சாந்து. மான்மயிற் கண்ணியல்
என்பதை மான்கண் மயில்இயல் என நிரனிறையாக் கொள்க. பொறாள் -
ஆற்றாள். பயின்று - நெருங்கி. (239)

பகலினு மிரவினு மகலிவ ணென்றல்

அயலா ரறிந்து பழியலர் தூற்றுவ ராம்பகலின்
மயலா ரிருளின் மணிச்சிலம் பாமதி வாய்த்ததம்
ழியலாயு நாவன் கரவையில் வேல னெழில்வரைமேற்
கயலாடு கண்ணி முலைப்போகத் தால்வரல் காப்பல்லவே.

பகலில் அலர் தூற்றுவர், இருளில் வரல் (வரற்க), காப்பல்லவே
என்க. காப்பு - காவல், கேடம். காப்பல்லவே என்பது தலைவி இச்செறிப்புண்டு
காவலில் இருப்பவள் அல்லவா? எவ்வாற்றானும் அவள் நினை யெதிர்ப்படுதல்
அரிதாகலின் இரவு வருதலிற் சிறிதும் பயனில்லை யென்றாளென்பதாம்.
ஏகாரம் (காப்பல்லவா என) வினாப் பொருள் பயந்து நின்றது. (240)

உரவோன் நாடுமுருங் குலனுமரபும்
புகழும் வாய்மையுங் கூறல்

மரைமான் விரும்புங் கரவையில் வேலன் மணிவரைநாட்
டுரைசால் குடிமைக்குள் சீமைக்கு மேன்மை யுயர்ந்தபெருந்
தரையார் புகழ்நங் குலநலத் திற்குந் தகைமையுடன்
வரையா திருப்பது நன்றல்ல நாடு மதித்திடுமே.

மரைமான் - இலக்குமி; மரை - தாமரை. நாடு மதித்திடும்
என்றது களவு நீட்டிக்கின் நாட்டவர் ஆராயத்தொடங்குவர் என்பதாம்.

ஆறுபார்த்துற்ற அச்சங்கூறல்

கதறுந் திருமக ராலயஞ் சூழுடைக் காசீனிமா
னுதவுந் திருமைந்தன் வேலன் கரவை யுயர்சிலம்பா
மதரஞ் சனக்கண் முலைநலம் வேண்டி வனத்திடைக்கல்
லதரின் றனியெல்லி வாய்வரல் கற்பி னழகல்லவே.

கதறும் - ஒலிக்கும். மகராலயம் - கடல். மதரஞ்சனக்கண் என்றது
தலைவியை; அன்மொழி. அதர் - வழி. எல்லி - இரவு. வாய் -
ஏழனுருபு. (242)

ஆற்றாத்தன்மை யாற்றக்கூறல்

..... (243)

காவன் மிகவுரைத்தல்

..... (244)

காம மிகவுரைத்தல்

..... (245)

கனவு நலிபுரைத்தல்

..... (246)

கவினழிபுரைத்தல்

..... (247)

வரைவுகடாதல் முற்றிற்று.

ஒருவழிக் தணத்தல்

தன்பதிக்ககற்சி தலைவன்சாற்றல்

..... (248)

பாங்கி விலக்கல்

..... (249)

தலைவன் நீங்கல் வேண்டிடுதல்

..... (250)

தலைமகனைப் பாங்கி விடுத்தல்

..... (251)

பாங்கி தலைவிக்கு அவன் செலவுணர்த்தல்

..... (252)

தலைவி நெஞ்சொடு புலத்தல்

..... (253)

சென்றோன் நீடலிற் காமம்மிக்க கழிபடர்கிளவி

..... (254)

தலைவியைப் பாங்கி யாற்றுவித்தல்

..... (255)

தலைவன் வந்தமை பாங்கியுரைத்தல்

..... (256)

பாங்கி தலைவனொடு நொந்து வினாதல்

..... (257)

தலைவன் பாங்கியொடு நொந்து வினாதல்

..... (258)

தலைவியை யாற்றுவித்திருந்த அருமைசாற்றல்

..... (259)

ஒருவழித் தணத்தன் முற்றிற்று.

வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல்

என்பொருட்பிரிவுணர்த் தேந்திழைக்கென்றல்

..... (260)

நின்பொருட்பிரி வரை நீயவட் கென்றல்

..... (261)

நீடேனென்று அவ னீங்கல்

..... (262)

பாங்கி தலைவிக்கு அவன்செல வுணர்த்தல்

..... (263)

தலைவியிரங்கல்

..... (264)

பாங்கி கொடுஞ்சொற் சொல்லல்

..... (265)

தலைவி கொடுஞ்சொற் சொல்லல்

..... (266)

வருகுவர் மீண்டெனப் பாங்கி வலித்தல்

..... (267)

பருவங்கண்டு பெருமகள் புலம்பல்

..... (268)

இகுளை வம்பென்றல்

பெருகுந் துயரந் தணிமயி லீட்டம் பெருந்தமிழ்க்கே
யுருகும் வீநோதன் கரவையில் வேல னுயர்சீலம்பில்
வருகும்ப வெம்முலை மாதே யுனது மருவலங்கல்
செருகுங் குழலைப் புயலென்று நாடகஞ் செய்கின்றதே.

அலங்கல் - பூமாலை; தளிருமாம். மயிலீட்டம் குழலைப் புயலென்று
நாடகஞ் செய்கின்றது; (அதனால்) துயரம் தணி என்க. நாடகஞ் செய்கின்றது
என்பதன் தொனிப்பொருள் காண்க. (269)

இறைமகண் மறுத்தல்

மந்திர நேருங் கரவையில் வேலன் மணிவரையிற்
சந்திர னோமுகத் தையனல் லாயித் தலங்கொளங்கு
மிந்திர கோபஞ் செறிந்தன காந்த ளீலங்கினமைக்
கந்தர மாமயி லாலித் தனமழைக் காலமீதே.

மந்திரம் - கோயில். நேரும் - பொருந்திய. மைக்கந்தரம் - கருமை
விளங்குங் கழுத்து. ஆலித்தன - ஆரவாரித்து ஆடின. (270)

அவர்தூதாகிவந்தடைந்தது இப்பொழுது
எனத் துணைவி சாற்றல்

மாதான சூரன் கரவையில் வேலன் மணிவரையிற்
பேதாய் வருதி யிரங்கியஞ் சேலந்தப் பேரிறைவ
ரோதான்மை யோடுமிப் போதே வருவ துரைத்திழுன்
றாதாகி வந்தது காண்வெளி மார்க்கத் துளிழக்கிலே.

மா - பெரிய. தானம் - கொடை. சூரன் - வீரன். தலைவர்
வருதலை யறியாது வீணே வருந்தலிற் றலைவியைப் பேதாய் என விளித்தான்.
ஓது ஆண்மை - புகழப்படும் வெற்றி. வெளிமார்க்கம் - ஆகாயவழி.

தலைமகளாற்றல்

ஆராத வின்பத் தணைந்திடு கால மவம்மணியா
மோரா ரொளியென் றிடுமன்பு ளார்தலி னுண்மைகண்டேன்
காராருஞ் செங்கைக் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பர்
வாரா தவரல்லர் யாந்துயர் கூர்வது மாற்றுதற்கே.

ஆராத - நிறைவடையாத. வாராதவரல்லர் வருவர் என்பதாம். (272)

அவனவட்புலம்பல்

..... (273)

பாகனொடு சொல்லல்

நிலவாருங் கீர்த்திக் கரவையில் வேல னீழல்வரையி
னிலவா ரீதழி குடபாலிற் செக்கர்வந் தெய்தியக்காற்
சலவாரி கண்விட் டலமரு மேங்குந் தயங்குமுயர்
வலவா கடிதில் விடுதேர்முன் போமென் மனத்துமுன்னே.

நிலவு - ஒளி. இலவு ஆர் இதழி - இலவமலரையொத்த
இதழையுடைய தலைவி. குடபால் - மேற்குத்திசை. வாரி - மிகுதி.

மேகத்தொடுசொல்லல்.

நாம்பொருட் டேடி வரச்சென்று நீண்ட நலிவகல
வாம்பரி முற்சென்று மாமுகல் காண்மணி யாவழைக்கக்
காம்பிசை யுதுங் கரவையில் வேலன் கனகிரிமேற்
பாம்பணை யல்குல் வருந்தாதென் மீச்சி பகர்ந்திடுமே.

நலிவு - வருத்தம், மெலிவு. நீண்ட நலிவு என்பது நாம் உடன்
மீளாது காலம் நீட்டித்ததனால் தலைவிக்கு உண்டான துன்பம் என்பதாம்.
மணி ஆ - மணிகள் கட்டப்பெற்ற பசுநிறை. காம்பு - வேயங்குழல்.
மணியாவழைக்கக் காம்பிசை யுதினவன் கண்ணிரான்; அவனை யொத்த
வேலன் என்க.

“கன்றால் விளவின் கனியுக்குத்துங் கழையா னிரையின் கணமழைத்துங்
குன்றால் மழையின் குலந்தடுத்துங் குலவுஞ் செல்வக் கோபாலர்”

என்பது வில்லிபாரதம்.

பாம்பு அணை - பாம்பின் படத்தை யொத்த. அல்குல் ஆகுபெயராய்த்
தலைவியை யுணர்த்திற்று. (275)

பாங்கி வலம்புரிகேட்டு அவன் வரவு அறிவுறுத்தல்

பழங்கவி நாவலர் வெங்கலி தீர்ப்பைப் பொன்னையள்ளி
வழங்கிய மேகங் கரவையில் வேலன் வரையிறைவன்
தழங்கிய மாமணித் தேர்வரு கின்ற தென்வெண்சாங்கம்
முழங்கிய தாலொலி கண்மலர் சூடிய மொய்குழலே.

பழங்கவிநாவலர் - பழமை பொருந்திய தமிழ்ப்பாடலில் வல்ல புலவர்கள்.
“காலத்தோடு கற்பனை கடந்த கருவூலத்துப் பழம்பாடற் கலைமாச் செல்வர்”
எனவும், “தொடுக்குங் கடவுட் பழம்பாடற் றொடை” எனவும் மீனாட்சியம்மை
பிள்ளைத்தமிழில் வருவனவுங் காண்க. தழங்குதல் - ஒலித்தல். (276)

வலம்புரி கிழத்தி வாழ்த்தல்

கச்சனி கொங்கையர் மன்மத ரூபன் கலையுணரும்
உச்சித னாண்மைக் கரவையில் வேல னுயர்சீலம்பி
லச்சனி தேர்மு னொலித்தவெண் சங்க மரவணையின்
மைச்செறி மேனித் திருமால்கைச் சங்கென வாழியவே.

உச்சிதன் - தகுதியோன், மேலானவன். அச்ச அணி - அச்சையுடைய.
அரவு அணை - பாம்பாகிய படுக்கை. திருமால் கைச்சங்கு என்பது
பாஞ்சசன்னியம்; பஞ்சஜநன் என்னும் அசுரனது எலும்பில் உண்டாயதுபற்றி
பாஞ்சஜநயம் எனப் பெயர் பெற்றதென்பது. (277)

தலைவன் வந்துழிப் பாங்கி நினைந்தமை வினாதல்

செவ்விய னாண்மைக் கரவையில் வேலன் சீலம்பகத்தில்
வெவ்விய வேலிறை நீபொருட் கேசென்று மேவியநா
ளெவ்விய சீந்தை நினைத்தனை போலு மினையுமிள
நவ்வியை வென்ற விழிப்பாவை யாரை நவிலுதியே.

எவ்வம் - வெறுப்பு, வருத்தம். போலும் என்பது சந்தேக வினாப்
பொருட் குறிப்புணர்ந்தும் அசைச்சொல். இணைதல் - வருந்துதல்.
நவ்வி - மான். பாவையார் - பாவையோல்வார். பாவையாரை நினைத்தனை
போலும், நவிலுதி எனக் கூட்டுக. (278)

தலைவன் நினைந்தமை செப்பல்

உருக்காம வேணிகர் வேலன் கரவை யுயர்சீலம்பின்
மருக்கால் குழலி நகைநீழ லார்முக மண்டலத்தைப்
பொருக்கா நெறிகடந் தியானிதி தேடுறப் போநகர்
லொருக்காலு நெஞ்சின் மறந்தறி யேன்மயி லுன்னையுமே.

குழலி என்றது தலைவியை. நகை நீழலார் முகம் - ஒளியுங்
குளிர்ச்சியும் பொருந்திய முகம். பொருக்கா - பொருக்கென, விரைந்து.
பொருக்கு - தகட்டுவடிவாய் வெடித்த வண்டல்: பொருக்கு வெடித்த
நிலத்துவழி என வழியினதருமை கூறியதெனக் கொள்ளலும் ஒன்று.
மறந்தறியேன் - மறந்திலேன். மறத்தலில்லாமையின் நினைத்தலுமில்லை
யென்பது குறிப்பு. ஈண்டு,

“உள்ளுவன் மன்யான் மறப்பின் மறப்பறியேன்
ஒள்ளமர்க் கண்ணாள் குணம்”. (திருக்குறள் செய். 1125)

என்பதும் நோக்குக.

(279)

பாங்கி தலைவியை ஆற்றுவித்திருந்த
அருமை சாற்றல்

தோற்றிசை யாளன் கரவையில் வேலன் சுடர்வரையின்
மாற்றினி லேறுபொற் பூட்டிய னேமயி னேர்மங்கையைத்
தேற்றியும் போற்றியு நீவருங் காறுந் தெளிவினுட
னாற்றியும் வைத்திருந் தேன்மன னாடி யறிகுதியே. (280)

வரைவிடைவைத்துப் பொருள்வயிற் பிரிதல் முற்றிற்று.

களவியன் முற்றிற்று.

வரை வியல்

வரைவு மலிவு

காதலன் முலைவிலை விடுத்தமை
பாங்கி காதலிக்குணர்த்தல்

மந்தார மன்ன கரவையில் வேலன் மணிவரையிற்
பைந்தார மார்பன் பொருள்பல தேடிப் பரிவினுடன்
தந்தா ருனகு முலைவிலைக் காகத் தவாகுபெருஞ்
சீத்தா குலமலி பொன்வண்ண மாறுதல் செய்யிலையே.

மந்தாரம் தேவதருவுள் ஒன்று; நினைத்தவற்றைக் கொடுப்பது. முலை
விலை - மணமகன் கொடுக்கும் பரிசுப்பணம்; இது பெண்ணின் தாய்க்குப்
பெண்ணை வளர்த்ததன் பொருட்டுக் கொடுப்பதென்ப; இது முலைப்பாற்கூலி
யெனவும்கூடும். தவாகு - தவறாகு. சிந்தாகுலம் - மனக்கவலை. மலி -
பெருகச்செய்கின்ற. பொன்வண்ணம் - பிரிவினால் உடலிற் பொன்மையாக
நிறம் வேறுபடுதல், பசப்பு - பொன்வண்ணம் மாறுதல் - பசப்பு நீங்குதல்.
மார்பன் உனது முலைவிலைக்காக தவாகு பல பொருள் தேடித்தந்தார்
(நீ) பொன்வண்ணம் மாறுதல் செய்யிலையே எனக் கூட்டுக. (281)

காதலி நற்றாயுள்ள மகிழ்ச்சி உள்ளல்

..... (282)

பாங்கி தமர் வரைவெதிர்த்தமை தலைவிக்குணர்த்தல்

..... (283)

தலைமகள் உவகை யாற்றாது உளத்தொடு கிளத்தல்

..... (284)

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்.

..... (285)

தலைவி மணப்பொருட்டாக அணங்கைப்
பராநிலை காட்டல்

..... (286)

பராநிலைகண்ட தலைமகன் மகிழ்தல்

..... (287)

வரைவு மலிவு முற்றிற்று.

அறந்தொடு நிலை

கையறுதோழி கண்ணீர் துடைத்தல்

..... (288)

தலைமகள் கலுழ்தற் காரணங்கூறல்

..... (289)

தலைவன் தெய்வங்காட்டித் தெளிப்பத்
தெளிந்தமை கூறல்

வையாரும் வேல னணங்கொடுஞ் குளுரை வார்த்தைதனை
மெய்யாக நம்பி யிருந்தனன் யான்வீனை யேனடையார்
செய்யானை மாற்றுங் கரவையில் வேலன் செழுஞ்சீலம்பின்
மையால் விளங்கும் மதர்வழி வானுறை வானுதலே.

அணங்கு - தெய்வம். குள் - ஆணை. அணங்கொடு குளுரைத்தல்
- தெய்வ முன்னாக (ப் பிரியேனென்று) ஆணை கூறுதல். அடையார் -
பகைவர். செய்யார் - இலக்குமி. (290)

இறைவி தலைவன் இகந்தமை யியம்பல்

செப்பார் முலைச்சியர் சிங்கார வேலன் செழுஞ்சீலம்பின்
ஒப்பார் மணக்குழைக் கொம்பனை யாயிக் குவலயத்து
ளொப்பாரு மற்றிடுந் தெய்வமுன் னேசொல் லுரைத்தகன்றார்
தப்பார் மொழிபெரி யாரென்ப தேழைமைத் தன்மையதே.

ஒப்பார் மணிக்குழை என்பதில் ஒப்பு அழகு. சொல் என்பது பிரியேன் என்ற குஞ்சை. பெரியார் மொழிதப்பார் என்பது என இயையும். (291)

பாங்கி இயற்பழித்துரைத்தல்

கில்லாத மெல்லிடை வல்லிநல் லாயிசை முத்தமிழ்நூல்
வல்லான் கரவைப் பதிவாழும் வேலன் மணித்துறைவாய்
எல்லாரும் போற்றிநடு தெய்வமுன் னேயெங்க னைப்பிரிந்து
சொல்லாமை சொல்லிசென் றார்நல்லர் நல்லநடு செல்வருமே.

நடு செல்வரும் நல்லர் நல்லர் என இயையும். உம்மையும் அடுக்கும் இகழ்ச்சிக்குறிப்பில் வந்தன. (292)

தலைமகள் இயற்பட மொழிதல்

வாலியும் நீள்சினைச் சாலியுள் சாய வயங்குசிலை
கோலிய வீரன் கரவையில் வேலன் குளர்சிலம்பிற்
பாலியை மென்மொழி கேதகைக் கானற் பதிப்புலம்பர்
போலினி யாரினி யாரின்ன ராகப் புலப்படினே.

வாலி - இராமனாற் கொல்லப்பட்ட ஒரு வானரத்தலைவன்; சுக்கிரீவனுக்குத் தமையன்; சினை - கொப்பு. சாலி - சாலமரம், மராமரம். மராமரங்கள் ஏழையும் ஓரம்பினாற் றுளைசெய்து வாலியையுங் கொன்ற வீரன் இராமன்; அவனையொத்த வேலன் என்க. இச்சம்பவத்தை நூலாசிரியர் தாமியற்றிய கல்வளையுந்தாதிமிலும் (செய் 70)

“சாலிக்கு வாலிக்கு வெங்கணை யேவித் தயங்கியபாஞ்
சாலிக்கு வாலிய தூசருள் கோலம்... ..”.

எனக் காட்டுவர்.

மென்மொழி என்றது தோழியை; அன்மொழி; விளி. கானல் - கடற்கரை. புலம்பர் - நெய்தனிலத் தலைவர். இன்னர் - துன்பஞ் செய்பவர். புலம்பர் இன்னராகப் புலப்படின இனியார் இனி யார் எனக் கூட்டுக. போல் உரையசை. தலைவரைத் துன்பஞ் செய்பவராகக் கருதினால் நமக்கு இனியராயுள்ளார் இனி யார் உண்டு என்றவாறாம். (293)

தெய்வம் பொறைகொளச் செல்குவமென்றல்

வழுவா மொழியகன் றார்வரு வார்குறை வந்ததூநம்
பழுதா மினியன்ன மேயிரு வேமும் படர்ந்துதெய்வந்
தொழுதாத லிப்பிழை யைப்பொறுப் பாயென்று சொல்லிலவர்
எழுவாய் கரவைப் பதிவேலன் சங்க மெழுந்துறைக்கே.

வழுவா - வழவி. மொழிவழுவா அகன்றார் - தலைவர் உரைத்த குளின் வழவிப் பிரிந்து சென்றார். குறைவந்தது நம்பழுதாம் என்றது, இக்குறை எங் குற்றத்தால் வந்ததாகும்; தலைவர்பாற் குற்றமில்லை என்ற வாறாம். இனி இருவேமும் படர்ந்து தொழுது பொறுப்பாய் என்று சொல்லில் அவர் வருவாய், எழுவாய்: எனக் கூட்டுக. (294)

இவ்வயிற் செறித்தமை யியம்பல்

தத்தார் கரவைப் பதியுறை வேல னளர்வரையிற்
பைத்தா ரந்தம் படப்புகை பொன்னிற் பகையயலின்
முத்தார் நகைச்சிய ராயலர் தூற்று முறைமையினான்
வைத்தா ளெனையெண்ண கற்பாக வாழ மனையகத்தே.

நளர் - குளர். பித்தசம்பந்தமானது பைத்தம் = மதிக்கேடு. பைத்தார் - மதியினர்; கோபித்தவர் எனினுமாம். அந்தம் - நீதியின்மை. முறைகேடு. பைத்தாரந்தம்படப் புகை பொன்னின் என்றது, மதியினர் தாம் உண்ணாதுங் கொடாதுங் பூமியிற்புகைத்துவைத் திழக்கும் பொன்னைப் போல என்பதாம். அன்னை எனை வாழ மனையகத்தே கற்பாக வைத்தாள் என்க; மனையிடத்தில் என்னைக் காவலில் வைத்தாளென்பதாம். (295)

செவிலி கனையிருள் அவன்வரக் கண்டமைகூறல்

தனதனை யேயுங் கரவையில் வேலன் றடந்துறைவாய்
வினவிய நல்லிருள் யாமத்தி லேவியன் றோலெழுந்
தினகரன் போல்வந்த நங்கா தலரைச் செறிந்திருண்ட
கனையி கோதைநல் லாப்பிதி யாலன்னை கண்டனளே.

தனதன் - குபேரன். எய்தல் - ஒத்தல். தடம் - விசாலம். துறைவாய் - துறையின்கண். வினவிய இருள் என்பது ஒலிக்குறிப்பானன்றிக் கண்ணினாற் காணமுடியாத செறிந்த இருள் என்பதாம். தினகரன் - சூரியன். விதியால் - ஊழ்வசத்தால். (296)

எறிவளை வேற்றுமைக் கேதுவினாவல்

**புனையிறை மங்கை தினைக்காவல் வீட்டின் பூம்புதூம
மனைமகள் சேருங் கரவையில் வேலன் வரையின்மின்னே
நினைவறி யாம லுடல்விழி பீருட னீர்மலிந்து
தனையுண ராவகை யாயின னேகூற்ற தையலுக்கே.**

பூம்புதூம மனைமகள் - தாமரை யாசனத்தியாகிய இலக்குமி. மின்னே!
எனப் பாங்கியை விளித்தது. நினைவு அறியாமல் - நினைவு இழந்து.
உடல் பீர் மலிந்து விழி நீர் மலிந்து என நிரனிறையாக் கொள்க. பீர் -
பசப்பு, நிற வேறுபாடு. தனையுணராவகையாயினள் - தன்னறி வில்லாத
வளாயினள். தையலுக்கு ஏது உற்ற? என இயையும். ஏது உற்ற
என்பது ஒருமைபன்மை மயக்கம். (297)

பாங்கி வெறிவிலக்கல்

..... (298)

வெறிவிலக்கியவழி செவிலி பாங்கியை வினாதல்

..... (299)

பூத்தருபுணர்ச்சியால் அறத்தொடுநிற்றல்

..... (300)

புனறரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடுநிற்றல்

..... (301)

களிறுதரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடுநிற்றல்

**மகபதி மானுங் கரவையில் வேலன் மணீவரைவா
யிகலையில் வேல்விழிக் கோமளக் கொம்பை யெதிர்த்துவெய்ய
புகர்முகத் தான மழைபொழி யுங்கவுட் போதகநெஞ்
சுவருங் கால்வந்து காத்தனன் வேற்கை யொருமன்னனே.**

மகபதி - இந்திரன்; இந்திரச் செல்வம்போல இயைந்த செல்வச்சிறப்
புள்ளவன் என்பதாம். இகல் - பகை. அமில் - கூர்மை. கோமளம் -
இளமை. கோமளக்கொம்பை - இளம்கொம்பு போன்றாளாய தலைவியை;
அன்மொழி. புகர் - புள்ளி. தானம் - மதம். கவுள் - கன்னம். போதகம் -
யானை, புகர் பொருந்திய முகத்தையும் தானமழை பொழியுங் கவுளையு
முடையபோதகம் என்க. நெஞ்சு உக - மனம் அறிவு அழிய. வருங்கால்
- வந்த காலத்தில். குறிப்பால் புணர்ச்சியுண்மை அறிவித்தவாறு காண்க.

தலைமகள் வேற்றுமை கண்டு நற்றாய்
செவிலியை வினாதல்

**எண்ணருங் கீர்த்திக் கரவையில் வேல னெழில்வரையிற்
கண்ணிறை கோதை தளர்வு நறிய கருங்குழலி
வண்ணமும் பார்வையும் வேறோர் குணம்வந்து வாய்த்தனவா
லுண்ணிறை யாவியன் னாயயி ராம லுரையெனக்கே.**

கள் நிறை கோதை - தேன் நிறைந்த மாலையை யணிந்தமகள்
(தலைவி); இதனைக் கண்நிறை கோதை எனப்பிரித்து கண்நிறைந்த
காட்சியளாகிய மகள் எனப் பொருள் கொள்ளினுமாம். நறிய கருங்குழலி
என்பது அவள் எனத் தலைவியைச் சுட்டும் பெயர். வண்ணம் - நிறம்.
வேறோர் குணம் வந்து வாய்த்தன என்பது, வேறுபட்டிருக்கின்றன என்றபடி.
அயிராமல் - ஐயுறாமல் சொல்லத்தகாதென மறைக்காமல். உயிர்போல்வாய்!
மகளது தளர்வுக்காரணத்தை மறைக்காமல் எனக்குச் சொல்வாய்
என்றாளென்பது கருத்து. (303)

செவிலி நற்றாய்க்கு முன்னிலை மொழியால்
அறத்தொடுநிற்றல்

..... (304)

அறத்தொடுநிலை முற்றிற்று.

உடன்போக்கு

பாங்கி தலைவற்கு உடன்போக் குரைத்தல்

..... (305)

தலைவன் உடன்போக்கு மறுத்தல்

சிலையார் நுதன்மயிற் கொங்கைக்கு வாரிச் செகங்கெளல்லாம்
விலையாகு நும்மையர்க் கெம்முரும் மின்னே யணிபதன்றால்
விலையார் மணிகள் நெரிஞ்சீப் பழமென வேபனிக்கும்
நிலையார் பதத்தவ ளோடருங் கானெங்ங னீந்துவதே.

ஐயர் - சுற்றத்தார். மின்னே! நும் ஐயர்க்கு வாரிச் செகங்கள் எல்லாம்
சிலையார் நுதன்மயிற் கொங்கைக்கு விலையாகும் எனக்கூட்டுக. வாரி -
கடல், செகம் - பூமி. பனித்தல் - நடுங்கல். நிலை - நிலைமை, மென்
மைத் தன்மை. அருங்கான் - கூர்ங்கற்களையுடைய நடத்தற்கரிய சுரம்.

அனிச்சமு மன்னத்தின் றுவாயி மாத
ரடிக்கு நெரிஞ்சீப் பழம். (திருக்குறள் 1120)

என்பதும் நோக்குக. (306)

பாங்கி தலைவனை உடன்படுத்துதல்

திரந்தரு திணியு வேலன் கரவைச் செழுஞ்சிலம்பி
லரந்தெறு வேல்வீழி யன்னமன் னாளுட னாரழல்தோய்
சுரந்தனீர் செல்லும் பொழுதின்னில் வாசத் தொடையண்ணலே
நிரந்தர நின்னரு எல்லா லவட்கு நிறுலில்லையே.

திரம் - நிலைபெறு, உறுதி. சுரம் - காடு. நிரந்தரம் - இடைவிடாமல்,
எப்போதும். நிறல் என்பது வெயிலுக் கொதுங்குமிடம் என்றும் தஞ்சம்
என்றும் இரண்டு பொருள்பட நின்றது. (307)

தலைவன் போக்குடன்படுதல்

படியினில் வெஞ்சுரஞ் சென்றிட வெண்ணம் பயில்நெஞ்சகங்
கொடியது மென்னடைச் சீறடிக் கோமளக் கொம்பினுடன்
வடிதமிழ்க் கும்பன் கரவையில் வேலன் மணிவரையிற்
பிடிபிடி யாகு நடையிடைச் சுந்தரப் பெண்ணணங்கே.

கொம்பினுடன் சுரம் சென்றிட எண்ணம் பயில் (என்) நெஞ்சகம்
கொடியது என்க. எண்ணம்பயில் - எண்ணிய. வடி - தெளிவு. கும்பன்
- அகத்தியன்; அவனையொத்த வேலனென்க. பிடிபிடியாகு நடையிடை
என்பது, நிரலே, பிடியாகு நடையும் பிடியாகு மிடையும் என இயையும்.
பிடி முன்னது பெண்பாணை; பின்னது (கைப்) பிடியளவு. (308)

பாங்கி தலைவிக்கு உடன்போக்குரைத்தல்.

கற்றவர் நம்புங் கரவையில் வேலன் கனகவெற்பிற்
பற்றிய பஞ்சின் மிதிப்பினுஞ் சேர்க்கும் பரிமளப்பூஞ்
சீற்றடி வெம்பரன் மேல்வைக்கு மோவென்று சிந்தைகொண்டார்
வீற்றிரள் வாணுத லாப்தெரி யாதன்பர் மேனினைவே.

சேக்கும் - சிவக்கும். பரல் - பருக்கைக்கல். (309)

தலைவி நாணழி விரங்கல்

குன்றே யனைய புயங்கொட்டி யார்க்குங் குறுகலரை
வென்றேநல் வாகை யணிமால் கரவையில் வேலன்வெற்பிற்
கன்றேயுஞ் செங்கை மயினா ணழிந்து கலங்குதலின்
நன்றே யலபெண் குலத்திற் பிறப்பது நானிலத்தே.

கன்று - வளையல். மயில் ஆகுபெயராய்த் தோழியை யுணர்த்திற்று;
விளி. கலங்குதலின் - கலங்க வேண்டியிருத்தலின். நானிலம் - (நால்+
நிலம்) பூமி. பெண் - பெண்கள். குலத்திற் பிறப்பது - நற்குடியிற்
பிறத்தல். பெண் குலத்தில் எனப் பண்புத்தொகையாகக் கொண்டு
பெண்பிறப்பாகப் பிறத்தல் என உரைப்பினுமாம். (310)

கற்பின் மேம்பாடு பாங்கி கழறல்

பண்ணிற் சிறந்த தமிழாயும் வேலன் பசங்குவளை
வண்ணத் தொடையற் பெருமான் சிலம்பினில் வள்ளைக்குழைப்
பெண்ணுக் கணிகல மாண்பெருங் கற்புப் பிறங்குமணிக்
கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டங் காணியற் காரிகையே.

வள்ளை - குழை - காது. காண் அசை. கண்ணுக் கணிகலம்
கண்ணோட்டமென்பது, (311)

“கண்ணுக் கணிகலங் கண்ணோட்டங் காழுற்ற
பெண்ணுக் கணிகலம் நானுடைமை”.

என்றும் (திரிகடுகம்),

“கண்ணிற் கணிகலங் கண்ணோட்ட மஃதின்றேற்
புண்ணென் றுணரப் படும்” (திருக்குறள் - 575)

என்றும் வருவனவற்றா னுணர்க.

தலைவி ஒருப்பட் டெழுதல்

எல்லாருஞ் சொல்லு முரைகளுந் தாங்கி யிருக்கச்சிலர்
வல்லா ரமுத குணாகர சீலன் மதியுலவர்
நல்லா ரணையுங் கரவையில் வேலனை நண்ணல்செய்ய
ஒல்லா ரெனவலர் சூழ்ந்தே யழுங்குக வுரீதுவே.

சிலர் வல்லார் எனவே, யான் வல்லேனல்லேன் என்பது உணர்த்தினாளாம்.
வேலனை நண்ணல் செய்ய ஒல்லார் (முடியாதவர்) அழுங்குதல் போல
இது ஊர் அலர் சூழ்ந்து அழுங்குக என்க. அலர் சூழ்ந்து - அலர்
தூற்றிக் கொண்டு நின்று. அழுங்குக - இரங்குக; கெடுக எனினுமாம்.
இச்செய்யுளோடு,

“அலரே சுமந்து சுமந்திந்தவூர் நின்றழுங்குகவே”
(தஞ்சை வா. கோ. செய். 312)

என்பதும்,

“சிலரும் பலருங் கடைக்க ணோக்கி
மூக்கி னுச்சிச் சுட்டுவிரல் சேர்த்தி
மறுகிற் பெண்டி ரம்ப றுற்றச்
சிறுகோல் வலந்தன ளன்னை யலைப்ப
அலந்தனைன் வாழி தோழி கானற்
புதுமலர் தீண்டிய பூநாறு குருஉச்சுவற்
கடுமா பூண்ட நெடுந்தேர் கடைஇ
நடுநாள் வலுஉ மியறேர்க் கொண்கனொடு
செலவயர்ந் திசினால் யானே
அலர்சுமந் தொழிகவிவ் வழுங்க லாரே.”
(நற்றிணை. செ. 149.)

என்பதும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கன.

(312)

பாங்கி சுரத்தியல்பு உரைத்துழித்
தலைமகள் சொல்லல்

வையக மெங்கும் புகழ்கொண்ட வேலன் வலம்புரிகள்
செய்யி னுலாவுங் கரவைக் கதிபன் சீலம்பகத்திற்
பையர வல்குன்மின் னேயன்னை மாக்கள் பயிலில்லினும்
வெய்யது வோவின் நாஞ்செலற் காக்கிய வெஞ்சுரமே.

அன்னை மாக்கள் என்பது தாயராகிய சனங்கள் என்றும் மிருகங்கள்
என்றும் இரண்டு பொருள்பட நின்றது. வெய்யவோ என்பதில் ஓகாரம்
எதிர்மறை. (313)

பாங்கி கையடை கொடுத்தல்

..... (314)

பாங்கி வைகிருள் விடுத்தல்

ஒருமொழி யாளன் கரவையில் வேல னுயர்சீலம்பிற்
குருமணி யாரக் குவிமுலை நீங்கள் குறித்துச்செல்லும்
அருநெறிக் கேநமர்க் கேற்பன சொல்லி யயலவர்வாய்
மருவலர் போக வுரைத்துநும் பின்னர் வருகுவனே.

ஒருமொழியாளன் - சத்தியவசனன். குருமணி - பருமணி.
குவிமுலை அன்மொழி; விளி. நீங்கள் - தலைவியுந் தலைவனும். சொல்லி
உரைத்து (நெறிக்கு) வருகுவன் என முடிக்க. (315)

தலைமகளைத் தலைமகள் சுரத்துய்த்தல்

விடந்திகழ் கண்ணியர் மால்வேள் கரவையில் வேலன்வெற்பி
லிடந்திகழ் மென்சீனைப் பூம்பசங் காவு மிலங்குவெண்மைத்
தடந்திகழ் வாலுகக் குன்றமு நோக்குதி சாரன்மெல்ல
நடந்தரு ளார வடந்திகழ் கோமள வாணகையே.

கண்ணியர் மாலும் (மயங்குகின்ற) வேள் (மன்மதனை யொத்தவன்)
என்க. மால்வேள் வினைத்தொகை. வாலுகம் - வெண்மணல். (316)

தலைமகன் தலைமக ளைசவறிந் திருத்தல்

வாயுளி போலும் பற்கொடும் பாலை வனநெறியிற்
காயழல் வெம்மையின் மேனடந் தேமலர்க் கால்சீவந்தாய்
ஆப்தமிழ்க் கும்பன் கரவையில் வேல னணிவரையில்
வேயணி தோண்மயீ லேயிளைப் பாறுதி மென்பொழிற்கே.

வாயுளி என்பதை உளிவாய் என மாற்றிக்கொள்க. உளிவாய்போலுங்
கூரிய பருக்கைக்கல் நிறைந்த பாலைவனவழியில் என்க. ஈண்டு,

“பாத்தி யன்ன குடுமிக் கூங்கல்
விரனுதி சிதைக்கு நிரைநிலை யதர
பரல்முரம் பாகிய பயமில் கானம்” (அகம். செ. 5)

என்பதும் நோக்குக.

வேய் - மூங்கில். பொழிற்கு - பொழிற்கண்; உருபுமயக்கம். (317)

உவந்தலர்குட்டி உண்மகிழ்ந் துரைத்தல்

மந்தா கினிக்குல வேலன் கரவை மணிவரையிற்
செந்தா மரைமுக மின்குழன் மீதிற் சீவந்தபொறிக்
கொந்தா ரழற்சுர வாரியின் வாய்க்கதங் கொண்டமதுப்
பைந்தாமஞ் சூட்டி மகிழவு மென்றவம் பாலித்ததே.

மின் - காதலியினது. சுரம் - பாலை. வாரி - வழி. வாய் ஏழுநுருபு.
சீவந்த பொறிகளையுடைய கூட்டமாகிய அழல் பொருந்திய பாலை நிலத்து
வழிக்கண் என்க. கதம் - அடைந்தது. கதங்கொண்ட அடைந்துள்ள.
தாமம் - பூ, மாலை. பாலித்தல் - அருளுதல், கொடுத்தல். (318)

கண்டோர் அயிர்த்தல்

காரொன்று சொங்கைக் கரவையில் வேலன் கழல்பணியாப்
போரொன்று மேவலர் போஞ்சுர மீதினிற் போந்தவர்தாம்
பாரொன்று மானவ ரோவன்றி விண்ணுறை பண்ணவரோ
ஆரென் றதீசய மெம்மால் வினவி யறிவாரீதே. (319)

கண்டோர் காதலின் விலக்கல்

வெம்பானு வங்குட பாலடைந் தானிந்த வெஞ்சுரத்தி
லம்பாருங் கண்ணியர் சிங்காரன் வேல னணிவரையிற்
கொம்பாரு மெல்லியல் பங்கனும் போல்வருங் கோளுடைய
ரெம்பாடி யிற்றங்கிப் பாலுந் தசையுமுண் டேகிடுமே.

கொம்பாரு மெல்லியல் - பூங்கொம்பு போன்ற மெல்லிய
இயலினையுடைய உமாதேவியார். மெல்லியல் அன்மொழி. மெல்லியலும் என
உம்மை விரிக்க. பங்கன் - சிவ பெருமான். கோள் - கொள்கை.
உமாமகேச்சுரர்களது அர்த்தநாச்சுர வடிவம்போல ஒருவரையொருவ
ரிணைபிரியாது வருங் கொள்கையை யுடையீர்! என்றபடி. பாடி - ஊர்.
தசை - ஊன், இறைச்சி. (320)

தலைவன் தன்பதியணிமை சாற்றல்

வரவிந்த மன்ன மணிப்புய வேலன் வரையகத்தில்
கிரவித் தனைய முகத்தாய் மலையிரண் டேகடந்தால்
வீரவுங் கனக மணிமா ளிகையும் விரைபொதியு
மரவிந்த வாவிபுஞ் சூழும் முரணித் தாய்வருமே.

வரவிந்தம் - மேன்மைபொருந்திய விந்தமலை. விரை - வாசனை.
அரவிந்தம் - தாமரை. (321)

தலைவன் தன்பதியடைந்தமை தலைவிக் குணர்த்தல்

அரும்பா லணிதொடைப் பூங்குழல் சேந்தபொன் னாரமுலைப்
பெரும்பா ரமேந்தி யிடைநூ லசையப் பிறைநுதற்பைங்
கரும்பார் மொழிநடந் தேமென்று நெஞ்சிற் கவலல்வந்தேம்
வீரும்பார் வணங்குங் கரவையில் வேலன் வியன்கிரிக்கே.

அரும்பு - பூமொட்டு. தொடை - மாலை. கரும்பு ஆர்மொழி -
கரும்பின் இரசம்போன்ற இனிய மொழியாளே! கவலல் - வருந்தாதே.
வீரும்பார் - பகைவர். வியன்கிரிக்கு வந்தேம் கவலல் என்க. (322)

உடன் போக்கு முற்றிற்று.

கற்பொடுபுணர்ந்த கவ்வை

செவிலி பாங்கியை வினாதல்	(323)
பாங்கி செவிலிக் குணர்த்தல்	(324)
இனையல் என்போர்க் கெதிரழிந்து மொழிதல்	(325)
செவிலி தன்னறிவின்மைதன்னை நொந்துரைத்தல்	(326)
செவிலி தெய்வம் வாழ்த்தல்	(327)
செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடுநிற்றல்	(328)
நற்றாய் பாங்கியொடு புலம்பல்	(329)
பாங்கி அழுங்கல்கண்டு நற்றாய்புலம்பல்	(330)
பாங்கியர் தம்மோடு நற்றாய்புலம்பல்	(331)
அயலார்தம்மோடு நற்றாய் புலம்பல்	(332)

நற்றாய் தலைமகள் பயிலிடந்தன்னொடு புலம்பல்	(333)
நிமித்தம் போற்றல்	(334)
சுரந் தணிவித்தல்	(335)
தன்மகளின் மென்மைத்தன்மைக் கிரங்கல்	(336)
இளமைத்தன்மைக் குளமெலிந்திரங்கல்	(337)
அச்சத்தன்மைக் கச்சமுற் றிரங்கல்	(338)
கண்டோரிரக்கம்	(339)
செவிலி ஆற்றாத் தாயைத் தேற்றல்	(340)
ஆற்றிடை முக்கோற் பகவரை வினாதல்	(341)
மிக்கோ ரேதுக் காட்டல்	(342)
செவிலி எயிற்றியொடு புலம்பல்	(343)

செவிலி குரவொடு புலம்பல்
..... (344)

செவிலி கவடுவண் டிரங்கல்
..... (345)

கலந்துடன் வருவோர்க்கண்டு கேட்டல்
..... (346)

அவர் புலம்பல் தேற்றல்
..... (347)

செவிலி புதல்வியைக் காணாது கவலை கூர்தல்
..... (348)

கற்பொடுபுணர்ந்த கவ்வைமுற்றிற்று

மீட்சி

தலைவி சேணகன்றமை செவிலி தாய்க்குணர்த்தல்
..... (349)

தலைவன் தம்மூர்சார்ந்தமை சாற்றல்
..... (350)

முன்செல்வோர்தம்மொடு தலைவி தாம்வரல்
பாங்கியர்க்குணர்த்தவிடுத்தல்
..... (351)

முன்சென்றோர் பாங்கியர்க்குரைத்தல்
..... (352)

பாங்கியர் கேட்டு நற்றாய்க்குரைத்தல்
..... (353)

நற்றாய் கேட்டுத் தலைவனுளங்கோள்
வேலனை வினாதல்
..... (354)

மீட்சி முற்றிற்று

தன்மனைவரைதல்

நற்றாய் மணனயர்வேட்கையிற் செவிலியை வினாதல்
..... (355)

செவிலிக்கு இகுளை வரைந்தமை யுணர்த்தல்
..... (356)

வரைந்தமை செவிலி நற்றாய்க்குணர்த்தல்
..... (357)

தலைவன் பாங்கிக்கு யான் வரைந்தமை
நுமார்க்கு இயம்பு சென்றென்றல்
..... (358)

பாங்கி தான் அதுமுன்னே சாற்றியதுரைத்தல்
..... (359)

தன்மனைவரைதல் முற்றிற்று

உடன்போக்கிடையீடு

நீங்குங் கிழத்தி பாங்கியர்தமக்குத்
தன் செலவுணர்த்திவிடுத்தல்

..... (360)

தலைவி தன்செலவு ஈன்றாட்குணர்த்தி விடுத்தல்

..... (361)

நற்றாய்க்கு அந்தணர் மொழிதல்

..... (362)

நற்றாய் அறத்தொடுநிறலின் தமர் பின்சேறலைத்
தலைவிகண்டு தலைவர்க்குணர்த்தல்

..... (363)

தலைவியைத் தலைவன் விடுத்தல்

..... (364)

தமருடன்செல்பவன் அவன்புறநோக்கிக் கவன்றறற்றல்

..... (365)

உடன்போக்கிடையீடு முற்றிற்று.

வரைதல்

சென்றோன் மீண்டுவந்து அந்தணரையுஞ் சான்றோரையும்
முன்னிட்டு வரைந்துகொண்டுழிக்
கண்டோர் மகிழ்ந்து கூறல்

..... (366)

வரைவியன் முற்றிற்று

கற்பியல்

இல்வாழ்க்கை

தலைவன் தலைவிமுன் பாங்கியைப் புகழ்தல்

..... (367)

தலைவனைப் பாங்கி வாழ்த்தல்

..... (368)

பாங்கி தலைவியை வரையுநாளளவு வருத்தாதிருந்தமை
உரையா யென்றல்

..... (369)

பெருமக ளுரைத்தல்

..... (370)

தலைவனைப் பாங்கி வரையுநாளளவு நிலைபெறவாற்றிய
நிலைமை வினாதல்

..... (371)

மன்றன்மனைவரு செவிலிக்கு இகுளை அன்புற வுணர்த்தல்

..... (372)

பாங்கி இல்வாழ்க்கைநன்றென்று செவிலிக் குரைத்தல்

..... (373)

மணமனைச் சென்றுவந்த செவிலி
பொற்றொடி கற்பியல் நற்றாய்க் குணர்த்தல்

..... (374)

நன் மனைவாழ்க்கைத்தன்மை யுணர்த்தல்

..... (375)

செவிலி நற்றாய்க்கு இருவர்காதலையும் அறிவித்தல்

..... (376)

கில்வாழ்க்கை முற்றற்று.

பரத்தையிற் பிரிவு

காதலன் பிரிவுழிக் கண்டோர் புலவிக் கேது
ஈதாம் இவ்விறைவிக் கென்றல்

..... (377)

தனித்துழி இறைவி துனித்தழு திரங்கல்

..... (378)

ஈங்கிது என்னெனப் பாங்கி வினாதல்

..... (379)

இறைமகன்புறத்தொழுக்கு இறைமக னுணர்த்தல்

..... (380)

தலைவியைப் பாங்கி கழறல்

..... (381)

தலைவி செவ்வணி யணிந்து சேடியை விடுப்புழி
அவ்வணி யுழையர்கண்டு அழுங்கிக் கூறல்

..... (382)

பரத்தையர் கண்டு பழித்தல்

..... (383)

பரத்தையர் உலகியனோக்கிவிடுத்தலிற்
தலைவன் வரவுகண்டுவந்து வாயில்கள் மொழிதல்

..... (384)

தலைமகன்வரவு பாங்கி தலைவிக் குணர்த்தல்

..... (385)

தலைவனைத் தலைவி எதிர்கொண்டு பணிதல்

..... (386)

புணர்ச்சியின் மகிழ்தல்

..... (387)

வெள்ளணி யணிந்து விடுப்புழித் தலைமகன்
வாயில் வேண்டல்

..... (388)

தலைவி நெய்யாடியது இகுளை சாற்றல்

..... (389)

தலைவன் தன்மனத்து உவகைகூர்தல்

..... (390)

தலைவிக்கு அவன் வரல் பாங்கி சாற்றல்

..... (391)

தலைவி உணர்ந்து தலைவனொடு புலத்தல்

..... (392)

தலைவி பாணனை மறுத்தல்	(393)
வாயில் மறுக்கப்பட்ட பாணன் கூறல்	(394)
தலைவி விறலிவாயின் மறுத்தல்	(395)
விருந்தொடுவந்துழிப் பொறுத்தல்கண்டு இறையோன் மகிழ்தல்	(396)
விருந்துகண்டொளித்த ஊடல்வெளிப்படநோக்கிச் சீறேலென்று அவன் சீறடிதொழுதல்	(397)
இஃது எங்கையர் காணின் நன்றன்று என்றல்	(398)
அங்கவர் யாரையும் அறியேனென்றல்	(399)
தலைவி காமக்கிழத்தியைக் கண்டமை பகர்தல்	(400)
பாங்கி தலைவியைப் புலவிதணித்தல்	(401)

தலைவி புலவிதணியாளாகத் தலைவன் ஊடல்	(402)
பாங்கி அன்பிலை கொடியை யெனத் தலைவனை இகழ்தல்	(403)
மகளும் ஆற்றாமையும் வாயில்களாக (வந்த தலைவனை)த் தலைவி வரவெதிர் கோடல்	(404)
மணந்து அவன்போயபின் வந்த பாங்கியொடு இணங்கிய மைந்தனை இனிதிற் புகழ்தல்	(405)
தலைவி தலைவனைப் புகழ்தல்	(406)
பாங்கி மனைவியைப் புகழ்தல்	(407)
பரத்தையிற் பிரிவு முற்றிற்று	
ஓதற் பிரிவு	
கல்விக்குப்பிரிவு தலைமகனானுணர்ந்த தோழி தலைமகட் குணர்த்தல்	(408)
தலைமகள் கார்ப்பருவங்கண்டு புலம்பல்	(409)

தலைமகளைப் பாங்கி ஆற்றுவித்தல்

..... (410)

ஓதற் பிரிவு முற்றிற்று

காவற் பிரிவு

தோழி தலைவிக்கு தலைவன் காவற்பிரி வுணர்த்தல்

..... (411)

தலைமகள் கூதிர்ப்பருவங்கண்டு வருந்தல்.

..... (412)

தோழி யாற்றுவித்தல்.

..... (413)

காவற் பிரிவு முற்றிற்று

தூதற் பிரிவு

தூதிற்குப்பிரிவு தலைமகனாலுணர்ந்த தோழி
தலைமகட்குணர்த்தல்.

..... (414)

தலைவி முன்பனிப் பருவங்கண்டு வருந்தல்

..... (415)

தோழி யாற்றுவித்தல்

..... (416)

தூதற்பிரிவு முற்றிற்று

துணைவயிற் பிரிவு

துணைவயிற் பிரிந்தமை தோழி தலைமகட்குணர்த்தல்

..... (417)

தலைமகள் பின்பனிப்பருவங்கண்டு வருந்தல்

..... (418)

தோழியாற்றுவித்தல்

..... (419)

துணைவயிற் பிரிவு முற்றிற்று.

பொருள் வயிற் பிரிவு

பொருள்வயிற்பிரிவு தலைமகனாலுணர்ந்த தோழி
தலைமகட்குணர்த்தல்

..... (420)

தலைவி இளவேனிற் பருவங்கண்டு புலம்பல்

..... (420)

தலைவியைத் தோழியாற்றுவித்தல்

..... (422)

பொருள் வயிற்பிரிவு முற்றிற்று.

தலைமகன் தலைமகளது உருவெளிப்பாடுகண்டு சொல்லல்

(423)

பாசறை முற்றி மீண்டு ஊர்வயின்வந்த தலைவன்
பாகற்குச் சொல்லல்

(424)

தலைமகளோடிருந்த தலைமகன் கார்ப்பருவங்கண்டு
மகிழ்ந்து சொல்லல்

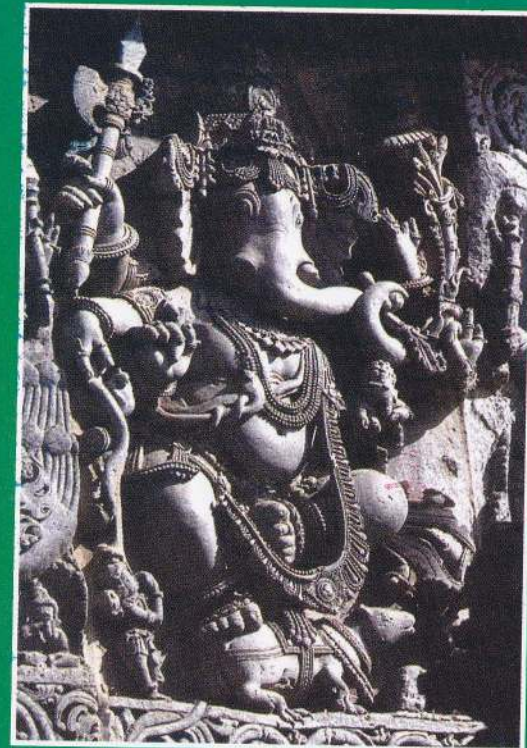
வெண்மைத் தரள நிரைத்திடு மூரல் விளங்கிழையார்
பெண்மைக் கணியவர் கொங்கை முயங்கிடப் பெற்றனம்யா
முண்மைக்கு வாய்ந்த கரவையில் வேல னுயர்ந்தகொடை
வண்மைக் கரதலம் போற்பொழி காப்ப்புயல் வாழியவே.

தரளம் - முத்து. நிரைத்திடும் - நிரைத்தாலொத்த. மூரல் - பல்.
பெண்மைக்கு அணியவர் - பெண்மைக்குணத்திற்கு அழகுசெய்பவர்.
விளங்கிழையாரும் அணியவரும் ஆகிய தலைவி; அவரது கொங்கை
யென்க. உண்மைக்கு வாய்ந்த - வாய்மை தப்பாத, உண்மையிற் சிறந்த.
வண்மை - வரையாது கொடுத்தல். வேலனது உயர்ந்த கொடையைப்
பொழிகின்ற கைத்தலம்போலக் கார்காலத்து முகிலே! (உலகுக்கு) நீரைப்
பொழிவாய்; உலகம் வாழ்க, என்றவாறு. (425)

கற்பியன் முற்றிற்று

(172 செய்யுட்கள் காணப்படவில்லை)

கரவைவேலன்கோவை முற்றிற்று.

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் கியற்றிய
பறாளை விநாயகர் பள்ளு

நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புவலர் இயற்றிய

பறாளை விநாயகர் பள்ளு

காப்பு

தொல்லலகம் போற்றுஞ் சுழிபுரம்வா ஷைங்கரன்மேற்
பல்வளஞ்சேர் பள்ளினிசை பாடவே - வில்வழங்கு
மையாழிக் கண்ணன் மலர்க்கண் வளர்ந்ததிருக்
கையாழிக் கண்ணனே காப்பு.

பள்ளினிசை - பள்ளுப்பாட்டு. இசை - பாட்டு. இன் - தவிர் வழி
வந்த சாரியை. வில் - இந்திர தனுசு. மை - மேகம்; அம் மேகம் படியும்
ஆழி என்க. ஆழி - கடல். கண் - ஏழனுருபு. நன்மலர்க்கண் - நல்ல
தாமரை மலர்போன்ற திருக்கண். வளர்தல் - உறங்குதல். கையாழிக்
கண்ணன் - வலத் திருக்கரத்திலே சக்கரப்படையைத் தாங்கிய திருமால்.

துதி

விநாயகர்

நந்து தவழ நதிதனி லாம்ப னனிமலருள்
சுந்தரஞ் சேரும் பழனப் பறாணையிற் றோன்றுகடர்
வந்தெதிர் நின்ற கயமுகன் றன்னை வதைத்ததந்த
வைந்து கரப்பிள்ளை யென்னகத் தேநின் றருள்செயுமே.

நந்து - சங்கு. சங்கு நதியில் தவழ என்க. அதனது தண்ணிலவொளியால் வயலிலுள்ள ஆம்பல் மலர்கின்றது. சுந்தரம் - அழகு. பழனம் - வயல். கடர் - பரஞ்சோதி. கயமுகன் - கயமுகாசுரன். சுடரும், வதைத்ததுமாகிய ஐந்து கரப்பிள்ளை என்க. தீயோனாகிய கயமுகாசுரனை வதைத்த பிரானாதலின், இந்நூற்கு வரும் இடையூற்றை அவன் நீக்கி யருளுவனென்பது கருத்தாகக் கொள்க.

நடேசர்

சுருதி யின்முத லாகிய காரணர்
துளைபொ லிகர வாரண மாமுகர்
சுழிபு ரநகர் மேவுப றாணையி லுறைநாதர்
கரும ணிவீழி யாளுமை பாலகர்
கதிரை யின்வடி வேலர்ச கோதரர்
கருணை யின்மத தாரையி னார்பளி னீசையோதச்
செரும ருவதர் குலவ ராயுதர்
திரிதி ரீபுர கோபர நாமயர்
திகழி ரணிய மேருச ராசனர் பணிநாணார்
பொருமு முவையி னீருர் யாடையர்
புரிச டைவளை சோமக லாதரர்
பொதுவீ னினட மாடிய சேவடி மறவேனே.

சுருதியின் முதல் - பிரணவம். துளை - துவாரம். துளை பொலிகரம் - துதிக்கை. வாரணம் - யானை. கதிரை - சுதிர்காமமென்னுந்திருப்பதி. கருணையின் - இன் - தவிர்வழி வந்த சாரியை. மததாரை - மதமழை. செருவிலே பொருந்திய முத்தலைச் சூலம். செரு - போர். வர ஆயுதர் -

மேலான படையையுடையவர். திரி திரிபுரம் - மூவுலகங்களிலும் திரியும் முப்புரம்; அவற்றைச் சினந்தவரென்க. அநாமயர் - அநாதியே பாசங்களினங்கியவர். ஆமயம் - பாசம். 'ஆமயந்தீர்த் தடியேனை யாளாக் கொண்டார்' என்பது தமிழ் வேதம். இரணியமேரு - பொன்மயமான மகாமேருமலை. சராசனம் - வில்: அம்பைத் தள்ளுவதென்பது உறுப்புப் பொருள். பணி - பாம்பு; இங்கே ஆதிசேடன்; வாசகியுமாம். நாண் - வில்லினான். உழுவை - புலி. புரிசடை - முறுக்குண்ட சடை. வளை சோமகலாதரர் - வளைந்த சந்திரகலையைச் சூடியவர். பொது - அம்பலம்; இங்கே திருச்சிற்றம்பலம். ஓத மறவேன் என முடிக்க.

சிவகாமியம்மை

தோட்டு வாரீச நான்முகன் பேணிய
தும்பி மாமுக னம்புவி தாங்கிய
சேட்டு மேருவிற் பாரதந் தீட்டிய
தென்ப றாளைப் பரஞ்சோதி யன்னை
கோட்டு வாரணி கொங்கைப் பெருக்குங்
குழற்சு ருக்கு மணிவாய் முருக்கும்புள்
சூட்டு சீறடி யுந்துடி நேரிடை
யுடையு மெங்கணு மென்கணி னின்றவே.

தோடு - பூவிதழ். வாரிசம் - தாமரை. பேணுதல் - ஈண்டு வழிபடுதல். தும்பி - யானை. சேடு - பெருமை. தீட்டுதல் - எழுதுதல். பரஞ்சோதி அன்னை - பரஞ்சோதி விநாயகப்பிரானது திருத்தாய். கோட்டுக்கொங்கை - யானைக் கொம்பு போன்ற கொங்கை. வார் - கச்சு. குழற்சுருக்கு - கூந்தலினது கட்டு. முருக்கு - முருக்கம்பூப்போன்ற இதழ். பஞ்ச ஊட்டு சீறடி - செம்பஞ்சுக் குழம்பு எழுதப்பட்ட சிற்றடி. துடிநேர் இடை - உடுக்கை போன்ற இடை.

நூல்

பள்ளியர் தோற்றம்

குத்துமுலைக் குவடுகுலுங் கத்தரள வடம்புரளக்
குமுதச்செவ் வாயின்வெள்ளி நகையரும்பத்
தத்துவரீக் கயலைவெருட்டிப் பத்திமணிக் குழையொடுமுட்டித்
தாரைமணிக் கண்களிரண்டுந் தாவடிசெல்லச்

**சீத்தியளித் திடுசுழி புரநக-ருறை-யத்திழுகக் கணபதி பணபதிச்
சேடனுநாவா லசைக்கரிய சீரிசைபாடி
யெத்திசையும் புகழந்திக் கோனள காபுரியென் றெவருமதிக்கு
மீழமண் டலப்பள்ளி தோற்றினாளே.**

சுவடு - மலை, தரளவடம் - முத்துவடம். குமுதம் - செங்குமுதமலர். வெள்ளி நகை - வெண்மையான பற்கள். வெருட்டி - அஞ்சுவித்து. பத்திமணிக்குழை - வரிசையாகவுள்ள இரத்தினங்கள் அழுத்திச் செய்யப்பட்ட குழையென்னுங் காதணி. தாரை - கூர்மை. தாவடி - போர். 'தாவடி யோட்டு மயிலிலும்', 'தண்டு தாவடி போய்' எனவும் 'ஆயிரமக்கடாவடி போயினார்' எனவும் பிறரும், 'துணைவரி யம்பகந் தாவடி செல்குழையார்' என இவ்வாசிரியரும் கூறுமாற்றால் இஃது இப்பொருட்டாதலறிக. கண்கள் இரண்டும் வெருட்டி முட்டித் தாவடி செல்ல என்க. சித்தி - மனோபீஷ்ட நிறைவு; அஷ்டமாசித்தியுமாம். அத்தி - யானை. பணபதிச்சேடன் - ஆயிரபணா மகுடங்களை யுடைய பாம்புகளுக்கு அரசனாகிய ஆதிசேடன். அசைக்க அரிய - சொல்ல முடியாத. 'நாவசைத்தார்' என்பர் முன்னும். நிதிக்கோன் - குபேரன். குலுங்கப் புரள அரும்பச் செல்லப் பாடிப் புகழுமாறு தோற்றினாளென்று முடிக்க. இது மூத்த பள்ளித் தோற்றம். (1)

**சின்னவிடை நூலிறுமிறு மெனச் சீறடியிற் சீலம்பு புலம்பச்
சீறியநுதற் பிறையணிவட்டச் சுட்டியிலங்கப்
பொன்னசலக் குசமதி னவமணி மின்னுதனக் கச்சு நெகிறப்
புனைந்தகருங் கொண்டையிலவண்டு புரண்டுநெருங்கச்
செந்நெல்வயற் சுழிபுர நகருறை கன்னமதத் திறையவர் பர்
சேவடியைத் திக்குநோக்கித் தெண்டம்பண்ணிச் [புரச்
சொன்னநிலத் துறுவசி யீவளென வன்னமெனப் பிடியென
சோழமண் டலப்பள்ளி தோற்றினாளே. [நிதிவளர்**

இடைநூல் - நூல்போன்ற இடை. இறும் இறும் என - இற்றுவிடும் இற்றுவிடும் என்று. சீறடி - சிறிய அடி. சீலம்பு - காலணி விசேடம். புலம்ப - ஒலிக்க. நுதல் - நெற்றியில். பிறையணிவட்டச் சுட்டி - பிறைபோன்ற அழகிய வட்டமாகிய நெற்றிச் சுட்டி. பொன் அசலம் - பொன்மலை; அது மகாமேரு. மேரு போன்ற குசத்தில். குசம் - கொங்கை. அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி. நவமணி கோத்து விளங்கும் மாலை. கன்னம் - காது. பரிபுரம் - சிலம்பென்னுங்காலணி. தெண்டம் பண்ணுதல் - சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்தல். சொன்ன நிலம் - பொன்னுலக மெனப்படும் தேவலோகம். உறுவசி - ஊர்வசி யென்னுந் தெய்வப் பெண். பிடி - பெண் யானை. இஃது இளையபள்ளித் தோற்றம். (2)

பள்ளியர் வரலாறு கூறல்

**தோடார் குழலசைய நுதல்வேர் வரும்பியெழத்
துடியுங் கொடியுமன்ன மருங்கு நெருங்கக்
கோடா னவைகுலுங்க மணிமேகலைக ளார்ப்பக்
குழையுங் கயலுஞ் சென்று நின்றாடவே
நீடானை யேறுசந்தர சூடா மணிக்குவந்த
நித்தன்பா ரதக்கதையை யாடகக் குன்றை
யோடாக வெழுதினோன் நிருநாமம் பாடியாடு
மீழமண் டலத்தினிற் பள்ளி நானே.**

தோடார் குழல் - பூவிதழ் பொருந்திய கூந்தல். வேர்வு - வியர்வை. துடி - உடுக்கை. மருங்குல் - இடை. கோடு - உவமையாகுபெயர். மேகலை - அரைப்பட்டிகை; அஃது எழுகோவையுடையது. காதிற் குழையும் கயல்போன்ற கண்ணும் ஒன்றோடொன்று சென்று சேர, ஆடப் பாடியாடு மென்க. நீடு ஆன் - பெருமை மிகுந்த இடபம்; நீடு ஆனை யெனக்கொண்டு பெருமை மிகுந்த அயிராவணமென்னும் யானை யென்னலுமாம். சந்திர சூடாமணி - சிவபெருமான். சிவபெருமானுக்குப் பிரியம் வாய்ந்த என்க. நித்தன் - அழிவில்லாதவன். ஆடகக்குன்று - மாமேரு - இது மூத்தபள்ளி தன் வரலாறு கூறியது. (3)

**கோங்கிளம் புதியமுகைக் கொங்கைக் கௌரிமைந்தன்
கூறுபுகழ்க் கல்லாம னாவசையார்
தாங்குபணி யரையிற்பூட்டு பிரான்பங்கயத்
தாளுக்கல் லாமற்சென்னி சற்றும்வணங்கார்
வீங்குகடல் குடங்கைகொண்டான் கரகநீயு
வீட்டான்கோ யிலையன்றிச் சூழ்ந்து துதியார்
தூங்குதழை செவியன்பத்திமைத் தொண்டர்வாமுஞ்
சோழமண் டலத்தினிற் பள்ளி நானே.**

முகை - அரும்பு. கௌரிமைந்தன் - இங்கே விநாயகப்பிரான். கூறுபுகழ் - கூறப்படும் தகுதிவாய்ந்த சீர்த்தி. பணி - பாம்பு. சென்னி - தலை. வீங்கு கடல் - நீர்மிக்க கடல். கடல் குடங்கை கொண்டான் - அகத்தியமுனிவன். குடங்கை - உட்குழிந்தகை. அகத்திய முனிவனது குண்டுகையிலிருந்த காவிரியைப் பூமியிற் பெருகச் செய்தவனென்க. அசையாரும் வணங்காரும் துதியாருமாகிய பத்திமைத் தொண்டர். விநாயகப் பெருமான் அரையிற் பாம்பணிந்திருத்தலைப் "படந்தாழ் கச்சைப் பாம்பொடு தழீஇ" என்பதனான் அறிக. காவிரியை அப் பெருமான் பூமியில் விடுத்த வரலாறு கந்தபுராணத்துக் கூறப் பட்டது. இஃது இளையபள்ளி தன் வரலாறு கூறியது. (4)

பள்ளன் தோற்றம்

சுற்றுகருங் கச்சைக்கட்டி மாதுளம்பூ வறுமால்
சோரவிட்டுக் கட்டித்துள்ள மீசை முறுக்கி
வெற்றியரக் குங்குடித்து நிறையும்பெ ருக்கப்பூசு
மேல்வளைய லுந்தரித்து விழிகள் சீவந்து
பற்றியமண் வெட்டிவைத்துச் சருக்கி நடந்து - தங்கப் -
பாளத்தாற் சமைத்தகொட்டுத் தோளிறசுமந்தே
யெற்றவரு மொற்றைமணிக் கொற்றக்கொம்பன் பண்ணை பார்க்கு
மீழமண் டலப்பள்ளன் றோற்றி னானே.

அரைமிற சுற்றப்படும் கரிய கச்சை. உறுமால் - ஆடைவி சேடம்.
சோர விட்டுக்கட்டி - பிடரிப்பக்கம் தூங்குமாறு விட்டுத் தலையிற் கட்டி.
அரக்கு - சாராயம். மேல் வளையல் - மணிக்கட்டுக்கு மேலிடத்து
அணியப்படும் வளையல். ஒரு மணவெட்டியைக் கையிற் பிடித்தும்
மற்றோர் மணவெட்டியைத் தோளிற சுமந்தும் வருகின்றான் என்க. கொட்டு
- மணவெட்டி. பகைவரை எற்றுதற்குப் பயன்படும் ஒற்றைக் கொம்பு.
அவனது பண்ணையைப் பார்க்கும் பள்ளன். இஃது பள்ளன் தோற்றம்
கூறியது. (5)

[கொச்சகம்]

பொய்யுரு மடைக்கெளரி புதல்வனெழிற் புரீக்கோடு
செய்யுருஞ் சுழிபுரத்துச் சேர்ந்தபறா னையிலுறையு
மையுர்முத் தானவள்ளன் மணிநாட்டு வளம்பேசப்
பையுருங் களிந்தம்பப் பள்ளியர்நா வசைத்தாரே.

பொய் ஊரும் இடை - பொய்யென்று சொல்லப்படும் இடை. எழில்
- அழகு. புரீக்கோடு - புரிகளையுடைய சங்கு. செய் - வயல்.
மையுர் முத்தானம் - கருநிறம் பொருந்திய மும்மத நீர். அதனையுடைய
வள்ளல் பரஞ்சோதி விநாயகப்பிரான். பை - பாம்பின் படம். களிந்தம்பம்
- களிப்பைத் தரும் அல்குல். நிதம்பம், அல்குல், கடிதடம் ஒரு
பொருட் சொற்கள். இவை இடுப்பின் கீழுள்ள பின்புறத்தைக் குறிப்பன.
“பஸ்சாத் நிதம்ப: ஸ்தரீ கட்யா” என்பது அமரகோசம். (6)

பள்ளியர் துத்தம் நாட்டுவளங் கூறல்

போற்று மாதுளை மாணிக்க வித்தைப்
பொதிந்த சோதிக் கண்பல தூக்குந்
தாற்று வாழை யிலைசென்று மாகத்
தரணி மேலால வட்ட மசைக்குந்
தோற்று மாசீனி முட்டறச் செம்பழஞ்
சுட்ட பொன்னின் சுளைபல தூற்று
மேற்று வானை கமுகிற் குதித்திடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

மாணிக்க வித்து - மாணிக்கம் போன்ற விதை. தாறு - குலை.
மாகத் தரணி - விண்ணுலகம். ஆசினி - பலாவிசேடம். சுட்ட பொன்னின்
சுளை - உருக்கி ஓடவைத்த பொன்போன்ற இனிய சுளை. ஏற்று வானை
என்பது ‘கடல்வாழ் சுறவு மேறெனப் படுமே’ என்பதன் உபலக்கணத்தால்
வந்தது. தூக்கும் முதலிய நான்கினையும் பெயரெச்சமாகக் கொண்டு
ஈழமண்டல நாடென்பதனோடு முடிக்க; அன்றி அவற்றை வினைமுற்றாகக்
கொண்டு அத்தகைய எனச் சொல்லிவிரித்து ஈழமண்டல நாடென்பதனோடு
முடித்தலுமாம். பிறவும் அன்ன. (7)

காடெல் லாங்கரி மான்தஞ் சேருங்
கடலெல் லாம்பெவள் வலம்புரி யுரு
நாடெல் லாங்கதிர்ச் சாலி தழைக்கு
நரம்பெல் லாமீசை யேழை யழைக்கும்
வீடெல் லாம்பெவள்ளைப் பாட்டொலி பூணும் - வீண் -
மீனெல் லாந்தண் டலைத்தலை காணுந்
தோடெல் லாம்பொறி வண்டுபண் பாடிய
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

கரி - யானை, மான்மதம் - கத்தூரி மிருகம். வெள்வலம்புரி -
வெண்மையான வலம்புரிச் சங்கு. இசையேழ் - சப்தஸ்வரம்; இங்கே
சம்பூர்ண ராகம். வள்ளைப்பாட்டு - உலக்கைப் பாட்டு. தண்டலை -
சோலை. தலை - ஏழனுருபு. தோடு - பூவிதழ். பொறி - புள்ளி. (8)

கண்ண கன்ற வரைத்தலைச் செம்மணிக்
காந்தி தூயநந் தாவிளக் கோர்பால்
வண்ண வேயங்குழ லூதண்ட ராவின்
மணியீ னோசை கறங்குவ தோர்பால்

248/ நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பிரபந்தங்கள்

**பண்ணை யோதிமக் கூட்டமு மோர்பால்
பவளக் கொம்பிற்கம் பூர்வது மோர்பா
லெண்ணி னானில மும்புடை யோங்கிய
வீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

கண் - இடம். வரைத்தலை - மலையில். காந்தி - ஒளி. நந்தா - கெடாத. வேயங்குமல் - மூங்கிலாற் செய்யப்பட்ட இசைக்குமல். அண்டர் - இடையர். ஆவின் கழுத்திற் கட்டிய மணி. கறங்குதல் - ஒலித்தல். பண்ணை - வயல். ஒதிமம் - அன்னம். பவளக்கொம்பு - பவளக்கொடி. கம்பு - சங்கு. குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தலென்னும் நானில வளமும் கூறியவாறு.

(9)

**மின்னுங் காகுங் கரும்புமுத் தீனும்வின்
மீனு மீனு மணிமுத்த மீனு
முன்னுங் கார்மத வேழமுஞ் சேர்கழை
யோங்கல் வேழமு மாரம் பயக்கும்
பன்னுஞ் சீதளப் பங்கய ராசியும்
பாண்டுக் கூனற் பணிலமுஞ் செங்கார்
துன்னுஞ் சாலிக் குழாழு நிறைந்தொளர்
சோழ மண்டல நாடெங்கணாடே.**

மின்னுங்கார் - மின்னலைச் செய்யும் மேகம். விண்மீன் - நசுஷத்திரம் போன்ற பெண்கள்: “மாதரோத் தனவுடுத் தோற்றம்” என்பது கந்தபுராணம். உன்னும் - உயர்வாக எண்ணப்படுகின்ற. சேர்கழை ஓங்கல் வேழம் - புன்பூச நசுஷத்திரத்தை அளாவிய மூங்கிலாகிய வேழம்: உயர்ச்சியையுடைய முங்கிலுமாம். ஆரம் - முத்து. பங்கயராசி - தாமரைத் தொகுதி. பாண்டு - வெண்மை. கூனற் பணிலம் - வளைவினையுடைய சங்கு. செங்கார் - செவ்விய கார்சாலம். சாலி - செந்நெல். இதனுள் முத்துப் பிறக்குமிடங்கள் ஒன்பதும் கூறப்பட்டன.

(10)

**கோரந் தோய்ந்த வாயிஞ்சு னத்தின்
குழம்பு தோய்விழிக் கொம்பனை யார்தா
மாரந் தோய்ந்த களபக் கடாசல
மன்ப னார்புயக் கந்தினிற் பூட்ட
வாரந் தோய்சந் தனமணந் தோய்ந்து
வயங்கு மின்னிசைத் தண்டமிழ் தோய்ந்தே
யீரந் தோயு மிளந்தென்றல் வந்தசை
யீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

கோரம் - நஞ்சு. வரி - கண்ணிலுள்ள செவ்வரி. ஆரம் - சந்தனம். கடாசலம் - மதமலை: யானை; இங்கே கொங்கை. கொம்பனையார் தமது கொங்கையாகிய யானையைத் தமது கணவரது புயமாகிய தறியிலே பூட்ட என்க. வாரம் - மலைச்சார்பு. மலையின் அடிவாரத்திலே வளர்ந்துள்ள சந்தனமரங்களின் மணத்தோடு அளாவி. வயங்குதல் - விளங்குதல். ஈரம் - குளிர்ச்சி. சந்தனமணம் தோய்ந்து, தண்டமிழ் தோய்ந்து, ஈரந்தோயும் இளந்தென்றல்.

(11)

**நீர் லேபுண்ட ரீக மரும்பு
நிழலி லேகரு மேதி யுறங்கும்
வாரி லேவெண் டரள நிலாவும்
வரம்பி லேசெந்நெற் பூங்குலை சாயும்
போரி லேநென் மணக்குவை சேரும்
பொறியி லேகரும் பாடுங் கரும்பின்
றாரி லேகம டங்கண் வளர்ந்திடு
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

புண்டரீகம் - தாமரை. மேதி - எருமை. வாரி - முலைக்கச்சு. தரளம் - ஈண்டுத் தரளவடம். பூங்குலை - அழகிய குலை. போரி - நெற்போர். பொறி - ஆலை. தூர் - அடி. கமடம் - ஆமை.

(12)

**மஞ்ச ளாவிய மாடங்க டோறும்
மயில்கள் போன்மட வாரகணஞ் குழு
மஞ்ச ரோருகப் பள்ளியில் வான்சீறை
யன்ன வன்னக் குழாம்விளை யாடுந்
துஞ்சு மேதி சுறாக்களைச் சீறச்
சுறாக்க ளோடிப் பலாக்கனி கீறி
யிஞ்சி வேலியின் மஞ்சலிற் போய்விழு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

மஞ்ச - மேகம். கணம் - கூட்டம். அம் - அழகு. சரோருகம் - தாமரை. வான்சீறை - பெருமை மிக்க சிறகு, சிறகுக்குப் பெருமையாவது மென்மை. அன்னவன்னக் குழாம் - வன்ன அன்னக் குழாம் எனக் கூட்டி நிறம் விளங்கிய அன்னத்தொகுதி என்றாரைக்க. இனி வான் சிறையையுடைய மடவாரன்ன அன்னக்குழாம் என்றலுமாம். துஞ்சுதல் - நிலைபெறுதல். ‘அறந்துஞ்சுஞ் செங்கோலையே’ என்றாற்போல, இங்கு, நீர்நிலையிற் றங்குமென்க. இஞ்சி வேலியின் மஞ்சல் - இஞ்சியை வேலியாகவுடைய மஞ்சல்: இஞ்சியின் வேலியாகிய மஞ்சலென்றலுமாம்.

(13)

தண்ட பாணி யிறைஞ்சு பதாம்புயத்
தாணு நாதன் நிகம்பரத் தூயன்
பண்டை நாகணை யானும் வீரிஞ்சனும்
பாதஞ் சென்னி யறியாத நம்ப
னண்டர் நாயகற் கற்புத மீதென
வரிக ளேந்திய வாலய வெற்பைத்
துண்ட வான்கழு கென்றும் வலம்வருஞ்
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

தண்டபாணி - முருகக்கடவுள்: அன்மொழித் தொகை. திகம்பரம் - திக்காடை. நாகணையான் - திருமால்: நாகம் - அம்முக்கெட்டு நின்றது. வீரிஞ்சன் - பிரமதேவர். பாதம் சென்னி - நிரணிறையாகக்கொள்க. நம்பனாகிய அண்டர் நாயகன். அற்புதம் ஈது எனத் துண்டவான் கழுகு என்றும் வலம் வருமென்று கூட்டுக. அரிகள் - மூங்கில்கள்: சோலைகளுமாம். துண்டம் - மூக்கு: கழுகு நீண்ட மூக்குள்ளதாதலின் துண்டவான் கழுகு எனப்பட்டது. வான் - பெருமை. இது திருக்கழுக்குன்றத்தினைச் சிறப்பித்துக் கூறியவாறு. இத்தலம் தொண்டை நாட்டகத்தேனும், அத் தொண்டைநாடு சோழ நாட்டின் ஒரு பகுதியாய்ச் சோழவரசனாற் றொண்டைமா னிளந்திரையனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டதே யாகலின், அதனைத் தொண்டை நாட்டுத் தலமென்னாது சோழநாட்டுத் தலமென்றார். (14)

அருவி யோதை யிழுமெனுங் குன்றி
லடைந்த சாரற் குளியுன மீதி
லுருவு சேர்தனைப் பூங்கதிர் மேற்கிளி
யோச்ச வேண்டிப் புலநகத் தாலி
மருவு வண்குறப் பேதையர் கட்செவி
மாசு ணப்பண நேர்கவண் மீதி
லிருளீ லாத மணவைத் தெறிந்திடு
மீள மண்டல நாடெங்க ணாடே.

ஓதை - ஓசை. இழுமெனல் - ஒலிக் குறிப்பு. சாரல் - மலைப்பக்கம். உருவு சேர்தல் - வடிவுமுற்றுப் பெறுதல்: அ.:தாவது பயிர்முற்றி விளைதல். ஓச்சல் - ஓட்டுதல். புலி நகத்தாலி - குறப்பெண்கள் அணியும் ஆபரணம். கட்செவி - பாம்பு: கண்ணை செவியாகவுடையது. மாசுணப்பணம் - பெரும் பாம்பின்படம். கவண் - கிளிமுதலியவற்றைக் கடியுங் கருவி: தட்டை, குளிர், தழலை என்பன இதன் பேதங்கள். கவணில் மணவைத் தெறிந்திடுமென்க. இருள் இலாத மணி - பிரகாசம் பொருந்திய இரத்தினங்கள்.

மாலை தோறு மிசைவன வண்டுமென்
மாலை நூலிடை யேயுந் துவண்டு
மேலை தோறும் பயில்வன சங்கம்
வியங்க முகந்தொ றுந்தமிழ்ச் சங்க
மாலை தோறும் பொழிவன சாறுபொன்
னான வீதி யரியரன் சாறு
சோலை தோறு மலர்த்தா திறைத்திடுஞ்
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

நூல் இடை - நூல் போன்ற இடை. இடை துவண்டு ஏயும். வேலை - கடல். சாறு - முன்னது கருப்பஞ்சாறு, பின்னது விழா. இது யமகம். (16)

[சிந்து]

பைப்ப ணிப்பகு வாய்ப்பட்ட திங்களிற்
பாயு மோதக் கடற்கரை தோறு
மீப்பி வாயிலின் முத்த மிலங்கிய
வீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

பை - பாம்பின் படம். பகுவாய் - பிளந்த வாய். திறந்தவாயென்றவாறு. திங்களின் - சந்திரன்போல. ஓதம் - அலை. இப்பியின்வாயில் இன் முத்தம் என்க. இன் முத்தம் - மெய்க்கு இனிதாம் முத்து. இது முதல் இருபத்து நான்கும் இரண்டடிச் சிந்துகள். (17)

மாரீ மேகந் தவழ்மலைச் சாரலின்
மந்தி வைத்த மணிப்பத்ம ராகஞ்
சூரீ யோதயம் போல விளங்கிய
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

மாரி - நீர். மந்தி - பெண் குரங்கு. பத்மராகம் - ஒருவகை இரத்தினம். அதன் ஒளி சூரிய உதய ஒளிபோல விளங்கிய தென்க. (18)

பரப்பு மேகலை மங்கையர் போகம்
பயில வேண்டி யிணங்கார் முகத்தை
யிர்ப்ப தேயன்றி வேறிரப் பில்லாத
வீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

மேகலை - அரைப்பட்டிகை. இணங்கார் - ஊடிய பெண்கள். இரத்தல் - யாசித்தல். இதுவும் மேல் வருவதும் பரிசங்கியாலங்காரம். (19)

வாம மேகலைப் பாவையர் கோவை
வதனம் போல விளங்கிய விண்ணீர்
சோமன் மேலன்றி யோர்மறு வில்லாத
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

கோவை - உவமையாகுபெயராய் அதரத்தை உணர்த்திற்று. விளங்கிய சோமன். சோமன் - சந்திரன். (20)

வளமை சேர்ந்திடு முப்பிய லான்முது
மந்தி தர்வி மலையிடைப் பாய
விளமை மந்தி யுருவடி வாய்விடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

மூப்பு இயல் - முதுமைத் தன்மை. உருவடிவு - அழகிய வடிவம்.

முன்னை நாளின்பஞ் சானன ருபன்
முளரி யந்தட முழ்கிய போதற்
சொன்ன மேனி விளங்கி யெழுந்திடு
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

பஞ்சானனம் - சிங்கம்: பஞ்சம் - விரிவு, ஆனனம் - முகம்: விரிந்த முகத்தையுடையது என்பது உறுப்புப் பொருள். பஞ்சானனருபனென்றது சிங்கவன்மனை. முளரி - தாமரை. தடமென்றது சிவகங்கைத் தீர்த்தத்தை. சொன்ன மேனி - பொன்மேனி. இவ்வரலாற்றைக் கோயிற்புராணத்தில் இரணியவன்மச் சருக்கத்திற் காணலாம்.

அருளதனாற் றடம்படியு மவன்கடமே லருக்கனென
விரவுபசங் கானடைந்த மேருகிரி யெனவிளங்கி
யிரணியமா முருவாகி யெழுந்ததுகண் டதிசயித்துப்
பரவியது பெயராக யாவர்களும் பயில்வித்தார்.

என்பது அத்திருவாக்கு. (22)

உரைத்த வானிந்து காந்தச் சீலைவிட்
டுருகு நீப்பிர வாகங்க ளோடி
யிரைத்த வேலைப் புலால்வெடி மாற்றிடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

உரைத்த - மேலாகச் சொல்லப்படும். வான் இந்து - ஆகாயத்திற் சஞ்சரிக்கும் சந்திரன். இந்து காந்தச்சீலை - சந்திரகாந்தக்கல். அது சந்திரன் வரவாற் புனல்பெருக்குவது. பிரவாகம் - வெள்ளம். இரைத்தவேலை - முழங்கும் கடல். புலால் வெடி - புலால் நாற்றம். (23)

பகுத்த வந்தணர் சாலைக டோறும்
பயிலும் வேதத் தொலிபண்ணை மீதற்
றொகுத்த மள்ளர் குரவையை மாற்றிடு
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

சாலை - ஈண்டு அத்தியயனஞ் செய்யுமிடம். பகுத்தசாலை - இஃது இருக்குவேதம் ஓதுமிடம், இஃது யசர்வேதம் ஓதுமிடம் என்று இங்ஙனம் பகுக்கப்பட்ட சாலை. பண்ணை - வயல். தொகுத்த - கூடிய. குரவை யொலியினும் மறையொலி மிக்கதென்றவாறு. (24)

பண்ணிற் றோயப் பொருண்முடிப் புக்கட்டிப்
பாடும் பாவலர்க் கீந்திட வென்றே
யெண்ணிப் பொன்முடிப் புக்கட்டி வைத்திடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

பண் - இசை. தோய்தல் - பொருந்துதல். பொருள் முடிப்புக்கட்டி - விஷயத் தொகுதியை அமைத்து. பொன் முடிப்பு - பொற்கிழி. (25)

செல்லுஞ் சென்முடிக் குந்தளக் கண்ணிரு
சேலைப் போன்ற கடைசியர் செய்குஞ்
சொல்லுஞ் சொன்முடிப் புக்கட்டி வைத்திடுஞ்
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

செல்லும் செல் - (விண்ணில்) செல்லும் மேகம். மேகம் போன்ற முடியாகிய குந்தளம். முடி - ஐம்பாலினொன்று. குந்தளம் - பெண்மயிர். குந்தளக் கடைசியரென முடிக்க. குந்தளத்தையும் இரண்டு சேன்மீன்களைப் போன்ற கண்களையுமுடைய கடைசியர். செய் - வயல். சொல்லும் - புகழ்ந்து சொல்லப்படும். சொல் - நெற்பயிர். சொல்முடிப்பு - இங்கே நாற்றுமுடி. (26)

**காந்தி சேர்கண் ணிலாதவர்க் குக்கண்ணாங்
காட்சி யுந்தந்து சூர்ப்பகைச் செவ்வே
லேந்தல் சேர்கதி ராபுரி சேர்ந்திடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

காந்தி - ஒளி. கண் - கண்ணிந்திரியம். காட்சி - அறிவு. சூர் - சூரபதுமன். சூர்ப்பகைச் செவ்வேல் ஏந்தல் - சூரனுக்குப் பகைவனாகிய முருகக்கடவுள். கதிராபுரி - கதிர்காமம். (27)

**பொங்கு கூளி பிடித்தவர்க் குக்கூளி
போக்கி யிக்கலி மீதின்றி செவ்வேற்
றாங்க முத்தையன் வீற்றிருக் கும்புரிச்
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

கூளி - பேய். இக்கலிமீதில் - இந்தக் கொடிய கலியுகத்திலும். துங்கம் - பெருமை: வெற்றியுமாம். முத்தையன் - முத்துக் குமரகவாமி யென்னும் திருநாமம் பூண்ட முருகக்கடவுள். அப்பெருமான் வீற்றிருக்கும்புரி புள்ளிருக்கு வேளூர் எனப்படும் வைத்தீசுரன்கோயில். (28)

**கயல்வ ரைந்த துவசன் பணிநவ
கண்டி மன்னன் வரராச சிங்க
னியல்பு டன்றிருச் செங்கோ னடாத்திய
வீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

துவசம் - கொடி. கயல்வரைந்த துவசன் - மீன் வடிவம் எழுதிய கொடியையுடைய பாண்டியன். பணி - வணங்கிய. நவகண்டி - ஓரூர்: அ.:திக்காலத்துக் கண்டியென வழங்கப்படுவது. வரராசசிங்கன் - அல்லுரரசன் பெயர். (29)

**நேரி யன்சரண் புக்க புறாவி
னிறைத னக்கு நிறையிற் புகுந்த
சூரி யன்குடை நழுவிற் றங்கிய
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

நேரியன் - சோழன்: நேரிமலை அவனதாகலான். நிறையிரண்டனுள் முன்னது அளவு, பின்னது துலைத் தட்டு. சூரியன் - இங்குச் சிபிச்சக்கர வர்த்தியைக் குறித்தது: சோழ வரசர்க்குரிய பரம்பரையினனாதலான், சிபிச்சோழன் சூரிய னெப்பட்டான். (30)

**கான்ற சோதியி னித்திலஞ் சிந்துங்
கரும்பி னிற்குருத் தைக்கதிக் கற்றை
யின்ற சாலிக் குழாஞ்சுமந் தோங்கிடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே**

கான்ற சோதியின் நித்திலம் - வெளிவிடும் பிரகாசத்தினையுடைய முத்து. கதிர்க்கற்றை - கதிர்ந்தொகுதி. சாலிக்குழாம் சுமந்தோங்குதலாவது கரும்பினது உயரம் வளர்ந்து நிறறல். (31)

**சாதி நாகிளந் தெங்கினிற் சாய்ந்திடு
தண்கு ரும்பையைப் புகத ராசிச்
சோதி யார்பவ ழக்குலை தாங்கிய
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

சாதி - ஈண்டு உயர்வு. நாகிளமை - ஒரு பொருட் பன்மொழி: மிக்க இளமை யென்றவாறு. புகதம் - கமுகு. ராசி - கூட்டம். பவழக்குலை - கமுகின் குலை பழுத்தவழிப் பவழநிறங்கோடலின் அவ்வாறு கூறினார். 'எண்ணார் முத்தமீன்று மரகதம்போற் காய்த்துக், கண்ணார் கமுகு பவழம் பழுக்குங் கலிக்காழி' என்பது தமிழ்மறை. மேலதற்குரைத் தாங்குரைக்க. (32)

**கற்ற நூலுணர் பண்டிதன் மாற்பஞ்ச
காவி யஞ்சட் கலைக்கட றோய்ந்து
மெற்றை நாளுங்கல் வித்திறம் பார்த்திடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.**

கற்றலின் வேறு உணர்தலாதலின் 'கற்ற நூலுணர் பண்டிதன்மார்' எனப்பட்டது. 'ஓதியுணர்ந்தும்' எனத் தேவர் கூறியதும் அது. மார் - பன்மை விகுதி. பஞ்சகாவியம் - தமிழிலேயுள்ள ஐம்பெருங் காப்பியங்கள். அவை சிந்தாமணி சிலப்பதிகார முதலியன. சட்கலை - ஆறுவகைக் கலைகள்: அவை நையாமிக முதலிய வடமொழிச் சாத்திரங்கள். எனவே, அப்பண்டிதர்கள் இருமொழியிலும் வல்லநராதல் கூறப்பட்டது. எற்றைநாளுங் கல்வித் திறம் பார்த்தலாவது சாந்துணையுங் கற்றல். இதனை, "யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன் சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு" என்னுந் திருக்குறளா லறிக. (33)

திகந்த மெட்டும் வடகலை தென்கலை
தேர்ந்து தேர்ந்து செழுமலர்க் காவீர்
சுகந்த னக்கயற் புவை பயிற்றிடு
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

திக் அந்தம் - திக்கின் முடிவு. அதன் வரைப் பரவிய வடகலை தென் கலை. அடுக்கு, பலகாலுந் தேர்ந்தமை யுணர்த்திற்று. சுகம் - கிளி. தனக்கு அயல்புவை - தனக்கு பக்கத்திலிருக்கும் நாகணவாய்ப்பறவை. 'கிள்ளை பாடுவ கேட்பன மெய்ப்புவை' என்பன பெரியார் திருவாக்குகள். (34)

ஆட்டு முசலி னாடுமின் னார்பொன்
னணிக லத்தின் மணிதெறித் தோடி
யேட்டுக் காவீர் குயிற்றுயின் மாற்றிடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

மின்னார் - பெண்கள். ஏடு - பூவிதழ். கா - சோலை. துயில் - தூக்கம். (35)

வாவி யின்கரைக் கெண்டை குதிக்க
மண்டு கம்பாய்ந்து செந்தா மரைப்பாயற்
றாவி யன்னத்தி னித்திரை மாற்றிடு
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

வாவி - நீர் நிலை. மண்டுகம் - தவளை. கெண்டை குதித்தலின் மண்டுகம் பாய்ந்து அன்னத்தின் துயிலை நீக்குகின்றதென்க. தூவி - சிறை. (36)

கோல மாதவி வன்னி மராமரங்
கோங்கு வேங்கை செங்குங்கு மஞ்சாதி
யேல மார்கதிக் கற்றையை மாற்றிடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

கோலமாதவி - அழகிய மாதவி; மாதவி - குருக்கத்தி விசேடம். ஆர்கதிக் - நிறைந்த கிரணம்; வினைத்தொகை. கதிக் - ஈண்டுச் சூரிய கிரணம். (37)

ஆலை தாதகி பொன்னிறக் கொன்றை
யரும்பு கூவிளம் பாதிரி புன்னைச்
சோலை வான முகிலைத் தரித்திடு
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

ஆலை - கரும்பு. தாதகி - ஆத்தி. கூவிளம் - வில்வம். வான முகில் - வானத்திற்செல்லும் மேகம். (38)

கருவ லம்புரிச் செங்கதர் மாவலி
கங்கை யாறு பெருகிக் கரையி
னீரும ருங்கினு முத்தங் கொழித்திடு
மீழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

கருமை - பெருமை. வலம்புரியின் செவ்வியகதிகள். மாவலி கங்கை யென்பது யாற்றின் பெயர். முத்தம் கொழித்தல் - முத்துக்களை வீசுதல். (39)

வள்ளி யோரிற் கொடைநிறைந் தேநுரை
மண்டி யேவரு காவிரி யாறு
துள்ள வானை பசும்பொ னிறைத்திடு
சோழ மண்டல நாடெங்க ணாடே.

வள்ளியோர் - வரையாது கொடுப்போர். இன் - ஐந்தனுருபு; ஒப்புப்பொருளில் வந்தது. வானைமீன் துள்ளுமாறு காவிரியாறு பொன்னை வீசுகின்றதென்க. இத்துணையும் பள்ளியர் தம் நாட்டு வளங் கூறியவாறு. (40)

[வெண்பா]

ஒளவியநெஞ் சொன்றுமின்றி யன்புபுரி பத்தர்வினைச்
செவ்வியகோ டைக்குநழல் செய்யுமே - வைவேற்
றுதிசெய்குருந் துக்குத் துணையாம் பறாணைப்
பதியொருகோட் டுக்கற் பகம்.

ஒளவியம் - கோட்டம். அவ்வியநெஞ்சமென்பதற்குக் 'கோட்டம் பொருந்திய மனம்' என்றார் ஆசிரியர் பரிமேலழகரும். ஒன்றும் - சிறிதும். செவ்வியகோடை - மிக்க கோடை. துதிசெய் வைவேற் குருந்து என்க. குருந்து - சிலேடையால் மரவிசேட்டும் குழந்தையுமாம்; குழந்தை ஈண்டு முருகக்கடவுள். ஒரு கோடு - ஒற்றைக் கொம்பு.

கற்பகம் - ஈண்டுப் பரஞ்சோதி விநாயகப்பிரானைக் குறித்து நின்றது.
குருந்துக்குத் துணையாம் கற்பகம் கோடைக்கு நிழல் செய்யுமென்க.

குலமுறை கீளத்துல்

[சீந்து]

1. ஆதி காலத்தி லாருயிர் யாவு
மளித்த ளித்துத் துடைக்கும் பிராட்டி
பாதி யம்புலி வாணுதற் சத்திநாற்
பத்து முக்கோண சக்ரவி நோதி
2. தூய சோதிப் பணிவரைக் கொம்பெனுந்
தோகை தன்னை மணச்சாலை தன்னு
ளாய வேதப் பிதாமகன் பேணி
யமையு மோமச் சடங்கு புரிய
3. வென்றி சேர்வெள் ளுவாப்பிட ரேறிய
வேந்த னேமுத லெண்டிசை காப்போர்
மன்ற னாறுந் துழாய்மவு லிப்பணி
வயிரி யூர்ந்திடு வைகுண்ட நாதன்
4. எண்ணில் கோடி வயிரவர் சூழ்ந்திட
வெண்ணில் கோடி யுருத்திரர் சூழப்
பண்ணை மைந்த பசும்பரி யேழுடைப்
பருதி வானவ ரும்வந்து சூழ
5. அண்ட பந்தி யெடுத்துக்கை யம்மானை
யாடு பூத கணங்க ணெருங்கப்
பண்டை யூழிக் கனல்விழிச் சோதிப்
பணக ணாடவிச் சேடனுஞ் சூழச்
6. சித்தர் சாரணர் சூழ்ந்திட நாரதன்
சேருந் தும்புரு யாழிசை பாடப்
பத்தி வாணன் குடமுழ வத்துடன்
பானு கம்பன் பணில முழக்கத்

7. தேரு நாமகள் சீர்த்தி யிசைக்கத்
திரும டந்தைநன் சேடியு மாக
வாரு லாவு குயத்தின் கவுரியை
வந்து சேவித்துப் பக்கலி நிற்கும்
8. அமய மூன்று மணிவரைக் கண்டத்
தலங்கு மங்கல நாணது பூட்டி
மிமய ராசன் புனல்வாப்ப மால்வரை
மீன்ற பாவை தனைக்கைப் பிடித்து
9. வேட்ட பின்கதி ராடகப் பூதர
வில்லி யும்வல்லி யும்முறை போதிற்
கோட்டு மாவும் பிடியும் புணர்ச்சியிற்
கூடி யேவிளை யாடுதல் கண்டு
10. சத்தி யுஞ்சிவ மும்பிடி யும்மத
தந்தி யாகப் புணர்ந்தவந் நாளின்
மத்த மாவத னத்துட னோங்கார
வண்ண மாய்வந்த ஞானக் குழவி
11. அன்னை தேவி மனோன்மணி கொங்கை
யமுத தாரை பருகிய நேசன்
முன்னர் நின்றிகல் சூரனை வென்ற
முருக வேட்குமுன் னாகிய தோன்றல்
12. தந்த தந்தை பரம னுகைத்திடு
தட்டு டைத்தடந் தேரச் சிறுத்தோன்
முந்த நெஞ்சி னெவர்நினைந் தாலு
முயன்று முன்னின்று காத்தரு ளெம்மான்
13. தூய மூவுல கும்புகழ் வீசித்
துதிக்கை வாய்ந்த துதிக்கையொன் றுள்ளான்
பாயுந் தானம் படைத்திடு கார்ணன்
பத்த ரானவர்க் கன்பு புரிவோன்

14. மார்பின் மூன்றணி நூல்புனை நாதன்
மழலைத் தும்பி குடைகொன்றைத் தாமன்
பார தக்கதை யைப்பொற் சிலம்பினிற்
பாணித் தந்தம் பறித்துப் பொறித்தோன்
15. செறியும் பஞ்ச தருநிழற் சுந்தரத்
தேவர் கோன்புரி பூசனைக் காகக்
குறுவன் பாணி கரகத்திற் பாணி
குவல யத்திற் பெருகிடச் செய்தோன்
16. மோது மோதப் பயோததி மீது
முடக்கு நெட்டெயிற் றுப்பணைச் சேக்கை
மாத வன்கொண்ட வன்பணிச் சாபத்தை
மாற்றி மேலும் வரந்தந்த வண்ணல்
17. பங்க யங்கனி மாதாளங் கும்பம்
பரப்பு நேமி கதாயுதஞ் சங்க
மங்கு சந்தனு வேந்திய பாணிய
னாகு வாகன மூர்ந்திடு நேசன்
18. அந்த ரத்தரு ணோதயர் கோடி
யருக்கர் போல விளங்குசெம் மேனி
யெந்தை வான்சரற் காலத்துச் சந்திர
னென்னத் தோற்றும் வடிவமுங் கொண்டோன்
19. நாக கன்னியர் தான்றொழு மைங்கர
னாளு மெள்ளுண்டை மோதகஞ் சீனி
பாகு சர்க்கரை மாங்கனி யீங்கிவை
பார ணம்புரி யுந்தொந்தித் தந்தி
20. செருக்கு மூடிய ராவண வஞ்சனைச்
சேண்பு லத்தெறிந் தாடிய வீரன்
மருக்கு லாவுவெண் டாமரைப் பீடிகை
வாழுஞ் சோதி யடியார்க் கெளியோன்

21. மாறெ திர்ந்து பொருத கயமுக
வாள ரக்கனை விண்டலத் தேற்றித்
தேறு கொன்றை யுடன்வாகை வேய்ந்தவன்
சில்ல ரிக்கண்ணி வல்லபை பாகன்
  22. மானஞ் சேர்விக்ர மாதித்த வேந்தன்
மதிக்க நித்திரைப் பள்ளியிற் சென்று
கானஞ் சேர்குழன் மாதை யகற்றுதி
நாளை யென்று கனாவினிற் சொன்னோன்
  23. ஆமை யேன மழுப்படைச் செங்கைய
ராகு ராமர் குறள்சிங்க மச்ச
நாம வேயனொன் பானுற் பவித்தவ
னாபி யிற்புவ னம்பல பூத்தோன்
  24. தண்ட நேமி தனுவொடு வாள்சங்கந்
தாங்கி வேலை யறிதுயில் செய்யுங்
கொண்டல் வண்ணப்பொன் னாலைப் பதியுறை
கோல நீல நெடுமான் மருகன்.
1. அளித்தல் - முன்னது படைத்தல்; பின்னது காத்தல். துடைத்தல் - அழித்தல். சிவபிரான் தன் சத்தியால் முத்தொழிலும் நடாத்தலின் இவ்வாறு கூறினார். பாதி அம்புலி வான் நுதல் - அர்த்த சந்திரனையொத்த ஒளிபொருந்திய நெற்றி. அம்மையார் எழுந்தருளிய பீடங்களுள் நாற்பத்து முக்கோண சக்கரமும் ஒன்றாகலின் 'நாற்பத்து முக்கோண சக்ரவிநோதி' என்றார்.
  2. பனிவரைக் கொம்பு - இமாசலன் புத்திரி. தோகை - இருமடி ஆகுபெயராய் உமாதேவியை யுணர்த்திற்று. பிதாமகன் - பிரமன். ஓமச்சடங்கு - ஓமக்கிரியை.
  3. வெள்ளுவா - (ஐராவதம் என்னும்) வெள்ளையானை. வேந்தன் - இந்திரன். எண்டிசை காப்போர் - எட்டுத்திக்குப் பாலகர். அவராவார்: இந்திரன், அக்கினி, யமன், நிருதி, வருணன், வாயு, குபேரன், ஈசானன். மன்றல் - வாசனை. பணிவயிரி - கருடன்; பணி - பாம்பு.

4. எண்ணில் - கணக்கில்லாத. கோடி - ஈண்டு ஓர் எண்ணைக் குறிக்காது பல என்னும் பொருண்மேல் நின்றது. பசம்பரி - பச்சைக்குதிரை. 'பருதி வானவர்' என்றது பன்னிரு சூரியர்களை.

5. அண்டபந்தி - அண்டங்களின் வரிசை. அம்மாணை - அம்மனைக் காய். ஆதிசேடன் ஆமிரம்பட முடிகளை யுடையவனாதலின் 'பணகணாடவிச் சேடன்' என்றார். பணகண + அடவி = பணகணாடவி; இது வடமொழித் தீர்க்கசந்தி. பணகணம் - பாம்பின் படக்கூட்டம். அடவி - காடு; ஈண்டு மிகுதி மேற்று.

6. வாணன் - வாணாகரன். இவன் சிவபெருமான் சந்நிதியில் தன் ஆமிரங் கைகளாலும் குடமுழா முழக்குவிப்பவன். பானுகம்பன் - பூதகணத் தலைவருள் ஒருவன்; ஆமிரஞ் சிரங்களையுடையவன். கைலையங்கிரியில் தன்னாயிர வாய்களாலும் சங்கத்தொனி செய்பவன்.

7. நாமகள் - சரசவதி. திருமடந்தை - இலக்குமி. கவுரி - உமாதேவி.

8. மூன்று மணிவரை - மூன்று அழகிய இரேகை. மங்கல நாண் - தாலிச் சரடு. புனல்வார்ப்பு - நீர் வார்க்க. மால்வரையின்ற பாவைதனை - மலையரையன் பெற்ற உமாதேவியை.

9. வேட்டபின் - மணஞ் செய்துகொண்ட பிறகு. ஆடகப் பூதரவில்லி - பொன்மலையாகிய வில்லையுடைய சிவபெருமான். உறைபோதில் - (கைலாயத்தில்) எழுந்தருளி யிருக்குங்காலத்தில். கோட்டு மா - கொம்பையுடைய ஆண் யானை. பிடி - பெண் யானை.

10. மததந்தி - மதம் பொருந்திய ஆண் யானை. மா வதனம் - யானை முகம். ஓங்காரம் - பிரணவம். ஞானக்குழவி - ஞானமே திருமேனியாகவுடைய குழந்தை (விநாயகன்).

11. மனோன்மணி - உமாதேவி. கொங்கை யமுததாரை - முலைப்பாலொழுக்கு.

12. தந்தை பரமன் - தந்தையாகிய சிவபிரான். உகைத்தல் - செலுத்துதல். திரிபுரசங்கர காலத்தில் சிவபெருமானது பூமியாகிய தேரின் அச்சை யிறுத்தவர் விநாயகராதலின் அவரைத் 'தேர்ச்சிறுத்தோன்' என்றார். சிவபெருமான் திரிபுர தகனஞ் செய்யும் பொருட்டுத் தேவர்கள் சமைத்த தேரில் எழுந்தருளும்போது அத்தேவர்கள் விநாயகரை நினைவாத காரணத்தால் தேரின் அச்ச இற்றது என்னும் விநாயக புராணம்.

13. துதிக்கை - முன்னது துதித்தல்; பின்னது தும்பிக்கை; தானம் - மதஜலம்; போக்குரை - கொடை.

14. தும்பி - வண்டு. கொன்றைத்தாமன் - கொன்றை மாலையை யணிந்தவன் (விநாயகன்). பொற்சிலம்பு - மேரு மலை, பாணி - (தன்) கையால். பறித்து - பிடுங்கி.

பொறித்தோன் - எழுதினோன். விநாயகர் தம் கொம்பை முறித்தது கஜமுகனைக் கொல்லும் பொருட்டேயனன்றிப் பாரதம் எழுதும் பொருட்டும் முறித்தனர் என்பது சரித்திரம். அதனை,

“முனிராசன் மாபாரதஞ் சொன்னநாள்
ஏடாக மாமேரு வெற்பாக வங்கூர் எழுத்தாணிதன்
கோடாக வெழுதும்பிரானைப் பணிந்தன்பு கூர்வாமரோ”

என்பதனானுமுணர்க.

15. பஞ்சதரு - தெய்வ லோகத்திலுள்ள ஐந்து விருட்சங்கள். அவை: அரிசந்தனம், கற்பகம், சந்தானம், பாரிசாதம், மந்தாரம் என்பன. தேவர்கோன் - இந்திரன். குறுவன் - அகத்தியன். பண்படியாகப் பிறந்த பெயர்; குறுமை பகுதி. பாணிகரகத்தில் - கையிலுள்ள கமண்டலத்தில்: நிலை மொழியும் வருமொழியும் வட சொற்களாதலின் இயல்பாயிற்று. பாணி - முன்னது கை; பின்னது நீர். குவலம் - பூமி. சீர்காழியில் இந்திரன் வைத்த நந்தவனத்தின் பொருட்டு அகத்தியர் கமண்டலத்திலுள்ள நீரை, விநாயகர் காக வடிவமாய்ச் சென்று கவிழ்த்தனர் என்பது புராண வரலாறு.

16. ஓதம் - குளிர்ச்சி. பயோததி - பாற்கடல். முடக்கு நெட்டெயிறுப் பணைச்சேக்கை என்றது ஆதிசேடனை. எயிறு - பற்கள். பணை - பருமை. சேக்கை - படுக்கை. மாதவன் - திருமால். பணி - பாம்பு. பார்வதி தேவியார் இட்ட சாபத்தால் பாம்பின் வடிவுபெற்ற திருமால் விநாயகரைப் பூசித்து அச்சாபத்தை யொழித்துக் கொண்டனர் என்பது விநாயக புராண வரலாறு.

17. பங்கயம் - தாமரைப்பூ. கனி மாதாளம் - மாதாளங்கனி. கும்பம் - கலசம். நேமி - சக்கரம். கதாயுதம் - கதை. சங்கம் - சங்கு. அங்குசம் - தோட்டி. தனு - வில். ஆகுவாகனம் - பெருச்சாளி வாகனம்.

18. அருணோதயர் - சூரியோதயமாதற்கு முன்தோன்றுபவர்: இவர் செந்நிறமுடையவர். சரற்காலம் - மாரிகாலம்: (ஐப்பசி கார்த்திகையின் பருவம்). விநாயகப்பெருமானார் தம் அடியார்முன் பவள நிறந்தராயும் பால் வண்ண நிறத்தராயும் தோன்றுவரென்ப. திருவலஞ்சுழியிலுள்ள விநாயகருக்கு வெள்ளை விநாயகரென்று பெயர்.

19. பாரணம் - உண்ணுதல். தொந்தி - வயிறு.

20. சேண்புலத்து - ஆகாயத்தினிடத்து. கோகர்ணம் என்னுந் திருப்பதியில், இராவணன் கைலையினின்றும் கொணர்ந்த சிவலிங்கத்தின் பொருட்டு, அவனை, விநாயகப்பெருமான் செண்டு போல் ஆகாயத்தில் எடுத்து எறிந்தனர், என்பது புராண வரலாறு. 'மருக்குலாவு வெண்டாமரைப் பீடிகை வாழுஞ் சோதி' என விநாயகரைச் சிறப்பித்தமையால் அவருக்கு வெண்டாமரை ஆசனமும் உண்டென்பது போதரும்.

21. வாகை - வெற்றிமாலை. அரி - செவ்வரி, கருவரி. வல்லபை பாகன் - வல்லபை என்னும் சத்தியை ஒரு மருங்கில் வைத்துக்கொண்டிருப்பவன்.

22. மாதா - விக்கிரமாதித்தன் மனைவியாகிய இலக்கண சுந்தரி. இவள் விநாயக விரதம் நோற்றமையால், தான் இழந்த பதவியை மீண்டும் பெற்றாள். இக்கதையின் விரிவை விநாயக புராணத்திற் காண்க.

23. ஆமை - கூர்மாவதாரம். ஏனம் - பன்றி (வராகாவதாரம்). மழுப்படைச் செங்கையர் - பரசுராமர். ரகுராமர் என்பது ராகுராமர் என நீட்டல் விவகாரம் பெற்றது. நாமம் - கீர்த்தி. வேயன் ஒன்பானுற்பவித்தவன் - புல்லாங் குழலுடையவனாகிய ஒன்பதாவது அவதாரமாக வந்த கிருஷ்ணன். புவனம் பல பூத்தோன் - பிரமன்.

24. குறள் - வாமனன். கொண்டல் வண்ணன் - திருமால். பொன்னாலைப்பதி - யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள ஒரு வைணவத் திருப்பதி. பார்வதி தேவியார், திருமாலுக்குத் தங்கை முறையாதலின் அவர் மூத்த பிள்ளையாகிய விநாயகனைத் 'திருமாலின் மருமகன்' என்றார். (42)

[கொச்சகம்]

**வேட்டுவன்வா யுண்டுமிழ்ந்த மிச்சிலுவந் தான்புதல்வன்
தோட்டுவளஞ் சூழும் சுழிபுரத்தி லானைமுக
னாட்டுவளம் பேசியுன் நவ்விவிறிக் கொம்பனையார்
கோட்டுநனை மாவின் குயிலிசையைக் கேட்டாரே.**

வேட்டுவன் - கண்ணப்ப நாயனார். மிச்சில் உவந்தான் - எச்சிலாகிய இறைச்சியை உண்டு மகிழ்ந்தவன் (சிவபிரான்). தோடு - இதழ்; ஆகுபெயராய்ச் சோலையை யுணர்த்திற்று. நவ்வி விழி - மான்போன்ற கண். மா - மாமரம். (43)

குயில் கூவுதல்

**ஆனே றுயர்த்தகொடி யந்தண னுவந்ததிரு
வாலையம் விளங்கவே கூவாய் குயிலே.**

ஆனேறு உயர்த்த கொடி - இருஷபக்கொடி. அந்தணன் - சிவபிரான். "கொந்தணவும் பொழிற்சோலைக் கூங்குயிலே மிதுகேணீ, அந்தணனாகி வந்திங்கே யழகிய சேவடி காட்டி." என்பது திருவாசகம். (44)

**தேனே றுகொன்றை யணிச்சுவனமுத் தஞ்சுமே
செகமீதி னிலைபெறக் கூவாய் குயிலே.**

எழுத்தஞ்சு - பஞ்சாக்கரம். (45)

**மீனேறு கடலால போசனன் பரியான
வேதந் தழைத்திடக் கூவாய் குயிலே.**

ஆலபோசனன் - விஷமாகிய உணவையுண்டவன் (சிவபிரான்). “ஆலந் தானுகந் தமுது செய்தானை” என்னுந் தேவாரத்தை நோக்குக. பரியான வேதம் - வேதக் குதிரை. (46)

**மானேறு வரிநயன மங்கையொரு பங்கனார்
வாழ்சமய மெய்யென்று கூவாய் குயிலே.**

மான் ஏறு - கலைமான். ஏறு - உவமவாசகமுமாம். நயனம் - கண். மங்கை - உமாதேவி. சமயம் - சைவசமயம். (47)

**பூரிவரை மேலா ரணப்போலி யதனைப்
பொறித்தபெரு மர்னென்று கூவாய் குயிலே.**

பூரிவரை - மேருமலை. ஆரணப்போலி - ஐந்தாம் வேதமென்று சொல்லப்படும் பாரதம். பெருமான் - விநாயகன். (48)

**பேரியென மாலொலி முழங்கிமைய பூதரப்
பிடித்தந்த களிறென்று கூவாய் குயிலே.**

மால் - மேகம். பூதரப்பிடி - பார்வதி. களிறு - ஆண்யானை (விநாயகன்).

**மாரனை யளித்தகண்ணன் புயங்கப் படிவ
மாற்றுபெரு மாநென்று கூவாய் குயிலே.**

மாரன் - மன்மதன். கண்ணன் - கரிய நிறத்தையுடைய திருமால். கண்ணன் என்பது பாகதச் சிதைவு. புயங்கம் வடிவு - பாம்பு வடிவு.

**ஆரமணி யாலையவல் சூழ்தென்ப றாளையுறை
யைங்கரனை வாழ்த்தியே கூவாய் குயிலே.**

ஆரமணி - முத்துமணி. ஆலை - கரும்பு; ஆகுபெயர். ஐங்கரன் - விநாயகன். (51)

**ஆயிரம்பகு வாயனந்தனின் வீறுகண்டியில் வாரிருந்தபொன்
னாலையம்பதி வாழுவே கூவாய் குயிலே.**

அனந்தன் - ஆதிசேடன். வீறு - மற்றொருவருக்கில்லாத சிறப்பு. கண்டியில்வார் - யோக நித்திரை செய்பவராகிய திருமால். பொன்னாலை - புன்னாலைப்பதி. (52)

**கோயிலின்னதி காரமன்றென வீசனன்புறு மாதொடொன்றிய
கோணயங்கிரீ வாழுவே கூவாய் குயிலே**

அதிகாரமன்று - அதிகார சபை. கோணயங்கிரி - திரிகோண மலை. இது தேவாரம் பெற்ற ஈழநாட்டுத் தலங்களுளொன்று. (53)

**ஆயிசுந்தரீ சேயர்நன்குடி லேசர்மின்மொழி வேலந்தண்கதி
ராபுரந்தனில் வாழுவே கூவாய் குயிலே.**

ஆயி - தாய். சுந்தரிசேயர் - உமாதேவி புத்திரர் (முருகர்). நன்குடி லேசர் - நன்றாகப் பிரணவத்தை யுபதேசித்தவர். கதிராபுரம் - கதிர்காமம். (54)

**ஆயிரங்கலை யாயுமண்டல வேதபண்டித ராயவந்தணர்
தேரும் வீஞ்சையின் மீறவே கூவாய் குயிலே.**

ஆயிரங்கலை, வேதத்தின் உட்பிரிவை யுணர்த்திற்று “சாகையாயிர முடையார்” என்பது தமிழ்மறை. (55)

**அரந்தோயு மயில்விற்கொள் சீவன்பாதி யுமைபுதல்வ
னயன்பேனு பரமனென்று கூவாய் குயிலே.**

அயில்விழி - வேல்போன்ற கண்கள். அயன் - பிரமன். பரமன் - முருகன். (56)

**கிரங்காழி புடைவளையும் நலங்கீறீ யுழுதசம
ரீளங்கேழல் மருகனென்று கூவாய் குயிலே.**

கேழல் - திருமாலாகிய பன்றி. (57)

**உரந்தாவு தசமகுட தரன்சாய விசையினெறிந்
துகந்தாடு பெரியெனன்று கூவாய் குயிலே**

தசமகுடதரன் - பத்து மகுடங்களை யுடையனாய் இராவணன். உகந்து - மகிழ்ந்து. பெரியன் - விநாயகன். (58)

**பரங்காண நொடியில்வினை தவீர்ந்தோட வுலவுமொரு
பரஞ்சோதி யிறைவனென்று கூவாய் குயிலே.**

பரங்காண - பரம்பொருளாகிய தன்னைத் தரிசிக்க. பரஞ்சோதியிறைவன்
- விநாயகர். (59)

**வரிசைவளர் திரிபதகை மரபினுர் யவர்களைகண்
மதிசெல்வ மேறவே கூவாய் குயிலே.**

திரிபதகை மரபினுரியவர் - கங்கை குலத்தவர் (வேளாளர்). திரிபதகை
- கங்கை. கிளைகள் - உறவினர். மதிசெல்வம் - மதிக்கின்ற செல்வம்;
வினைத்தொகை. (60)

**பரிசுகல கலைநிபுண னதிபரத வீதகூரிய
பரிநகுல னீவனென்று கூவாய் குயிலே.**

பரிசுகலகலை - குதிரை லட்சணத்தை யறியும் சகல சாஸ்திரம். அதி
- அதிகமான. பரதம் - நடன சாத்திரம். பரிநகுலன் - அசுவஇலட்சணத்தை
முற்றும் உணர்ந்தவனான நகுலன்: இவன் என்று - விசய ரகுநாயகனென்று. (61)

**விரியமுத முறுமகுட மருவுமணி முகுடமுலை
மின்னார் விகாரனென்று கூவாய் குயிலே**

முகுடம் - கிரீடத்தை யொத்த. மின்னார் - பெண்களை, விகாரனென்று
- விகாரப்படுத்தத் தக்கவனென்று; (விசயரகு நாயகன்). (62)

**தரியலர்கண் மௌலிகுனி விசயரகு நாயகன்
சகமதனில் வாழவே கூவாய் குயிலே.**

தரியலர்கள் - பகைவர்கள். (63)

கழிர்க்கரைப் புலம்பல்

**விரைமலர் மேலறு காலிசை கானிசை மேவுப றாணையில்வாழ்
வரைகிழி வேலவ னீனிய சகோதர மதகய மாமுகனார்
கரையொலி வாய்கட லேதிரை யேசுற வேகழி யேகயலே
யுரைமது நீண்மழை யேமய லோபெர் தோதரீ தோதரீதே.**

[தலைவன் பொருள் வயின் பிரிவில் தலைவி பிரங்கல்]

அறுகால் - வண்டு. திரையே - அலையே! சுறவே - சுறாமீனே!
மயலோ பெரிது - மயக்கமோ பெரிது. ஓதரிது ஓதரிது - சொல்லமுடியாது.
அடுக்கு அவலத்தின் கண் வந்தது. ஓத அரிது என்பது ஓதரிது என
அகரந் தொக்குகின்றது. (64)

மழை கேட்டல்
[கொச்சகம்]

**இருநிலத்து வேதியரும் ஏருழுவே ளாளர்களும்
பரிவினுடன் கடல்வருண பகவானைக் கண்டிறைஞ்சி
விரிதிரைநீர் வளம்பெருக மேவுமுயிர் பயிர் தழையத்
தருமொடு தரைவிளங்கத் தந்தருளி மழையையென்றார்.**

இருநிலத்து - பெரிய வலகத்தில். பரிவினுடன் - அன்புடன்: இன்
- சாரியை. வருண பகவானை - வருண தேவனை. நீர்வளம் பெருகவும்,
உயிர் பயிர் தழையவும், தருமங்களோடு உலகம் விளங்கவும் மழையைத்
தந்தருளி என்றார் என்க. உயிப்பயிர் - உயிர்களாகியபயிர் எனவும் உயிரகட்டு
ஆதாரமாகவுள்ள பயிர் எனவும் கொள்க. (65)

**என்பனசொற் செவீப்புத கியல்வருண னேதுசொல்வான்
பொன்பயிலுஞ் சீவனும் புவிமகனும் வக்கரித்தார்
வன்படைவான் வலியசுர மந்திரியந் தெற்கடைந்தான்
நன்பயன்மா மழைகேட்டார் நாமனியெவ் வாறளிப்போம்.**

பொன் பயிலும் சீவன் - பொன் என்னும் பெயர் பெற்ற வியாழன்.
வியாழனுக்குப் பொன் எனவும் சீவன் எனவும் பெயர் உண்டு. “தீதிலாத்
தெய்வ மந்திரி யமைச்சன் சிசுண்டிகன் இரணியன் வேந்தன், கோதிலான்
வளப்பா னந்தணன் மறையோன் குருபொன்னன் றமநியன் சீவன், வேதனல்
வியாழப் பெயர்” (சாதக சிந்தாமணி - காலநகண்டு) என்பதனானு
முணர்க. புவிமகன் - அங்காரகன். அசுரமந்திரி - சுக்கிரன். வியாழனும்
அங்காரகனும் வக்கரித்தலும், சுக்கிரன் தெற்கடைதலும் மழையில்லாமைக்கு
அறிகுறியாகும். இதனை,

“வசையில்புகழ் வயங்கு விண்மீன், நிசைதிரிந்து தெற்கேகிணுந்
தற்பாடிய தளியுணவிற்ப் புட்டேம்பப் புயன்மாறி
வான் பொய்ப்பினுந் தான் பொய்யா, மலைத்தலைய கடற்காவிரி”

- பட்டினப்பாலை.

என்றதானு முணர்க.

(66)

**ஆனாலு மோர்மதியிங் கறைந்திடுவ னீகேண்மீன்
தேனாரு மலர்ச்சோலை செழித்தகழி புரநகரீர்
கானார்மும் மதமழைபெய் கணபதியைக் கைதொழுதால்
வானாரு மழைபொழிய வரந்தருமென் றனுப்பினே.**

ஓர்மதி - ஒரு புத்தி. கான் - வாசனை. விநாயகருக்கு யானை முகமாதலால் இருமதமேயாயினும் மிகுதிநோக்கி மும்மதமென்றார். அன்றியும், இச்சா ஞான கிரியைகளையே மும்மதமாக வுடையவராதலால், 'மும்மத மழைபெய் கணபதி' என்றார். "ஒரு கோட்ட னிருசெவியன் மும்மதத்த னால்வாயைங் கரத்தன்" என்றார் பெரியாரும். (67)

**எண்ணிவிடை கொண்டருளு மிருபிறப்பா ளரைமுதலோர்
திண்ணமென நினைந்துகொண்டு திருவாய்த்த சுழிபுரத்தில்
அண்ணல்பரஞ் சோதிவீநா யகனைவலம் வந்திறைஞ்சீப்
புண்ணியரே யாங்களுய்யப் புனன்மழைநீர் தருதிரென்றார்.**

இருபிறப்பாளரை முதலோர் - அந்தணரை முதன்மையாகச் கொண்ட வேளாளர். (68)

**செப்பு மொழி தனிவினவிச் செம்பவள மணிமேனிக்
கைப்பனையைங் கரஞானக் களிறுகழி புரநகர்வாழ்
பைப்பணிகங் கணம்புண்ட பரஞ்சோதி யருட்கடவுள்
மைப்பருவ முகின்மாரி வழங்கமனத் திரங்கியதே.**

கைப்பனை - பனைமரத்தை யொத்த துதிக்கை. பணி கங்கணம் - சர்ப்ப கங்கணம். முகில் - மேகம். பரஞ்சோதி யருட்கடவுள் - விநாயகர். இரங்கியது - இரக்கங் கொண்டது. (69)

[சந்தவிருத்தம்]

**செருகிய தவளக் கணமுகி றமரத்
திரைகடல் சுழியப் புனல்பருகா
பொருசிலை பயிலச் சிறைவிசை யுவணப்
புனைகுள வாயொத் தொளிகருகா
தருமொலி குமுறச் சுழிபுற நகரீர்
சகமகிழ் வரதக் கணபதியேர்
கிருநுத லணிபட் டமதென மின்னி
யெழுந்திசை யெங்கணு மண்டியதே.**

தமரம் - ஓசை. பருகா - பருகி. பொருசிலை - பொருகின்ற வில்; ஈண்டு இந்திரதனுசு. உவணம் - கருடன். அரி - திருமால். சகம் - உலகம். மண்டி எழுந்து - நெருங்கி எழுந்தது. மண்டியது என்புழியுள்ள விசுவதியை எழும் என்பதனோடு இயைத்துப் பொருள் கூறப்பட்டது. ஏர் - அழகு. (70)

**கருமயீ லாடக் குயிலினம் வாடக்
கவியின மோடக் கரடிபுல்வாய்
பொருபுல யாளித் திரள்மரை சாரற்
புறமுழை பதறிக் கிடுகிடவே
யருகுழை தவளக் குலமலை தகரத்
தடதிகி ரியின்முத் துதிர்தரவே
சொரிமல ரகிலப் பலமர முறியச்
சோவென மாரி பொழிந்ததுவே.**

கார் காலத்தில் மயில் மகிழ்தலும் குயில் வாடுதலும் மரபாதலின், 'கருமயி லாடக் குயிலினம் வாட' என்றார். கவியினம் - குரங்குக்கூட்டம். புல்வாய் - மான். கிடுகிட - நடுங்க. திகிரி - மூங்கில். அகிலப்பலமரம் - பல அகில் மரம்; அ - சாரியை. சோவென - ஒலிக்குறிப்பு. முழை - குகை. (71)

**வெருண்டு வர்புடல் சுருண்டு குயில்புரி
வீடங்கொ ஞரகமு நடுங்கவே
உருண்டு நிலமிசை புரண்டு நடைமலை
யுடைந்து விதலையொ டொடுங்கவே
மருண்டு குழியத ரிடங்கர் நெளிர
வரம்பில் வனசரர் கலங்கவே
கிருண்டு புவிமயில் கிழிந்து வீடநிரை
யெழுந்து கனமழை பொழிந்ததே.**

உரகம் - பாம்பு. நடமலை - யானை. விதலை - நடுக்கம். குழியதர் - குழிந்த இடங்கள். இடங்கர் - முதலை. வனசரர் - வேடர். புவிமயில் - பூமாதேவி. நிரையெழுந்து - வரிசையாக எழுந்து. (72)

**பணபதி சிரமிசை நிலவிய புகழ்பொலி
படிமக ஞாதவிய திருமருமான்
மணமலி குவளைய மலர்செறி தொடையணி
வடகுவ டனபுய வலிமையினான்
கிணரவிழ் சீகழிகை வனிதையர் தினமட
லெழுதிய தனுமத னனையனையான்
குணதர வரரகு நாயக மகிபதி
கொடையென மாரி பொழிந்ததுவே.**

பண்பதி - ஆதிசேடன். படிமகள் - பூமிதேவி. மருமான் - வழித்தோன்றல். குவளையமலர் என்புழி அ - சாரியை. வடகுவடு - மேருமலை, இணர் - பூங்கொத்து. சிகழிகை - பூமாலை. தனுமதனனை - வில்லேந்திய மன்மதனை. (73)

ஒழற்றுவரத்து

[சிந்து]

பொருவில் கோணச் சிகரத் தருகிற்
பொழிந்த வெள்ளம் வழிந்துபோய்ப்
புந்தண் குறிஞ்சி வளைந்து வேடிச்சி
காந்தன் சேவடி வணங்கியே
குருளை கோளரி வேழக் களபம்
குருட்டு மாசுண முருட்டியே
குறவர் குடிவஞ் சிலையு மிதனுங்
கொண்டு பாலை யடைந்துமேற்
பருதி நயனச் சூலக் காளி
பாதம் பணிந்து கழுகுடன்
பருந்து நடுங்கக் குரவின் வேரைப்
பறித்து முல்லை யடைந்துபூந்
திருவின் கொழுநன் சரணம் வணங்கித்
தேங்கு மாயர் பாடியைத்
தேடி வெண்டயீர்ச் சாடி சாடிச்
சிறந்த மருதம் புகுந்ததே.

வெள்ளம் குறிஞ்சியிற் சென்று பாலையையடைந்து பின்னர் முல்லையைச் சார்ந்து மருதம் புக்கதென்பதை இச்செய்யுள் கூறிற்று. கோணச் சிகரம் - திரிகோண மலையின் உச்சி. வேடிச்சி காந்தன் - வள்ளி நாயகிக்குக் கணவனாகிய முருக வேள். இவர் குறிஞ்சி நிலக் கடவுள். கோளரிக்குருளை - சிங்கக்குட்டி. குருளைக் கோளரி என்பது சந்தவின்ப நோக்கி இயல்பாய்நின்றது; முன் பின்னாகவந்த ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை. வேழக்களபம் - யானைக்கன்று. மாசுணம் - மலைப் பாம்பு. குடில் - குடிசை. சிலை - வில். இதண் - பரண். பருதி நயனம் - வட்டமான கண். காளி - பாலநிலத் தெய்வம் கழுகு, பருந்து - பாலை நிலப்பறவைகள். குரவு - குரா மரம்; இதுவும் அந்நிலக் கருப் பொருள். திருவின் கொழுநன் - இலக்குமி காந்தனாகிய திருமால்; இவர் முல்லை நிலக்கடவுள். ஆயர்பாடி - இடையர் சேரி. சாடி - முன்னது பாண்டம்; பின்னது மோதி. (74)

வாய்ந்த மருத நிலத்திற் புகுந்து
வயங்கு கண்சதம் பத்தினான்
வயிரம் பிடித்த வெள்ளை வாரணன்
வனசத் தாளை வணங்கியே
சேந்த பதுமங் குவளை களைந்து
தேக்கிக் காஞ்சியைத் தாக்கியே
செந்நெற் குலமும் வெண்ணெற் குலமுஞ்
சேர்த்து நெய்த நிலத்திற்போய்
ஒய்ந்த வருணன் சரணம் வணங்கி
யடம்பங் கொடியைப் பிடுங்கியே
அடிகோண் முண்டகந் தடவு கடலை
யடையப் பறித்துப் பவளமுந்
தோய்ந்த நீத்திலக் குவையும் வாரிச்
சுறவுக் குலங்கள் பதறவே
சுழித்துத் திரட்டி வெருட்டி யுருட்டித்
சூள்ளி வெள்ளம் பரந்ததே.

கண் சதம் பத்தினான் - ஆயிரங் கண்ணனாகிய இந்திரன்; இவன் மருத நிலக்கடவுள். வயிரம் பிடித்த - வச்சிராயுதத்தைத் தாங்கிய. வெள்ளை வாரணன் - வெள்ளை யானையாகிய ஐராவதத்தை யுடையவன். சேந்த - சிவந்த. காஞ்சி - காஞ்சி விருட்சம். இது மருதநிலக் கருப்பொருள். வெண்ணெல் - சம்பாநெல். வருணன் - வருணபகவான்; இவன் நெய்தனிலக் கடவுள். அடம்பங்கொடி - கொடி விசேடம்; முண்டகம் - தாழை; இவ்விரண்டும் நெய்தனிலக் கருப்பொருள்கள். பரந்தது - (கடலிற்) பரவியது. (75)

குறவை வாளை யுருவை மயிந்தன்
குப்பு ளாவுடன் திருக்கைமீன்
கொழுத்த மடவை தொகுத்த கீள்
குமீளா மாசீனி செங்கண்ணன்
உறுகி ழாத்தி காலை பாலை
யோங்கு திரளி வச்சிர்
முட கத்துடன் சூடை செப்பலி
யுற்ற நெடுவா லூடகம்

பறவை யுறவி குளக்கன் றோகைப்
 பருந்து வாயன் மட்டிமீன்
 பாரக் கெண்டை தடியன் சீலா
 பாரக் கத்தலை யாரல்மீன்
 கறுவிக் கரையில் வழைக ளொதுக்கிக்
 கதித்துக் குதித்துப் பாயவே
 கங்கை யாறு பெருகி வார
 காட்சி பாடும் பள்ளீரே.

இச்செய்யுளும், அடுத்த இரண்டு செய்யுட்களும் மீன் வகைகளைக் கூறுகின்றன. மயிந்தன், சூப்புளா, கீளி, குமிளா, மாசினி, செங்கண்ணன், கிழாத்தி, காலை, பாலை, திரளி, வச்சிரமூடகம், குடை, செப்பலி, நெடுவாலூடகம், பறவை, உறவி, குளக்கன் றோகை, பருந்துவாயன், மட்டிமீன், கெண்டை, தடியன், சீலா, கத்தலையாரல்மீன் இவைகள் மீனின் பேதங்கள். வழை - சுரபுண்ணை; இது நெய்தனிலக் கருப்பொருள். வார காட்சி - வருகின்ற காட்சியை; வருகிற என்னுஞ் சொல்லின் மருஉ: (76)

தாவு கெளறு வாரா லாரல்
 தகுவெள் ளாரல் தும்பையன்
 சாலு மாம்பழக் கெளறு சின்னத்
 தரளங் கறுத்த கெளற்றுமீன்
 வாவு கருங்கண் வாளை பவள
 வாளை முக்கன் வாளைகோ
 வஞ்சி கடியன் பொதியன் கெளறு
 வவ்வால் வெள்ளை வவ்வால்மீன்
 ஒவி னெடிய வாயன் மடவை
 யுரிய மணலைக் கூரலோ
 டோடும் பூனைக்கண் கெளறு வயலி
 னுதிக்குங் காணி யாளனும்
 புவின் நடத்தில் வயலிற் பாயப்
 புறத்துப் பாயப் பாயவே
 பொருது மாவலி கங்கை வார
 புதுமை பாடும் பள்ளீரே.

கெளறு, வாரால், ஆரல், வெள்ளாரல், தும்பையன், மாம்பழக் கெளறு, சின்னத்தரளம், கறுத்த கெளற்று மீன் (கருங்கெளறு), கருங்கண்வாளை, பவளவாளை, மூக்கண்வாளை, கோவஞ்சி, கடியன், பொதியன் கெளறு, வவ்வால், வெள்ளை வவ்வால்மீன், நெடியவாயன், மடவை, மணலை, கூரல், பூனைக்கண் கெளறு, காணியாளன் - இவை மீன்வகைகள். மாவலி கங்கை - பறாளை நகரத்திற் பாயும் நதியின் பெயர். வார புதுமை என்பதற்கு முன்னுரைத்தாங்குரைக்க. (77)

திருக்கை புலியன் திருக்கை யாரற்
 திருக்கை கள்ளத் திருக்கைமீன்
 சீவந்த திருக்கை சட்டித் தலையன்
 சீறந் திருக்கை வெட்டியான்
 தருக்குங் குறிஞ்சீத் திருக்கை கருமை
 தயங்கி றாலொடு வெள்ளிறால்
 தண்டைச் சுறவு மொய்மு ரல்களை
 தக்கன் பாரைக் கல்லிறால்
 உருக்க முடைய கெண்டைக் கார
 லூர்த்த வெள்ளைவாற் திருக்கைமீன்
 ஓலை வாலன் கருங்கண் ணாளன்
 ஊரீற் பெரிய மீனெலாம்
 வருக்க முடைய பூக ராசியின்
 மடைத்தலை தத்திப் பாயவே
 மாவலி கங்கை பெருகி வார
 வளமை பாடும் பள்ளீரே.

இச்செய்யுளில் திருக்கையும் அதன் வகைகளையும், இறால் மீனும் அதன் வகைகளையும் கூறுகின்றார். ஓலைவாலன் - மச்ச விசேடம். கருங்கண்ணாளன் என்பதும் அது. வருக்கம் பூகராசி - பாக்கு மரத்தின் கூட்டம். பெருகி வார - பெருகி வாய்க்க. வலிமை - (அதன்) வன்மை. பள்ளீரே - பள்ளிப் பெண்களே. பாடும் - செய்யுமென்னும் ஏவற் பன்மை வினைமுற்று; புதியன புகுதல். (78)

புகழ்தல்

[விருத்தம்]

பஞ்சவர்தூ துரைத்தவன்பொன் னாலை வாழும்
பவளவாய் முகில்மருகன் பனைக்கை நால்வாய்க்
குஞ்சரமா முகப்பெருமான் தென்ப றாளைக்
கோடொன்றான் மணிவரைப்பூங் கொம்ப னாரே
நஞ்சுபழ கியவுமது கண்கள் வேலோ
நகைவதனங் குளிமதியோ நகைத்தன் கோதை
அஞ்சனவார் குழல்பருவ மஞ்சோ வேலை
யம்பவள மோகினிவா யதரந் தானே.

பஞ்சவர் தூதுரைத்தவன் - கிருட்டினன். கோடொன்றான் - ஒற்றைக்
கொம்பன் (விநாயகன்). கொம்பனாரே - பூங்கொம்பு போன்ற தலைவியே!
கோதை - பூமாலை. அஞ்சனம் - கருமை. பருவ மஞ்சோ - காரகாலத்து
மேகமோ. அதரம் - உதடு. (79)

பண்ணைக்காரன் தோற்றம்

[சிந்து]

மாறுகண்ணுஞ் சோகிப் பாகிற் பல்லி னழகுஞ் - சுத்த
மாவளந்த நாழிபோலே வாயி னழகுஞ்
சீறுசளி யாற்பெருத்த துள்ளு நாசியுங் - கொட்டை
திரித்த பருத்தியின்பைக் கூறை வயிறுங்
கீற்றேறு தசையொட்டி வைத்தி டுகாதுஞ் - சற்றே
கிடுகுக்கட்டிப் பெற்றமுட்டிக் காலு மாகவே
ஆறுமுக வேலார்குணை யார்வ டிவமோர் - பதி
னாறனார்பண் சேரும்பண்ணைக் கார னார்வந்தார்.

சோகிப்பாகின் - பலகறையின் வெண்மைபோல. நாழி - படி. பைக்கூறை
- துணிப்பை; முன் பின்னாகவந்த ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகை. கிடுகு
- சட்டப்பலகை. (80)

காதளவு சென்றவழிக் கஞ்சனந் தீட்டி - மலர்க்
காந்தளங்கை யாடகம்பொற் சூடகஞ் சூட்டித்
தாதளவு கோதைக்குமென் கண்ணியுஞ் சூட்டி - முலைச்
சந்தனச்சே றாட்டிநறுங் குங்குமங் கோட்டிச்
சோதிமணி நீலமயில் போலியல் காட்டி - மரைச்
சுந்தரச்சீ றடியிற்செம் பஞ்சுவைத் தூட்டி
ஆதிபரஞ் சோதிநாத வேத கீதனார் - பண்ணை
யாண்டவரைக் கண்டுதொழ வாடும் பள்ளிரே.

அஞ்சனம் - கண்ணுக்கிடும் மை. சூடகம் - வளையல். மரை -
தாமரை (முதற்குறை விகாரம்). (81)

ஆண்டையை வணங்கல்

குட்டச்சொறி மேனியாரே கும்பிடுகிறேன் - உப்புக்
கொட்டுப்போல் வயிற்ற னாரே கும்பிடுகிறேன்
சட்டிவைத்த முகத்தனாரே கும்பிடுகிறேன் - தூங்கற்
சண்டைக்கடா வழக னாரே கும்பிடுகிறேன்
கட்டைமுளிக் காதனாரே கும்பிடுகிறேன் - மதிக்
கார்த்திகைமாங் காய னாரே கும்பிடுகிறேன்
அட்டைவா யுதட்டனாரே கும்பிடுகிறேன் - பண்ணை
யாண்டவரே யாண்டவரே கும்பிடுகிறேன்.

கொட்டு - மரப் பெட்டி. தூங்கல் சண்டைக்கடா - அசைகின்ற
பேர்க்கடா. மதி கார்த்திகை மாங்காயனாரே - கார்த்திகை மாதத்திலுண்டாகும்
மாங்காய்போல அருமையானவரே. பண்ணையாண்டவரே - வயல் நிலத்தை
யுடையவரே. ஆண்டவரே - அடிமையாகக் கொண்டவரே. (82)

[கலிப்பா]

பார்ம் திக்க வருஞ்சோழ மண்டலப்
பள்ளி பள்ளனை யுள்ளாக்கி வைத்தபின்
உளம் திக்கு நிகர்வத னாம்புயத்
தொருத்தி முத்தவ ளாலே யுணர்நுகுமின்
கார்ம் தித்த குழலிளை யாடன்மேற்
கண்சீ வந்து கறுத்தாண்டை சீறவே
பார்ம் திக்கும் வயற்செய்கை பார்த்துடன்
வருதல் போற்பள்ளன் வருகின் றானே.

சோழமண்டலப் பள்ளி - ஈண்டு இளையபள்ளி. உள்ளாக்கி வைத்த
பின் - தன் வசப்படுத்தியபின். மூத்தவளாலே - மூத்த பள்ளியாலே. உணர்ந்து
- (ஆண்டை) உணர்ந்து. சீறிட - (பள்ளனைக்) கோபிக்க. (83)

வீதைவகை கேட்டல்

[சிந்து]

பொருப்பி னெல்வீதைக் கோட்டையீ னீட்டிய
புட்டு நாணுகத் திட்டமுஞ் சீந்தை
விருப்பு மேழிக் கலப்பை வகையும் மண்
வெட்டியும் சொர்ணக் கொழுவின் வகையும்
கருப்ப வேலிப் பறாணையில் வாழுமுக்
கண்ணனார் பண்ணை மாட்டின் வகையும்
கிருப்பும் போன செலவுநன் றாய்க்கணக்
கேற்றிச்சொல் வீழ மண்டலப் பள்ளா.

முக்கண்ணனார் - விநாயகர்; தந்தைக்குள்ளது போல இவருக்கும்
மூன்று கண்ணுண்டு என்க. பண்ணை - வயல். ஈழமண்டலப் பள்ளா -
யாழ்ப்பாணத்துப் பள்ளனே. (84)

சீந்து ரத்துணை புள்ளு ரயன்பணி
தென்ப றாளைப் பரஞ்சோதி நாத
தந்தி யேறிய வாகனந் தின்று
சமைந்த நெற்கோட்டை யாயிரங் காணும்
வந்த பாவலர் வெங்கலீ தீர்
வழங்குங் கோட்டையோ ரைநூறு காணும்
கிந்த நாளினி லென்பொரு ளாய்வைத்
திருந்த தோர்வட்டுக் கோட்டையான் றாண்டே.

சிந்துரத் துணை புள் - சிவந்த இரண்டு கால்களையுடைய அன்னப்புள்.
துணை - ஆகுப்பெயர். துணைப்புள் என்பது துணை புள்ளெனச் சந்தவின்ப
நோக்கி மிகாதாயிற்று. பரஞ்சோதி நாத தந்தி - விநாயகர். வாகனம் -
பெருச்சாளி. வெம்கலி - கொடிய துன்பம். வட்டுக்கோட்டை - திரண்ட
நெற்கோட்டை; புறாளைக்கு அருகாமையிலுள்ள ஓர் நகரம். (85)

தெற்றிக் காளை கழுத்தால் நெரிக்கச்
சீதைந்து போன நுகமொரு கோடி
சுற்றிப் பூணுங் கயிற்றா லழுந்தத்
துளைப றிந்த திருநூறு கோடி
கிறை நாணுக மொன்றையுங் காண்கில
னேழு நான்கிலொன் றில்லாத நாளில்
மற்றப் பாம்புக்கும் பூரத்துக் கும்பகல்
வைத்த நாணுக மொன்றுண்டே யாண்டே.

நுகம் - நுகத்தடி. ஏழு நான்கில் - இருபத்தெட்டில். ஒன்று இல்லாத
நாளில் - ஒன்று குறைந்த நாளில்; எனவே இருபத்தேழு நாளில் (இருபத
தேழு நட்சத்திரங்களில்): பாம்புக்கும் - ஆயிலியத்துக்கும். பூரத்துக்கும்
- பூர நட்சத்திரத்திற்கும். பகல் வைத்த நாள் - நடுவிலுள்ள நட்சத்திரம்;
அது மகம். மகமாகிய நுகம் ஒன்றுண்டு என்க. வானகத்திற் செல்லும்
நுகம் (மகம்) ஒன்றேயன்றி வேறு நுகம் கண்டிலேன் என்பதாகும். (86)

கத்தி வேலம்பு வில்லுடன் தெண்டையங்
கட்டு வாங்கங் கருந்தா துலக்கை
பைத்த பாம்புவன் பாசந் திரிகுலம்
பரித்த வீரப் பரஞ்சோதி முர்த்தி
முத்து நெல்வய லோரந் திருத்த
முறிந்த தையிரண் டாயிரங் காணும்
வைத்த மண்வெட்டி யொன்றுவைத் தேன்மன
மஞ்சீப் பார்க்கிறேன் காண்கில னாண்டே.

தொண்டை - ஓர் ஆயுதம். கட்டுவாங்கு - தண்டாயுதம். (87)

அக்க மாலை கமண்டலம் புத்தக
மாதல் வெங்கதை யேந்திய மேலோர்
தக்கெ லாம்புகழ் விசுஞ் சுழிபுரத்
தென்ப றாளைப் பரஞ்சோதி நாதர்
தக்க பண்ணை யுழுதிடத் தேய்ந்தன
சாற்றில் மட்டிலக் கேயில்லை யானால்
மிக்க வீர ரகுநா யகன்கொடி
மேழி யொன்றுண்டு காட்டுவே னாண்டே.

இரகுநாயகனுக்கு மேழிக்கொடி யாதலின், அக்கொடியி லுள்ள மேழியேயன்றி
வேறு மேழிகண்டிலேன் என்பதாகும். (88)

வன்னச் சோதிநீ லோற்பல மோர்கதர்
 மாது எம்பு மணிவீணை தாங்குந்
 தன்னைத் தானனை யான்றென் பறாளையிற்
 றம்பி ரான்றன் வயலுழு காளை
 பின்னர்ச் சாலினிற் சங்கினிற் றட்டப்
 பிளந்து போன கலப்பை யனந்தங்
 கன்னத் தோர்குண் டலப்பல தேவன்
 கரத்தி லேயோர் கலப்பையுண் டாண்டே.

பலதேவன் - பலராமன். பலதேவனது கலப்பையேயன்றி வேறு கலப்பை
 கண்டிலேன் என்பதாம். (89)

வேணிக் கங்கையர் காதலர் வாலுளை
 வெண்சிங் காசன மேறிய போதர்
 சேணிற் கண்விஞ் சையர்பணிந் தேத்திய
 தென்ப றாளை வீநாயகர் நாட்டில்
 ஆணிப் பொற்கொழு வெல்லாம் நலம்பட்
 டழிந்து கூர்மை யகன்றத னேகம்
 மாணிக் கஞ்சொன்ன கோவையி லேகொழு
 வைத்தி ருப்பது பார்மின்கா ணாண்டே.

ஆணிப்பொன் - ஒருவகைப் பொன் (உயர்ந்த பொன்). மாணிக்கஞ்
 சொன்ன கோவையில் - மாணிக்கவாசகர் திருவாய் மலந்தருளிய திருச்
 சிற்றம்பலக்கோவையில். கொழு - காறு; கொளு - கொழு. அ.:-தாவது,
 மாணிக்கவாசகர் சொல்லியருளிய கோவையிலுள்ள கொளு (கொழு) வேயன்றி
 வேறு கொழுக் கண்டிலேன் என்பதாகும். கொளு என்பது ளகரழகர
 பேதத்தால் கொழு என்றாயது. கொளு - துறைக்கருத்து. (90)

செழுநீ லாமதிக் கண்ணிச் சடாடவித்
 தேவ னாருக் கொருகாளை போச்சு
 வழுவில் கோடி யுருத்திர ரென்றுளர்
 வாங்கி னாரந்த மாட்டறி யேனான்
 பழுதில்லா நாரை யொன்று குளந்தத்தப்
 பாய்ந்து போகிய தாலிந்தப் பூமி
 உழுத காளையொன் றுண்டது பொன்னாலை
 யூரி லேவாருங் காட்டுவே னாண்டே.

ஒருகாளை - நந்தி. உழுதகாளை - திருமால். இதனை, “எருத்துக்
 கொட்டிலும் பொன் வேய்ந்திடச் செய்தோம்” என்பதனா லுணர்க. பொன்னாலையூர்
 - ஓர் வைணவத் திருப்பதி. (91)

[கொச்சகம்]

சீந்தைமதிக் கெட்டான் செழித்தபண்ணை யாண்டவனுக்
 கிந்தவகை பள்ள னியம்புமொழி யைக்கேட்டு
 வந்தகுல முத்தாள் வறிகூநகை யுந்தொற்ற
 முந்துகுடும் பன்சரிதை முதலிக்கத் தொடங்கினளே.

குடும்பன் - பள்ளிற்றலைவன். மூதலித்தல் - ஒப்புவித்தல். (92)

முறைப்பாடு

[சிந்து]

பண்பு நீதி யறியாத தூக்குணிப்
 பள்ளன் செய்கரு மங்களைக் கேளும்
 உண்ப துங்குடிப் புங்களிப் புங்கண்
 னுறக்க மும்மிளை யாள்குடி லோடே
 எண்பொ ருந்துமென் புத்தியுங் கேளான்
 யானும் பின்னை யுரைப்பதும் விட்டேன்
 பெண்பி றந்தது நான்மட்டு மோவிந்தப்
 பேச்சை யார்க்கினி விள்ளுவே னாண்டே.

தூக்குணிப்பள்ளன் - உரோசமில்லாத பள்ளன். குடில் - குடிசை.
 விள்ளுவேன் - சொல்லுவேன். (93)

கட்டு நீவயற் செய்கையுந் தீண்டான்
 கலகப் பள்ளி மயல்வலைப் பூண்டான்
 பட்டியின் மாட்டைக் கிட்டியும் பாரான்
 பழைய தாரமென் றென்னையுஞ் சேரான்
 சட்டைக் காரியை விட்டுப் பிரியான்
 சற்றே பிரிந்தா லும்மிங்குத் தரியான்
 பெட்டிச் சோற்றுக்குங் கள்ளுக்கும் நெல்லெல்லாம்
 பெட்டியா லள்ளிக் கொட்டினா னாண்டே.

கலகப் பள்ளி - கலகத்தையுடைய இளையபள்ளி. பெட்டி - அளவுக்கருவி (94)

தூர திட்டியன் னான்பண்ணை பாரச்
சுமையெண் ணானிரைத் தூண்டிலி டார்க்குப்
பார மெல்லா மிதப்பிற்கண் ணாமிந்தப்
பள்ள னுக்குக்கண் பள்ளத்தி மேலே
தார மென்றென் கழுத்தின்முன் னாளிற்
சரடு கட்டிய பாரதம் வைத்தோன்
ஆர வாரஞ்செய் கோட்டுக்கும் பாட்டுக்கும்
ஆட்டுக் குஞ்சமத் தாயின னாண்டே.

மிதப்பில் - தக்கையில். பாரதம் - சுமை; ஆகு பெயர். ஆட்டுக்கும் - கூத்தாட்டத்திற்கும்; முதனிலை திரிந்த தொழிற் பெயர். சமத்து - சமர்த்து என்பதன் சிதைவு. (95)

மஞ்சொத்த குழலா - ளிளையவள் - குஞ்சுக்கு முதலா - நெல்லு
மணிவீற்றுத் தட்டான் - கையிற் - பணிசெய்வித் திட்டான்
வஞ்சத்துக் குரியா - கற்ற - வீஞ்சைக்குப் பெரியா - ளிட்ட
மருந்துக்கு விருந்தா - கிக்கொண் - டிருந்துட்கிக் கரைந்தான்
கஞ்சுக்குப் பிறகே - நின்று - நெஞ்சிக் கொண்டிருப்பா - னவள்
காலையும் பிடிப்பா - னவள் சொன்னால் - நாகமும் பிடிப்பான்
பிஞ்சுற்ற மதநே - ரொற்றைக் - கொம்பத்த கரியா - யெட்டிப்
பிடியங்கைச் சவுக்காற் - கட்டி - யடிமின்கா ணாண்டே.

குஞ்சுக்கு முதலா - பறவைக்குஞ்சு முதலாக (பறவைக் குஞ்சு - ஈண்டுக் கோழிக்குஞ்சு). பணி - ஆபரணம். உட்கி - நடுங்கி. நாகமும் - பாம்பையும். அத்தகரியாய் - கையையுடைய யானைபோல. கரியாய் என்பது எமனாய் என்புழிப் போல. ஆய் - உவமவாசகம். (96)

ஓச்சடி யடித்தா - லென்ன - பேச்சிவன் குடும்பன் - இந்த
வருக்கு மிணங்கான் - தலையாரிக்கும் வணங்கான்
பூச்சிய முறையன் - பேச்சுறு படைச்சால் - வறு
புரிவளைக் குலஞ்சேர் - சுழிபுரநகர்ப் பெருமான்
ஆச்சியங் கவர்ந்தான் - எதிர்வரு - பேச்சிகொங்கையின் - பாலு
வார்க்கொரு மருகன் பண்ணை நிலைத்திட வேண்டிற் [ண்ட
காய்ச்சலை யடுத்தே - யறத் - தோச்சிடு மிரும்பாற் - பண்ணிக்
கடுவிலங் கிடவே - யினித் தடைசெய்யி ராண்டே.

புரிவளைக்குலம் - முறுக்கினையுடைய சங்குக் கூட்டம். ஆச்சியம் - நெய்; ஈண்டு வெண்ணெயை யுணர்த்திற்று, ஆகுபெயர் முகத்தான்; காரியவாகு பெயர். பேச்சி - பூதகி. அரி - திருமால். பண்ணை - வயல். காய்ச்சு - ஆசெதுகை. தோச்சிடும் - தோய்த்திடும். மஞ்உவொடு போலியும் பெற்றது; இடு - துணைவினை. (97)

[விருத்தம்]

பள்ளினு காலினுக்கு விலங்குபுணப்
பண்ணுவீத்தா ளென்றிளைய பள்ளி காணா
வெள்ளளவு மிரக்கமென்ப திலையோ வாண்டைக்
கென்னபழி யென்றிரங்கிக் குழைந்து போனாள்
கள்ளவழி யாலிழப் பள்ளிபோந்து
கள்ளும்நல்ல கொழுத்தமறிக் கறியுங் கூட்டித்
துள்ளியுள்ள அகந்தையினாற் காலிற் பூண்ட
தொடுவிலங்குப் பள்ளனுக்குச் சோறிட் டாளே.

ஈழப்பள்ளி - மூத்தாள். ஈழப்பள்ளி சோறிட்டாள் என்க. (98)

பள்ளன் முத்து பள்ளியை வேண்டல்

[சிந்து]

பட்ட நெஞ்சி லடாதன செய்தார்
படாத தெல்லாம் படுவார்க ளென்கை
கெட்டி யாயறிந் தேனினி நீயிட்ட
கீற்றை யுங்கட வேனொருக் காலுந்
தொட்ட கோபுந் தவீகணக் காம்படி
சொல்லுவே னுங்க ளாண்டைக்குச் சொல்லித்
தட்டு காற்றை நக்குவித் தேயென்னைத்
தாங்கிக் கொள்ளீழ மண்டலப் பள்ளி.

தவீர் - ஒழி. கால்தளை - காலிற்பூட்டிய விலங்கு. தாங்கிக் கொள் - ஏற்றுக்கொள். ஒருக்கால் என்பது உடன்பாட்டொடு முடியின் ஒருகால் என இயல்பாயும் எதிர் மறையொடு முடியின் விகாரப்பட்ட எண் மிக்கும் வருதல் வழக்காற்றென்க. “அடாது செய்வார் படாது படுவர்” என்பது பழமொழி. (99)

முத்த பள்ளி ஆண்டையை வேண்டுகல்

கண்ணி லேகரந் தீண்டிவிட் டாலந்தக்
கைவி ரல்தறிப் பார்களு முண்டோ
வண்ண மான முலைவிழுந் தாலவ்
வயிறு தாங்கக் கடனல்ல வோதான்
அண்ணல் வாரி யுலகத்தி லேயடி
யாத மாடு படியாத தென்கை
திண்ணந் திண்ணஞ் சிறியோர் செய்யுப்பிழை
சீரீ யோர்பொறுக் கக்கட னாண்டே.

‘கண்ணிலே கரந்தீண்டி விட்டால் அந்தக் கைவிரல் தறிப் பார்களுமுண்டோ’ என்னும் கருத்துப்பற்றியே “கண்மலரியற் கைபடாதோ” என்றார் பிறரும். ‘சிறியோர் செய்யும் பிழை சீரியோர் பொறுக்கக் கடன்’ என்பதைச் “சிறியோர் செய்த சிறு பிழையெல்லாம், பெரியோராயிற் பொறுப்பது கடனே” என்பதனோடு ஒப்பிடுக. திண்ணம் திண்ணம் என்னும் அடுக்குத் துணிபு மேற்றது. (100)

ஒறுத்த தாற்பய னென்பொறுத் தாருக்
குலக முள்ளள வும்புக மென்றே
மறுத்த வீரந்திடு வள்ளுவ னார்சொன்ன
மான வெள்ளைக் குறளறி யீரோ
வெறுக்கை போது மினியெளி யான்பிழையான்
மேன்மை யாக்கணக் கொப்புத் தருவான்
செறுத்த காவலில் வைத்திடு பள்ளனைச்
சேர்த்த காற்றளை மாற்றுவீ ராண்டே.

வெள்ளைக்குறள் - குறள் வெண்பா. அ.:து, “ஒறுத்தார்க் கொருநாளை யின்பம் பொறுத்தார்க்குப், பொன்றுந் துணையும் புகழ்” என்பதனாலறியப்படும். வெறுக்கை - தண்டனை. காரணத்தைக் காரியமாக உபசரித்தார். ஆண்டே - ஆண்டவனே என்பதன் மருஉ. (101)

[விருத்தம்]

ஊசல்வட முர்சகட முழன்றிடுபம்
பரம்பேய்த்தே ரொத்த வாழ்வீற்
பாசமிகு மறலிதனக் கிடாக
வருந்தல்பா ராத தேதோ
வீசுகதிர்ச் சலஞ்சலங்கண் முத்தநிலா
வொளியெறிப்ப வேரீ யேறி
வாசமிகு குவளைமலர் சுழிபுரத்தா
லயத்தனொற்றை மருப்பி னானே.

வாழ்வானது மேல் கீழாகவும் கீழ் மேலாகவும் மாறி மாறி வருதலின், ‘ஊசல் வடம்’ என்றும், ‘சகடம்’ என்றும், அது ஓரிடத்தும் நில்லாது சுழன்று வருதலின் ‘உழன்றிடு பம்பரம்’ என்றும், உள்ளது போலத்தோன்றி மில்லாதாய் நின்றலின் ‘பேய்த்தே ரொத்த’ என்றும் கூறினார். மறலி - இயமன். வேரீ - வாசனை. மலர் சுழிபுரம் - வினைத்தொகை. மருப்பினான் பாராதது ஏதோ என இயையும். (102)

பள்ளன் ஆண்டைக்குக் கணக்கொப்பித்தல்

[சிந்து]

குட்டைநாம்பன் வெள்ளிக்கண்ணன் குறங்குழுத்தன்
கூழைவாலன் வெடிவாலன் வட்டச்செவியன்
மொட்டைத்தலை மோழைக்காளை புள்ளிக்கறுப்பன்
முறிகொம்பன் தறிகொம்பன் சுத்தக்கறுப்பன்
பட்டிக்காளை குன்றுமணிக் கண்ணன்மயிலை
பால்வெள்ளை நரைக்காளை காற்சீலம்பன்
கூட்டக்கள்ளன் வளைகொம்ப னொற்றைக்கொம்ப னார்பண்ணை
சூழ்ந்தபல மாட்டின்வகை சொல்லினே னாண்டே.

குட்டை நாம்பன் முதலிய பெயர்கள் மாட்டின் விசேட வகைகளைத் தெரிவிக்கின்றன. ஒற்றைக் கொம்பன் - விநாயகன். பண்ணை - வயல். நாம்பன் - இள எருது; நாகு - கிடாரி. (103)

மாட்டுவகை யும்பவளத் தாலுழக் கோலும்
பரிமளச்சந் தனமரத்தாற் செய்பட வாளும்
நாட்டுமணீ மேழியுங்கை வச்சு நுகமுஞ்சுட்ட
நல்லபொன்னினாலே சமைத்த கொழு வகையும்
சேட்டினம் பருதியின்பர் காச முடையார் தூய
தென்பறாளை யன்பர் நண்பர் செய்யுமுருளாளர்
தோட்டுமலர்ப் பொன்னிதழிச் சூட்டர் பண்ணைக்கேவெள்ளிச்
சோதிநாஞ்சி லின்வகைகள் சொல்லினே னாண்டே.

உழக்கோல் என்றது உழவுகோலை; அது முட்கோல். படவாள் - கலப்பையின் ஓர் உறுப்பு. மேழி - கலப்பை. நுகம் - நுகத்தடி. கொழு - காறு. பருதியின் - சூரியனைப்போல; இன் - ஒப்புப் பொருளது. நண்பர் - நண்பு; அர் - போலி. அருளாளர் - அருளையுடையவர். நாஞ்சில் - கலப்பை. (104)

பார்க்குமுங் குண்டைச்சம்பா வீஞ்சருச் சுனம்பஞ்சு
பாலைபுகங் கர்ப்புர வாதைக் கறுப்பன்
சேருமணல் வாரிகுள வாழை கறுப்பன்
சின்னட்டிபொன் னாயகன்சொற் காதைக்கறுப்பன்
சீரழ கியவாணன் மங்கா மைக்காத்தான்
செம்பவளச் சம்பாமுத்து மாலைக் குறுவை
வார்கருப்பஞ் சாற்றினாற்றல் வீற்றிருப்ப தோர்பண்ணை
வைத்துக்கட்டு வித்துவகை செப்பினே னாண்டே.

இச்செய்யுளில் நெல்லின் விசேடங்களைக் கூறுகிறார். குள வாழை - ஓர் நெல்லினம். (105)

குலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்துழித்

குலைவ் வருத்தும் பாங்க் கூறல்

[கட்டளைக்கலித்துறை]

சங்கத்தை யேந்தும் பரஞ்சோதி நாதர் சயிலமின்னார்
புங்கத்தை வாய்ந்த மணிநீலப் பார்வை பொலியுமுத்து
மங்கத்தி லேற்றிடு தங்கத்திற் பீருமுண் டாயிருக்க
வங்கத்தி லேறித் தனந்தேடப் போனவர் வந்திலரே.

சங்கத்தை யேந்தும் பரஞ்சோதிநாதர் - சங்கினைக் கையில் தாங்கிய பரஞ்சோதி விநாயகர். புங்கம் - அம்பு; அத்து - சாரியை. பார்வை - கண்; ஐ - கருவிப் பொருள் விசுதி. பொலிதல் - உகுத்தல்; சொரிதல். முத்தும் - முத்துப் போன்ற நீரும்; உவமையாகு பெயர். அங்கத்தில் - சீரத்தில். தங்கத்தின் - தங்கத்தைப் பொல. பீர் - பசலை. வங்கம் - மரக்கலம். (106)

முகூர்த்தங் கேட்டல்

[சிந்து]

செம்பருதி வாரமதிற் பூரணை யென்றார்
தேட்கடையென்றார் சீத்த யோகமு மென்றார்
கும்ப முகூர்த்தமென்றார் செம்பொ னோரையென்றார்
குஞ்சரக் கரணமென்றார் கூடிப் பெரியோர்
நம்பு கலப்பைச்சக்கரம் நன்றாய்ப் பொருந்துமென்றார்
நாயக ரெமைப்புரக்கு நாதனார் நாட்டில்
வம்பவழிபூம் பண்ணையி லேர்ப்பூட்டி யுழவே
நன்மனத் துடனேபோதி யீழமண் டலத்துப்பள்ளா.

பருதிவாரம் - ஞாயிற்றுக்கிழமை. பூரணை - பெள்ளிமை. தேட்கடை - மூலநாள். கும்ப முகூர்த்தம் - கும்ப லக்கினம். பொன் ஓரை - தனுசும் மீனமும்; அது குரு இலக்கினம். குஞ்சர கரணம் - கரணம் பதினொன்றில் ஒன்று; கரசகரணம் என்பதன் பரியாய பதம். போதி - போவாய். இச்செய்யுளின் கூறிய சுப முகூர்த்தத்தில் உழுதால் பயிர் விருத்தியாகு மென்பதாம். (107)

உற்று தேன்பொழில் சூழ்தென் பறாணை
யுகந்த ஞானப் பரஞ்சோதி தன்னைப்
போற்றிக் கொள்ளறி யாமற்பொன் னேரீனைப்
பூட்டிச் சால்வீட் டுழுகின்ற நேரந்
தோற்று மேற்றுக் குறுங்கண்ணன் வாளைமீன்
துள்ளிப் பாய நுகத்தை முறித்துச்
சீற்றக் காளை வெருண்டுக்கொம் பாற்குத்தச்
சேற்றிற் பள்ளன் விழுந்தான்கா ணாண்டே.

குறுங் கண்ணன் - மாட்டின் விசேடம். நுகம் - நுகத்தடி. காளை
- எருது. கொள் என்பது கொள்ளுதல் என முதனிலைத் தொழிற் பெயர்.

பள்ளன்பண்ணை மீது விழவே - முத்த
பள்ளி பரிதவித்து முகத்திலறைந்து
துள்ளிவிழி நீர்சொ ரியவே - யமுதமுது
சோதிமுலைப் பந்தி லடித்துக்
கள்ளவிற்புங் கோதை கலைய - விழுந்தெழுந்து
கனன்மெழுகி னுருகி யினைய
குள்ளெருந் தீட்டின் மயக்கோ - நாச்சிமார்தங்
குறையோவென் றமுதி ரங்கினாள்.

முத்த பள்ளி - பெரிய மனைவி. பரிதவித்து - வருந்தி. முலைப்
பந்து - முலையாகிய பந்து; உருவகம். கோதை - கூந்தல். இளையகுள்ளி
- இளைய மனைவி. நாச்சிமார் - சத்த தேவிகள்; அவராவார்: அபிராமி,
மாகேசுவரி, கௌமாரி, நாராயணி, வாராகி, இந்திராணி, காளி. (109)

இரங்கல்

[கொச்சகம்]

தேன்கிடந்த தொடையானே தேடரிதாங் கண்மணியே
வான்கிடந்த புகழானே மலைகிடந்த தோளானே
யுன்கிடந்த மெய்தளர்ந்தே யோவியம்போல் வயலணையில்
ஏன்கிடந்தா யென்னகுறை யின்னதென்று சொல்வாயே.

மலைகிடந்த - மலையை யொத்த; கிடந்த - உவமவாசகம். ஓவியம்
- சித்திரம். (110)

கண்ணனுதற் கண்ணனருள் காரியைய னார்குறையோ
விண்ணினிடி மின்னாமல் வீழ்ந்ததையா வென்புகல்வேன்
நுண்ணறிவு முயிர்ப்புமின்றி யொடுக்கமுட னீகிடந்தாற்
பண்ணைவகை தமைப்போந்து பார்ப்பவரார் காப்பவரார்.

காரி - வயிரவர். ஐயனார் - சாத்தனார் (அரிகர புத்திரர்). உயிர்ப்பு -
மூச்சு. பண்ணை வகைதமை - வயலின் வகையை. (111)

கொங்கை யுரந்தடியாக் குழன்முடியாக் காலத்தே
மங்கலநா ணெனக்கணிந்து வரைந்ததுவு மறந்தனையோ
பங்கவயற் செய்கைசெய்யப் பரஞ்சோதி காக்குமென்று
செங்கையினீர் தெளித்திடவே தெளிந்துபள்ள னெழுந்தனனே.

உரம் - மார்பு. தடியாக் காலத்து - புடைக்காத காலத்து. குழல்
முடியாக் காலத்து - கூந்தல் முடிக்கப்படாத காலத்து. காலத்து என்பது
தடியா என்பதனோடும் இயைக்கப்பட்டது. பங்கம் - சேறு. (112)

[வெண்பா]

சுத்தர்பணிந் தேத்துஞ் சுழிபுரத்து வீற்றிருக்கும்
அத்த பரஞ்சோதி யண்ணலே - கைத்தலத்துச்
சூலந் திரித்துமுனந் தோன்றால காலமெனக்
காலன் வரும்பொது கா.

சுத்தர் - மனத் தூய்மையோர். அத்த - பிதாவே! அண்மை விளி.
முதல் வேற்றுமை அத்தன். முனம் தோன்று ஆலகாலம் என - திருப்பாற்
கடல் கடைந்த காலத்துத் தோன்றிய கொடிய விடம் போல. காலன் -
யமன். (113)

[சிந்து]

உழுது பரம்படித்தேன் சாலி வீதையை
உண்மைபொலி நன்முகூர்த்தந் தன்னில் வீதைத்தேன்
அளவாய் முளைத்தபின்பு நீரைப் பாய்ச்சினே
னம்புயனும் மாதவனும் போற்றித் துதிக்கும்
மழுகளி றானபரஞ் சோதிப் பெருமான்
வழங்கு கருணையின் வளர்ந்த நாற்றைத்
தொழுது நடுமவடிவு காண வாரும்
சொல்லவந்தேன் காணும்பண்ணைக் கார னாண்டே.

சாலி விதை - நெல் விதை. தொழுது - விநாயகனைத் தொழுது;
இந்திர தெய்வத்தைத் தொழுது எனவுமாம்; நிலமகளைத் தொழுது என்றலும்
ஒன்று. நடும் வடிவு - நடுகின்ற அழகு. பண்ணைக்காரன் - பள்ளர்
தலைவன். (114)

நற்றாயிரங்கல்

[விருத்தம்]

காமன்மகிழ் மைத்துனனார் பொன்னாலைப்
பதியிலுறை காயா மேனி
மாமன்மகிழ் மருமகனார் சுழிபுரம்வாழ்
பரஞ்சோதி வரதர் நாட்டிற்
பூமகள்கேள் வனையனைய காளையுடன்
தழல்வடவை பொங்கு கான்றி
சேமந்தி மங்கலமான் சீறடிவைத்
தெவ்வாறு செல்கின் றாளே.

காளை - தலைமகன். கானில் - பாலை நிலத்தில். மங்கல மான் -
மங்களகரமான மான்போன்ற தலைவி; மான் - உவமையாகுபெயர். சீறடி
= சிறுமை + அடி; உவமைப் பொருள்களைச் சீறுகின்ற அடி எனினுமாம்
(115)

நாற்று நடவு

[சிந்து]

திங்க ளாடப் பணியு மாடத்
திருச்ச டாடவி யாடவே
செறிந்த கனகக் கடுக்கை யாடச்
சீந்து ரத்துரீ யாடவே
அங்கை மான்மழு வாட வம்புலி
யரவ மாட மன்றினில்
ஆடி னாரவர் சேய்ப றாளை
யம்பரஞ் சோதி வயலுளே
கொங்கை யாட மகரக் குழையுங்
கொப்பு மாடச் சுரும்பினக்
கோவை யாடக் கோதை யாடக்
கோலமுத் தார மாடவே

சங்க மாடச் சரிக ளாடத்

தனத்திற் கச்சசைந் தாடவே

தயங்கு நாற்றை யொருவர்க் கொருவர்

தள்ளி நடவாரும் பள்ளிரே.

கடுக்கை - கொன்றை மாலை. சிந்துரத்துரி - யானைத்தோல். மன்று
- கனகசபை. மன்றினிலாடினார் - நடராசப் பெருமான். சேய் - பிள்ளை.
சுரும்பினக் கோவை - வண்டின் வரிசை. கோதை - கூந்தல், சங்கம் -
சங்குவளையல்; அம் - சாரியை (ஆகுபெயர்). சரிகள் - கருவளையல்.
பள்ளிரே - பள்ளப் பெண்களே. வாரும் என்பதில் உம் - முன்னிலை
வினைமுற்று விகுதி. புதியன புகுதல் என்பதாம். (116)

சின்னி வன்னி நாகி யேகி

திருவி யுருவி குருவியுஞ்

சேவி யாவி பூவி யேவி

செல்வி தன்னுடன் வல்லியும்

பொன்னி கன்னி வேலி பாலி

புளகி சீவப்பி கறுப்பியும்

புலச்சி கலச்சி வீரீ சூரீ

பூமி யுடனே சோமியும்

பன்னு சுருதி முனிவர்க் குரிய

பரன்ப றாளைப் பதியில்வாழ்

பவள மேனியன் வயலில் நாற்றைப்

பாடி நடவாரும் பள்ளிரே.

சின்னி முதலியவை பள்ளச்சிகளின் பெயர்.

(117)

மருதி டைத்தவழ் பசிய வித்தக

மரக தப்பியல் மருகனார்

வலவை பக்கலி லுறையு முத்தம

மதக யத்திரு வதனனார்

சொருகு கொத்தல ரளக முக்கணி

யுமைய எத்திடு புதல்வனார்

சுழிபு ரப்பதி யால யப்பரஞ்

சோதி நாயகர் வயலுளே

யிருவி ழிக்கயல் சுறவு கிட்டுற

விரல ணீத்தொகை பிறழவே

யிடத்திற் றொடுத்து முடிந்த நாற்றை

யெடுத்து நாங்க ணைச்செய்தோம்

வெருவீ முட்பொதி பலவீ னீற்கனி
சீதற லான்மிகத் திருக்குடன்
வீழுந்து மீன்கள் குதித்துப் பாயும்
வீதத்தைப் பாரும் பள்ளீரே.

மரகதப் புயல் - திருமால். வலவை - வல்லபாதேவி. கயம் -
யானை. வதனம் - முகம். முக்கணியுமை - மூன்று கண்களை யுடைய
உமாதேவி (முக்கணி - காளி)சுறவு விழிக்கயலைத் தம்மினமெனக்
கருதிக்கிட்டுற என்க. (118)

தண்ணென் தொடைய லீதழிப் புங்கவன்
தந்த கூரொற்றைக் கொம்பனார்
தாரணிப் புவன பூரணப் பரம
காரணப் பொருளு மாயினார்
வண்ணஞ் சீவந்த புரத்தினார் தொந்தி
வயிற்றின் முப்புரீ நூலினார்
மஞ்சு சூழ்பொழிற் றென்ப றானையில்
வாழ்பரஞ் சோதி வயலுளே
பண்ணீ னீசைந்த சொல்லி லேநுதல்
வில்லி லேயினை வில்லிலே முலை
பல்லி லேமுலை வல்லி லேயரைப்
பணத்தி லேமஞ்சன் மணக்கிலே
கண்ணி லஞ்சனத் தீட்டி லேநுதற்
சூட்டி லேகுழைத் தோட்டி லேகுழற்
காட்டி லேயிசைப் பாட்டி லேதலை
யாட்டி றானடி பள்ளீரே.

தொடையல் - பூ மாலை. புங்கவன் - சிவன். சிவந்த புரத்தினார் -
சிவந்த திருமேனியை யுடையவர்; பவளமேனியராதலில் இங்ஙனங் கூறினார்.
தொந்திவயிறு - தொப்பை வயிறு. மஞ்சு - மேகம். இணைவில் என்றது
புருவத்தை. முலைப் பல் - முல்லையரும்பையொத்த பல். முல்லை என்பதன்
இடைக் குறை விகாரம். முலைவல் - முலையாகிய சொக்கட்டான்காய்.
அரைப்பணம் - அல்குல். நுதற்குட்டு - நெற்றிப்பட்டம். குழைத் தோடு.
குழையோடு தோடு; குழை, தோடு இவைகள் காதணி. குழையாகிய
தோடு எனினு மமையும். குழற்காடு - உருவகம். ஆட்டிறான் - ஆட்டு
கிறான் என்பதன் சிதைவு. (119)

தேடிப் பொருளைப் புதைத்துக் கொழித்துத்
தெளித்துக் குழைத்து வடித்த நூல்
தெள்ளு நாவ ருள்ள மேலுறை
தேவ னார்திரீ கோவனார்
வாடிச் சீறகு மிடைப்பு லோமசை
மகிழ்நன் பூசீத்த வரதனார்
மண்ட லம்புகழ் தென்ப றானை
வாழ்பரஞ் சோதி வயலுளே
கோடி வளைந்த கரும்பு ருரங்
குனிக்கு மிந்திர சாபமாக்
கொடிம ருங்குன்மீன் னாக வேநுதல்
குழவிப் பிறையி னிலங்கவே
யாடிச் சரிந்த கோதை மேகங்க
ளாகத் தரளக் கோவையை
யாலிக் குலமென்று பீலிக் குலமயி
லாலிப் பதைப்பாரும் பள்ளீரே.

பொருளை - உண்மைப் பொருளை. தேடி - ஆராய்ந்து. நாவர் -
ஈண்டு மெய்யடியார். திரிகோவனார் - மூன்று கண்ணை யுடையவர்; (கோ
- கண்). புலோமசை - இந்திராணி. புரமம் - புருவம். இந்திர சாபம் -
இந்திரதனு. மருங்குல் - இடை. குழவிப் பிறை - இளம்பிறை. ஆலிக்குலம்
- மழைத் துளியின் தொகுதி; ஆலாங்கட்டியின் தொகுதியுமாம். ஆலிப்பதை
- ஆரவாரிப்பதை. (120)

நாளுங் கலியைத் துரப்பதே யன்றி
நாளை வாவென் றுரைத்திடான்
நம்பி னோர்க்கருள் தருத யாபரன்
வெம்பி னோர்க்கரி யேறனான்
வாளினன் றடக்கைச் சந்தர் சேகர
மானா முதலி வாழுவே
வரந்தந் துதவு தென்ப றானை
வாழ்பரஞ் சோதி வயலுளே
தாளிற் பதும ராகச் சுவடு
தயங்கு சுப்பிரம் பதியவே
சருவிச் சருவி யொருவர்க் கொருவர்
தயங்கு நாற்று நடுகைக்கே

மீளத் திரும்பிப் பள்ளனைப் பார்த்து
வெண்ணகைத் தரளங் காட்டவே
வெருவிப் பங்கயங் குவியக் காவிகள்
வெடிப்பதைப் பாரும் பள்ளீரே.

கலி - வறுமை. வெம்பினோர் - பகைத்தோர். அரியேறு - ஆண்சிங்கம்.
சந்திரசேகர மானாமுதலி - ஓர் வள்ளல். பதுமராகச் சுவடு - பதுமரேகை.
சுப்பிரம் - ஒளி: வெண்மையுமாம். சருவிச் சருவி - மிக நெருங்கி;
(சருவுதல் - நெருங்குதல்). வெண்ணகைத் தரளம் காட்ட என்றது
சிரித்தலை. பற்களின் ஒளியைச் சந்திரிகையென்று தாமரை குவிதலையும்
நீலோற்பலங்கள் மலர்தலையும் பாருங்கள் என்றார். (121)

அத்தி மணிச்சடி கைத்துயி லிற்பயில்
பச்சை முகிற்கொரு மருகனா
ரத்தி முகத்தவர் நித்தர் விழித்திரி
யற்புத வித்தகர் வயலுளே
முத்து முலைச்சிய ரக்கு வலைச்சிய
ரற்ற விடைச்சியர் நடுகைக்கே
முத்தை யனத்திரண் முட்டை யெனச்சிறை
கட்டி யணைக்குது பள்ளீரே.

அத்தி - பாற்கடல். சுடிகை - உச்சி. முடி. இங்கே (ஆதி சேடன்)
உச்சி. பச்சைமுகில் - திருமால்; அன்மொழி. அத்தி - யானை. விழித்திரி
- மூன்றுகண்; திரிவிழி என மாற்றுக. முத்து - முத்துமாலை; ஆகுபெயர்.
அக்குவலைச்சியர் என லகரளகர ஒற்றுமையால் நின்றது. அன்னத்திரன் -
அன்னக்கூட்டம். சிறை - சிறகு. அணைக்குது - அணைக்கிறது
என்பதன் சிதைவு. (122)

வடிக்குஞ் சகல கலைகள் போற்றும்
வள்ள லைங்கர னாட்டிலே
தெரிக்குங் கழனிப் பயீர்கள் வளர்ந்து
செறிந்து விளைந்து சரிந்தவே.

ஐங்கரன் - விநாயகன். செறிந்து - நெருங்கி. சரிந்த - சாய்ந்த; அன்
- சாரியையின்றி வந்தது. (123)

தேன்பயி லுந்தடஞ் சோலைப்பெருந்
தென்பறாளையி னாதன்றிகழ்
வான்செறி யும்பண்ணை மீதேகதீர்
வாய்க்குங்குலைச் செந்நெறானே
கூன்பிறை நேரீரும் பாலேமள்ளர்
கொய்குசெய்தே வைக்கும்வேலைக்
கான் செறி தாடரைப் பூமே லன்னங்
கண்டுயில்பாரும் பள்ளீரே.

குலைச்செந்நெல் - நெற்குலைகளையுடைய செந்நெற்பயிர். கூன்பிறைநேர்
இரும்பு - வளைந்த பிறையை யொத்த அரிவாள்; இரும்பு - கருவியாகு
பெயர். (124)

கொந்தவீழ் தாமப் பொற்றொடை யான்மத
குஞ்சர வானனமுடையா னனு கூலன்
றீர் சூலன் றரு பாலன் புனை நூலன்

கந்தனை வாய்த்திடு துணையா னன்பர்
கருத்திலேயன் றணையான் றழை காதன் றெய்வ
நா தன் சீவ போதன் றிரு நாட்டில்

செந்துவர்க் காய்க்குலை கனத்தேய் வயற்
செந்நெற் குழாங் குயத்தாலே யரீ தீரம்
மரீ தீரம் மரீ தீரம் மெனு நேரம்

வெந்திறல் வேலை யடர்த் தேவரீ
மேவு கயற்கண்ணியாரே வாழை மேற்றின்
குலைத் தாற்றின் கவி யேற்றந் தனைப் பாரீர்.

திரிகுலன் - சிவன். குயத்தால் - அரிவாளால். அரிதீர் - அரிவீர்;
அரிவீர் என்பது அரிதீர் எனத் துச்சாரியை பெற்றது; அடுக்கு விரைவின்
மேற்று. கவி - குரங்கு. (125)

வீறுயர் பாரதக் கதைநா லம்பொன்
மேருவீர் நீட்டிய பெருமான் றிரை
யாறணி சேகரன் மருமா னானை
மாமுகன் தன்றிரு நாட்டிற்

காறகை யாவெழு சாலிப் பசுங்
காயடி யோதையைக் கண்டே வயற்
சேறளை மீன்குதத் தறுமீன் மட்டுஞ்
சேர்வது பாடும்பள் ளீரே.

ஆறு அணிசேகரன் - கங்கையைத் தரித்த சிரசை யுடையவன்
(சிவபெருமான்). கால் தகையா - காற்றைத்தடுத்து. சாலிப் பசுங்காய் -
நெற்பயிரின் முதிர்ந்த நெற்குலை. அறுமீன் - ஆரல் மீன்(ஆகாயத்தில்
தோன்றும் நட்சத்திரம்). (126)

* * * * *

(இறுதியில் சில பாக்கள் சிதைந்தன)

பறாளை விநாயகர் பள்ளு
முற்றிற்று.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் கியற்றிய
தனிச் செய்யுள்கள்

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிறலாம் - மன்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.

(இது புலவர் சிறுவனாயிருந்த காலத்தில் தெருவில் விளையாடிநின்ற வேளை
ஒருநாள், 'முதலியார் வீடு யாது?' எனப் புலவரின் தந்தையாரைத் தேடி
வினவிய வடநாட்டுப் புலவரொருவருக்கு விடையாக உடனே பாடிய
செய்யுள் எனப்படுகிறது. அதாவது சின்னத்தம்பிப் புலவரை வரகவி என்று
உணர்த்துஞ் செய்யுள்.)

கடனந் தனவன கண்டத் தனனாங் கன்கணையால்
விடனங் கயிலை மயிலையொத் தாள்விட மிக்ககுத்திப்
படனந் தகிமுடி மேனின்ற நச்சப் படவரவின்
நடனம் புரீதிம்ம ராச கணேச நரேந்திரனே.

(இது ஒல்லாந்தராட்சிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் அரசசெல்வாக்குப் பெற்று
முதலியாராய் விளங்கிய கொச்சிக் கணேசையர்மேற் பாடியது. சின்னத்தம்பிப்
புலவர் கொச்சிக் கணேசையராற் சன்மானிக்கப்பெற்றவர். அவ்விபரத்தையும்
இச்செய்யுளின் பொருளையும் இந்நூலின் - ஆம் பக்கத்திற் காண்க)

ஆண்பொற் கொடைவழங்கும் பெருமாள்தன்
கிளைவாழ்க அனேக காலம்
சேணிக்கைப் புகழ்ச்சேது நிலையிட்ட
மாப்பாணன் சேயாம் வேலன்
காணிக்கைப் பிரதாப மாகவே
புலவர்வரக் கட்டின் மீது
மாணிக்கப் பிரகாசப் பச்சைவடம்
விரித்தகுநல் வடிவு தானே.

(இப் பாடல் கரவைவேலன் கோவையின் பாட்டுடைத் தலைவன் வேலாயுதபிள்ளை, சின்னத்தம்பிப் புலவர் கரவேட்டி வரும் வழியில் ஒரு பந்தல் அமைத்து, பச்சைப்பட்டு விரித்த கட்டிலில் புலவரை அமர்வித்து உபசரித்தமைக்கு மகிழ்ந்து பாடியது என்று கூறப்படுகிறது.)

மைத்தவிடப் பணிப்பணியான் வராசனமுஞ்
சராசனமு மலையாக் கொண்ட
சீத்தனுயர் சிவநிசீமான் மியமிதனைச்
செந்தமிழாற் றெரித்தல் செய்தான்
அத்தகைய பாரத்து வாசகோத்
திரனரங்க னருளு மைந்தன்
சத்தபுரி களிற்காசி நகர்வரத
பண்டிதன்முத் தமிழ்வல் லோனே.

(இச் செய்யுள், சுள்ளாகம் வரதபண்டிதர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணத்திற்கு, சின்னத்தம்பிப் புலவர் பாடிய சிறப்புப்பாயிரம்.)

தரளவயல் சூழ்தரு தென்காரை யம்பதிச்
சமரகோன் முதலி பேரன்
செகராசன் மதிமந்தீ யானசின் னத்தம்பிச்
செயகாங்க னெழுது மோலை

(இது சின்னத்தம்பிப் புலவர் எழுதிய “சீட்டுக்கவி” யொன்றின் பகுதி; முழுமையாகக் கிடைக்கவில்லை. இச்சீட்டுக்கவி யாருக்கு எழுதப்பட்டது என்ற விபரமும் தெரியவில்லை)

உ

கல்வளையந்தாதி, நல்லூர்: சின்னத்தம்பிப் புலவர்

இயற்றியது.

இ.து

யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரித் தமிழ்ப்போதகாசிரியரும்
‘இந்து சாதன’ பத்திராசிரியருமாகிய

ம. வே. திருஞானசம்பந்தப்பிள்ளை

எழுதிய

பதவுரை, கருத்துரை, விசேடவுரை,

நூலாசிரியர் வரலாறு

என்னுமிவைகளுடன்

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரால்

தமது

சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

பவ வைகாசி

1934

புதியபதிப்பு]

Copy Right Registered.) [விலை சதம் 50

உ

நூன் முகம்

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் சின்னத்தம்பிப்புலவர் இயற்றிய இக்கல்வளை யந்தாதி சொன்னயம் பொருணயம் வாய்ந்துள்ளதென அறிஞர் எவராலும் பாராட்டப்படுவது. இதன் அருமை நோக்கி யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கம் தாம் நடாத்தும் பால பண்டித பரீசைஷுக்கு இதனை ஒருபாடமாக விதித்துள்ளது. இவ்வந்தாதிக்கு இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியராக விளங்கிய வல்வை ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளை செய்த பதவுரை ஒன்று உளது. அதுவே பழைய உரையென வழங்குவது. அவ்வுரை திட்ப நுட்பம் வாய்ந்ததேனும், தமிழ்க் கல்வி அருகிவரும் இக்காலத்து மாணாக்கர்கட்கு உபாத்தியாயர் உதவியின்றிப் பயின்று கொள்வதற்கு அமைந்ததன்றாதலின், யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபையாரின் கேள்விப்படி இவ்வந்தாதிக்கு, அந்தப் பழைய உரையைத் தழுவி, அற்பகல்வி யறிவுடையவர்களும் இலகுவில் விளங்கத் தக்கதாக ஒரு விரிவான உரையை எழுதியுள்ளேம். நிரம்பாக் கல்வியுடைய எம்போல்வார்க்கு இவ்வரிய நூலுக்கு உரை எழுதத் துணிவு போதாதாயினும், அக்கல்வளைப் பெருமானாருடைய திருவடிகளைச் சிந்தித்தவண்ணமே இத்தொண்டைச் செய்தோமாதலின் இப்புத்துரை நாம் கருதியவாறு பயன்படு மென்பது எமது நம்பிக்கை. இவ்வுரையை எழுதும்போது எமக்குத் துணைபுரிந்த நண்பர்களாகிய வித்துவான் ஸ்ரீ ந. சுப்பையா பிள்ளை, பண்டிதர் ஸ்ரீ சி. கணபதிப்பிள்ளை என்னுமிரு வரிடத்தும் நன்றி பாராட்டுகின்றோம். இவ்வுரையின்கண் யாதும் திருத் தற்பாலான வுளவேல் அறிஞர் அதனை எமக்குத் தெரிவிப்பின் அடுத்த பதிப்பில் நன்றியறிதலோடு திருத்தி வைப்பேம். நமது யாழ்ப்பாணத்து விளங்கிய சிறந்த புலவரால் இந்நூல் இயற்றப்பெற்ற காரணம்பற்றித் தமிழகத்தாரனைவரும் இதனை அபிமானித்து ஆதரிப்பரென்பது எமது எண்ணம்.

வண்ணார்பண்ணை,
கிங்குசாதனாலயம்,
23 - 5 - 34

ம. வே.
திருஞானசம்பந்தன்

உ

நூலாசிரியர் வரலாறு

இக் கல்வளையந்தாதியை இயற்றிய வரகவியாகிய சின்னத்தம்பிப்புலவர் இற்றைக்கு இருநூறு வருடங்களுக்கு முன்னர், ஒல்லாந்தர் இந்நாட்டை ஆண்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் வாழ்ந்த வில்லவராய முதலியா ரென்னும் பிரபுவின் புதல்வராவர். வில்லவராயமுதலியார் உயர்குடிப்பிறப்பு, கல்வி, யொழுக்கம், செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம் முதலிய சுஞ்ணங்களோடும் நற்செயல்களோடும் கூடியவர். இம் முதலியாருடைய கல்வித் திறமையையும் நற்குண நற்செய்கை செல்வம் செல்வாக்கு என்னும் இவைகளையும் அறிந்த ஒல்லாந்த அரசினர் தேசவழமையை எழுதுவதற்கு அக்காலத்து விளங்கிய அறிஞர் பன்னிருவரை, ஒருசபையாகக் கூட்டி அச்சபைக்கு வில்லவராய முதலியாரையே தலைவராக நியமனஞ் செய்தனர். இச்சபையார் எழுதிய தேசவழமையே இப்பொழுதும் கையாளப்பட்டு வருவதாகும். அருளம்பல முதலியார், சந்திரசேகரமானாமுதலியார், மணப்புலி முதலியார், வன்னியராய முதலியார், சயம்புநாத முதலியார், சேனாதிராச முதலியார், இராசரத்தின முதலியார் முதலிய பிரபுக்கள் நமது வில்லவராய முதலியாரின் தலைமையில் அச்சபையிலிருந்து தேசவழமையை எழுதியுள்ளார்கள்.

1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 5-ந் தேதி இவர்கள் தேசவழமையை எழுதி முடித்தவுடன், ஒல்லாந்த தலைவருக்கு எழுதிய கடிதம் தேசவழமைப்பிரதியிற் காணப்படுகின்றது.

இப்படியான அறிவிற சிறந்த வில்லவராயமுதலியாருடைய புத்திரராகிய இவர் சிறுபராயத்திற் கல்வி கற்றலை அலட்சியஞ் செய்து விளையாட்டிலேயே தம் சிந்தை செல்லப் பெற்றிருந்தா ரென்றும், இங்ஙனம் மாடுமேய்க்குஞ் சிறுவருடன் கலந்து தெருவில் விளையாடிக்கொண்டு நிற்குஞ் சமையத்தில், இவரது தந்தையாராகிய முதலியாரைக் காணும்படி இந்தியாவிலிருந்து இங்கே வந்த தமிழ்ப்புலவரொருவர், “முதலியாருடைய வீடு எவ்விடத்தோ” என்று இவரைக் கேட்க, அப்பொழுது ஏழுவயசுப் பராயமுடையவராகிய இவர் வசனத்தில் அப்புலவருக்கு விடைசொல்லாமல்,

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலந்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீசபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்களக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.

எனவிடையிறுத்தனரென்றுஞ் சொல்வர். அதன்பின்பே இவர் வரகவி யென்பது உலகோர்க்குப் புலனாயிற்று. இவர் வரகவி யென்பதற்கு ஆதாரமாக இன்னும் பல ஐதிகங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றை மாத்திரம் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றோம். இப்புலவர் பால்யத்திற் கல்வி கல்லாது வினையாட்டிலேயே மனஞ் செல்வாராய்த் திரிவதைக் கண்ட தகப்பனார் பலமுறை புத்திபுகட்டியும் கடிந்தும் தண்டித்தும் இவரைத் திருத்த முயன்றும் இயலாமை கண்டு தம்வீட்டைவிட்டு அகற்றிவிட்டனர். தந்தையார் இவ்வண்ணஞ் செய்தாரேனும், “பொல்லாத சேயெனில் தாய்தள்ள நீதியோ, புகலிடம் பிறிது முண்டோ” என்றவாறாய் இவர் தாயார் தம்பிள்ளையை முதலியார் இல்லாத சமையம்பார்த்து வீட்டிற்கு வந்து உண்டுவிட்டுப் போகும்படி இரகசியமாக ஒழுங்கு செய்திருந்தார். இப்படித் தினந்தோறும் கரவாக வீட்டிற்கு வந்து தாமிடம் உண்டு சென்ற இவர், ஒரு தினம் கூரையின் உட்புறத்தே ஒரு வெள்ளேரு சொருகி மிருப்பக் கண்டு அதனை எடுத்துப் பார்த்த போது, தமது பிதாவின் கையெழுத்தில் ஒரு அந்தாதிச் செய்யுளில் இரண்டு அடிகள் மாத்திரம் வரையப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு, மற்றை இரண்டு அடிகளையும் எழுதி அச்செய்யுளைப் பூரணமாக்கி ஏட்டினைப் பழையபடி சொருகிவிட்டு வினையாடப் போய்விட்டார். அன்று சிறிது நேரஞ்செல்லத் தம் வீட்டிற்கு மீண்டு வந்த முதலியார் தாம் பாடிக் குறையில் ன்வத்த செய்யுளை நிரப்பும்படி அந்த ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தபோது ஈற்றடி யிரண்டும், தாம் எண்ணியிருந்ததினும் பார்க்க அதிக சொற்சுவை பொருட் சுவைகளோடு வரையப்பட்டிருந்ததைக் கண்டு அற்புதங்கொண்டு “இங்கு யார் நான் இல்லாத நேரத்தில் வந்தார்” என்று தம் மனைவியாரை வினவ, அவர் சிறிது யோசித்து விட்டுப் பின்னர் “உங்கள் மகனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கே வரவில்லை” என்று தெரிவிக்க, முதலியார் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு தன்மகனைக் கூப்பிடுவித்து அன்புபாராட்டி வித்தை கற்பித்து வந்தனர். நமது புலவர் வரகவியாயிருந்ததோடு மாத்திரம் அமையாது இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேக விபரீதமற ஆசானிடத்திற் கிரமமாகப் பயின்றுள்ளாரென்பது, அவர் இயற்றிய நூல்களை ஆராய்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும்.

மேலும் நமது புலவர் புராணேதிகாசங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றின்கணுள்ள நுண்பொருளையுணர்ந்துள்ளாரென்பது கீழ் வரும் ஐதிகத்தால் இனிது விளங்கும். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் உத்தியோகம் அரசசந்மானம் என்னுமிவைகளோடு வாழ்ந்த கணேசையர் என்பவர் தமது இல்லத்திற் பல வித்துவான்களை அழைத்து நாஸ்தோறும் இராமாயணத்திற்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவித்து வந்தாரென்றும், ஒருதினம் அவ்வித்துவான்கள் கம்பகுத்திர மொன்றிற்குப் பொருள்காணவியலாது மயங்கிய விடத்து, இப்புலவர் அதன் பொருளை அச்சபையிலுள்ளார்க்குத் தெள்ளிதில் விளக்கிச் சபையோரை அற்புதமுறச் செய்தா ரென்றும், அதற்கு மகிழ்ந்து கணேசையர் நல்லூரிலுள்ள பண்டாரக்குளம் என்னும் வயலைப் புலவருக்குச் சந்மானமாகக் கொடுத்தாரென்றும் வரலாறுண்டு.

சின்னத்தம்பிப்புலவரவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் மறைசை யந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவை வேலன்கோவை, பறாளை விநாயகர் பள்ளு என்னுமிவைகளாம். இவற்றுள் முதனின்ற மறைசை யந்தாதியை, நமது புலவர், சிதம்பரம் வேதாரணியம் முதலாம் சிவஸ்தலங்கட்கு யாத்திரை சென்ற காலத்து வேதாரணியேசுவரர் மீது பாடினரென்ப. அவ்வந்தாதிக்கு உடுப்பிட்டி, அ. சிவசம்புப் புலவரும், மதுரை மகாவித்துவான் சபாபதிமுதலியாரும் தனித்தனி உரை இயற்றியுள்ளனர். அவ்வந்தாதி சிவசம்புப் புலவருடைய உரையோடு யாழ்ப்பாணம் சைவ பரிபாலன சபையாரால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது.

இரண்டாவதாகவுள்ள கல்வளை யந்தாதி சண்டிருப்பாயிலுள்ள புராதன தலமாகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகர் மீது பாடப்பெற்றதாகும். சிவசம்புப் புலவரவர்களின் மாணாக்கரும் இயற்றமிழ்ப் போதகாசிரியருமாகிய வல்லை: ச. வைத்தியலிங்கபிள்ளை யவர்கள் இவ்வந்தாதிக்கு ஒரு நுட்பமான உரையெழுதிப் பல வருடங்கட்கு முன்னர் அச்சிடுவித்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார். அந்த உரையையே “பழைய உரை” என்னும் பெயரோடு சென்னை எஸ். அநவரதவிநாயகம்பிள்ளையவர்கள் பரிசோதித்து ‘ரிப்பன்’ அச்சியந்திரசாலையில் அச்சிடுவித்து வெளியிட்டுள்ளார். வைத்திலிங்கபிள்ளை யவர்கள் எழுதிய உரையைத் தழுவினே இப்பொழுது இவ்விநிஷுரை எழுதப் பெற்றதாகும்.

மூன்றாவதாகவுள்ள கரவை வேலன்கோவை வட மராட்சியைச் சேர்ந்த கரவெட்டியில் வாழ்ந்த வேலாயுதபிள்ளை என்னும் பிரபுவின் மேற் பாடப்பெற்றதாகும். இக்கோவையிலுள்ள சில கவிகள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில் சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதிய உரையுடன் வெளிவந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒரு செய்யுளை உரையுடன் இங்கு எடுத்துக் காட்டுதும்:

முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து முறையினும்பேர்
துத்தம் பயின்மொழி யாற்சொல்லுஞ் சால்வழிச் சூல்பெருகும்
நத்தம் பமில்லுங் கரவையில் வேலனை னாட்டிலுங்கள்
சித்தம் பமில்பதி சொல்லா திருக்குந் தெரிவையரே.

தெரிவையரே! நும் பெயர் சொல்லும் என முடிக்க. முத்தம் பொதியும் பவளந் திறந்து என்பது உருவக வயர்வுநவ்றியணி. வாயைத்திறந்து எனப் பொருள்படும். முத்தம் என்றது பற்களை. பவளம் என்றது வாயினை. துத்தம் பயின்மொழி - பாலினை யொத்த சொல். சூல் பெருகும் நத்தம் - கரு முதிர்ந்த சங்கு. சித்தம் பமில்பதி - மனம் பயின்ற ஊர்.

இந்நூல் முழுவதும் அகப்பட்டுள்ளதெனவும், இது விரைவில் அச்சாகி வெளிவருமெனவும் அறிந்து மகிழ்ச்சியுறுகின்றேம்.

இறுதியிற் சொல்லப்பட்ட பறாளை விநாயகர் பள்ளுச் சுழிபுரத்தைச் சேர்ந்த பறாளை (பறளாய்) என்னுந் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய விநாயகக்கடவுள் மேற் பாடப்பெற்றது; சொற்களை பொருட்களை மலிந்தது. இது மலாய - சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தின் பொருளுதவி கொண்டு, வித்தியாபிமானியாகிய திருமயிலை சே. வெ. ஐம் புலிங்கம்பிள்ளையால் பரிசோதித்து அச்சிடுவிக்கப்பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றது.

இவர்காலத்தில் விளங்கிய தமிழ்ப்புலவர்கள், கூழங்கைத் தம்பிரான், சித்தாந்த சரபம் சொக்கலிங்க தேசிகர், சிவராத்திரி புராணம் ஏகாதசிபுராணம் முதலியவற்றை இனிது பாடிய வரதராஜ கவிராசர், புலியூரந்தாதி யாழ்ப்பாண வைபவம் என்னும் இவைகளை இயற்றிய மாதகல் மயில்வாகனப்புலவர் முதலியவர்களாவர். வரதராஜகவிராசர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணத்திற்கு இச்சின்னத்தம்பிப்புலவரும் மாதகல் மயில்வாகனப் புலவரும் பாயிரம்

பாடியுள்ளனர். இவற்றால் ஒல்லாந்தர் நமது யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிபாலித்த காலத்தில் தமிழ்மொழி பெரிதும் விருத்தியடைந்த தென்பதும், பல அரிய நூல்கள் தமிழிற் செய்யப்பட்டன என்பதும், இந்த ஆங்கில பரிபாலன காலத்திலேயே தமிழ்மொழி அதோகதி யடையலாயிற்றென்பதும் நன்கு புலப்படும்.

இவை இங்ஙனமாக, இப்புலவரது வரலாற்றை எழுதிய சரித்திர நூலாசிரியர்கள் சிலர், இவரது தந்தையாராகிய வில்லவராய முதலியாரையும் பிற்காலத்திலிருந்த வில்லவதாசமுதலியார் என்பவரையும் ஒருவரென மயங்கி எழுதியிருப்பக் காணப் படுகின்றது. வில்லவராய முதலியார் நல்லூரை ஜெந்மஸ் தானமாகக் கொண்டவர்; இவர் தேசவழமைச் சங்கத்தில் தலைமை வகித்துத் தேசவழமையை எழுதி முற்றுவித்த தினம் 1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 5-ந் தேதி என்பதை மேலே காட்டி யுள்ளோம்: இனி மற்ற வில்லவதாச முதலியார் காலம் இம்முதலியாருக்கு 140 வருடம் வரையிற் பிந்தியதாகும். இத்தாச முதலியாரின் இயற் பெயர் தாமோதரர் சிற்றம்பலமாகும். இவர் சங்கானை மடப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஜெந்மவூருஞ் சங்கானையாகும். பெண்கொண்டு வசித்த ஊர் சண்டிருப்பாயென்பர். சென்ற 1849-ம் ஆண்டு மே மாதம் 25-ம் திகதி இவ்வில்லவதாச முதலியார் தமது கைச்சாத்தோடு முடித்துக் கொடுத்த நன்கொடை உறுதிச் சாதன மொன்றை நாம் நேரிற்பார்த்துள்ளோம். இவரை நேரில் அறிந்த காலங் கண்ட முதியோர் சிலர் இப்பொழுதும் உள்ளனர். சண்டிருப்பாயில் “முதலியார் வளவு” என வழங்கும் காணியும் இவருடையதேயாகும். இந்த ஆதாரங்களால் நல்லூர் வில்லவராய முதலியார் வேறு, சணண்டிருப்பாய் வில்லவதாச முதலியார் வேறு என்பது ஆசங்கையின்றி இனிது விளங்கக்கிடக்கின்றது.

— • —

மறைசையந்தாதி,

நல்லூர் : சின்னத்தம்பிப்பிலவர்

இயற்றியது.

இஃது

உடுப்பிட்டி.

ஸ்ரீமத். அ. சீவசம்புப்பிலவர்

எழுதிய

உரையுடன்

நூலாசிரியர் வரலாறுஞ் சேர்த்து

யாழ்ப்பாணம்

சைவபரிபாலன சபையாரால்

தமது

சைவப்பிரகாசயந்திரசாலையில்

அச்சிடப்பெற்றது.

2ம் - பதிப்பு

பவ ஆடி

1934

இம் மறைசையந்தாதியை இயற்றிய வரகவியாகிய சின்னத் தம்பிப் புலவர் இற்றைக்கு இருநூறு வருடங்கட்கு முன்னர், ஒல்லாந்தர் இந் நாட்டை ஆண்ட காலத்தில், யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் வாழ்ந்திருந்த வில்லவராயமுதலியாரென்னும் பிரபுவின் புதல்வராவர். வில்லவராயமுதலியார் உயர்குடிப்பிறப்பு, கல்வியொழுக்கம், செல்வம், செல்வாக்கு, அதிகாரம் முதலிய கருணங்களோடும் நற்செயல்களோடும் கூடியவர். இம் முதலியாருடைய கல்வித்திறமையையும் நற்குண நற்செய்கை செல்வம் செல்வாக்கு என்னும் இவைகளையும் அறிந்த ஒல்லாந்த அரசினர் தேசவழமையை எழுதுவதற்கு அக்காலத்து விளங்கிய அறிஞர் பன்னிருவரை, ஒருசபையாகக் கூட்டி அச்சபைக்கு வில்லவராய முதலியாரையே தலைவராக நியமனஞ் செய்தனர். இச்சபையார் எழுதிய தேசவழமையே இப்பொழுதும் கையாளப்பட்டு வருவதாகும். அருளம்பலமுதலியார், சந்திரசேகரமானா முதலியார், மணப்புவி முதலியார், வன்னியராய முதலியார். சயம்புநாதமுதலியார், சேனாதிராசமுதலியார், இராசரத்தின முதலியார் முதலிய பிரபுக்கள் நமது வில்லவராய முதலியாரின் தலைமையில் அச்சபையிலிருந்து தேசவழமையை எழுதியுள்ளார்கள்.

1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் 5-ந் திகதி இவர்கள் தேசவழமையை எழுதி முடித்தவுடன், ஒல்லாந்த தலைவருக்கு எழுதிய கடிதம் தேசவழமைப்பிரதிபிற் காணப்படுகின்றது.

இப்படியான அறிவிற் சிறந்த வில்லவராய முதலியாருடைய புத்திரராகிய இவர் சிறுபராயத்திற் கல்வி கற்றலை அலட்சியஞ் செய்து விளையாட்டிலே தம் சிந்தை செல்லப்பெற்றிருந்தாரென்றும், இங்ஙனம் மாடுமேய்க்குஞ் சிறுவருடன் கலந்து தெருவில் விளையாடிக்கொண்டு நிற்குஞ் சமையத்தில், இவரது தந்தையாராகிய முதலியாரைக் காணும்படி இந்தியாவிலிருந்து இங்கே வந்த தமிழ்ப்புலவரொருவர், “முதலியாருடைய வீடு எவ்விடத்தோ” என்று இவரைக் கேட்க, அப்பொழுது ஏழுவயசுப் பராயமுடையவராகிய இவர் வசனத்தில் அப்புலவருக்கு விடை சொல்லாமல்,

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீசபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.

என விடையிறுத்தாரென்றுஞ்சொல்வர். அதன்பின்பே இவர் வரகவியென்பது உலகோர்க்குப் புலனாயிற்று. இவர் வரகவி யென்பதற்கு ஆதாரமாக இன்னும் பல ஐதிகங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்றை மாத்திரம் இங்கே எடுத்துக் காட்டுகின்றேம். இப் புலவர் பால்யத்திற் கல்வி கல்லாது விளையாட்டிலேயே மனஞ் செல்வாராய்த் திரிவதைக் கண்ட தகப்பனார் பலமுறை புத்திபுகட்டியும் கடிந்தும் தண்டித்தும் இவரைத் திருத்த முயன்று இயலாமை கண்டு தம்வீட்டைவிட்டு அகற்றிவிட்டனர். தந்தையார் இவ்வண்ணஞ் செய்தாரேனும், “பொல்லாத சேயெனில் தாய் தள்ள நீதியோ, புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ” என்றவாறாய் இவர் தாயார் தம்பிள்ளையை முதலியார் இல்லாத சமையம்பார்த்து வீட்டிற்குவந்து உண்டுவிட்டுப் போகும்படி இரகசியமாக ஒழுங்கு செய்திருந்தார். இப்படித் தினந்தோறும் கரவாக வீட்டுக்கு வந்து தாயிடம் உண்டுசென்ற இவர் ஒருதினம் கூரையின் உட்புறத்தே ஒரு வெள்ளேடு சொருகி இருப்பக் கண்டு அதனை எடுத்துப் பார்த்தபோது, தமது பிதாவின் கையெழுத்தில் ஒரு அந்தாதிச் செய்யுளில் இரண்டு அடிகள் மாத்திரம் வரையப்பட்டிருந்தலைக் கண்டு, மற்றை இரண்டு அடிகளையும் எழுதி அச்செய்யுளைப் பூரணமாக்கி ஏட்டினைப் பழையபடி சொருகிவிட்டு விளையாடப் போய்விட்டார். அன்று சிறிது நேரஞ்செல்லத் தம் வீட்டிற்கு மீண்டு வந்த முதலியார் தாம்பாடிக் குறையில் வைத்த செய்யுளை நிரப்பும்படி அந்த ஏட்டை எடுத்துப் பார்த்தபோது ஈற்றடி யிரண்டும், தாம் எண்ணியிருந்ததினும்பார்க்க அதிக சொற்களை பொருட் சுவைகளோடு வரையப்பட்டிருந்தலைக் கண்டு அற்புதங்கொண்டு “இங்கு யார் நான் இல்லாத நேரத்தில் வந்தார்” என்று தம் மனைவியாரை வினவ, அவர் சிறிது யோசித்துவிட்டுப் பின்னர் “உங்கள் மகனைத் தவிர வேறு எவரும் இங்கேவரவில்லை” என்று தெரிவிக்க, முதலியார் அடங்கா மகிழ்ச்சி கொண்டு தன்மகனைக் கூப்பிடுவித்து அன்பு பாராட்டி வித்தை கற்பித்து வந்தனர். நமது புலவர் வரகவியாயிருந்ததோடு மாத்திரம் அமையாது இலக்கண இலக்கியங்களைச் சந்தேக விபரீதமற ஆசானிடத்திற் கிரமமாகப் பயின்றுள்ளாரென்பது, அவர் இயற்றிய நூல்களை ஆராய்வார்க்குத் தெற்றெனப் புலப்படும்.

மேலும் நமது புலவர் புராணேதிகாசங்களை நன்கு ஆராய்ந்து அவற்றின்கண்ணுள்ள நுண்பொருளை யுணர்ந்துள்ளாரென்பது கீழ்வரும் ஐதிகத்தால் இனிது விளங்கும். ஒல்லாந்தர் காலத்தில் உத்தியோகம் அரச சந்மானம் என்னுமிவைகளோடு வாழ்ந்த கணேசையர் என்பவர் தமது இல்லத்திற் பல வித்துவான்களை அழைத்து நாள்தோறும் இராமாயணத்திற்கு அர்த்தஞ் சொல்லுவித்துவந்தாரென்றும், ஒருதினம் அவ்வித்துவான்கள் கம்புகுத்திற் பொன்றிற்குப் பொருள் காணவியலாது மயங்கியவிடத்து,

இப்புலவர் அதன் பொருளை அச்சபையிலுள்ளார்க்குத் தெள்ளிதில் விளக்கிச் சபையோரை அற்புதமுறச் செய்தாரென்றும், அதற்கு மகிழ்ந்து கணேசையர் நல்லூரிலுள்ள பண்டாரக்குளம் என்னும் வயலைப் புலவருக்குச் சந்மானமாகக் கொடுத்தாரென்றும் வரலாறுண்டு.

சின்னத்தம்பிபுலவரவர்கள் இயற்றிய நூல்கள் மறைசையந்தாதி, கல்வளையந்தாதி, கரவை வேலன்கோவை, பறாணை விநாயகர் பள்ளு என்னுமிவைகளாம். இவற்றுள் முதனின்ற இம்மறைசை யந்தாதியை, நமது புலவர், சிதம்பரம் வேதாரணியம் முதலாம் சிவஸ்தலங்கட்கு யாத்திரை சென்ற காலத்து வேதாரணியேசுவரர் மீது பாடினரென்ப. இவ்வந்தாதிக்கு உடுப்பிட்டி, அ. சிவசம்புப் புலவரும், மதுரை மகாவித்துவான் சபாபதிமுதலியாரும் தனித்தனி உரை இயற்றியுள்ளனர். இவ்வந்தாதி சிவசம்புப் புலவருடைய உரையோடு யாழ்ப்பாணம் சைவ பிராலன சபையாரால் அச்சிடப் பெற்றுள்ளது.

இரண்டாவதாகவுள்ள கல்வளை யந்தாதி சண்டிருப்பாயிலுள்ள புராதன தலமாகிய கல்வளைப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகர் மீது பாடப்பெற்றதாகும். இதுவும் மேற்படி சபையாரால் இப்பொழுது புத்துரையோடு வெளியிடப் பெற்றுள்ளது. மூன்றாவதாகவுள்ள கரவை வேலன்கோவை வடமராட்சியைச் சேர்ந்த கரவெட்டியில் வாழ்ந்த வேலாயுதம்பிள்ளை என்னும் பிரபுவின் மேற்பாடப் பெற்றதாகும். இக்கோவையிலுள்ள சில கவிகள் செந்தமிழ்ப் பத்திரிகையில், சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப் புலவர் எழுதிய உரையுடன் வெளிவந்துள்ளன. இந்நூல் முழுவதும் அகப்பட்டுள்ளதெனவும், இது விரைவில் அச்சாகி வெளிவரு மெனவும் அறிந்து மகிழ்ச்சியுறுகின்றேம்.

இறுதியிற் சொல்லப்பட்ட பறாணை விநாயகர் பள்ளு, சுழிபுரத்தைச் சேர்ந்த பறாணை (பறளாய்) என்னுந் தலத்திற் கோயில் கொண்டருளிய விநாயகக் கடவுள்மேற் பாடப்பெற்றது; சொற்களை பொருட்களை மலிந்தது. இது மலாய்-சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தின் பொருளுதவிகொண்டு, வித்தியாபிமானியாகிய திரு மயிலை சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையார் பரிசோதித்து அச்சிடுவிக்கப் பெற்று வெளிவந்திருக்கின்றது.

இந்நூலாசிரியர் காலத்து விளங்கிய தமிழ்ப்புலவர்கள், கூழங்கைத்தம்பிரான், சித்தாந்தசரபம் சொக்கலிங்கதேசிகர், சிவராத்திரி புராணம், ஏகாதசிபுராணம் முதலியவற்றை இனிது பாடிய வரதராஜகவிராசர், புலியூரந்தாதி யாழ்ப்பாண வைபவம் என்னும் இவைகளை இயற்றிய மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் முதலியவர்களாவர். வாதராஜகவிராசர் இயற்றிய சிவராத்திரி புராணத்திற்கு,

இந் நூலாசிரியராகிய சின்னத்தம்பிப் புலவரும் மாதகல் மயில்வாகனப் புலவரும் பாமிரம் பாடியுள்ளனர். இவற்றால் ஒல்லாந்தர் நமது யாழ்ப்பாணத்தைப் பரிபாலித்த காலத்தில் தமிழ்மொழி பெரிதும் விருத்தியடைந்த தென்பதும், பல அரிய நூல்கள் தமிழிற் செய்யப்பட்டன என்பதும், இந்த ஆங்கில பரிபாலன காலத்திலேயே தமிழ்மொழி அதோகதி யடையலாயிற்றென்பதும் நன்கு புலப்படும்.

இவை இங்ஙனமாக, இப்புலவரது வரலாற்றை எழுதிய சரித்திர நூலாசிரியர்கள் சிலர் இவரது தந்தையாராகிய வில்லவராய முதலியாரையும் பிற்காலத்திலிருந்த வில்லவதாச முதலியார் என்பவரையும் ஒருவரென மயங்கி எழுதியிருப்பக் காணப்படுகிறது. வில்லவராயமுதலியார் நல்லூரை ஜெந்மஸ்தானமாகக் கொண்டவர்; இவர் தேசவழமைச் சங்கத்தில் தலைமை வகித்துத் தேச வழமையை எழுதி முற்றுவித்த தினம் 1707-ம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதம் 5-ந் தேதி என்பதை மேலே காட்டியுள்ளோம்: இனி மற்ற வில்லவதாச முதலியார் காலம் இம் முதலியாருக்கு 140 வருடம் வரையிற் பிந்தியதாகும். இத்தாச முதலியாரின் இயற்பெயர் தாமோதரர் சிற்றம்பலமாகும். இவர் சங்கானை மடப்பத்தைச் சேர்ந்தவர்; ஜெக்மவூருஞ் சங்கானையாகும். பெண் கொண்டு வசித்த ஊர் சண்டிருப்பாயென்பர். சென்ற 1849-ம் ஆண்டு மே மாதம் 25 ஆம் திகதி இவ்வில்லவதாச முதலியார் தமது கைச்சாத்தோடு முடித்துக் கொடுத்த நன்கொடை உறுதிச் சாதனமொன்றை நாம் நேரிற் பார்த்துள்ளோம். இவரை நேரில் அறிந்த காலங்கண்ட முதலியார் சிலர் இப்பெழுதும் உள்ளனர். சண்டிருப்பாயில் “முதலியார் வளவு” என வழங்கும் காணியும் இவருடையதேயாகும். இந்த ஆதாரங்களால் நல்லூர் வில்லவராய முதலியார் வேறு, சண்டிருப்பாய் வில்லவதாச முதலியார் வேறு, என்பது ஆசங்கையின்றி இனிது விளங்கக் கிடக்கின்றது.

கடவுள் துணை.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச்

சின்னத்தம்பிப்புலவர் கியற்றிய

கரவைவேலன்கோவை

இது

யாழ்ப்பாணம்

ஒரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச்

சங்கத்தாருக்காக

சங்கக் காரியதரிசி

தி. சதாசிவஜயரால்

அரும்பதவுரையுடன்

யாழ்ப்பாணம்

சைவப் பிரகாச யந்திரசாலையில்

அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டது.

20.02.1935

கரவைவேலன் கோவை என்பது கரவையிலிருந்த வேலன்மேற் பாடப்பட்ட கோவைப் பிரபந்தமென விரியும். கரவை என்பது கரவெட்டி யென்பதன் மூலம்; மாவை (மாவிட்டபுரம்) வல்வை (வல்வெட்டி) புதுவை (புதுக் கோட்டை, புதுச்சேரி) என்பனபோல. கரவெட்டி என்பது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பருத்தித்துறைக்குச் செல்லுந்தெருவில் 17வது மைலில் இருக்கும் ஒரு கிராமம். வேலன் என்றது வேலாயுதபிள்ளை என்னும் பிரபுவை. இவருடைய முழுப்பெயர் சேதுநிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார் வேலாயுத பிள்ளையென்பது. இவர் பெயர் வேலாயுதர், வேலாயுத உடையார், வேலாத்தை உடையார் எனப் பலவிதமாகவும் வழங்கும். இப்பிரபுவின்மேல் இக்கோவைப் பிரபந்தத்தைப் பாடினார் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப் புலவராகுமென்பது.

வேலாயுதபிள்ளை

இக்கோவைப் பிரபந்தத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனாக விளங்கும் வேலாயுதபிள்ளை கரவெட்டியில் வேளாண் குலத்திற் பிறந்து செல்வமுஞ் சிறப்புமுற்று வாழ்ந்த ஒரு பெரும் பிரபு ஆவார். இவருடைய தந்தையார் பெயர் சேதுநிலையிட்ட மாப்பாணமுதலியார் என்பது. இவர் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 200 வருடங்களுக்குமுன் இலங்கையை ஒல்லாந்தர் ஆளுகை செய்தகாலத்தில் இருந்தவர். ஒல்லாந்த அரசினர் சனங்களிடமிருந்து நிலவரி தண்டுதற்கு ஆதாரமாக அமைத்துக் காலத்துக்குக்காலந் திருத்தி வைத்துக்கொண்ட சாதனம் **தோம்பு** என்னப்படும். **தோம்பு** என்பது **புத்தகம்** என்னும் பொருள் கொண்ட ஒரு பறங்கிப்பாஷைச் சொல்லாகும். இந்நிலவரித் தோம்பு **காணித்தோம்பு** எனவும்படும். இத்தோம்பில் நன்செய் புன்செய் நிலங்களும் அவற்றின் பெயர்களும் அவற்றிலுள்ள பயிர்வகைகளும், அந்நிலங்களின் சொந்தக்காரருடைய பெயர்களும் இறுக்கவேண்டிய வரிப்பணத் தொகையும் முதலிய விபரங்கள் குறிக்கப்பட்டிருக்கும். இவ்விதமாகிய காணித்தோம்பு ஒல்லாந்தரார் கடைமுறையாகத் திருத்தப்பட்ட காலம் கி.பி. 1754-ம் *ஆண்டென்பர். இங்ஙனந் திருத்தப்பட்ட ஒல்லாந்தருடைய தோம்பைப் படியெடுத்த தெழுதிய ஓலைச்சுவடிகள் இப்போதும் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி ஆவணசாலையில் (Records Office) சேமமாக வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள் கரவெட்டி வென்றிபாகுதேவன்

* டாக்டர். போ. பீறில் இயற்றிய “இலங்கையும் ஒல்லாந்தரும்” பக்கம் 77. எனினும் நல்லூர்ச் குறிச்சித்தோம்பு 1787-ம் ஆண்டிலுந் திருத்தப்பட்டதென்பது அத்தோம்பிற் குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

குறிச்சிக்குரிய காணித்தோம்பில் சில நிலங்களின் சொந்தக்காரனாகச் சேது நிலையிட்ட மாப்பாண முதலியார் வேலாயுதர் என்னும் பெயர் காணப்படுகின்றது. இதுவே இக்கோவைப் பாட்டுடைத் தலைவன் பெயர் என்பது,

சேது நிலையிட்ட மாப்பாண னீன்றருள் செல்வன்கலை
ஓது வரிசைக் கரவையில் வேலன் உயர்சிலம்பில் (செய். 9)

என இந்நூலகத்துவருஞ் சான்றினால் நன்கு துணியப்படும். அதனால், இக்கோவையிற் பாடப்பட்டோராகிய வேலாயுதபிள்ளை என்பவர் கி.பி. 1754-ம் ஆண்டுக்கு முன்னமே பிறந்து வளர்ந்து தக்க பிராயம் எய்தியவராதல் வேண்டுமென்பது வெளிப்படையாகும். ஆகவே இவர் பிறந்தகாலம் கி.பி.1730-க்கு 5 வருடம்வரை முன்பின்னாக இருத்தல் கூடுமென்பது மிகையாகாது.

இவருக்குப் புதுநாச்சி என்னும் பெயரையுடைய ஒரு சகோதரியுடன் டென்பதும் முற்குறித்த தோம்பிற் கண்டது. இவர் இளைஞராயிருந்த போது சேது, இராமேச்சுரம், சிதம்பரம் முதலிய புண்ணிய தலங்களுக்கு யாத்திரை செய்து சிலகாலம் இராமேச்சுரத்தில் வசித்து வந்தாரென்றும், மலையாளதேசஞ் சென்று மாந்திரிகவித்தை கற்றாரென்றுங் கூறுப. இவருக்குச் சிற்றம்பலம் என ஒரு மகன் உண்டென்பது,

தாரணி மெச்சிய சிற்றம் பலவனைத் தந்ததந்தை

என இந்நூலுட் கூறப்படுவதனா லறியப்படும். இவருக்குப் புத்திரிகள் ஏழு பேர் இருந்தார்களென்றும் அவர்களுக்கு அங்கங்குத் தக்க வரன்களைத் தேடி விவாகஞ் செய்வித்து வேண்டிய சீர் சிறப்புக்கள் நல்கிக் கரவெட்டியில் இருத்தினா ரென்றுங் கூறுப. இவர்களின் வழித்தோன்றல்களாக அநேகர் இக்காலத்திற் கரவெட்டியில் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் வேலாயுதபிள்ளையுடைய 6-ம் 7-ம் சந்ததியாராவர்.

வேலாயுதபிள்ளை பெருஞ் செல்வராக விளங்கினதுமன்றிப் பெருந்தருமசீலராகவும் விளங்கினார். இவருடில் ஏழு மட புண்ணியங்கள் இவராலமைக்கப்பட்டனவென்பர். அவற்றுள் தம்பான்மடம், தாளங்குடிமடம் என இரண்டு மடங்கள் இப்போதும் இவர் பெயரால் வழங்கிக் கரவெட்டிப் பகுதியிற் கிலமாயிருப்பக் காணலாம். இவருக்குச் சொந்தமாகத் திரைகடற்புரவி, சிங்காரப்புரவி, என இரு கப்பல்கள் இருந்தன வென்ப.

இவர் பெயர் வேலாயுத உடையார் எனச் சிறுபான்மையாக வழங்கினும் இவர் ஒல்லந்த அரசாட்சியில் உடையார் உத்தியோகம் வகித்தவரல்லர்.

நூல் பாடப்பட்ட வரலாறு

சேதுநிலையிட்ட மாப்பாணமுதலியார் காலத்தில் இரு மரபுந்தாய்மமாப்பாண முதலியார்* என வேறும் ஒரு வேளாளகுலப் பிரபு கரவெட்டியில் இருந்தார். இந்த இரு குடும்பத்தவர்க்குட் பகைமையுண்டாகி ஒருவர்க்கொருவர் தீங்கிழைத்து வந்தனர். வசைக்கவி பாடியும் மாந்தரீகச் செய்கைகள் செய்தும் ஒரு குடும்பத்தார் மற்றக் குடும்பத்தாரை வெல்லமுயல்வாராயினர். வேலாயுதபிள்ளை காலத்தில் அவரது எதிரிகள் தங்களுக்குப் புகழாகவும் அவருக்கு இகழாகவும் கவி பாடுவிக்க எண்ணி அக்காலத்தில் பிரசித்தி பெற்றிருந்த நல்லூர்ச் சின்னத்தம்பிப்புலவரை அழைப்பித்தாராக, அதனைக் கேள்வியுற்ற வேலாயுதபிள்ளை, புலவர் வரும்வழியில் தாமே முன்னதாகச் சென்று ஓரெல்லைமானப் பந்தல் அமைப்பித்து மேற்கட்டி முதலியவற்றால் அலங்கரிப்பித்து அதிற் புலவரை வரவேற்றுப் பச்சைப்பட்டு விரித்த கட்டிலில் அமர்வித்து உபசரித்துத் தமக்கு நன்மை பெருகும்படி தம்மேல் ஒரு தமிழ்ப்பிரபந்தம் பாடும்படி வேண்டிக்கொண்டனர். புலவரும் பிள்ளையவர்கள் செய்த வரவேற்புபசாரங்களுக்கு மகிழ்ந்து அவர்வேண்டுகோட்கியைந்து இக்கோவைப் பிரபந்தத்தைப் பாடினர். பாடும்போது ஒவ்வொரு பாட்டுக்கும் ஒவ்வொரு வராகன் உட்புதைந்த ஒவ்வொரு தேங்காய் பரிசிலாகப் புலவருக்கு வழங்கப்பட்டது. இவ்வாறு வேலாயுதபிள்ளை சின்னத்தம்பிப்புலவரை வரவேற்று உபசரித்துப் பாடல் பெற்ற இடம் எல்லைமானப்பந்தலடி என இன்றும் வழங்கி வருகின்றது. இது யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து மட்டுவில் வழியாகக் கரவெட்டிக்குச் செல்லும் மார்க்கத்திற் கப்பநூலவளீ என்னும் இடத்திலுள்ளது. பிள்ளையவர்களின் எதிரிகள் தாம் அழைப்பித்த புலவரைக் கொண்டே அவர் தமக்குச் செந்தமிழ்ப்பாமாலை சூட்டுவித்துக்கொண்ட செய்தியைக் கேள்வியுற்றுப் பின் ஒன்றுஞ் செய்யலாற்றாது வாளா இருந்தனர். இதுவே இந்நூல் பாடப்பட்ட வரலாறென்ப. கட்டிலின்மேற் பச்சைப்பட்டு விரித்து அதிலிருத்தி யுபசரித்ததை வியந்து புலவர் சொல்லியதாக வழங்கிவருஞ் செய்யுள் ஒன்று வருமாறு:-

* தென்மராட்சிப்பிஷு மணியகாரனாயிருந்து இப்போது இளைப்பாறியிருக்கும் V. முதலியார் சிறுப்பலம் மணியமவர்கள் இவருடைய 5-வது வழித்தோன்றலாவர். இவர்க்குப்பின் இரு சந்ததி இப்போதுண்டு.

ஆணிப்பொற் கொடைவழங்கும் பெருமான்தன்
கிளைவாழ்க வனேக காலம்
சேணிக்கைப் புகழ்ச்சேது நிலையிட்ட
மாப்பாணன் சேயாம் வேலன்
காணிக்கைப் பிரதாப மாகவே
புலவர்வரக் கட்டின் மீது
மாணிக்கப் பிரகாசப் பச்சைவடம்
விரித்ததுநல் வடிவு தானே.

சின்னத்தம்பிப் புலவர்

சின்னத்தம்பிப்புலவர் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரில் வேளாள குலத்தில் வில்லவராய முதலியாருடைய அருந்தவப் புதல்வரா யுதித்தவர். இதனை,

செந்தா தியன்மணிப் பூண்புலி யூரர்க்குச் சேர்ந்தளித்துச்
சிற்தாத் தியானஞ்செய் வில்லவ ரர்சன் றிருப்புதல்வன்
நந்தா வளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்சீர்
அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசற் கணிந்தனனே.

என இவர் செய்த மறைசையந்தாதிக்குச் சொல்லப்பட்ட சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளின் கூறப்படுதலா னறியலாம். இவர் தோன்றிய காலம் இற்றைக்கு ஏறக்குறைய 200 வருடங்களுக்கு முன் எனக் கொள்ளல் மிகையாகாது என்பது; என்னை? இவரார் பாடப்பட்ட கரவை வேலாயுதபிள்ளையின் காலமும் அதுவாகலின் என்க. மேலும், இவர் தந்தையார் பெயர் வில்லவராயர் என்பதும் அவர் இருந்த இடம் நல்லூர் என்பதும்,

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம்-மின்பிரபை
வீசுபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.

என்னுஞ் செய்யுளானு முணரப்படும்.

இச்செய்யுள் சின்னத்தம்பிப்புலவர் சிறுவனாகத் தெருவில் விளையாட்டயாதிருந்த காலத்தில் ஒருநாள், முதலியார்விடு யாது? என்று வினாவிவந்த ஒரு வடதேசப் புலவருக்கு விடையாக உடனே அவர் சொன்ன செய்யுள் என்ப.

யாழ்ப்பாணச்சரித்திரத்தில் வில்லவராசமுதலியார் என்ற பெயராற் பிரசித்திபெற்று விளங்கியவர் இருவர் காணப்படுகின்றனர். ஒருவர் ஒல்லாந்தர் காலத்தவர், மற்றவர் ஆங்கிலேய அரசு ஆரம்பமானகாலத்திருந்தவர். கி.பி. 1707 இல் கொழும்பிலிருந்த சீமோன் என்னும் ஒல்லாந்த தேசாதிபதியின் கட்டளைப்படி, யாழ்ப்பாணத்தில் திசாவை உத்தியோகத்திலிருந்த கிளாஸ் ஜசாக்ஸ் என்னும் ஒல்லாந்தனால் தொகுக்கப்பட்ட 'தேசவழமை' என்னும் சட்டங்களை (Laws) ஆராய்ந்து அதில் தொகுக்கப்பட்டுள்ள தமிழர் வழக்கங்கள் நாட்டில் வழங்கியவண்ணம் உண்மையானவையெனச் சம்மதங் கொடுத்துக் கைச்சாத்திட்ட பிரபலமான தமிழ்முதலிமார் பன்னிருவருள் முதலாமாளாக ஒப்பமிட்டவர் தொன் பிலி வில்லவராச முதலியார் என்பவர். நாலாமாளாக ஒப்பமிட்டவர் தொன் ஜுவான் சந்திரசேகர மானா முதலியார் என்பவர். ஒல்லாந்தர் ஆளுகையின் முற்கூற்றில் சமய சுயாதீனமில்லாமல் குடிகளைத் துன்புறுத்தி வலிந்திழுத்துத் தம் மதத்திற் புகச்செய்து ஞானஸ்நானங் கொடுத்துக் கிறிஸ்தவப் பெயரும் வழங்கி வைத்துக்கொள்ளும் முறை மிக நெருக்கமாகக் கைக்கொள்ளப் பட்டு வந்தது. அதனால் அந்தரங்கத்தில் சைவவழிபாடுடையவரும் வெளியில் கிறிஸ்தவர் போல் ஒழுக்கி நடக்க வேண்டிய நிலைமை யிருந்தது. இதனை,

ஒவ்வோர் புருஷர்க்குந் தங்கள்பேர் சூட்டினர்
உயர்சிவ பத்திசெய் யாதுத டுத்தனர்
சைவர்க ளானாலும் தொம் பிலிப் பென்றபேர்
சொன்ன தறியாயோ ஞானப் பெண்ணே. (26)

தன்மார்க்க மல்லாற் பிறமதக் காரரைத்
தண்டனை செய்து சமயத்து ளாக்கினர்.

என்னும் 'யாழ்ப்பாண உத்தியோகத்தர் லட்சணக்கும்மி'ச் செய்யுட்களானு மறியலாம். அதனாலேயே இந்த முதலியார்களின் பெயரோடு தொன்பிலிப் எனவும் தொன் ஜுவான் எனவும் கிறிஸ்தவப் பெயர்கள் சேர்ந்திருக்கின்றன வென்ப தறியத்தக்கது. எனவே கி.பி. 1707இல் ஒல்லாந்தரது 'தேசவழமை'ச் சட்டத்துக்குக் கைச்சாத்துக்கொடுத்த தொன்பிலிப் வில்லவராச முதலியாரே நமது புலவரது தந்தையாவர் எனக் கொள்வதிற் பொருந்தாமையின்மை காண்க. மேலும், முற்குறித்த 'தேசவழமை'ச் சட்டத்துக்குக் கைச்சாத்துக் கொடுத்தவருள் நாலாவதானவர் தொன் ஜுவான் சந்திரசேகர மானா முதலியார் என்பவர். சின்னத்தம்பிப் புலவர் தாம் இயற்றிய பறாணை விநாயகர் பள்ளு' என்னும் பிரபந்தத்தில்,

நானாங் கலியைத் துரப்பதே யன்றி
நானை வாவென் றுரைத்திடான்
நம்பி னோர்க்கருள் தருத யாபரன்
வெம்பி னோர்க்கரி யேறனான்,
வாளின் றடக்கைச் சந்தர சேகர
மானா முதலி வாழலே

என ஒரு சந்திரசேகர மானாமுதலியைப் பாடியிருத்தல் ஆராயத்தக்கது. தந் தந்தை காலத்தவரும் ஒத்த பதவிபினரு மாகிய தொன்ஜுவான் சந்திரசேகர மானாமுதலியாரையே புலவர் இப்பாட்டில் குறித்துள்ளார் எனக் கொள்ளல் பொருத்தமுடைத்தாகி முற்கூறிய கொள்கையை வலியுறுத்துமாறுங் காண்க. வில்லவராசன் என்னும் பெயர் வில்லவராயன், வில்லவதாசன், (பிழையாக) வில்லவதராசன் எனப் பலபடியாக வழங்கியிருக்கக் காணலாம். நல்லூர் இறைப்பிரிவுத் தோம்பில் வில்லவதாசர்பேரிற் பதியப்பட்ட காணிகள் (நிலங்கள்) பல காணப்படுகின்றன. படவே, இவ் வில்லவராசமுதலியார் நல்லூரில் வில்லடித் தெருவில் கொன்றையடி வயிரவர் கோயில் என இக்காலத்து வழங்கும் இடத்தில் வாசஞ்செய்திருந்தார் என்னுஞ் செய்தி நன்கு நிலைபெறுத்தப்படும்.

வில்லவராச முதலியார் தமதன்னைவழியால் செகராசசேகர மன்னன் மரபி லுதித்தவர் என்ப. அவர் கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து செய்யுளியற்றும் வன்மையுடையராய் விளங்கினர்; பல தமிழ்ப்புலவர்களை யாதித்து வந்தனர். தென் இந்தியாவிலிருந்து வந்து யாழ்ப்பாணத்திற் றங்கிய தமிழ் இலக்கிய இலக்கணக் களஞ்சியமாகிய கூழங்கைத் தம்பிரான் என்னும் கலைஞரும் வில்லவராய முதலியாரது மாளிகையிற் றங்கி, முதலியாரோடு அளவளாவிக் கவிப் பிரசங்கஞ் செய்துவந்தனர். இவர்களுடைய சல்லாபங்களை உடனிருந்து கேட்டுவந்தமையால் சின்னத்தம்பிப்புலவர் சிறுவராயிருக்கும் போதே கவித்துவம் வாய்க்கப் பெறுவாராயினார்.

கூழங்கைத் தம்பிரான்

இவர் காஞ்சிபுரத்திற் பிறந்தவர்; வேளாளகுலத்தவர்; தஞ்சாவூரிலுள்ள ஒரு சைவ ஆதீனமடத்திற் கல்விகற்று வடமொழி தென்மொழிகளிற் சிறந்த பாண்டித்தியம் பெற்றவர்; சமய சாத்திரப்பயிற்சி நிரம்பப்பெற்று அம்மடத்திற்றானே தம்பிரானாக இருக்கும்போது அம்மடாதிபதியின் சூழ்ச்சியினால் பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பைத் தம்வலக்கையாற் றூக்கி அதனாற் கை வெந்து கூழங்கையாகப்பெற்றவர்; அப்பிணக்குக் காரணமாக அவ்வூரின்னிறும் யாழ்ப்பாணம் போந்து, தம் எஞ்சிய ஆயுட் காலத்தை இங்குக் கழித்தனர்.

1762க்குப்பின் 1768-ம் ஆண்டு ஈறாகவுள்ளகாலம் எனக் கொள்ளலாம். அக்காலத்தில் அவர் மிக இளைஞராயிருந்தும் அந்தோனி மூயாட் என்னும் கமந்தோரின் முழு ஆதரவும் துணையும் அவர்சார்பில் இருந்தமையால் அவர் அப்பெருங் காரியத்திற் றலையிட்டு மட்டற்ற இலாபம் பெறலாயின ரென்ப. அதனால் அவர் பிறந்த ஆண்டு 1740 க்குமேல் 1745 வரையில் என ஊக்கிக்கலாம்போலும். இவர் இவ்வாறு பெருந்தனவந்தராய் விளங்கிய காலத்திற்றான் இவர் கூழங்கைத்தம்பிராண்டம் சமயசாஸ்திரப் பயிற்சி செய்ததும், மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர் இவரோடு கூடவிருந்து தம்பிராண்டத்திற் பாடங்கேட்கும் விஷயத்தில் இவருக்குத் துணைபுரிந்து வந்ததுமாகும். கி.பி. 1805-ம் ஆண்டில் வைத்தியலிங்கச்செட்டியார் தம் ஆஸ்திகளைப் பற்றிய **மரணசாதனப்** பத்திரம் பிறப்பித்தார் என்பது அப்பத்திர வாயிலாகவே இன்றும் நாமறியக்கிடக்கின்றது. அங்ஙனம் பத்திரம் பிறப்பித்தபின் செட்டியார் பெரும்பொருள் எடுத்துக் கொண்டு வேண்டிய பரிசனங்களுடன் தந்தோழராகிய மயில் வாகனப் புலவரையும் அழைத்துக் கொண்டு காசிக்குப் பிரயாணமானார். வழியிலும் காசிப்பதியிலும் பல தருமத் தாபனங்கள் செய்து அங்குச் சிறிதுகாலத்தில் செட்டியார் காலகதியடைய மயில்வாகனப்புலவர் மீண்டு யாழ்ப்பாணம் வந்து மேலும் சில காலம் வாழ்ந்திருந்தனர். அப்போது அவராலெழுதப்பட்ட கந்தபுராண ஒலைச்சுவடி ஒன்று இப்பொழுதும் மாதகலில் அவர் வழித்தோன்றலாகிய ஒருவரிடம் இருக்கின்றது. அவ்வேட்டின் இறுதியில் முந்தின கையெழுத்திலேயே,

ஈசன் மைந்தன் புராண மெழுதினோன்
தேச லாவு திருவளர் மாதையூர்
மாசி லாமணி மாமகன் மைந்தனாங்
காசி காண்மயில் வாகன யோகனே.

என்னுஞ் செய்யுள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றது. இச்செய்யுளால் மயில்வாகனப் புலவர் காசிக்குச்சென்று மீண்ட சம்பவம் நன்கு தாபிக்கப்படுகிறது. 1814-ம் ஆண்டில் மாதகற்பகுதியிற் பெருவெள்ளம் ஒன்று நிகழ்ந்ததென்றும், அவ்வெள்ளத்தையும் அதனால் விளைந்த சேதத்தையுங் குறித்து ஓர் **அம்மாணை** மயில்வாகனப்புலவரார் பாடப்பட்டதென்றும் அவர் வழித் தோன்றலாயுள்ளார் கூறக்கேட்டலின் மயில்வாகனப்புலவர் கி.பி. 1814-ம் ஆண்டில் வாழ்ந்திருந்தாராகல் வேண்டும். ஆகவே, அவர் செய்த “யாழ்ப்பாண வைபவமாலை” என்னும் சரித்திர நூல் கி.பி. 1736-ம் ஆண்டில் இயற்றப்பட்டதென்னுங் கொள்கை எவ்வாறு பொருந்தும் என்பது அறிஞர்கள் ஆராயத் தக்கது. 1736-இல் மயில்வாகனப்புலவரும் சின்னத்தம்பிப்புலவரும் பத்துவயதுக்குட்பட்ட மிகச் சிறுவர்களாகவே இருந்திருப்பார்கள்.

கொச்சிக் கணேசையர்

இவர் ஒல்லாந்த அரசாட்சி யிறுதிக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்துக் கொம்மந்தோருடைய சபையில் அதிகாரம் பெற்றுவிளங்கிய பிராமணப் பிரபு. இவர் கொங்கண சாதியைச் சார்ந்தவர். இவர் பெயர் ஆதிநாராயண கணேசையர் என்பது. முதலியார்பட்டம் பெற்றிருந்தமையால் இவர் பிராமண முதலியார் எனப்படுவர். இவரிருந்த மாளிகையின் ஒருபாகம் இப் பொழுதும் வண்ணார்பண்ணைப் பெரியகடைத்தெருவில் காணப்படும். இவர் தென் இந்தியாவிலிருந்து வருவோரும் யாழ்ப்பாணத்தி் லிருந்தோருமான தமிழ்ப்புலவர்களை ஆதரித்து அவர்க்குச் சன்மானஞ் செய்துவந்தவர். இவருடைய மாளிகையிலே ஒருமுறை கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் நடந்த போது அங்குக்கூடியிருந்த வித்துவான்கள் ஒரு செய்யுளுக்குப் பொருள் சொல்லமுடியாது திகைக்க, அங்கே ஒருபுறத் தொதுங்கியிருந்த இளைஞராகிய சின்னத்தம்பிப்புலவர் அச்செய்யுளுக்கு நயம்படப் பொருள் உரைத்த திறமையை மெச்சிக் கணேசையர் அவருக்குப் ‘பண்டாரக்குளம்’ என்னும் வயல் நிலத்தைப் பரிசிலாக வழங்கினார். சின்னத்தம்பிப்புலவரால் கணேசையர்மேல் பாடப்பட்ட ஒரு செய்யுள் வருமாறு :-

கடனந் தனவன கண்டத் தனனநங் கன்கணையால்
விடனங் கயிலை மயிலையொத் தாள்விட மிக்கதுத்திப்
படனந் தகிமுடி மேனின்ற நச்சப் படவரவின
நடனம் புரிதிம்ம ராச கணேச நரேந்திரனே.

[விடம் மிக்க துத்தி படல் நந்து அகி (காளியன் என்னும் பாம்பு) முடிமேல் நின்ற நச்ச பட அரவின் (போல்) நடனம்புரி (ந்த கண்ணபிராணையொத்த) திம்மராச! (கொங்கணர்களுட் டலைவனே) கணேச! நரேந்திரனே! கடல் நந்து அன வன கண்டத்தனன் அனங்கன் கணையால் விடு அனம் (= கைவிடப்பட்ட அன்னம் போன்று) கயிலை மயிலை (= உமாதேவியை) ஒத்தான் (இளைத்து உடல் பாதியானான், என்றவாறு) எனப்பிரித்துப் பொருள் கொள்க.]

பண்டாரக்குளம்

இவ்வயல்நிலம் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குப் பரிசிலாக வழங்கப்பட்டது என்பது. இந்நிலத்துக்கு உரியவராகத் **தோம்பில்** பதிவுசெய்து காணப்படும் பெயர் **செயதுங்கமாப்பாணமுதலியார் தாமோதரம்பிள்ளையு**ம் பிறரும் என்பது. இதனால் இவருக்குரிய சுயபுரமமாகிய அரசாட்சிப் பட்டப் பெயர்

செய்துங்கமாப்பாண முதலியார் என்பதாகல் வேண்டும் என்பதும் சின்னத்தம்பிப்புலவர் என்பது சிறுவயதிலேயே புலமை வாய்க்கப் பெற்றமையால் இவர்க்கு இட்டு வழங்கிய பெயராகல் வேண்டும் என்பதும் ஊகித்துக் கொள்ளத்தக்கன. இவருக்கு இந்த இரண்டு பெயரும் உண்டென்பதை இவரார் பாடப்பட்டதாக வழங்கும் ஒரு சீட்டுக் கவியின் பாகமாகிய,

தரளவயல் சூழ்தருந் தென்காரை யம்பதிச்
சமரகோன் முதலி பேரன்
செகராசன் மதிமந்தரி யானசின் னத்தம்பிச்
செய்துங்க னெழுது மோலை

என்பதில் இவர் தம்மைச் **சின்னத்தம்பிச் செய்துங்கன்** எனக் குறிப்பிடுவதினாலு மறியலாம். மேலும், ஒருவர்க்குத் தம் கையெழுத்துப்பெயர் ஒன்றும் எல்லாராலுமறியப்பட்டு வழங்கும் பெயர் இன்னொன்றுமாக இரண்டு பெயருளாததல் உலக வழக்கிற் பலகாலுங் காணப்படுவதாகலின், சின்னத்தம்பிப் புலவருக்குச் செய்துங்கமாப்பாணமுதலியார் என இன்னொரு பெயரும் இருப்பின் அதிற் புதுமையொன்று மின்றென்பது எவரும் ஒப்பத்தக்கது. 'பண்டாரக்குளம்' என்னும் பரிசில்நிலம் செய்துங்க மாப்பாண முதலியார் தாமோதரம்பிள்ளை பேரில் **தோம்பிற்** பதிவு செய்யப் பட்டிருத்தலைக் கொண்டு ஊகித்தறியத் தக்கன வேறும் இரண்டு செய்திகளுண்டு. அவையாவன:- **முதலாவது**, செய்துங்கமாப்பாண முதலியார் என்னும் சின்னத்தம்பிப்புலவருக்குத் **தாமோதரம் பிள்ளை** என ஒரு மகன் உண்டு என்பது; **இரண்டாவது**, சின்னத்தம்பிப் புலவர் அதிபிரசித்தி பெற்று விளங்கியிருந்த காலம் கி.பி. 1754க்கும் கி.பி.1787க்கும் இடைப்பட்ட முப்பது ஆண்டுகள்வரை என்பது. இ.:-திங்ஙனமாதல் எவ்வாறு பெறப்படுமெனில்: ஒல்லாந்தர் நல்லூரிறைக் காணித் தோம்புகளைத் திருத்தியது 1754 இல் ஒரு முறையும் 1787இல் தொடங்கி இன்னொரு முறையும் என்பது முன்னர்க் கூறப்பட்டது; 1754-ம் ஆண்டுக்குமுன் இந்நிலம் சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு வழங்கப்பட்டிருப்பின் அது அவரது பேரிற் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பக் காணலாம். அன்றி 1787க்குப்பின்னும் அவர் வாழ்ந்திருந்தாலும் அவரது பேரிற் பதிவு செய்யப்படுதல் கூடும். அங்ஙனமின்மையால் 1754இல் காணித்தோம்பு திருத்தப்பட்டபின்பே இதனைப் பரிசிலாகப் பெற்றாரென்றும், 1787இல் மறுமுறை திருத்துதற்கு முன் காலகதியடைந்தாரென்றும், அதனால் 1787 இல் அவர் குமாரர் தாமோதரம் பிள்ளை பேரிற் பதிவு செய்யப்பட்டதென்றும் கொள்ளுதற்கு இடமிருத்தலினால் பெறப்படுமென்பது. இன்னும் தாமோதரம்பிள்ளையின் மனைவி (சேதுகாவல

முதலியார் மகள்) **நல்ல நாச்சன்** என்பவர் பேரிற் பதிவுபெற்ற காணிகளுள் **வாலகவி வளவு** என ஒன்றும் மேற்படி தோம்பிற் காணக்கிடப்பது. சின்னத்தம்பிப் புலவருக்கு வரகவி, அருட்கவி, வாலகவி முதலிய பெயர்கள் வழக் கிலுண் மையால் முற்குறித்த 'வாலகவிவளவு' என்பது அவர்க்குரியதாயிருந்த ஒரு காணி என்றும் அது அவர் மகன் மனைவி பேரில் தோம்பிற் பதிவுசெய்யப்பட்டது என்றுங் கொள்ளுதல் பொருத்த முடைத்தாதல் காண்க.

சின்னத்தம்பிப்புலவர் காலம்

சின்னத்தம்பிப்புலவர் 18-ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் பிரபலமுற்று விளங்கிய நல்லூர் வில்லவராய முதலியாரது மைந்தர் என்பதும் இவர் ஏறக்குறைய கி.பி. 1730-ம் ஆண்டளவில் தோன்றிக் கல்வியறிவு ஈகரபக்தி தமிழ்ப்புலமை என்பவற்றார் றலைசிறந்து விளங்கி ஏறக்குறைய கி.பி. 1787-ம் ஆண்டிலோ அதற்குச் சிறிது முற்படவோ இவ்வுலக வாழ்வை யொருவினா ராதல் வேண்டும் என்பதும் இதுகாறுங் கூறிய ஏதுக்களால் நன்கு புலனாகு மென்பது. இங்ஙனமன்றி, ஆங்கில அரசாட்சி காலத்தில் கி.பி. 1850-ம் ஆண்டளவும் வாழ்ந்திருந்த (சங்கானை மடப்பம்) வில்லவதாச முதலியாரே இந்நல்லைச் சின்னத்தம்பிப் புலவருடைய தந்தையாராவர் எனக் கொள்ளுதல் எவ்வாற்றானும் பொருந்தாததொன்றென்பது. பிந்திய வில்லவதாசமுதலியார், சின்னத்தம்பிப் புலவரின் வழித்தோன்றலாவர் எனக் கொள்ளுதற் கிடமுண்டு. இவையெல்லாம் இன்னும் ஆராய்தற்பாலன.

இவர் காலத்தில் இருந்த புலவர்கள் முற்குறித்த கனகசபாபதி யோகிகள் (கூழங்கைத் தம்பிரான்), மாதகல் மயில்வாகனப் புலவர், சுன்னாகம் வரதபண்டிதர், இருபாலை சேனாதிராச முதலியார், திருவாவடுதுறை சிவஞான சுவாமிகள், கச்சியப்ப முனிவர், முதலியவர்களாவர்.

இவர் இயற்றிய நூல்கள்

இவராலியற்றப்பட்ட நூல்களாவன:- (1) **கல்வளையந்தாதி**: இது கல்வளை விநாயகர் மீது பாடப்பட்ட யமக அந்தாதி. இதுவே இவரால் முதன்முதற் செய்யப்பட்ட பிரபந்தமென்பது பல அறிஞர்களது கொள்கை. (2) **மறைசையந்தாதி**: இது வேதாரணியத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் வேதாரணியேகரர்மேலது. சொன்னயம் பொருணையங்களாற் சிறந்தது. இவ்

வந்தாதிக்குச் சிறப்புப் பாமிரமாக வழங்கும் “செந்தா தியன்மணி” என்னுஞ் செய்யுள் சுன்னாகம் வரதபண்டிதரார் பாடப்பட்ட தென்பர். இவ்வரதபண்டிதர் இயற்றிய சிவராத்திரிபுராணத்துக்குச் சிறப்புப்பாமிரமாகிய,

மைத்தவிடப் பணிப்பணியான் வராசனமுஞ் சராசனமு மலையாக் கொண்ட
சித்தனுயர் சிவநிசிமான் மியமதனைச் செந்தமிழாற் றெரித்தல் செய்தான் அத்தகைய
பாரத்து வாசகோத் திரனரங்க னருளு மைந்தன்
சத்தபுரி களிற்காசி நகர்வரத பண்டிதன்முத் தமிழ்வல் லோனே.

என்னுஞ் செய்யுள் சின்னத்தம்பிப் புலவரார் செய்யப்பட்ட தென்பது.

(3) **பறாளை விநாயகர் பள்ளு:** இது சுழிபுரத்திற் பறாளாய் என்னுந் தலத்திலுள்ள விநாயகப்பெருமான் பாட்டுடைத் தலைவனாக அவர்மேற்பாடப் பட்ட ஒரு பள்ளுப் பிரபந்தம்; சந்த விற்பமும் சுவையும் பொருந்தியது.
(4) **கரவை வேலன் கோவை:** இது கரவெட்டி வேலாயுதப் பிள்ளைமேற் பாடப்பட்ட அகப்பொருட் கோவை; சொன்னயம் ஓசையின்பம் தொனிப்பொரு ணயம் முதலியவற்றார் சிறந்து விளங்குவது.

இந்நூலகத்துள்ள இன்கவைப் பகுதிகளுட் சில காட்டுதம்:-
“காதினிருந்து விழியாப்பருங்கலக்காரிகையை - யோதியிருந்து பிற
நூலையாய்த் லுரித்தல்லவே” (செ. 8) எனவும், “வனசமலப் போதுவனத்துட்
சிறை யாகிப்பங்கம் பொருந்தியதே” (செ.9), எனவும், “அருளாதிராரருட்
பார்வையும் வாய்மருந்தானதுமே” (செ.55) எனவும், “விழிகண்ட பின்னல்
லவோ பயமானது வேலையுமே” (செ. 60) எனவும், “உண்டோ கரி முக
மில்லாத சாதி யொளிவளையே” (செ. 181) எனவும் வருமவற்றிலுள்ள
தொனியும் நோக்கி மகிழ்த்தக்கது. இன்னும் “சுந்தரன் சந்துரை பண்ண
வதற்குச் சந்துரை முன்கை” (செ. 36) என்பதன் சொன்னயமும், 69-ம்
செய்யுளிலுள்ள உவமை நயமும் 78-ம் செய்யுளில் வரும் சொற்சித்திரமும்
125 இலுள்ள தொடை நயமும், “ஒரு வெள்ளையோடுங் கறுப்பாகு
மெண்ண முடையர்” (125) என்பதிலும் “வெள்ளையின்மேற் கறுப்பாயினள்”
(225) என்பதிலும் வரும் முரண்நயமும் 2-ம் 17-ம் 73-ம் செய்யுட்களின்
ஓசை நயங்களும் முதலியன படித்து இன்புறத்தக்கன.

பதிப்புரை

இற்றைக்குப் பலவருடங்களுக்குமுன் இந்நூலிலிருந்து சில செய்யுட்களை
யெடுத்துச் சுன்னாகம் **அ. குமாரசுவாமிப்** புலவர் அவர்கள் **செந்தமிழ்ப்**
பத்திரிகைவாயிலாக வெளியிட்டார்கள். அந்நாட்டொடங்கி இந்நூல் முழுதையும்
படித்தற்குத் தமிழன்பர் பலர் ஆவலாயிருந்தனர். எனினும் மூலப்பிரதி
அகப்படாமையால் இந்நூல் அச்சில் வெளிவந்திலது. 1932-ம் ஆண்டில்
இந்நூற் காகிதப்பிரதியொன்று கரவைவேலன் வழித் தோன்றிய கந்தப்புச்
சட்டம்பியார் சங்கரப்பிள்ளை என்பவரிடமிருந்து அரிதிற் கிடைப்பதாயிற்று.
அப்பிரதியும் செய்யுட்கள் முழுமையும் இன்றிச் சிதைவுறப்பெற்றும், காகிதம்
பழுதுற்று எழுத்து மங்கலாயும், எழுத்துப் பிழைகள் மலிந்தும் துறைகளுஞ்
செய்யுட்களும் மாறுபட்டும் இருந்தது. இவ்வொரு பிரதியேயன்றி
வேறொன்றும் எங்குத் தேடியும் அகப்படாமையால் இருப்பதும்
அழிந்தொழிந்து போகாமல் இதையேனும் இப்போது அச்சிட்டு
வெளிப்படுத்துதல் நன்றாகும் என யாழ்ப்பாணம் **ஆரியதீராவிட**
பாஷாபிஷேகத்திச் சங்கத்தார் செய்த தீர்மானத்தின் படி இது அச்சிட்டு
வெளிப்படுத்தப்படுவதாயிற்று. தமிழுக்கும் தமிழலகிற்கும் உபகாரமாகும்படி
இப்பிரதியைத் தந்துதவிய கரவெட்டி க. சங்கரப்பிள்ளையவர்களது நன்றியும்
இதிலொரு பாகத்தைக் கரலிகித வழுக்களைந்து பிரதிபண்ணிக் கொடுத்த
(கரணவாய்) பண்டித: திரு. செவ்வந்திநாத தேசிகரவர்கள் செய்ந்நன்றியும்
என்றும் போற்றற்பாலன.

உடன் வைத்து ஒப்புநோக்குதற்கு வேறொரு பிரதியுமின்றிச் சிதைவுற்ற
இவ்வொருபிரதியையே வைத்து ஆராய்ந்து வழுக்களைந்து இயன்றளவு
சுத்தபாடமாகச் செப்பஞ் செய்துகொள்ளுதல் பெரும் பிரயாசமாயிற்று. இவ்வாறு
மூலத்தைச் சுத்தபாடமாக்குதலிலும் அதற்கோர் அரும்பதவுரை யமைப்
பதிலுஞ் சலிப்பின்றி உடனிருந்து பெருந்துணை புரிந்தவர்கள் வித்துவான்
சி. கணேசையர் அவர்கள், கவிஞர் நவநீத கிருஷ்ண பாரதியவர்கள், பண்டிதர்
வே. மகாலிங்கசிவமவர்களுமாவர். இவர்கள் செய்த நன்றி,

சின்னத்தம் பிப்புலவன் செப்பியவே லன்கோவை
யுன்னித்த நுண்மதியா லொண்மைசெய்த - துன்னும்விற்
பன்னமகா லிங்கசிவம் பாரதிக ணேசையர்க்
கென்னகைமா றேல்வ மியாம்.

326/ நல்லூர் சின்னத்தம்பிப் புலவர் பிரபந்தங்கள்

என என்றும் பாராட்டற்குரியது.

இப்புத்தகத்தை அழகுற அச்சிட்டு விரைவில் வெளிப்படுத்துவதில் ஊக்கமாயிருந்து வேண்டிய உதவிபுரிந்த அன்பர் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலை மாணேஜர் ச. அக்ஷலிங்கம் அவர்கள் நன்றி மறக்கற்பாலதன்று, செய்யுட்கள் கிடையாத இடங்களில் துறைப்பெயர்கள் மாத்திரங் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. செய்யுட்கள் முழுதுமுள்ள மூலப்பிரதி எங்கேனுமிருந்து, வைத்திருக்கும் அன்பர் அதனைத் தந்துதவினால் அது இச்சங்கத்தாரால் அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தப்படும்.

சின்னத்தம்பிபுலவருடைய வரலாற்றைப்பற்றிய விசாரணையில் அங்கங்குக் கிடைத்த செய்திகளைத் திரட்டி உத்தேசமாக இங்குக் கூறியவற்றை அறிஞர்கள் நன்கு ஆராய்ந்து உண்மை காண்பார்களாக.

யாழ்ப்பாணம்
20.2.35

தி.சதாசீவஜயர்,
காரியதரிசி
யா.ஆ.தி.பா. சங்கம்.

உ
கணபதி துணை.

பறாளை விநாயகர் பள்ளு

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர்
சின்னத்தம்பிப் புலவர்
இயற்றியது.

வடகோவை
அ. சீவகுருநாதன் அவர்கள்
விரும்பியபடி
குறிப்புரை தலமகிமை முதலியவற்றோடு

திருமயிலை
சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை
அவர்களால்

சென்னை:
வித்தியாநுபாலன அச்சகத்தில்
பதிப்பித்தது.

பதிப்புரை

விநாயகனே வெவ்வினையை வேறுக்க வல்லான்
விநாயகனே வேட்கை தணிவிப்பான் - விநாயகனே
விண்ணிற்கும் மண்ணிற்கும் நாதனுமாந் தன்மையினாற்
கண்ணிற் பணிமின் கனிந்து.

இப்பிரபந்தம் பண்டைநாளில் ஏட்டுப்பிரதியா யிருந்தபோது யாழ்ப்பாணத்திலுள்ளவர்களால் சிரமத்தோடு பெற்றுப் படிக்க நேர்ந்தது. இதனை நீக்க சுழிபுரம் ச. சிவப்பிரகாச பண்டிதர் தமது நண்பர் வே. இரத்தின பிள்ளையின் வேண்டுகோளின்படி பல ஏட்டுப்பிரதிகளைப் பரிசோதித்து விரோதி வருடம் (1889) சென்னையில் அப்போதிருந்த சபாபதிநாவலரின் சித்தாந்த வித்தியாருபாலன யந்திரசாலையில் அச்சிட்டு முதல் முதல் வெளியிட்டார்.

அப்பதிப்புப் பிரதிகள் மறைந்தமையால் பிரசுரப்பத்தி வருடத்தில் (1932) யான் இரண்டாம் பதிப்பாகக் குறிப்புரை, பறாணைத்தல மகிமை, ஆசிரியர் சரித்திரம், பள்ளச்சிறப்பு முதலியவற்றோடு எனது நண்பரும், சபாபதி நாவலரின் மருகரும், முதற்பதிப்பை அச்சிட்ட சிவப்பிரகாச பண்டிதரின் தமையனார் குமாருருமாகிய **அ. சீவகுருநாதன்** மலைய சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தினிடம் பெற்ற பொருளுதவிகொண்டு சென்னையில் அச்சிடலானேன்.

நாளடைவில் அப்பிரதிகள் செலவானபடியால் அந்நூல் இறந்துபடாமற் காப்பதற்காக நண்பர் கடந்த சில ஆண்டுகளாகப் பெருமுயற்சி செய்தனர். சுழிபுரத்திலுள்ள சில சிவநேயர்களோடு கூறி வற்புறுத்தினர். சுழிபுர சங்கத்தினருக்கு விண்ணப்பித்தனர். இவரது விடா முயற்சிக்கு அவர்கள் இணங்கி மூன்றாம் பதிப்பைத் தங்கள் செலவில் அச்சிடுவதாகப் பொருளுதவி புரிந்தனர். அவர்களுக்கும் நண்பர் **சீவகுருநாதனுக்கும்** பரஞ்சோதிப் பிரான் திருவருள் பாலிப்பாராக.

இச்சீரிய நூலுக்கு அரும்புதக் குறிப்புரையும் பள்ளச் சிறப்பும் எழுதியுதவிய நண்பர்கள் திருவாவடுதுறை ஆதீனவித்துவான் திருநெல்வேலி சிதம்பர ராமலிங்கம் பிள்ளை, சென்னைத் தமிழ்ப்பண்டிதர் கொ. இராமலிங்கத்தம்பிரான் ஆகிய இருவரும் இம்மூன்றாம்பதிப்பைக் காணாமற் சிவபத மடைந்தமைக்கு வருந்துகிறேன்.

பறாணைத்தலமகிமை நண்பர் வடகோவை அ. சிவகுருநாதனால் புதுப்பிக்கப்பட்டது. ஆசிரியரின் சரித்திரம் சுன்னாகம் குமாரசுவாமிப்புவரின் புலவர் சரித்திரத்தைத் தழுவி எழுதியதாகும்.

இந்நன்முயற்சியில் யான் இருமுறை ஈடுபடும்படி நேர்ந்தமைக்கு கணபதியை வாழ்த்தித் துதிக்கின்றேன். இந்நூற்பதிப்பு மேலும் மேலும் வருவதாக! அப்பதிப்புகளைச் சுழிபுரச் சங்கத்தினர் உரிமை பாராட்டி வெளியிடுவாராகவும். இந்நூல் வேளாண்மையைச் சிறப்பிப்பதால் இதனைப் பள்ளி மாணவரும் பிறரும் படித்து உய்யலாம்.

உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர்
பழுதுண்டு வேறோர் பணிக்கு.

திருமலை.
மன்மத, தைப்பூசம். } **சே. வெ. ஜம்புலிங்கம் பிள்ளை.**
27-01-56.

இவருர் யாழ்ப்பாணத்துள்ள நல்லூர். குலம் வேளாளர் குலம். சமயம் சைவம். காலம் இற்றைக்கு 180 வருடங்களுக்கு முன்னென்பர். இவர் அக்காலத்து உலாந்த அரசினராற் பாராட்டப்பட்ட பிரபுக்களுள் ஒருவரும், யாழ்ப்பாணத்திற் கல்வியை விருத்தி செய்த தமிழரசர்களுள் முதன்மையரான பரராசசேகரன் செகராசசேகரன் என்னும் இரு சகோதரர் வமிசத்திற் றோன்றினவரும், தமிழ் வித்துவானுமாக விளங்கியவருமான வில்லவராய முதலியாருக்கு மைந்தர். கலைமகளருளாற் கவி பாடுந்திறம். இளைமை யிலேயே வாய்க்கப் பெற்றவரென்பர். இவர் ஏழு வயசளவில் வில்லவராய முதலியார் வீடு யாது என்று வினாவி வந்த புலவரொருவர்க்கு விடையாக அவர் வாசலிடைக் கொன்றை மரம் நின்றலை அடையாளமாகச் சுட்டிக் கூறி அதனையும் வருணித்து வெண்பா ஒன்று பாடினவர். அவ் வெண் பாவாவது:

பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலாம் - மின்பிரபை
வீசபுகழ் நல்லூரான் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்.

வில்லவராயர் வசித்த இடம் நல்லூர் வில்லடித்தெரு மாளிகையாம். சட்டை நாதர் கோயிலுக்கு மேற்கிலுள்ள கொண்டலடி வைரவகோயில் என்னும் இடத்தில் புலவர் பிரமசாரியாக வாழ்ந்தனரென்ப.

இவர் இயற்றிய வேறு நூல்கள் : மறைசை யந்தாதி, கல்வளை யந்தாதி, கரவை வேலன் கோவை, நாலுமந்திரி கும்மி முதலியன. மறைசை யந்தாதி வேதாரணியேசுரர் மேலது. இது இவர்தம் பதினைந்தாம் ஆண்டிற் சிதம்பர தரிசனம் செய்து மீளுங்கால், வேதாரணியத்திற் பாடப்பட்டதென்பர். கல்வளையந் தாதி சண்டிருப்பாயிலே கல்வளையிலிருக்கும் விநாயகர் மேலது. இது, இவர் தந்தையாரால் தொடங்கப்பட்டு விடப்பட்டிருந்ததை இவரால் முடித்துப் பூர்த்தி செய்யப்பட்டதென்பர். கரவை வேலன் கோவை யாழ்ப்பாணத்திலே

கரவெட்டியிலே செல்வராயிருந்த வேலாயுதப் பிள்ளை என்னும் பிரபு மேலது. நாலுமந்திரிகும்மி சண்டிருப்பாய் வேலுப்பிள்ளையால் 1934ல் அச்சிடப்பட்டுளது. இப்பிரபந்தங்களினால் இவர் பாரதம், இராமாயணம் முதலிய இலக்கியங்களையும், எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி என்னும் இலக்கணங்களையும் இனிதுணர்ந்தவர் என்பது புலப்படுகின்றது.

இவர் தமிழ்ப் புலமைக்காக அக்காலத்துப் பிரபுவாய் விளங்கிய வண்ணார்பண்ணைக் கணேசையரென்பவரால் பண்டார்க்குளம் என்னும் ஓர் வயல் இவருக்குப் பரிசாகக் கொடுக்கப்பட்ட தென்பர். இவர் காலத்தில் விளங்கிய தமிழ்ப் புலவர்கள்: கூழங்கைத் தம்பிரான், சித்தாந்த சரபம் - சொக்கலிங்க தேசிகர்* முதலியோர். விநாயகப் பெருமான்மீது இரு பிரபந்தங்கள் பாடியிருப்பதால் இவருக்கு அப்பெருமான் உபாசனாமூர்த்தி போலும்!

* இப்புலவர்கள் விளங்கிய காலம் கி. பி. 1790 என்ப.

பறாளைத் தல மகிமை

யாழ்ப்பாணப் பட்டினத்துக்கு வடமேற்கில் சமுத்திரக் கரைக்குச் சமீபத்தில் தொல்புரம் சோழியபுரமென இரண்டு ஊர்கள் இருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் இடையில் உள்ள தூரம் ஒரு மைல். தொல்புரமென்பது பழைய ஆசாரங்களை அநுட்டித்தவர்கள் இருந்ததினால் வந்த பெயரென்றும், சோழியர் புரம் சுழிபுரமென மருவியதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். சோழியபுரமென்பது இந்தியாவிலிருந்த சோழியர் இருந்ததினால் வந்த பெயரென்றும், சுழிபுரம் முற்காலத்திய செந்தமிழ்க் கல்விக்கும் சைவாசாரத்திற்கும் உறைவிடமாக இருந்தது. இந்தச் சுழிபுரத்திலுள்ளது பறாளாய் என்னும் இடம். பறாளாய் என்பது பறாளை என மருவியது.

திசைமழுவென்னும் ஒரு சிற்றரசன் அரசு செய்த இடம் இதற்குச் சமீபத்திலுள்ளது என்பர். இந்த இடம் இப்போது மழுவைக்காடு என்று சொல்லப்படும். இந்த இடத்தில் திசைமழுவன் காலத்தில் விளங்கிய சம்பேசுரன் என்னும் சிவாலயம் இருந்த இடம் அழிந்துகிடப்பதை இப்போதும் காணலாம். இன்னும் இதற்குச் சமீபத்தில் ஸ்ரீராமபிரான் பாதம் வைத்த காரணத்தால் **திருவடி நிலை** எனப் பெயர் பெற்ற ஒரு ஸ்தலம் இப்போதும் வழிபடப்பட்டு வருகின்றது. இத்தலம் யாழ்ப்பாணத்துக் கீரிமலையைப்போல் மூர்த்தி தலம், தீர்த்த விசேடங்கள் பெற்றது. இங்கேதான் பறாளை விநாயகர் முருகர்கோயில்களின் தீர்த்த உற்சவங்களும் பொன்னாலைக் கிருஷ்ணன் கோயில் தீர்த்த உற்சவமும் கொண்டாடப்படுவன. **சம்புத் துறை*** என்றொரு கடற்றுறைமுகமும் இதற்குச் சமீபத்திலுண்டு.

இந்தப் பறாளையில் ஒரு விநாயகராலயம் தமிழரசர் காலத்திற் கட்டப்பட்டிருந்தது. பேர்த்துக்கேச அரசினர் மற்றைச் சைவாலயங்களை இடிக்கிற காலத்தில் இதனையும் இடிக்கத் தொடங்க, ஒரு காகம் வந்து இடிப்பித்த அதிகாரியினுடைய கண்ணைக் கொத்தி இடிக்க விடவில்லை.

* சம்புத்துறை என்பது இந்தியாவிலிருந்து கொண்டுவந்த சிவலிங்கம் இறக்கப்பட்ட துறைமுகம் என்பர். இதற்குச் சமீபத்தில் மாதகல் என்னும் ஊர் உள்ளது. உமாதேவியின் திருவுருவச்சிலை என்று பொருள்படும். **மாது-கல்** நிறுவிய இடம் இப்போது மாதகல் என மருவியதென்பர். சம்பு-ககஞ்செய்யவன்.

சம்புகல் - மாதுகல் கடலோரத்தில் இருந்தன என்றும் சொல்வர்.

அதனால் அப்பிள்ளையாருக்குக் **கண்ணைக் கொத்திக் காக்கைப் பிள்ளையார்** என்று பெயர் வழங்கலாயிற்று. விநாயக ராலயத்திற்குச் சமீபமாக முருகராலயமும் ஒன்றுளது. இவ்விரண்டாலயங்களும் இருக்குமிடம் வயல் சூழ்ந்த மருத நிலம்.

இவ்விநாயகர் கோயில் காலகதியில் கிலமடைந்திருந்தது. ஐம்பது அறுபது வருடங்களுக்குமுன் ஒருவாறு புதுப்பித்துக் கும்பாபிஷேகம் முதலியன நடைபெற்றுள்ளன. இன்னும் நடைபெற வேண்டிய திருப்பணி வேலைகளுள்ளன. அவற்றுள் கோயிலுக்கின்றியமையாது வேண்டும் களஞ்சியம் மடப்பள்ளி இரண்டும் நெடுநாளாய்க் கிலமடைந்திருக்கின்றன. இதுவரை எவரேனும் இவைகளைத் திருத்திக் கட்டிக் கொள்ளாமையினால் போலும் மலைய சுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தார் பொதுநன்மை கருதிக் களஞ்சியம் மடப்பள்ளி வேலைகளை நிறைவேற்றுதற்கு நன்கொடையாகப் பொருளுதவி செய்ய நிச்சயித்திருப்பது. இது இங்கே குறிப்பிடத்தக்கதொரு நற்செய்தியாகும். இந்த நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் பொதுசன வழிபாட்டுக்கும் நன்மைக்குமுரிய இக்கோயிற் காரியங்களைக் கிரமத் தவறாது நன்றாக நடத்தும் பொறுப்புடைய பரிபாலகரும் உபயகாரரும் மற்றும் அபிமானிகளும் அறிவொற்றுமையோடு கலந்து மேற்படி சங்கத்தார் செய்யப்போகும் தொண்டினை வியந்து இப்போது விஷயத்தில் அவர்களுக்கு ஊக்கமுண்டாகச் செய்தல் நன்றாம்.

மேலும் பறாளை விநாயகர் முருகர் பவனிவரும் தேர் விநோதமானது. முன்னாளில் வடதேசத்துச் சிற்ப விற்பன்னர்களால் அழகுபெற அமைக்கப்பட்ட சித்திர வேலைப்பாடுகளைக் கொண்டு விளங்குவது. ஆயினும் இப்போது திருத்தப்படவேண்டியதாயிருக்கிறது. மலையசுழிபுர ஐக்கிய சங்கத்தின் ஆதரவில் திருப்பணிகளுக்காகத் திரட்டப்படும் நிதியிலிருந்து இத்தேர்த்திருப் பணியாகிய புனருத்தாரண சற்கருமம் செய்தற்கு வேண்டும் நன்முயற்சி நடைபெறுவது வியக்கத்தக்கது.

கோயிற்பரிபாலனம்

“என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே” என்பது சமய குரவர் திருவாக்கு. அதற்கேற்ப, பரிபாலகர் பூசகராவார் சமயக் கல்வியறிவு, ஒழுக்கம், ஆசாரம், அனுஷ்டானம், தியாகம், உண்மை, என்னும் பண்பினால் தகுதியுடையவராய் வழிபடும் அடியார்களுக்கு நல்வழி காட்டிப் பொது நோக்குடன் பொது நலங்கருதிக் கோயிற் கருமங்களைச் சிரத்தையோடு தொண்டாகச் செய்தல் கடனாகும். இப்படி விதி முறைகளைப்பேணிக் கிரமந் தவறாது பூசனை வழிபாடுகள் நடைபெறும் திவ்வியதலங்கள் திருக் கோயில்களெனப் போற்றப்படும். அத்தகைய திருக்கோயில்களையுடைய நாட்டில்தான் கால மழைபெய்யும்; பல்வளங்களும் பெருகி நாடு செழிக்கும்; பொது நன்மைகள் விருத்தியாகும்; குடிகள் சுகமாய் வாழ்வர்.

ஆற்றரு நோய்மிகு மவனி மழைகுன்றும்
போற்றரு மன்னரும் போர்வலி குன்றுவர்
கூற்றுதைத் தான்திருக் கோயில்க ளானவை
சாற்றிய பூசைகள் தப்பிடிற் றானே.

முன்னவனார் கோயிற் பூசைகள் முட்டிடின
மன்னற்குத் தீங்குள வாரிவளங் குன்றுங்
கன்னங் களவு மிகுத்திடுங் காசினிக்
கென்னரு ணந்தி யெடுத்துரைத் தானே.

- திருமந்திரம்.

கோயிற் பரிபாலனம் முறைகேடாக நடப்பதனாற் போலும் மேற்குறித்த குறைகளே இக்காலத்தில் எங்கும் மலிந்து காணப்படுகின்றன. இன்னும் கோயில்களுக்குரிய தருமச் சொத்துக்கள் அங்குமிங்கும் துர்விநியோகம் செய்யப்படுதலைக் காணலாம். ஆலயங்களின் பரிபாலனம்* நன்முறையில் நடவாமை இதன்காரணமாகும். திருக் கோயிலில்லாத திருவிலூரைப்போல, கோயில் தருமச் சொத்துக்களைப் பேணிப் பாதுகாக்கப்படாத திருவிலூரும்

* “யாழ்ப்பாணத்துக் கோயில்கள் மிகவும் சீர்கெட்டுப்போயிருக்கின்றன. சைவசமயத்துக்கு நேர்ந்துள்ள பொல்லாங்குகளுள் எங்கள் கோயில்களுக்கு நேர்ந்துள்ள பொல்லாங்கு மிகக் கொடியது” என்பதும், “கோயில்களும் தருமச் சொத்துக்களும் நன்றாகப் பரிபாலிக்கப்படாது சீர்கெட்டிருக்கும்போது, திருத்தப்பட்டுள்ள இந்து அறநிலையச்சட்ட மின்றியமையா, அருமையுள்ள நல்ல சட்டம் (A fine piece of legislation)” என்பதும் சைவப்பெரியார் ஸ்ரீ 4. சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் கருத்து.

அடவிகாடேயாமென்பதும் நோக்கத்தக்கது. உதாரணமாக, பறாளைப் பிள்ளையார் கோயிலுக்குரிய தருமக் காணிகளுள் கழிபுரம் செட்டிகுறிச்சியில் வளவுக்காணி ஒன்றுள்ளது. இது நெடுங்காலமாய் பாதுகாப்பில்லாது கோயில் தருமத்துக்கு ஒருவகையிலும் பிரயோசனமில்லாது பாழாய்க்கிடக்கிறது. இப்படியாக மேற்படி கோயிலுக்குரிய காணியுண்டென்று இப்போது பரிபாலகராய் இருப்பவருக்குத் தெரியுமோ என்பதும் சந்தேகம். இந்தக் காணியைக் கவனித்து அறுக்கையாக வேலிபோட்டுக்கொண்டு பனை முதலிய வான்பயிர்களை உண்டாக்கிப் பார்வை செய்துவருதல் நன்று. இனிவருங் காலத்தில் அதன் புரோசனங்களைக் கோயிலுக் குபயோகமாகும்படி செய்யலாம்.

மேலும் இந்த இடத்திலுள்ள சிவன்கோயிற் சொத்துக்களும் பிறதமருமச் சொத்துக்களும் சீர்கெட்டிருப்பதைக் காணலாம். கோயிற் பரிபாலனம் ஒழுங்காயிருந்தால் தருமச்சொத்துக்கள் அதம்வழியில் வீணாய் ஒழியுமோ? தரும நன்கொடையான கோயிற்காணிகளை அலட்சியம் பண்ணி அவம்போக விட்டிருக்கும் அக்கிரமத்தினாலன்றோ இங்குள்ள மற்றக் காணிகளும் வளங்குன்றிப் பயனில்லாது கிடக்கின்றன. இந்த இடம் முன்னிருந்த நிலைமாறி இங்கிருந்த குடிகளும் குறைந்து போயிருப்பதை இங்குள்ளார் கண்டுங் காணாதவராயிருப்பது கவலைக்கிடமானது. உத்தரவாதமில்லாதவராய் மனம்போனபடி நடக்கும் பரிபாலகரை நம்பி ஏமாந்து வாளாவிருப்பதை விடுத்து அவரை உத்தரவாதமுடையராகச் செய்வது வழிபாட்டுக்குரிய பொது மக்களைப் பொறுத்த கடமையாகும்.

கேவலம் நிலையில்லாத தற்பெருமை தற்புகழ்ச்சியான விளம்பரம், சுயநலம் என்னும் சிறுமைக்கிலக்காய் அவரவர் அற்பநோக்கம்பற்றி “எனக்கெனக்” கென்று உரிமையும் முகாமையுங் காட்டிக்கொள்ளும் ஆசையினால் போலிவகையான சிலர் கோவில் என்பதன் மகிமையைப்பற்றிச் சிறிதும் சிந்தனையில்லாது, தவம் செய்தற்குப் பதிலாக, விவகாரங்களில் ஈடுபட்டு அவம் செய்வதில் வீண்காலம் போக்குதலால் கோயிற் பரிபாலனம் சீர்கெடும். அதனால் வரும் பழிபாவத்துக்கஞ்சி, கோயிலுக்குரிய பணிகளில் போர் ஊக்கமுடையராதல் வேண்டும். அதுவொன்றோ! உத்தம கைங்கரியமான கோயிற் பூசைகளைக் கிரமப்படி பயபக்தி விசுவாசமாகச் செய்தற்குரிய சைவாசார சம்பிரதாயமுடைய அர்ச்சகர் நல்லெண்ணமும் ஒத்துழைப்பும் முறையான கோயிற்பரிபாலத்துக்குப் பிரதானமாய் வேண்டப்படுவதொன்றாம்.

முன்னைநாளில் சுழிபுரம் நல்ல நிலையிலிருந்தமைமினாற் போலும் “தொல்லுலகம் போற்றும் சுழிபுரம்” என இந் நூலாசிரியர் காப்புச்செய்யுளில் கூறினார். இவ்விதமாக இந்நகரச் சிறப்பைமட்டும் இக்காலத்தவர் எடுத்துவிதந்து கூறுவது போதியதன்று. தம் முன்னோரைப்போல அதன் நற்கீர்த்தியைப் பலவிதத்திலும் பரவச்செய்ய முயற்சி செய்யவேண்டியதே அவர்கள் பெருங்கடனாகும். மற்றும்,

மூர்த்தி தலந்தீர்த்தம் முறையாற் றொடங்கினார்க்கோர்
வார்த்தைசொலச் சற்குருவும் வாய்க்கும் பராபரமே.

என்று கூறியபடி பிள்ளையார் - முருகமூர்த்தி கோயில்களின் அருகாமை மிலுள்ள கேணிகளாகிய நீர்நிலையங்களைச் சுத்தமாக வைக்கவேண்டிய முறைகளைத் தேடி சீர்திருத்தல் அவசியமாகும்.

சுழிபுரம் சங்கத்தார்

பள்ளுச் சிறப்பு முதலியன

பறாளை விநாயகர் பள்ளு என்னுஞ் சொற்றொடர் பறாளை என்னுந் திருப்பதியில் எழுந்தருளிய விநாயகரைப் பற்றிய பள்ளு அல்லது இசைப்பாட்டு என்று பொருள்படும். பள்ளு என்பது தொண்ணூற்றாறு பிரபந்தங்களுள் ஒன்று. இப்பிரபந்தத்தை உழுத்திப் பாட்டு எனவுங் கூறுப. இது வேடிக் கையான நாடகத்தின் பாற்படும்; பள்ளர், கன்மர், கடைஞராகிய உழவர்களால் மருத நிலத்தில் நிகழும் ஓர் ஊடலாகும். இதன் இலக்கணம்,

புரவலர் கூறி யவன்வாழியவென்
றகல்வயற் றொழிலை யொருமை யுணர்ந்தன
ளெனவரு மீரைந் துழுத்திப் பாட்டே.

என்ற பன்னிரு பாட்டியற் சூத்திரத்தால் அறியலாம்.

உழுத்திப் பாட்டின் விளக்கமாவது:- கடவுள் வணக்க முறையே மூத்தபள்ளி, இளையபள்ளி, குடும்பன் வரவோடு அவன் பெருமை கூறல் முறையே அவர் வரலாறு, நாட்டு வளம், நகர்வளம், குயிற்சூக் கேட்டல், மழை வேண்டிக் கடவுட்பரவல், மழைக்குறி ஓர்தல், மழை பொழிதல், ஆற்றின் வரவு, அதன் சிறப்புக் காண்டல் இவற்றிற் கிடையிடை அகப் பொருட்டுறையங் கூறிப் பண்ணைத் தலைவன் வரவு, பள்ளிகளிருவர் முறையீடு, இளையானை அவனுரப்பல், பள்ளன் வெளிப்படல், பண்ணைச் செயல் வினவல், அவனது கூறல், ஆயரை வருவித்தல், அவர் வரல், அவர் பெருமை கூறல், மூத்த பள்ளி முறையீடு, குடும்பன் கிடையிலிருந் தான்போல வரல், அவனைத் தொழுவின் மாட்டல், அவன் புலம்பல், மூத்தபள்ளி யடிசற் கொடுவரல், அவன் அவளோடு கூறல், அவன் அவளை மன்னித்தல், கேட்க வேண்டல், அவன் மறுத்தல், அவன் குளுறல், அவன் அவனை மீட்க வேண்டிப் பண்ணைத் தலைவனைப் பரவல், விதை காளை முதலிய வளங்கூறல், உழவருமல், காளை வெருளல், அது பள்ளனைப் பாய்தல், பள்ளிகள் புலம்பல், அவன் எழுந்துவித்தல், அதைப் பண்ணைத் தலைவற்கு அறிவித்தல், நாறு நடல், விளைந்தபிற் செப்பஞ் செயல், நெல் அளத்தல், மூத்தபள்ளி முறையீடு, பள்ளிகளுள் ஒருவர்க்கொருவர் ஏசலென இவ்வுறுப்புக்களுற்ப் பாட்டுடைத் தலைவன் பெருமை ஆங்காங்குத் தோன்ற அளவடியாய் முதற்கீர் வெண்கீராய் ஏனைய கீர் முதலசை நிரையசையுற்ற வெண் கீராயும் அல்லது இயற்கீர் வெண்கீர் ஒன்றி வருவதுமான ஒரு கலிப்பாவும் பற்பல சந்தச் சிந்தும் விருத்தமும் விரவிவர இவற்றாற் பாடுவது. இவ்வுறுப்புக்களுள் சில குறைந்து வருதலுமுண்டு. அதற்கு உதாரணம் இந்நூலேயாகும்.

இந்நூலில், ஆன்றோர் வழக்கின்படி காப்புச் செய்யுளும், விநாயகர், நடேசர், சிவகாமியம்மையாகிய இவர்களது துதியும், பள்ளியர் தோற்றமும், பள்ளியர் வரலாறு கூறலும், பள்ளன் தோற்றமும், பள்ளியர் தத்தம் நாட்டுவளங்கூறலும், குலமுறை கிளத்தலும், குயில் கூவுதலும், மழை கேட்டலும், ஆற்றுவரத்தும், பண்ணைக்காரன் தோற்றமும், ஆண்டையை வணங்கலும், விதைவகை கேட்டலும், முறைப்பாடும், பள்ளன் மூத்த பள்ளியை வேண்டலும், மூத்த பள்ளி ஆண்டையை வேண்டலும், பள்ளன் ஆண்டைக்குக் கணக்கொப்பித் தலும், முகூர்த்தங் கேட்டலும், மூத்த பள்ளியிரங்கலும், நாற்றுநடவும், அதன் விளைவும் கூறப்பட்டு, கழிக்கரைப் புலம்பல், தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிவில் தலைவி மிரங்கல் தலைவியைப் புகழ்தல், தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்துழித் தலைவி வருத்தம் பாங்கி கூறல், நற்றாயிரங்கல் முதலிய அகப்பொருட்டுறைகளிடையிடையே விரவியும் 'வெண்பாவும், விருத்தமும், சந்தவிருத்தமும், கலிநிலைத் துறையும், கட்டளைக் கலித்துறையும், கலிப்பாவும், கொச்சகமும், சிந்தும் விரவப்பெற்றுள்ளன. இந்நூல் சொற்களையும் பொருட்களையும் உடையது.

இதில், மீன் வகைகளும், மாட்டின் வகைகளும், நெல்லின் வகைகளும், அக்காலத்தில் வழங்கிய பள்ளிகளுடைய பெயர்களும், ஆண்டையைப் பள்ளிகள் சிறப்பித்துப்பேசும் வகையும் நன்கு அறியலாம். சில நீதிகளும் பழமொழிகளும் கூறப்பட்டுள்ளன. சில புராண கதைகளும், திருக்குறள் முதலிய நூல்களின் கருத்துக்களும் காணலாம். “மழை கேட்டல்” (பா-86) என்னு மிடத்து மழைக்கோள் வக்கிரித்தலைக் கூறியதும், விதை வகை கேட்டல் என்னு மிடத்து “மற்றப் பாம்புக்கும் பூர்த்துக்கும் பகல் வைத்த நாணுகமொன்று ண்டே யாண்டே” (பா-86) எனக் கூறியதும், கொழுவைப் பற்றிக் கூறுபிடுத்து “மாணிக்கஞ் சொன்ன கோவையிலே கொழுவைத்திருப்பது பாமின் காணாண்டே” (பா-90) எனக் கூறியதும், உழவெருதைப் பற்றிப் பேசுமிடத்து, “உழுதகாளை யொன்றுண்டது பொன்னாலை யூரிலே வாருங்காட்டுவே னாண்டே” (பா-91) எனக் கூறியதும், பறாளை விரதேவன் வயலிலுள்ள மண்வளத்தைச் சோதித்து, “ஊற்றுதேன் பொழில்குழ் தென்பறாளை” (பா-108) என்று சிறப்பித்துக் கூறியதும், இவைபோன்ற வேறு சில தொடர்களும் வியக்கற்பாலனவாயுள்ளன.

எல்லாச் சிவ சேஷத்திரங்களுக்கும் ‘பள்ளு’ உண்டென்பர். சில தலங்களில் துவஜாவரோகண தினத்தில் உருத்திர கணிகையர் பள்ளைப் பாடிக் காப்பை அவிழ்ப்பது வழக்கமாயிருக்கின்றது. சில பள்ளுகளே ஆன்றோரால் போற்றப்பட்டு வருவதாகத் தெரிகின்றது. அவற்றுள்ளும் பல இதுவரை அச்சிடப்படவில்லை.

சின்னத்தம்பிப் புலவர் ~ Chinnattambip Pulavar

யாழ்ப்பாணப் புலவருக்குள்ளே திலதம் போல் விளங்கிய இவர், நல்லூரில் இருந்தவரும், இற்றைக்கு முன்பின் 180 வருடங்களின் முன்னே இலங்காதிபதியாய் இருந்த சைமொன்ஸ் என்னும் உலாந்தா மன்னனார் சேர்க்கப்பட்ட தேசவழமை என்னும் யாழ்ப்பாண நியாயப்பிரமாணத்தைப் பரிசோதனை பண்ணித் திருத்தும் பொருட்டு நியோகிக்கப்பட்ட பல பிரபுக்களுள் ஒருவருமாகிய வில்லவராய முதலியார்மேற் பிரபந்தம் ஒன்று பாடிக்கொண்டு அவர் உறைவிடந்தேடி வந்து விசாரணை செய்தபோது, தெருவிற் பிள்ளைகளோடு பாக்குக்கட்டி விளையாடிக்கொண்டு நின்ற இப்பாலியப் புலவர்,

“பொன்பூச் சொரியும் பொலிந்தசெழுந் தாதிறைக்கும்
நன்பூ தலத்தோர்க்கு நன்னிழலா - மின்பிரபை
வீசபுகழ் நல்லூரன் வில்லவரா யன்கனக
வாசலிடைக் கொன்றை மரம்”

என்று தம் பிதா வீட்டுக்குக் குறிப்புச் சொற்றனராம். இவர் பாடிய அந்தாதிகள் இரண்டுள. ஒன்று மறைசை அந்தாதி எனப் பேர்பெறும். நூறு செய்யுட்கொண்ட இது வேதாரணிய ஈசன்மேலது.

“செந்தாதி யன்மணிப் பூண்புலி யூறற்குச் சேர்ந்தனித்த
சிந்தாத் தியானஞ்செய் வில்லவ ராசன் றிருப்புதல்வன்
நந்தா வளந்திகழ் நல்லைச்சின் னத்தம்பி நாவலன்சீர்
அந்தாதி மாலையை வேதாட வீசற் கணிந்தனனே ”

என்றதனால் அவ் அந்தாதிக்கு இவர் ஆக்கியோன் எனல் விளங்கும். மற்றது கல்வளை அந்தாதி. இது சண்டிருப்பாயிலுள்ள கல்வளைப் பிள்ளையார் மேலது. முந்தினதில் நின்று சற்றே கருகல் கொண்டது. மாதிரிக்காய் அதிலொன்றை இவ்விடந் தருவம்.

“கல்வளை யாத விரும்புநெஞ் சேகைய ரோடுறவா
கல்வளை யார்களை வாயரக் காமல்செங் காவியின்பக்
கல்வளை யார நிலாவீச விள்ளுங் கழனிசுற்றுங்
கல்வளை யானங் குசபாச மேந்துங் கரன்புகழே.”

இவ்விரண்டு அந்தாதிகளுள் மறைசை அந்தாதிக்கு உடுப்பிட்டி, அ. சிவசம்புபுலவர் உரை இயற்றி அச்சிடுவித்திருக்கிறார். இந்த உரை நயப்பையும் வியப்பையும் ‘உதயதாரகை’ ப் பத்திரிகையிற் பேசி இருக்கிறோம்.

ஒரு முறை யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையிற் கணேசையர் வீட்டில் அநேக வித்துவசனர் சபை கூடி இராமாயணத்துக்கு அர்த்தம் பண்ணிக் கொண்டிருக்குஞ் சமையம், அவர் சொல்லமுடியாது மலைத்த ஓர் பாட்டிற்கு இளைஞராதலில் ஓர் கோணத்தில் உளுக்கார்ந்திருந்த இப் புலவர் அர்த்தஞ் சொன்ன திறமைக்காக மகா கனவானான அவ் ஐயர் பண்டாரக்குளம் என்னும் ஓர் வயலை இவர்க்கு வெகுமதி கொடுத்தனர். சின்னத்தம்பிப்புலவர் என்ற சொற்பொருட்படி சின்னப் பையலாய் இருந்தபோதே சரஸ்வதியின் கடாட்ச வீட்சணம் இவருக்கு அகப்பட்டது என்றதற்குப் பின்வருங் கதை சாட்சியாகும்.

இவர் சிறுமையிலே பாடசாலைக்குச் செல்லாது கல்வியை அசட்டை செய்து மாடு மேய்க்கும் பிள்ளைகளோடு விளையாடித் திரிபவராதலிற் தந்தையார் இவரைக் கண்டிக்க, இவர் கண்ணுக்குத் தென்படாது ஒளித்துப் போய்த் தாயாரிடம் அன்னம் வாங்கி உண்டு கட்டாக்காலி போல் மறுபடி பாய்ந்துவிடல் வழக்கம். இப்படித் திரியும்போது ஓர் நாள் வழக்கம் போலப் பிதா இல்லாத நேரம் வீட்டுக்கு வந்து போசனம் உண்டு, அவர் முதல் அடி எடுத்து எழுதி வைத்துவிட்டுப் போன ஓர் அந்தாதிப்பாட்டை இறப்பிலிருக்கக் கண்டு எடுத்து, அதின் 2ம் 3ம் 4ம் அடிகளை எழுதி வைத்துத் தன்பாட்டிற் போமினாராம். பிதா வீட்டுக்கு வந்து முன் தொடங்கி விட்டுப்போன பாட்டை முடிக்கும்படி ஓலையைத் தேடி எடுத்துப் பாட்டு முடிந்திருக்கக் கண்டு, இங்கே வந்து போனது யாரென்று மனைவிவிடம் கேட்க, அவள் அச்சங் கொண்டு மறைத்தும், பின் நாயகன் நெருக்கத்தால் அந்தப் பேய்ப் பையல்தான் உங்கே வந்தானென்று கூறப், பிதா மகிழ்ந்து இவரைத் தேடி அழைத்து நேசம் பாராட்ட, அப்புறம் இவர் அந்தாதி பாடிமுடித்தனர் என்ப. இவரது சுற்றத்தார் நல்லூரிலும் சண்டிருப்பாயிலும் இருக்கிறார்கள். மானிப்பாய் அச்சியந்திரசாலைத் தலைவருள் ஒருவரான அ. சிற்றம்பலம் ஸ்திறோங் என்பவரும் இப்புலவர் வமிசத்தவரே.

குறிப்பு

தேசாதிபதி சீமோன்¹ 1706 இல் இட்ட கட்டளைக்கிணங்கத் திசாவை கிளாஸ் ஐசாக்ஸ்² டச்சமொழியில் 1707இல் தேச வழமையை³த் தொகுத்தார். இதற்கு ஜான் பைரஸ்⁴ செய்த தமிழ் மொழிபெயர்ப்பைப் பார்வையிட்ட பன்னிரு தலைவருள் ஒருவர் தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியார். இப்பன்னிருவரும் தமிழ் மொழிபெயர்ப்புச் சரியானது என்று கையொப்பமிட்ட பின்னர் தேசவழமைப் பிரதிகள் 1707 ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் நாலாம் தேதி சிவில் நீதிமன்றங்களுக்கு அனுப்பிவைக்கப்பட்டன. எனவே, தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியார் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டின் முன்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பது புலனாகும்.

மறைசையந்தாதிச் சிறப்புப் பாயிரம் “வில்லவராசன் திருப்புதல்வன்.... நல்லைச் சின்னத்தம்பி” என்று கூறுகின்றது. சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடியதாக வழங்கும் ‘பொன்பூச்சொரியும்’ எனும் வெண்பா “வீசபுகழ் நல்லூரான் வில்லவராயன்” என்று உரைக்கின்றது. தொன் பிலிப் வில்லவராய முதலியாரும் சின்னத்தம்பிப் புலவரின் தந்தையாம் வில்லவராய முதலியாரும் ஒருவரே என்பது காசிக்செட்டியவர்கள் முதலானோர் கருத்தாகும்.

கரவைவேலன் கோவைப் பதிப்பாசிரியர் தி. சதாசிவஜயர் அந்நூலின் பாட்டுடைத்தலைவன் அடிப்படையிலும், பண்டாரக்குளம் எனும் காணியின் அடிப்படையிலும், சின்னத்தம்பிப்புலவர் காலம் பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு என்பதை வற்புறுத்தியுள்ளார். கரவை வேலன் ஆகிய கரவெட்டி சேதுநிலையிட்ட மாப்பாணமுதலியார் வேலாயுதபிள்ளை பெயரிற் கரவெட்டி வென்றபிராகுதேவன் குறிச்சிக்குரிய காணித்தோம்பிற் சில நிலங்கள் பதியப்பட்டிருப்பதாகவும் ஒல்லாந்தர் கடைசி முறையாக கி. பி. 1754 இல் காணித் தோம்பினைத் திருத்தியமையால் அவ்வாண்டில் அவர் வாழ்ந்துகொண்டிருந்ததாகவும் கருதுவர். புலவரவர்களுக்கு வழங்கப்பட்ட பண்டாரக்குளம் நல்லூரிறைக் காணித்தோம்புகளை 1787 ஆம் ஆண்டினை ஒட்டித் திருத்தியபோது செய்துங்க மாப்பாண முதலியார் தாமோதரப்பிள்ளை பேரிற் பதிவு செய்யப்பட்டிருப்பதாகவும், இதனாற் புலவரவர்களுக்கு செய்துங்க மாப்பாண முதலியார் என்ற பெயருமுண்டு என்றும், தாமோதரப்பிள்ளை அவர் புதல்வர் என்றும் கூறுவர்.

சின்னத்தம்பிப்புலவர், வரத பண்டிதர், மயில்வாகனப்புலவர் ஆகியோர் சமகாலத்தவர் என்ற கூற்று ஆய்வுக்குரியது. இக் கூற்றுக்கு அடிப்படையாய் அமைவன சில சிறப்புப்பாயிரங்களேயாம். யாழ்ப்பாண வைபவமாலையின் சிறப்புப்பாயிரமாக வழங்கும் இரு செய்யுள்களையும் வரதபண்டிதரும் சின்னத்தம்பிப்புலவரும் பாடினர் என்று வ. குமாரசுவாமி முதலானோர் கூறுவதற்கு எவ்விதமான ஆதாரமும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. புலியூரந்தாதியின் சிறப்புப் பாயிரம் வரதபண்டிதருடையதென்றும் கல்வளையந்தாதியின் சிறப்புப்பாயிரம் மயில் வாகனப் புலவருடையதென்றும் கூறப்படும் கருத்துகளுக்குப் பழைய ஆட்சி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. மறைசையந்தாதியின் சிறப்புப்பாயிரம் ஆக்கியோன் பெயரின்றியும் வரதபண்டிதர் பேராலும் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் வரணி சித்தாந்தசரபம் வேதாரண்யாதீன வித்துவான் சொக்கலிங்கதேசிகர் பாடினார் என்ற வழக்கும் நிலவுகின்றது.⁵ சிவராத்திரி புராணத்தின் சிறப்புப்பாயிரப் பாடலிரண்டும் 1893 ஆம் ஆண்டுப் பதிப்பில் மயில்வாகனப்புலவர், சின்னத்தம்பிப்புலவர் பேரால் வழங்குகின்றன. முன்னைய பதிப்புத் தரும் விபரம் அறியமுடியவில்லை. மயில்வாகனப் புலவர், வரத பண்டிதர் குறிப்புகள் காண்க.

கல்வளையந்தாதியை வல்வை ச. வயித்தியலிங்கபிள்ளை யுரையுடன் வல்வை ச. நமச்சிவாயபிள்ளை வல்வை பாரதீநிலைய முத்திராசுஷர சாலையிற் சர்வசித்து வருடம் ஆவணி மாதம் (1887) பதிப்பித்தார். இவ்வுரையினைப் பழையவுரை என்ற பெயரோடு எஸ். அநவரதவிநாயகம்பிள்ளை சென்னை ரிப்பன் அச்சியந்திர சாலையில் மீண்டும் 1913 இற் பதிப்பித்தார். சி. தம்பையாபிள்ளை (வண்ணை சுவாமிநாதபண்டிதர்) சென்னை ஆறுமுகவிலாச யந்திரசாலையில் ஐய வருடம் கார்த்திகை மாதம் (1895) கல்வளையந்தாதியைப் பதிப்பித்துள்ளார். சிவசங்கரன் செட்டி வெளியீடாக 1913இல் சென்னை ஆறுமுகவிலாச யந்திரசாலையிலிருந்து கல்வளையந்தாதிப் பதிப்பொன்று வெளிவந்தது. மட்டுவில் வே. திருஞானசம்பந்தபிள்ளையுடன் வருடம் வைகாசி மாதம் (1934) கல்வளையந்தாதிப் பதிப்பொன்று யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையிலிருந்து வெளிவந்தது. மறைசையந்தாதியை ஆறுமுகநாவலர் முதன்முதலாகப் பதிப்பித்தனர் என்பர். உடுப்பிட்டி அ. சிவசம்புப்புலவர் உரையுடன் பதிப்பித்த மறைசையந்தாதியுரைப் பதிப்பினை யாழ்ப்பாணம் வைபவபரிபாலன சபையினர் 1905, 1934, 1939 ஆம் ஆண்டுகளில் மும்முறை வெளியிட்டனர். சுன்னாகம் அ. குமாரசுவாமிப்புலவரின்

அரும்பதவுரையுடன் கூடிய மறைசையந்தாதியைக் கொக்குவில் ச. இ. சிவராமலிங்கையர் விரோதிகிருது வருடம் கார்த்திகை மாதம் (1911) கொக்குவில் சோதிடப் பிரகாச யந்திரசாலையிற் பதிப்பித்தார். மதுரை மகாவித்துவான் சு. சபாபதி முதலியாரும் மறைசையந்தாதிக்கு உரைகண்டுள்ளார். காப்புச் செய்யுள் நீங்கலாக 252 முழுப்பாடல்களும் ஒரு குறைப்பாடலும் கொண்டதாகக் கரவைவேலன் கோவையை முகாந்திரம் தி. சதாசிவஜயர் யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்திற்காக அரும்பதவுரையுடன் கரணவாய் செவ்வந்திநாததேசிகர், வித்துவான் கணேசையர், க. சு. நவநீதகிருஷ்ணபாரதியார், பண்டிதர் வே. மகாலிங்கசிவம் ஆகியோர் உதவியுடன் யாழ்ப்பாணம் சைவப்பிரகாச யந்திரசாலையில் 1935இற் பதிப்பித்தார். கரணவாய் தெற்கு சி. ஆழ்வார்ப்பிள்ளை தும்பளை கலாநிதி யந்திரசாலையில் உரையுடன் 1956இல் கரவைவேலன் கோவையை மீண்டும் பதிப்பித்தார். சுழிபுரம் பறாளாய் விநாயகப்பெருமான் மீது 130 பாடல்களால் யாக்கப்பெற்ற பறாளை விநாயகர் பள்ளினைச் சுழிபுரம் ச. சிவப்பிரகாசபண்டிதர் சென்னை சித்தாந்த வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலையில் விரோதி வருடம் சித்திரை மாதம் (1889) பதிப்பித்தார். இதனைத் திருமயிலை சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை மீண்டும் 1932, 1956 ஆம் ஆண்டுகளில் இருமுறை பதிப்பித்தார். சின்னத்தம்பிப் புலவர் இயற்றியதாக நாலுமந்திரி கும்மி எனும் நூலொன்று சண்டிருப்பாய் எம். வேலுப்பிள்ளையாற் கரவெட்டி ஞானசித்தியந்திரசாலையிற் 1934 இற் பதிப்பிக்கப்பெற்றுள்ளது.

கொச்சிக்கணேசையர் மீது பாடிய தனிப்பாடல் ஒன்று காசிச் செட்டி யாவர்களாலும் கரவை வேலாயுதபிள்ளையின் உபசாரம்பற்றி ஒரு பாடலும் சீட்டுக்கவிப் பாகமொன்றும் கரவைவேலன் கோவைப் பதிப்பாசிரியராலும் சின்னத்தம்பிப்புலவர் பாடல்களாகத் தரப்பட்டுள்ளன.

1. Governor Cornelis Jaan Simons 1703 - 1707
2. Dissava Claas Isaaksz
3. Codex Jaifanensis
4. Jan Pirus
5. ஆ. முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை : ஈழமண்டலப்புலவர்

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி
கல்வளையந்தாதி
[பக். 01 — 77]

செய்யுள் அ	கில.	செய்யுள்	கில.
அகம்பத்தர்	56	கரவடம்	42
அஞ்சத்திரத்	5	கரனாகராமுனி	97
அடைக்கலங்	44	கரியானனத்தன்	16
அப்பாதக	57	கரும்பனை	13
அம்பலங்	37	கருவரம்பா	58
அரக்கரவிந்தற	81	கல்லாரமுரற்	78
அரவம்புலிங்க	33	கல்வளையாத	12
அரியாதவ	76	கலகத்தமரத்	40
அருக்கரை	55	கவானரம்	3
அருந்துதி	43	கவிநாயகன்	14
அருமந்த	90	கற்பகநாடர்	1
அருளத்த	4	கனகந்தரநிற	100
அவலம்புரி	20	கனஞ்சஞ்சரித்	59
கி			
இரும்புண்டர	66	காயப்படவு	87
இலங்கை	36	காரப்பினை	98
ஒ		காரணவாத	39
ஒன்றாயிருசுடர்	-காப்பு- 2	கானகத்தா	79
க்			
கஞ்சக்கரந்	9	கும்பனகத்திய	74
கட்கஞ்ச	80	ச்	
கடம்பிடிக்குங்	60	சங்கரனாட்டத்	85
கண்டலம்	2	சந்தனமின்னு	7
கண்டாலமுண்ட	99	சம்பந்தமாவினை	26
கணத்தலைவன்	15	சரந்தண்டரு	24
கத்தாறுகா	96	சாலிக் குவாலி	70
கதிரைக்கடவுள்	61		
கப்பணத்தந்த	77	சித்தம்பர	72
கமண்டலம்	38	சிந்தாமணி	17

செய்யுள் த்	கில.	செய்யுள் ம்	கில.
தகரங்கமழ்	35	மகரந்தவள	32
தங்கமலையதி	68	மஞ்சரிக்கண்ணி	88
தந்தனந்	25	மத்தன்பராபரை	47
தம்பஞ்சுரதஞ்	73	மரக்கணியார்	95
தரங்கவளக்க	18	மருக்காவி	83
தரப்பணியாரம்	34	மலைவல்லியமம்	29
தருமந்தக்	69	மற்கடந்	94
தரைக்குந்ததி	84		
தவராகமா	46	மாலையனங்	65
தனக்காக்கை	86	மாவாரண	92
தனத்தனந்	6	மானவலக்கண்	64
தனையாயுதவிய	23	மைக்கண்ட	11
		வ்	
தாமதிக் காந்த	8	வங்கங்கணவர்	82
தார் கொண்ட	-காப்பு- 1	வண்டமருங்	52
தானவரங்கம்	71	வந்தனையன்பர்	63
		வரச்சந்திர	62
		வரம்பல	30
திக்குடையானடி	21	வருந்தும்பிறவி	51
		வரையாரம்	10
துரங்கந்	89	வன்னிகளங்க	67
		வனத்தானையன்	45
தைக்கும்பகழி	28		
ப்		வாசவனந்தர	54
பங்கையமாலை	50	வாரிக்கடுக்கை	53
பரசங்க	19	வாளமுருக்கிதழ்	93
பரமானந்தக்	49	வானஞ்சலஞ்	31
பவநம்புயர்	48		
பாலவனத்	27	வேதாரணிய	22
புயங்கந்தரித்த	75	வைப்பரசத்தி	91
		வையத்திருக்கை	41

மறைசையந்தாத்

அநுபந்தம் /347

[பக். 79— 140]

செய்யுள்	கில.	செய்யுள்	கில.
அ			
அந்தமு மாதியு	காப்பு	காரணனோமத்	98
அரம்பையங்	87	கானவண்டானக்	49
அரிதிரிகைக்	80		
அறுத்தவித்	20	கிரிதாரகையணிந்	42
அறைக்கண்ட	45		
அன்றாலினாட்டந்	22	குதிக்குஞ்	93
அன்னம்பலவ	34		
இ			
இடங்கரடங்கய	27	கெடுப்போனகந்தை	81
இமையாத	66	சீ	
இயக்கோடை	92	சங்கமடங்கலை	96
இரண்டாந்தகரங்	41	சம்பாதியந்தச்	59
உ			
உகந்தாவடிக்கு	36	சாதிப்பராகம	78
உண்டலத்தானை	67	சிங்கமுருக்கு	53
உத்தமரத்தி	47	சித்திரவன்னிக	16
உருப்பவனாசன	63	சிரவரவிந்தம்	14
உரைத்தென்னை	94	சிலைக்கோடு	97
எ			
எற்பதங்கன்று	68	சுரும்பரவைக்கிசை	5
என்றாடலையொன்று	2	செய்யரைக்கோடி	15
ஏ			
ஏத்திரப்பாண்டி	64	சேருவரிக்கடை	73
ஏற்றுக்கொடியர்	31	சொன்னச்சிலம்பு	39
ஒ			
ஒண்டுகை	25	த்	
ஒளியானிறையுந்	72	தகரநகரமுன்	100
க்			
கண்டங்கடுத்த	71	தத்தம்படைத்த	52
கண்ணச்சிராக	33	தத்தலைவேலையன்	8
கதவாயு நீரங்கி	89	தற்கோலமென்ற	56
கருங்கலைமானு	12	திருவாரணங்கு	1
கருந்தாதை	4	தீங்கரும்பாரஞ்	51
கருமந்திரிகரணம்	46	தேன்றதும்பிக்	40

செய்யுள்	கில.	செய்யுள்	கில.
தொடிப்பாணி	70	மணிக் குட நாடகன்	26
தொலைவேதனையர்	32	மருக்கரவீர	21
தோகையிராமன்	85	மலைக்கார்	38
ந்		மற்றாலாத் தேரைய	82
நன்றென்புல	60	மனக்காக்கை	58
நிருமலரஞ்சனை	57	மானத்தரக்க	19
நீண்டவராக	74	மின்னஞ்சு	7
நெஞ்சத்திருக்கு	55	முன்னாவலா	65
ப்		முத்திரு மாதங்க	23
படிகந்தனை	83		
படைக்கந்த	30	மெய்த்துத்தியான்	43
பண்ணமுதலை	54		
பதிகம்பாரிக்குங்	17	மேல் விண்டு	28
பரமரம்	3		
பறக்கும்பருந்து	88	மையகற்றானை	84
பனிச்சந்திர	62	வ்	
பாகனகனி	37	வந்தித்திருக்குங்	86
பாரிக்குமார	77	வண்ணவெண்	69
பாலம்பகவன்	99	வரபர சங்கர	9
புகரானையீடு	13	வருகரநாக	24
புயற்கூடு	79	வரைச்சங்கரிக்கு	6
புரியாரநந்த	18	வன்போதக	44
புன்னாகவேலி	29	வனக்கோதை	61
பெருங்காசினி	76	வானண்டருண்டி	95
பொன்றுதை	91	வானப்பிறையையும்	35
போதவனத்த	10	வித்தந்தியாக	50
ம்		விலங்கலரிக்குலஞ்	11
மகரசலந்தர	90		
மங்கலமந்தர	48	வெறும்பத்தி	75

கரவை வேலன் கோவை

அநுபந்தம் /349

[பக். 141 — 240]

செய்யுள்	கில.	செய்யுள்	கில.
அ		உ	
அஞ்சனவல்லி	179	உருக்காமவேணிகர்	279
அஞ்சாயல் வஞ்சி	169	உருளாரவாணகை	55
அடற்பரியேறுங்	102	உளமிகுமாண்மை	41
அடிப்பூமயில்	196	உன்னையொளித்தவளை	67
அயலாரறிந்து	240	ஊ	
அயிலாளுநீல	202	ஊற்றியதண்	201
அரும்பவிழ்சோலை	231	ஊன்றாவங்காய	16
அரும்பாலணி	322	எ	
அரும்பைமணக்கும்	94	எடுத்தார்வினா	75
அருள்விழி	171	எண்ணருங்	303
அல்லைக்குழைக்கும்	108	எண்ணாத்திற	18
அழைப்பெண்ணை	107	எமையாளவெண்ணி	134
அறையாழி	26	எல்லாருஞ்	312
அன்பதினோர்	166	எழுமுகிறன்னில்	72
அன்னந்தரு	34	என்னாமிவர்மனத்	74
ஆ		என்னாலியன்றன	172
ஆடுஞ்சுனை	63	ஏ	
ஆதிபதம்பணி	8	ஏதாயினும் பணி	81
ஆயாதநீதி	44	ஏறுஞ்சரும்பும்	57
ஆராதவின்பத்	272	ஒ	
ஆருயிராமுன்	136	ஒருகோதையாரை	103
ஆலையின்மாரன்	224	ஒருமொழி	315
ஆறணிசெஞ்சடை	154	ஒள்ளியதாரகை	38
இ		ஓ	
இயங்கும்பிறப்பென்	147	ஓரொருசாதி	61
இருங்கயல்வென்ற	190	க	
இல்லாதமெல்லிடை	292	கங்காதரன்	2
இல்லாமருங்குன்	138	கங்குலென்றாற்	178
இலக்கணநூல்	223	கச்சணிகொங்கை	277
இன்றொன்றதிசயம்	65	கஞ்சமின்சேருங்	203
இன்னாளியாம	215	கதறுந்திருமக	242
இனபரிபாலன்	176	கயற்குறிகாணுங்	191
ஈ		கரம்பெற்ற	100
ஈனந்தவாவென்	59		

செய்யுள்	கில.	செய்யுள்	கில.
கரவேழமுருங்	193	சிலைக்கோல	64
கருமானிகருங்	199	சிலையார்நுதன்	306
கருமேகமேயன்ன	32	சிறந்திடுமென்	167
கலமணிகொங்கை	62	சினந்தோயுமாரன்	10
கலைவீசுமென்னகத்	6	சீ	
கற்றவர்நம்புங்	309	சீதளவாண்மதி	105
கறுத்தனமங்குல்	163	சீரிணங்குந்தமிழ்	204
கறைகொண்டு	37	சு	
கன்னமதாசலம்	226	சுந்தரமாரன்	85
காதளவோடு	184	சுற்றாயவெள்ள	209
காரொன்று	319	செ	
கிளிகளள்	160	செப்பார்முலைச்	291
குங்குமவாகன்	180	செப்போதிளமுலை	149
குடமார்கனதன	189	செய்ச்சங்கமுருங்	219
குலிகறைமேகம்	177	செருமலி	238
குறியாகநீர்	19	செவ்வியனாண்மை	278
குறைவிடமான	70	செறிக்குங்கனங்குழை	35
குன்றாதசெல்வ	212	சே	
குன்றேயனைய	310	சேதுநிலையிட்ட	9
குனிக்குங்கரும்பு	117	சேருங்கலப	161
கொஞ்சியமென்	109	சொ	
கொத்தாருங்	5	சொல்லங்கதை	46
கோட்டின்றிகழ்	168	த	
சங்கந்தவழும்	42	தண்ணானவார்	114
சங்குஞ்சுழியும்	51	தண்ணிறையூஞ்	158
சத்திக்குமாரன்	13	தணிவகல்சீற்ற	130
சந்தனநீழல்	132	தரைபொங்கு	118
சலஞ்சல	195	தரையேமதிக்குங்	221
சாத்திரநீதி	82	தழுவியவன்பர்	142
சாதிப்பவளக்	232	தழையேந்து	43
சிகரந்தனை	239	தனதனை	296
சிந்தாமணியன்ன	54	தா	
		தாதேயளகழு	206
		தாரணிமெச்சிய	11
		தாரைவிளக்கிய	56
		தாளாருஞ்சீத	23
		தி	
		திங்களைநேர்	122
		திசைப்பாலிசை	217
		திரந்தருதிண்புய	307

செய்யுள்	கில.	செய்யுள்	கில.
திருந்தியகோதண்ட	116	பன்னாகமாமணி	113
திருமானிரண்டு	77	பனைமடலேற்றை	106
திருவளராகன்	80		
திருவெள்ளைமால்	125	பாங்காய்வரு	128
திரையாழியின்ற	111	பாடாமலோசை	7
		பாய்பரியூருங்	211
துடிபோலிடை	27	பாருரிலந்தகன்	53
துதியுங்குறையு	76	பாலுன்று	47
துப்புளவாய்மை	31		
துளியாருநீல	21	பிறைகுடியை	233
தேங்கமழ்சோலை	234	புடையுற்றபார	28
தேடியகீர்த்தி	79	புண்விளையாடு	30
தேருங்கடலு	1	புரிவால்வளை	237
		புனைமேகலைமயில்	216
தொடியார்கரகல	124	புனையிழைமங்கை	297
தொடைத்தமிழ்	69		
தொண்டாயிவட்கு	15	பூண்டருஞ்சோதி	175
		பூந்தொடைமார்பன்	213
தோற்றிசை	280	பூமேவுதாமரை	137
ந்		பூவென்றமால்	3
நகைவாய்த்த	20		
நத்தார்கரவை	295	பெருக்கான	198
		பெருகுந்துயரந்	269
நாம்பொருட்டேடி	275	பெற்றாய்பெறுவதை	139
நிலவாருங்கீர்த்தி	274	பேராவருந்துயர்	197
நிழல்குளியானை	214		
நின்றாளரவிந்தஞ்	121	பைவாழ்நிதம்ப	120
நெய்யுந்திரியும்	112	பொய்ப்பொருள்	101
ப்		பொருமத்தாரை	165
பங்கயமானுறை	210	பொலம்புரிபூண்	174
பஞ்சேறுசீறடி	45	பொற்கலைமாதவன்	78
படியினில்வெஞ்சுரம்	308	பொறிகாட்டுருக	188
பண்ணிற்சிறந்த	311		
பண்ணுரைநூலன்	33	போதுளகொய்து	131
பணியணியல்குல்	50	போதொற்று	93
பழங்கவிநாவலர்	276	ம்	
பற்றலர்சிங்கம்	236	மகபதிமானுங்	302

செய்யுள்	கில.	செய்யுள்	கில.
மங்கையர்மோகன்	25	வழுவாமொழி	294
மணங்காண்மலர்	84	வள்ளுறைவாங்கிய	185
மத்தகயானை	113	வன்பாலறிவு	24
மதிவண்ணவேணி	115		
மந்தரநேருங்	270	வாயுளிபோலும்	317
மந்தாகினிக்	318	வாராடுபூண்முலை	225
மந்தாரமன்ன	281	வாராயலைமனமே	39
மருக்குங்கும	162	வாரித்தலம்புகழ்	235
மருந்தேகுதலை	52	வாலியுந்நீள்சினைச்	293
மருநோக்கும்	4	வான்பெற்றநாதன்	17
மருப்பாமென	141	வான்மணிநோக்கிய	58
மரைமான்விரும்பு	241		
மல்லாருந்திண்புய	192	விடந்திகழ்கண்ணியர்	316
மல்வளைக்கும்புய	12	விடைதாங்கினான்	48
மலையிருதோளன்	182	விண்டோயுஞ்	181
மற்பயில்வாகன்	காப்பு	விதிக்கின்றமுத்தமிழ்	40
மன்றாடுவான்	22	விதையம்புனத்திற்	148
		விந்தத்தேநேர்	29
மாசாலமோ	73	விந்தாசலமன்ன	119
மாதானகூரன்	271	விரதகுணாகர	164
மாலேயனைய	49	விரலணிமங்கை	186
மாவடுவென்ற	187	விராவியபுகத்து	207
மானிகர்சீதையை	145	விரையகலாத்திரை	218
		வில்வலியாண்மை	183
மீன்சொன்ன	126	வினைமாவழங்குங்	140
முகத்தான்மதியை	135	வெண்மைத்தரள	425
முத்தம்பொதியும்	71	வெதிர்புரைதோளியை	143
		வெம்பணிகேது	68
மேகந்தவழ்	123	வெம்பானுவுங்குட	320
மேதினியாடந்த	173	வெம்புலிசிங்கம்	200
		வெற்பனதோள்	156
மைந்துறை	194	வெற்பானதோள்	14
		வெறியார் குழலியர்	70
மொழிகண்ட	60		
வ்		வேலாயுதனை	208
வண்டலைதண்டலை	157		
வந்தெழுமிந்து	36	வைப்பயில்வேல்	110
வயமேல்வரு	129	வையகமெங்கும்	313
வரவிந்தமன்ன	321	வையாரும்வேலன்	290
வரியார்விழி	104	வையுறைவேல்	98

அநுபந்தம் / 353

செய்யுள்   கல.   செய்யுள்   கில.

செய்யுள்	கூல.	செய்யுள்	கூல.
தாவு கெளிறு	77	பைப்பணிப்புகுவாய்	17
திகந்த மெட்டும்	34	பொங்குகூளி	28
திங்களாடப்	116	பொய்யூரு	6
திருக்கை புலியன்	78	பொருப்பினெல்	84
தூரதிட்டி	95	பொருவில்கோணச்	74
தெற்றிக்காளை	86	போற்றுமாதுளை	7
தேடிப்பொருளைப்	120	மஞ்சளாவிய	13
தேன்கிடந்த	110	மஞ் சொத்தகுழலா	96
தேன்பயிலுந்	124	மருதிடைத்தவழ்	118
தேனேறு கொன்றை	45		
தொல்லுலகம்	-காப்பு	மாட்டுவகை	104
தோட்டுவாரிசு	-துதி	மாரனையளித்த	50
தோடார் குழ	3	மாரிமேகந்தவழ்	18
ந்		மாலைதோறு	16
நந்து தவழ	-துதி	மாறுகண்ணுஞ்	80
		மானேறு வரிநயன	47
நாளுங்கலியை	121	மின்னுங்காருங்	10
நீரிலே புண்டரீக	12	மீனேறு கடலால	46
நேரியன் சரண்	30	முன்னைநாளிற்	22
ப்		வ்	
பகுத்தவந்தணர்	24	வடிவுக்குஞ்	123
பஞ்சவர் தூது	79	வரிசைவளர்	60
பட்ட நெஞ்சி	99	வள்ளியோரிற்	40
பண்ணிற் றோயப்	25	வளமை சேர்ந்திடு	21
பண்புந்தி	93	வன்னச்சோதி	99
பண்பதி சிரமிசை	73		
பரங்காண	59	வாமமேகலைப்	20
பரப்பு மேகலை	19	வாய்ந்த மருத	75
பரிசுக்கலகலை	61	வாவியின் கரைக்	36
பள்ளன் பண்ணை	109		
பள்ளனிருகாலி	98	விரியமுதமுறு	62
		விரைமலர்	64
பார்புகழுங்	105		
பார்மதிக்க	83	வீறுயர்ந்த பாரத	126
		வெருண்டு வரியுடல்	72
பூரிவரைமேலா	48		
பேரியென	49	வேட்டுவன்	43
		வேணிக்கங்கையர்	90

அரசகேசரியிலிருந்து நமது கண்முன்னிருந்த கணேசையர் பரியந்தம் ஓரிலக்கியவழி தொடர்ந்து வந்திருக்கின்றதென்பது ஊகிக்கத்தக்கது. இந்த வழி இடையிடையே செடிகொடிகளில் மறைந்து தொடர்பு புலப் பட்டது போனாலும், வழியொன்று எவ்வாறோ தொடர்புற்று வந்திருக்கிறதென்பதற்குச் சான்றுகள் உண்டு.

அரசகேசரியிலிருந்து போர்த்துக்கீசர்காலம் முடிய, ஒல்லாந்தர்காலம் வரை தமிழிலக்கிய வழி புலப்பாடிவந்தாயினும் ஆங்காங்கே புலவர்கள் தலைமறைவில் வாழ்ந்து வந்திருக்கிறார்களென்பதற்கு ஒரு பெருஞ்சான்றாக விளங்குகின்றார் சின்னத்தம்பிப்புலவர். அவர்காலம் இற்றைக்கு 240 வருடங்களுக்கு முந்தியது. தக்கதொரு இலக்கண இலக்கிய வழியிலே புலமை கனிந்த பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர் சின்னத்தம்பிப்புலவர். என்பதை அவரியற்றிய நூல்கள் கொண்டு சாதிக்கலாம். கல்லாமற்பாதி குலவித்தை என்கின்ற பழமொழியும் ஒரு பரம்பரையின் ஆவசியகத்தைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கின்றது.

மகாவித்துவ சிரோரத்தினமாய் விளங்கியவரும், சொற்குற்றம் பொருட் குற்றம் முதலிய வழக்களை நுண்ணிதின் ஆராந்து தூய்மை செய்வதில் இணையற்றவரும், அதனால் தோடஞ்ஞர் என்று பாராட்டப்பட்டவருமான கன்னாகம் குமாரசுவாமிப் புலவர், தம் மாணவரின் கசடுகளைப் போக்கி, அவர்களை இலக்கிய இலக்கண வரம்பில் நடத்துவதற்கு முதலிற் படிக்கும்படி விதிக்கும் புத்தகங்கள் இரண்டு. ஒன்று மறைசையந்தாதி; சின்னத்தம்பிப் புலவரியற்றியது. மற்றையது கலைசைச் சிலேடை வெண்பா. மறைசையந்தாதியிலே புலவருக்கு ஆராமை அதிகம். அதில் வருஞ் சொற்கள் தொடர்களை அடிக்கடி சொல்லிச் சொல்லிச் கவைப்பவர் புலவர். தோடஞ்ஞரான புலவர் அவர்கள் கொண்டாடுவதிலிருந்தே மறைசையந்தாதியின் தமிழ்மரபு வரம்பு எத்தகையது என்பது உணரத்தக்கது. (தோடம் - தோஷம், குற்றம். ஞர் - அறிபவர்; ஆராய்பவர்.) சின்னத்தம்பிப் புலவரியற்றிய பறாண விநாயகர் பள்ளுச் சாதாரண நாட்டுப் பாடல்களின் வரிசையில் வைத்து மதிக்கற்பாலதுபோன்று கல்லாதாரையும் இனிக்கச் செய்வதொன்றாயினும், அதன் செந்தமிழ் வளம் வித்துவான்கள் கைகூப்பி வணங்கத்தக்க வகையில் அமைந்திருக்கின்றது.

பண்டிதமணி சி. கண